

Giới thiệu Truy Mộng

Như các bạn đã biết, truyện tiên hiệp là một nét đặc sắc trong nền văn học nước bạn. Với một niềm đam mê sâu sắc với truyện Tiên hiệp, tác giả Duhiệp - một người hâm mộ Việt Nam đã viết lên câu chuyện Truy Mộng.

Lời tác giả:

Đã từ rất lâu rồi, mình ấp ủ viết một bộ tiên hiệp thật đặc sắc. Nhưng cuộc sống bon chen, cơm áo gạo tiền, gia đình, bạn bè, những cuộc vui chơi đã chiếm hết thời gian, đánh đuổi giấc không thực hiện được. Hiện tại mình đã ổn định công việc, thời gian dư ra chút ít để bắt tay vào sáng tác một "tác phẩm để đời" (đối với mình thôi nhé ^^). Mình quan niệm không viết thì thôi, đã viết thì phải đầu tư thật kỹ lưỡng cả về nội dung lẫn hình thức và chắc chắn sẽ không bỏ dở giữa chừng.

Dù bạn tình cờ hay lỡ bước vào đây, vô cùng hoan nghênh bạn đến với thế giới của mình! Mong rằng bạn sẽ không phải cảm thấy tiếc nuối khi bỏ thời gian ra đọc những dòng chữ do mình đưa lên.

0o0

Thế giới mình xây dựng không giống những bộ tiên hiệp nhan nhản ngoài kia, chỉ biết chém giết - tu luyện - chém giết như một vòng luẩn quẩn mà nhiều lúc độc giả không hiểu tại sao phải như thế? Làm vậy để được gì?

Đây là thế giới được tạo nên từ những mảnh ghép cuộc đời của rất nhiều con người. Mỗi nhân vật mang một tính cách, biến cố cũng như ước mơ khác nhau hoàn toàn. Nhân vật chính diện đương nhiên dễ chiếm được cảm tình của mọi người, nhưng tuyến nhân vật phản diện cũng không phải chỉ là những NPC nào tàn chuyên xuất hiện chỉ vì một nhiệm vụ - làm nền cho nhân vật chính.

Từ tựa đề truyện, mọi người có thể dễ dàng hiểu phần nào tâm ý mình muốn gửi gắm. Mỗi người sinh ra trên đời này, chẳng phải luôn sống vì một mục đích, lý tưởng nào đó sao? Chẳng phải các bạn mỗi ngày luôn cố gắng chỉ để hi vọng chạm đến giấc mộng bán thân hằng ấp ủ?! Trong bộ truyện này, các nhân vật cũng giống như vậy! Chỉ khác một điều, mỗi người có quyền lựa chọn con đường, phương cách không giống nhau để đạt được mơ ước của mình. Là chính hay tà, là thiện hay ác, hết thảy đều do bản thân quyết định.

Tu luyện, chém giết, máu đổ, đương nhiên sẽ có, rất nhiều là đằng khác. Đơn giản vì đây là Tiên Hiệp, không phải tiểu thuyết tình cảm tâm lý. Nhưng truyện sẽ có nhiều khía cạnh mang tính nhân văn, mềm mại, suy gẫm về cuộc sống. Ngoài ra, yếu tố tình cảm lãng mạn cũng sẽ được khai thác để bảo đảm truyện không quá khô khan nhàm chán. Có thể độc giả nữ xem truyện này sẽ nhiều hơn nam giới cũng nên.

Dài dòng như vậy đủ rồi. Một lần nữa, chào đón tất cả đến với thế giới của mình!

Bạn đang đọc truyện *Truy Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Truy Đuổi

“Học... học... phù..”

Trong màn đêm đen kịt, đứa bé ước chừng mười hai tuổi, quần áo rách nát, cằm đầu chạy như điên. Nó chạy bất kể phương hướng, lúc Đông lúc Tây, khi trái khi phải. Càng vào sâu trong rừng cây cối càng rậm rạp, gai nhọn chỉ chít va quệt rướm máu khắp người nhưng đứa bé không một lần kêu đau, vẫn điên cuồng chạy.

Cùng lúc này, hàng loạt âm thanh xé gió vang lên. Trên bầu trời thăm thẳm không trăng sao, vô số ánh sáng lấp lánh đủ màu sắc xẹt đến.

“Tàn ra tìm nhanh lên! Tiểu tử chưa chạy được bao xa, quanh quẩn đâu đây thôi.”

“Vâng, Mã trưởng lão!”

Đáp lại giọng nói lạnh lẽo, những tiếng văng dạ râm ran vang lên. Sau đó rất nhiều đạo ánh sáng đáp xuống mặt đất, nhanh chóng phong tỏa chung quanh.

Thấy vậy, sắc mặt đã tái nhợt vì mệt của đứa bé lại càng xám xịt. Nó cắn chặt môi đến bật máu, đôi mắt ánh lên tia kiên cường, cố sức lê hai chân đã mỏi đến tê dại.

“Học... học..”

Những tia sáng xuất hiện khắp nơi, bao vây khu rừng, tạo thành vòng tròn chặt chẽ một con ruồi cũng khó lòng lọt lưới.

"Học... học..!"

Giương mặt non nớt của đứa bé càng khản trương, mồ hôi rịn ra ướt đầm. Nó cố hết sức, ép đôi chân đã xụi lơ phải hoạt động.

Vèo! Vèo! Vèo!

Tiếng y phục giữ phần phật càng lúc càng đến gần. Khỏe miệng đứa bé khẽ nhếch, hiện lên nụ cười thê lương tự giễu. Ánh mắt trẻ thơ sáng ngời chứa đầy sự mỏi mệt, hai giọt lệ trong suốt lặng lẽ lăn xuống. Nó biết mạng nó sắp xong rồi. Những lời căn dặn trước lúc biệt ly của mẫu thân còn văng vẳng bên tai, nhưng giờ phút này nó đã hoàn toàn bất lực.

“Mẫu thân, hài nhi bất hiếu!”

Bàn tay nhỏ siết chặt hạt châu nó vẫn cầm trong tay.

Hạt châu chỉ khoảng đầu ngón tay cái, màu xanh lam như nước biển, vô cùng hút mắt.

Trên bầu trời bao la. Lão già mặc áo gấm, chân không chạm đất, thân hình trôi nổi lơ lửng.

"Lực lượng linh hồn của ta không cách nào cảm ứng được tiểu tử. Quái lạ!"

Lão già lẩm bẩm như tự nói bản thân nghe.

Đôi mắt sáng quắc như mắt ưng của lão đảo một vòng trên khu rừng núi, miệng quát to: “Bắt được nó chưa?”

“Bẩm trưởng lão, bọn thuộc hạ vẫn đang tích cực truy lùng. Có lẽ sẽ rất nhanh tìm được tiểu tử.”

Một gã lưng hùm vai gấu, có lẽ là đầu lĩnh đám thuộc hạ, khúm núm bẩm báo.

“Độc thúc bọn chúng nhanh một chút. Đốt sạch mảnh rừng này cũng phải tìm cho ra. Bằng không, hừ, các ngươi tự hiểu sẽ bị cung chủ xử trí thế nào!”

Lão già áo gấm hừ lạnh.

Thân hình to lớn của tên đầu lĩnh thoáng run rẩy, hai hàm răng cắn chặt, rống to: “Phải tìm cho ra thằng nhãi, tìm không thấy ta lột da hết bọn ngươi!”

Càng về khuya, bóng tối càng dày. Thi thoảng tiếng yêu thú gầm vang, náo động cả một vùng.

“Học... học”

Đứa bé vẫn miệt mài chạy dù mệt thở không ra hơi. Sau lưng nó, những tia sáng chốc chốc lại hiện lên, điều này càng thúc đẩy nó chạy, chạy nhanh hơn nữa. Cho đến khi trước mặt nó hiện ra vực thẳm vạn trượng sâu không thấy đáy, buộc phải dừng lại.

“Phát hiện ra tiểu tử rồi, tất cả tập trung lại đây mau lên!”

Một gã gầy khô như que củi mừng rỡ kêu toáng.

Vèo! Vèo!

Hàng loạt tia sáng kéo đến, thoáng chốc trên dưới năm mươi tên đã xuất hiện.

“Con mẹ nó! Tiểu tử thú vị sao không chạy nữa? Hại ông tìm ngươi cả buổi tối!”

Một gã không kìm được chửi đồng.

“Tiểu tử cũng thật tà môn, còn chưa bước chân vào Cường Nhục kỳ đã có thể chạy một hơi hơn ba mươi dặm. Ta tự hỏi nó có phải là người hay không?”

Tên khác hằm hè.

“Hừ! Quân nó chạy nhiều hay ít, chẳng phải bây giờ không thể chạy được nữa rồi sao? Tiểu tử, có giỏi thì chạy nữa cho đại gia xem nào!”

Tên đầu lĩnh khi nãy bảm báo với lão già nhanh chóng bay đến, cười khùng khục trong cổ họng, mắt giễu cợt nhìn đứa bé.

Mặt mũi đứa bé tái xám, hai chân chênh vênh ngay mép vực thẳm, uất hận nhìn đám người kia đã chặn hết đường lui.

“Giận lắm sao? Đến đây, lão già và người đầu tay đôi, chấp người đánh trước đây!”

Tên gầy như que củi phát hiện ra nó đầu tiên, cười ha hả.

“Bành Nhị người cũng quá vô si đi, dù sao nó chỉ là thằng nhóc hỉ mũi chưa sạch, ít ra cũng chấp trước hai chiêu như ta chứ! Tiểu tử đừng chơi với hắn, lại đây chơi với đại gia có lợi hơn!”

Nói đoạn, cả đám cười rộ lên đắc ý.

“Khốn kiếp!” Đứa bé nghiêng chặt răng, ánh mắt tóe lửa.

“Áy, khốn kiếp không phải ta, mà là lão Đại kia kìa! Chính hắn đã cưỡng bức thi thể mẫu thân người dù ả đã tự sát đấy!”

“Con mẹ người Bành Nhị, không phải người cũng có phần sao?”

Tên đầu lĩnh trợn mắt.

“Oan quá, Bành Nhị ta chỉ sờ có vài cái thôi mà!”

Bành Nhị oan khuất nói.

Cơ thể đứa bé run lên bần bật vì oán hận, hai mắt trợn trừng muốn rách khóc: “Các người... rồi sẽ bị quả báo! Cảm thú..”

Nói đến đây, nó uất nghẹn không thể thốt thành lời.

Tên đầu lĩnh cười khà ô: “Hắc hắc! Nếu ông trời có mắt, bọn ta đã chẳng sống đến ngày nay. Tiểu tử tức giận mà làm gì, đến đây trả thù bọn ta đi nào!”

“Mục đích của đám cảm thú các người là vật này đúng không? Ta có chết cũng mang nó theo, lũ khốn kiếp các người đừng mong chiếm được!”

Bàn tay đứa bé siết chặt hạt châu, dậm chân bước lùi về vực thẳm sau lưng.

“Mơ tưởng!”

Tên đầu lĩnh cười gằn, một luồng uy áp kinh khủng từ hần tỏa ra, lập tức khóa chặt thân hình đứa bé.

Đứa bé mím môi, cố sức cử động nhưng mặc cho nó vùng vẫy thế nào cũng vô ích, toàn thân cứng đờ cứ như cơ thể đã không còn thuộc về nó. Cổ áp lực kinh khủng ép lên khiến nó ngạt thở, máu mũi máu miệng trào ra, tim nhảy loạn trong lồng ngực.

“Trước mặt lão Đại, ngay cả những thế lực nhất lưu cũng phải cúi đầu, tiểu tử lại còn tơ tưởng bỏ trốn, ha ha, buồn cười chết ta!”

“Đoán xem bao lâu thì nó chết nào! Ai cá cược không?”

“Người điên à, quên Mã trưởng lão dặn gì rồi sao? Phải đem tiểu tử còn sống trở về.”

“Áy chết, người không nhắc ta cũng quên mất. Lão Đại nhẹ tay thôi, nó chết thì cả đám bọn ta phải bồi táng theo đấy!”

Tên đầu lĩnh thoáng giật mình, đang định buông lỏng áp lực. Hạt châu trong tay đứa bé chợt lóe sáng, phá tan xiềng xích gã tạo ra. Ngay tức khắc, đứa bé không may suy nghĩ, gieo mình xuống vực sâu.

“Mẹ nó! Bảo lão Đại người nhẹ tay, đâu phải kêu người thả nó?”

“Hạt châu trong tay nó có thể phá cấm, mau đuổi theo!”

Đại hán đầu lĩnh gầm lên, nhanh như chớp nhảy vọt xuống vực. Mấy tên còn lại cũng nhanh chóng đập Linh Khí ào ào lao theo. Ánh sáng từ đủ loại bảo vật lan tỏa khắp xung quanh.

Ừ... ừ... ừ...!!

Vực sâu vạn trượng, đứa bé như quả mít rụng rơi với một tốc độ kinh hãi.

Hai mắt nó nhắm tịt lại, miệng lẩm thảm cầu kinh mong chết được siêu thoát. Nội tâm nó thanh thản đón nhận cái chết sắp đến, không chút sợ hãi. Mặc dù nó rất không cam lòng, bởi trên người còn mang trọng trách nặng nề mẫu thân giao phó trước lúc lìa xa, và còn cái chết khuất nhục của mẫu thân nó chưa thể báo. Nhưng lâm vào tình thế này, nó hữu tâm vô lực, chỉ biết phó mặc cho ông trời định đoạt.

Mắt nhắm chặt nên đứa bé không hề biết, một quãng sáng xanh lam mờ ảo từ hạt châu từ từ tỏa ra, bao bọc cơ thể nó vào trong.

Không biết nó đã rơi bao lâu...

“Àm!”

Làn nước giá lạnh đột ngột tràn đến, chìm đứa bé xuống tận đáy sâu.

Uy lực cú va chạm khiến nó đau thấu tim, miệng vừa há ra kêu đau đã phải vội vàng ngậm chặt lại vì nước tràn vào. Tuy vậy nó vẫn ho lên sặc sụa, cấp tốc ngoi lên mặt nước hô hấp.

Nhưng chưa lấy được mấy hơi, đám gian ác sát hại mẫu thân nó đã lao xuống, đứa bé tranh thủ hít một hơi thật sâu, nhanh chóng lặn xuống nước.

“Mẹ nó! Tiểu oa nhi quá tà môn, vừa thấy nó rơi xuống đây nhưng linh thức lại tra không ra là thế nào?” Bành Nhị tức tối kêu lên.

“Hình như hạt châu trên tay nó có khả năng ẩn nặc khí tức, vừa rồi còn phá được cấm chế của lão Đại. Ngay cả linh hồn lực của Mã trưởng lão còn không làm gì được, linh thức vút đi của ngươi còn đòi tìm ra?! Hạt châu kia quả là bảo vật, thảo nào bao năm qua cung chủ truy lùng cho bằng được.”

“Lão Cửu động tâm rồi sao? Ta nói ngươi có ngày chết không đất chôn thây, ngay cả vật của cung chủ ngươi cũng dám có ý đồ!”

“Ta chỉ nói thế thôi, đồ vật cung chủ muốn đương nhiên ta không dám, có mười cái mạng cũng chẳng dám!”

“Bớt nói nhảm đi! Còn không mau chia ra tìm?” Tên đầu lĩnh hừ mũi.

Gã Bành Nhị gầy như que củi cười âm độc: “Ta đoán nó trốn đâu dưới đầm nước này thôi. Xem đây!”

Hai tay gầy trơ xương của gã vung lên, không khí chung quanh xao động, linh lực cuộn cuộn vận chuyển, hai hỏa cầu to lớn phát quang chói mắt, gầm rú lao xuống mặt nước.

Àm! Âm!

Vùng nước bị hỏa cầu giáng xuống văng lên tung tóe, sóng sừng sục, bốc hơi mất một mảng.

“Ngu xuẩn!”

Bốp!

"Hự!"

“Lão Đại làm gì vậy? Sao đánh ta?”

Còn đang đắc ý, Bành Nhị đã bị tên đầu lĩnh cho ăn một tát như trời giáng, té nhào xuống nước.

“Còn hỏi? Mẹ ngươi, chẳng may hỏa cầu của ngươi đánh trúng tiểu tử, khiến nó mất mạng thì thế nào? Chẳng phải bọn ta đều bồi táng vì hành động ngu xuẩn của ngươi sao? Há?”

Tên đầu lĩnh tức giận.

Bành Nhị ngơ ngẩn một lúc, nhăn nhó nói: “Ta quên mất, cũng may lão Đại nhắc ta! Nhưng mà này, lần sau chỉ cần nói ta hiểu rồi, không cần ra tay mạnh thế!”

“Vậy ngươi mới nhớ lâu! Sẵn tiện ngươi ướt, mau lặn xuống tìm tiểu tử!”

Tên đầu lĩnh trừng mắt.

Bành Nhị đang định gân cổ hỏi tại sao lại là gã, nhưng thấy ánh mắt đầu lĩnh, chợt nhớ tên này ăn thịt người chẳng nhà xương. Lờ ra tới miệng phải vội vã nuốt vào, ngoan ngoãn lặn xuống.

Dưới đáy nước tối đen như mực, Bành Nhị vận linh lực lưu chuyển lên mắt, mực quang phát sáng quét nhìn xung quanh.

“Hắc hắc, ngươi đây rồi! Chạy đâu cho thoát!”

Thoáng thấy thân hình nhỏ nhắn di chuyển xa xa phía trước, Bành Nhị cười thầm, đôi chân khăng khiu vận chuyển linh lực quẫy mạnh. Cả người gã như tên rời khỏi trường cung, bắn nhanh về phía trước.

Ngay khi Bành Nhị chuẩn bị tiếp cận đứa bé, một vật thể đen bóng bất thần vùn vút lao tới, cuộn chặt người hắn.

Bành Nhị phản ứng rất nhanh, hai hóa cầu to tướng sáng rực từ tay gã bắn ra, va mạnh vào vật nọ.

Nhưng trái ngược với tưởng tượng của Bành Nhị, hóa cầu va vào vật nọ không hề phát ra âm thanh nào, cũng chẳng chút hiệu quả, cứ thế dần dần phụt tắt. Vật thể đen bóng lại càng cuộn chặt hơn, tiếng khùng xương gãy vang lên rầm rắc.

Hồn bất phụ thể, hai tay Bành Nhị nhanh chóng chập lại, linh lực khắp châu thân đổ dồn về đó, trong chớp mắt hình thành quang sáng vàng rực, càng lúc càng phát ra ánh sáng chói mắt.

Miệng rướm máu vì vật thể nọ siết ngày càng chặt, Bành Nhị không dám chần chừ, đẩy mạnh đôi tay gãy guộc ra. Quang sáng màu vàng như tia chớp ào ào đánh lên vật thể nọ.

Àm! Âm!

Lần này có hiệu quả, tuy nhiên chẳng hơn hóa cầu khi nãy là bao. Quang sáng màu vàng chỉ kịp lưu lại chút vết cháy xém ngoài da trên vật thể đen bóng trước khi tan biến. Điều này càng khiến vật thể nọ tức giận lồng lộn lên, lại càng siết chặt hơn.

Răng...rắc...!!

Bành Nhị há miệng phun ra búng máu, sắc diện nhợt nhạt, xương trên người gã như sắp gãy hết. Trên đầu gã chợt xuất hiện phi kiếm nhỏ màu đỏ, ánh sáng nhàn nhạt chiếu rọi.

“Đi!”

Theo tay Bành Nhị vung lên, phi kiếm như có linh tính mãnh liệt chém thẳng lên vật nọ, một nhát, hai nhát, ba nhát... điên cuồng mà chém khắp nơi. Thế nhưng ngoại trừ những âm thanh binh bịch vang lên đều đặn, kỳ dư vật nọ không hề hấn gì.

Vận chút hơi tàn, toàn thân gã ẩn hiện quang sáng vàng vọt, ép nước tản ra không thể đến gần. Miệng Bành Nhị mở to gầm thật lớn:

“Lão Đại cứu ta! Aaaaaaaa...”

Rắc!

Đó cũng là hành động cuối cùng của gã trước khi bị vật thể kỳ lạ kia siết cho gãy xương, cả người vỡ vụn như tương, máu loang tứ phía.

Tên đầu lĩnh nghe tiếng kêu cứu, vội vã ra hiệu thủ hạ theo hần lũ lượt lao xuống nước.

Nhưng cũng thật nhanh, bọn hần điên cuồng bay lên, tên nào tên nấy cầm đầu bay loạn xạ, miệng không ngớt gào thê thảm.

“Hắc Thủy Chương Ngự! Chạy, chạy mau lên!”

“Con mẹ nó! Ở đây mà cũng gặp quái thú này, đen chết lão gia!”

“Mã trưởng lão mau cứu mạng!”

“Bành Nhị khốn kiếp! Ta chửi tổ tông mười tám đời nhà ngươi, đến chết còn muốn lôi kéo huynh đệ theo! Aaaa...!!”

Trên mặt nước, trôi lên một vật thể to tròn hơn mười trượng, đen trùi trùi, phát ra những tiếng kêu quái dị. Khắp cơ thể nó đầy những xúc tu dài mấy mươi trượng đang vũ loạn tứ phía, tàn sát đám người.

Một xúc tu vung lên là một tên thân hình vỡ nát, máu văng tung tóe thập phần ghê rợn. Thoáng chốc, đám người kia chết mất một nửa, chỉ còn lại tên đầu lĩnh cùng một số may mắn sống sót, bay ra thật xa.

Ở dưới hồ nước, đứa bé chứng kiến toàn bộ sự việc, hé môi nở nụ cười mãn nguyện. Tuy nhiên nó vẫn rùng mình khi nghĩ đến lúc này quái vật này lướt ngang nó nhưng may mắn làm sao lại buông tha. Bằng không, nó chết thật thê thảm.

Trên tay nó cầm thanh kiếm nhỏ màu đỏ của Bành Nhị chết để lại, cảm giác khá nóng bức như vừa lấy từ lò rèn ra.

Có phần nuối tiếc khi tên đầu lĩnh trốn thoát, nhưng đứa bé cũng hiểu bây giờ không phải lúc tiếc nuối, nó phải mau chóng đi khỏi nơi này càng xa càng tốt, trước khi bọn hần quay lại tìm nó. Nhét vội tiểu kiếm vào người, đứa bé lặng lẽ bơi đi.

Sau khi nó rời đi được một lúc, tên đầu lĩnh dẫn đường lão già áo xám bay đến.

“Là nó, Mã trưởng lão! Thuộc hạ không ngờ nơi này lại có tứ giai yêu thú, nhất thời không kịp phản ứng đã chết hơn hai mươi người!”

Đại hán đầu lĩnh tức giận nhìn Hắc Thủy Chương Ngự.

“Hừ, chỉ là tứ giai yêu thú nhỏ nhỏ cũng dám gây chuyện. Chán sống!”

Lão già lạnh lẽo rít qua kẽ răng, bàn tay nhẹ nhàng vươn ra, luồng khí lưu nóng rực từ trên cao áp xuống Hắc Thủy Chương Ngự.

Cảm nhận được sự kinh khủng của lão già trước mặt, Hắc Thủy Chương Ngự kêu lên vài tiếng quái dị, cơ thể to lớn đầy nhót nhao giãy mạnh nhưng không thể thoát khỏi lực trói buộc, cam chịu nhìn luồng khí nóng bức chụp xuống. Cặp mắt to cổ cộ như chuông đồng của nó giương lên, bất chợt lóe ra rí máu. Trong không khí vang lên những âm thanh xèo xèo như thịt nướng, các xúc tu Hắc Thủy Chương Ngự co rút lại, khô héo dần.

Thân hình nó bình thường đã đen, lúc này lại càng đen, bốc lên mùi ngai ngái rồi nặng nề đổ ụp xuống, tan thành tro bụi. Một cơn gió thoảng qua thổi tung đám bụi tro bay mất. Con yêu thú to hơn mười trượng cứ thế biến mất như chưa từng hiện hữu, chỉ còn lại một vật tròn tròn to bằng nắm tay, phát ra ánh sáng lập lóe.

Tên đầu lĩnh nhìn vật đó, nuốt nước bọt nói: “Mã trưởng lão pháp lực vô biên! Nội đan kia..”

“Cho ngươi! Mau dẫn theo thủ hạ truy bắt tiểu tử kia cho bằng được.”

Lão già áo gấm khoát tay.

“Tạ Mã trưởng lão ban thưởng!”

Đầu lĩnh mừng rỡ, nhanh chóng thu lấy nội đan trước ánh mắt thèm thuồng ghen tỵ của những kẻ còn lại.

“Ta cho ngươi thêm một ngày, nếu vẫn không bắt được tiểu tử, vật này ta thu lại, kể cả cái đầu trên cổ ngươi ta cũng sẽ lấy!”

Còn chưa hết mừng, câu tiếp theo của Mã trưởng lão khiến tên đầu lĩnh sợ run, hần biết lão già trước mắt chưa bao giờ biết nói đùa. Giương mắt hần vận vẹo, quay sang lũ thuộc hạ giận dữ thét lớn:

“Còn không mau tìm? Nhìn con mẹ bọn ngươi, có tin ta móc mắt hết không hả?”

Thấy đầu lĩnh nổi điên, bọn thuộc hạ cuống cuống tản ra khắp nơi, quyết bắt cho được thằng nhãi khôn kiếp. Vì bọn hần biết, nếu đầu lĩnh chết, bọn hần cũng chẳng mong toàn mạng.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Cơ Duyên

"Hàn nhi, con hãy nhớ cho kỹ. Bọn chúng chính là kẻ thù giết phụ thân con, hại chúng ta tan nhà nát cửa, phải lưu lạc đến chốn hoang sơn cùng cốc. Đạo Châu này, con phải luôn giữ bên người, cố bảo toàn tính mạng. Nếu sau này có cơ hội, hãy báo thù, bằng như không thể bước chân vào con đường tu tiên thì quên đi. Hãy sống thật tốt! Hãy... sống... thật... tốt..."

"A, mẫu thân!"

Biệt Hàn bật dậy, vô thức kêu lên, tay vơ lấy hạt châu đeo trên cổ.

"Ta đang ở đâu đây?"

Nó lảo lảo nhìn quanh, tay mân mê hạt châu. Trước khi chết, mẫu thân gọi thứ này là Đạo Châu thì phải.

Đây là một hẻm núi chật hẹp, ẩm ướt, gồ ghề, những tai đá nhọn hoắt mọc lên khắp nơi.

Biệt Hàn đau đớn dùng tay xoa xoa những vết bầm tím trầy xước khắp cơ thể. Đêm qua, sau khi bơi ra khỏi đầm nước, nó chạy loạn khắp nơi bất kể phương hướng, cuối cùng chẳng may lọt chân xuống khe sâu này, bất tỉnh nhân sự.

Trước lọt xuống vực sâu, sau lại té vào hẻm núi. Biệt Hàn cười khò, số nó cũng thật quá "may mắn", chẳng biết nói thế nào.

"Chẳng rõ bọn gian ác kia đã đi chưa, hay vẫn còn tìm ta?"

Nó đứng lên, đảo mắt nhìn quanh. Đây không hẳn là hẻm núi mà tương tự như một cái khe do động đất tạo thành, thoạt nhìn giống như bị ai đó dùng búa chẻ đôi ra.

Khe sâu ít nhất cũng mấy mươi trượng, bề ngang khá hẹp, chừng nửa trượng là cùng. Tuy vậy khe này rất dài, Biệt Hàn neho mắt nhìn không thấy điểm cuối.

Leo lên thì không có khả năng, Biệt Hàn chỉ còn cách đi men theo khe sâu, hi vọng sẽ thoát khỏi chốn này, nó mệt mỏi và đói là người rồi. Nghĩ là làm,

nó một nhọc di chuyển.

Đi được hơn nửa canh giờ vẫn chưa thấy tận cùng, Biệt Hàn ngồi phịch xuống thờ hồng học, mắt nó hoa lên, cảm thấy chóng mặt buồn nôn.

Lúc này, tai nó chợt bắt được âm thanh lao xao. Biệt Hàn vội rúc người sát vào vách đá, ngay cả thờ cũng chẳng dám.

"Đã gần hai ngày trôi qua, ngươi vẫn chưa tìm được tiểu tử kia?"

Giọng nói lạnh lẽo như băng lọt vào tai nó.

"Mã trưởng lão thứ tội! Bọn thuộc hạ đã tận sức, thời gian qua chưa từng dám nghỉ ngơi dù chỉ một lúc. Chỉ trách tiểu tử có bảo vật che giấu khí tức, thần thức không thể tra được."

"Hừ! Hạp cốc bé như lỗ mũi, nhân lực hơn năm mươi mạng lại không thể tìm được một tiểu tử mười hai tuổi còn chưa ráo máu đầu, còn đổ tại thần thức? Thứ vô dụng như ngươi sống có ích gì?"

Sát ý từ Mã trưởng lão toát ra khiến tên đầu lĩnh lạnh run, mồ hôi to như hạt đậu chảy đầy trán.

"Con mẹ ngươi! Không phải lão già lắm cầm ngươi cũng chẳng thể tìm ra sao, còn quay sang trút hết lên đầu ta, khốn kiếp!" Trong lòng tức giận mắng thầm, nhưng ngoài mặt tên đầu lĩnh khúm núm: "Xin trưởng lão cho thêm chút thời gian, thuộc hạ dù lật tung chỗ này lên cũng nhất định tìm ra nó!"

"Đám chó săn Thần Môn đã đánh hơi ra chuyện này, sắp kéo đến đây. Ta không ngại bọn chúng, nhưng cường long bất áp địa đầu xà, dù sao đây cũng không phải địa bàn bốn cung. Ta ký hạn cho ngươi thêm nửa ngày, nếu vẫn không bắt được tiểu tử, hừ.."

Tên đầu lĩnh vâng dạ liền hồi, lập tức chạy đi đốc thúc thuộc hạ cật lực truy tìm Biệt Hàn.

Còn lại Mã trưởng lão đứng đó, mắt ánh lên tia ngoan độc: "Ta không tin không tìm được ngươi. Lần này không thành công, e rằng chẳng còn đường lui!"

Lắng nghe tiếng bước chân xa dần, Biệt Hàn thở ra một hơi nặng nhọc, hóp lấy hóp để không khí trong lành. Mã trưởng lão ở lại thêm một lúc nữa thôi, có lẽ nó sẽ chết vì tuyệt khí, hoặc giả lên lút hô hấp sẽ bị lão phát hiện.

Bụng đói còn cao, Biệt Hàn một nhọc đứng dậy, lẻ bước tiếp tục hành trình gian nan đau khổ.

Chẳng biết nó đã đi bao lâu, con đói hành hạ làm thần trí mơ mơ hồ hồ. Tiếng bước chân sột soạt từ phía trước vọng đến cảnh tỉnh Biệt Hàn.

"Không rõ tiểu tử trốn nơi đâu? Bọn ta thiếu điều cây nát hạp cốc khí ho cò gáy này mà nó vẫn biệt dạng." Gã đầu trọc mặt mũi bặm trợn hậm hực nói.

"Đừng than thờ nữa, lo mà tìm cho kỳ được. Lão Đại còn phải vất vả lên cổ chạy, ngươi không thấy sao?" Tên còn lại có phần điềm đạm hơn.

"Chỉ còn nơi này chưa lục soát, mong là tiểu tử trốn đâu đây! Nếu vẫn không tìm được nó, ta thà bỏ trốn còn hơn đưa đầu chịu chết." Gã đầu trọc tâm trạng vô cùng bất an.

"Ngươi trốn đi đâu? Thủ đoạn của Mã trưởng lão đâu phải ngươi không biết? Cho là ngươi trốn thoát, vậy còn người nhà ngươi có thoát không?"

Gã đầu trọc nghe vậy, mặt nổi đầy gân xanh thập phần dữ tợn: "Tiểu tử khốn kiếp, đừng để ta bắt được ngươi!"

Khi bọn hắn đi ngang qua chỗ Biệt Hàn vừa đứng, tên kia thoáng khựng lại, ánh mắt nghi hoặc.

"Sao?" Gã đầu trọc hỏi.

"Hình như ta vừa nghe âm thanh gì đó."

Tên kia nói, mắt đảo quanh.

Gã đầu trọc tìm kiếm một lúc, không phát hiện được gì, lắc đầu: "Chắc ngươi nghe nhầm, chỗ này làm gì có ai?"

"Cũng có thể. Tiếp tục thôi."

Chờ bọn hắn đi thật xa, Biệt Hàn thờ phào nhẹ nhõm, như trút được gánh nặng nghìn cân.

Cũng may, khi nãy trong lúc nguy cấp, nó phát hiện ra cái hang nhỏ xíu vừa đủ thân hình trẻ con chui lọt này, lại nhanh trí ôm hòn đá to lấp kín miệng hang lại, nhờ vậy mới thoát được một kiếp.

"Bọn chúng lùng sục ráo riết thế này, ta đi ra khác nào tự chui đầu vào lưới? Nghe chừng không lâu nữa chúng sẽ rút đi, chỉ bằng tạm thời nấp lại trong này, chờ lúc đó hấn ra."

Biệt Hàn suy nghĩ. Biện pháp này rất khả thi, mặc dù hang nhỏ vô cùng chật chội nhưng nó vẫn có thể chịu đựng được, chỉ cần giữ lại được cái mạng.

Tuy vậy, nó đang rất đói khát, đã hơn hai ngày chưa có gì vào bụng, lại phải chạy một quãng đường quá dài. Biệt Hàn cơ hồ kiệt sức, nó có chút nghi ngờ liệu cổ nhện đói thêm một lúc nữa có mất mạng không?!

"Phi... phi.."

Tiếng kêu khò khè vang lên, sát cạnh tay phải Biệt Hàn, hai đốm sáng đỏ quạch, lấp lờ như ma trôi nổi lơ lửng.

Nhận ra đó là thứ gì, Biệt Hàn chậm rãi đưa tay phải lên, sau đó thật nhanh chộp thẳng vào vài tắc phía dưới hai đốm sáng.

Vật nọ gãy mạnh, cổ thoát khỏi bàn tay siết chặt của Biệt Hàn, nhưng nó đã nhanh nhẹn kéo lại gần, kề miệng cắn mạnh.

Máu tanh tươi chảy vào cổ họng, mấy lần Biệt Hàn suýt nôn ra nhưng gắng kìm lại. Miệng nó lập đi lập lại động tác duy nhất, cắn, nhai, nuốt... cứ thế cho đến khi con rắn nhỏ nằm gọn trong bụng nó, chỉ còn sót lại cái đầu.

Đưa tay chùi vết máu đọng bên khóe môi, Biệt Hàn rít khẽ qua kẽ răng: "Sẽ có ngày, ta bắt các ngươi trả nợ gấp trăm ngàn lần.."

Hành động bất rần thế này quá quen thuộc với Biệt Hàn. Cùng mẫu thân trải qua cuộc sống tự cung tự cấp, hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài, ngay từ nhỏ nó đã lăn lộn bấy thú kiếm sống. Chính nhờ điều này mà tâm trí cũng như thân hình Biệt Hàn thành thục hơn nhiều so với lứa tuổi chưa đến mười hai của nó.

Tạm giải quyết xong cái bụng đói, Biệt Hàn nhắm mắt lại cố vỗ giấc ngủ. Trong mơ, nó được trở về cuộc sống bình dị nhưng thật vui vẻ trước kia cùng mẫu thân. Bất giác hai dòng nước mắt len lén rỉ ra...

oOo

Một ngày dài trôi qua.

Bên trong hạp cốc, gần trăm người xằng xái, chân đạp đủ mọi loại Linh Khí thiên hình vạn trạng bay lượn khắp nơi.

"Sao rồi?"

Lão già mặt mũi hồng hào, râu tóc bạc trắng hỏi khi thấy một thanh niên vô cùng tuấn tú vận hoàng y bay đến.

Thanh niên lắc đầu: "Đệ tử và các huynh đệ đã tìm khắp nơi, hoàn toàn không thấy gì khả nghi."

"Quái lạ! Bọn chúng đã đi đâu? Mục đích gì khi len lút xâm nhập vào đây?"

Lão già cúi đầu ngẫm nghĩ.

Thanh niên im lặng đứng cạnh, không ý kiến gì. Thân hình hần cao ngất, nghiễm nhiên phong dung như cây ngọc trước gió, quả thật vô cùng thu hút ánh nhìn. Không nghi ngờ gì nếu hần là hung thủ cướp đi trái tim của các thiếu nữ.

"Tổng sư huynh, bọn đệ vừa tìm được đứa bé này."

Hai đệ tử một nam một nữ bay lại, trên tay mang theo Biệt Hàn quần áo rách nát.

"Các ngươi biết lẽ nghi không? Còn không mau bẩm báo Nhị trưởng lão, nói với ta làm gì?"

Hoàng y thanh niên quắc mắt.

Nam đệ tử râu quai nón giật mình, cười gượng: "Tổng sư huynh dạy chí phải. Đệ tử ngu muội, vì quá vui mừng với phát hiện nên nhất thời thất thố, mong Nhị trưởng lão lượng thứ!"

"Không cần dài dòng. Mau dẫn đứa bé lại đây!"

Nhị trưởng lão điềm nhiên nói.

Đệ tử râu quai nón nhanh chóng kéo Biệt Hàn đến trước mặt lão già.

Nhị trưởng lão tròng mắt nhìn Biệt Hàn, cười nói: "Hải tử, ngươi tên gì? Sao lại ở nơi này?"

Suy nghĩ Biệt Hàn xoay chuyển thật nhanh, nó biết nếu nói ra sự thật, có khả năng những người này sẽ nảy lòng tham với Đạo Châu trên người nó. Nhất định phải giấu kín.

Nhờ tâm trí khôn ngoan trước tuổi, Biệt Hàn ngược lên bình tĩnh nói: "Văn bối Biệt Hàn. Phụ thân chẳng may mất sớm, từ nhỏ sinh sống cùng mẫu thân dưới chân núi. Cách đây mấy ngày, trên núi chạy xuống một con hổ dữ ăn thịt mẫu thân. Văn bối sợ hãi, liều mạng chạy vào đây ẩn nấp, mệt quá ngủ thiếp đi. Khi này vừa tỉnh dậy ra ngoài thì gặp hai người bọn họ.."

Mục quang sáng quắc của Nhị trưởng lão nhìn sâu vào mắt Biệt Hàn: "Người có gặp qua người nào khác bên trong không?"

Biệt Hàn thoáng rung mình nhưng vẫn cứng cỏi giữ vững tinh thần không dao động: "Các vị là nhóm người duy nhất vẫn bối nhìn thấy kẻ từ hôm đó."

"Tiểu đệ đệ còn ai thân thích chứ?"

Thanh niên tuấn tú chột hỏi.

"Không còn ai. Người thân duy nhất là mẫu thân cũng đã qua đời."

Cơ thể Biệt Hàn run rẩy, nghĩ đến cái chết khuất nhục của mẫu thân, lòng nó đau như cắt, không thể kìm được cảm xúc. Nỗi uất hận khó thể chịu đựng len lỏi sâu vào tâm trí non nớt.

"Nhị trưởng lão, hoàn cảnh đứa trẻ đáng thương, chúng ta có thể giúp nó không?"

Thanh niên tuấn tú quay sang nói với lão giả.

"Tổng Lâm người có lòng thương người thế này thật đáng quý! Đưa nó về núi. Còn việc được gia nhập hay không, phải xem duyên phận nó thế nào. Ta chỉ có thể giúp đến đây, môn quy không thể kháng."

Nhị trưởng lão thở dài, tay áo phất lên: "Tập hợp mọi người lại, khởi hành về sơn môn."

Rất nhanh, các đệ tử đã tập trung đông đủ, chân đạp phi kiếm ngự không mà đi.

"Tiểu đệ đệ, sang đây đi với ta."

Thanh niên tuấn tú tên Tổng Lâm cười tươi rạng rỡ, nhẹ kéo Biệt Hàn đứng lên trên phi kiếm phát ra quang mang vàng sáng chói, sau đó cất cao lên bầu trời, lượn lờ trong những đám mây trắng mát lạnh.

Phi kiếm lao đi với tốc độ nhanh như tia chớp, gió tạt vào mặt khiến nước mắt Biệt Hàn chảy ra ràn rụa, nó vội vàng nhắm chặt mắt lại.

"Thích không?" Tổng Lâm cười hỏi.

Rồi chột nhìn thấy biểu hiện của Biệt Hàn, Tổng Lâm cho giảm tốc độ phi kiếm, cười to: "Quên mất, lần đầu phi hành thế này chắc tiểu đệ đệ chưa quen."

"Vâng!"

Biệt Hàn áp úng, mặt đỏ như gấc. Dù mới mười hai tuổi nhưng nó cũng có sĩ diện của mình, biểu hiện yếu ớt thế này khiến nó ngại ngùng.

"Không việc gì phải xấu hổ. Lần đầu tiên ta đứng trên phi kiếm còn tệ hại gấp mấy lần đệ. Từ từ sẽ quen!"

Tổng Lâm thu lại nụ cười, có lẽ sợ Biệt Hàn thêm xấu hổ.

"Tổng..." Biệt Hàn lắp bắp.

"Cứ gọi Tổng sư huynh được rồi."

"Vâng! Tổng sư huynh, đệ có thể gia nhập môn phái cùng với mọi người, học những pháp thuật này được không?"

Biệt Hàn tràn đầy hào hứng. Nghĩ đến cảnh chân đạp phi kiếm, bay lượn như chim thế này, với nó như một giấc mơ. Hơn nữa, nếu có pháp thuật, nó sẽ báo thù cho mẫu thân, đồng thời hoàn thành di nguyện người dẫn dắt lúc lâm chung.

"Ta không muốn làm đệ thất vọng. Hàng năm có rất nhiều người tham gia khảo thí nhập môn, nhưng số người thành công rất ít. Thật ra, chỉ riêng việc được quyền tham gia khảo thí đã rất khó rồi, cạnh tranh vô cùng gay gắt."

"Đệ sẽ được tham gia khảo thí chứ?" Biệt Hàn lo lắng hỏi.

"Đây cũng là may mắn của đệ, được Nhị trưởng lão ban cho tư cách khảo thí. Nên biết, ngay cả những thế gia vọng tộc cũng phải tranh nhau chảy máu bể đầu mới kiếm được vài suất cho con cháu."

Tổng Lâm mỉm cười.

Nghe vậy, Biệt Hàn vui mừng, càng thêm tò mò: "Khảo thí như thế nào? Sư huynh có thể chỉ dẫn đệ trước không?"

"Đừng quá lo lắng, chỉ là kiểm tra tư chất đệ có thể tu luyện hay không thôi. Việc này không thể cưỡng cầu, nếu đệ có cơ duyên tất sẽ được, ngược lại không có, cố gắng cũng vô ích."

"Huynh nhìn xem đệ có tư chất không?"

"Ha ha, đệ nóng vội quá đấy! Nhìn đệ thông minh đỉnh ngộ, tiếc rằng tư chất tu luyện không liên quan gì đến cái này. Ta không thể kiểm tra được, việc này cần phải thông qua Linh Cầu."

Tổng Lâm cười to. Thằng nhóc ranh mãnh khiến hắn rất vui vẻ.

"Linh Cầu là gì? Có phải giống với..."

Biệt Hàn định lấy Đạo Châu giấu trong người ra, chợt nhớ mẫu thân đã dặn không được cho ai biết sự tồn tại của nó, đang nói liền im thin thít.

Tổng Lâm cũng không để ý, nghĩ trẻ con nói lung tung thôi.

Đoàn người đi không ngừng nghỉ, bất kể ngày đêm. Mấy lần Biệt Hàn mời một ngủ thiếp đi, may có Tổng Lâm giữ nó lại, nếu không té nhào xuống đất chắc thịt nát xương tan.

Đến gần trưa hôm sau, tất cả tiến vào vùng sơn mạch rộng lớn bát ngát, vụ khí lượn lờ như tiên cảnh. Khắp nơi bao phủ một màu xanh như ngọc, tràn ngập sức sống mãnh liệt.

Tổng Lâm dừng lại dưới chân một ngọn núi bề thế, cao không thấy đỉnh, cho Biệt Hàn xuống.

"Tới rồi sao sư huynh?"

Biệt Hàn háo hức nhìn quanh quất, mũi hít sâu một hơi cảm thấy thần thanh khí爽, sự mệt mỏi trong cơ thể tan biến.

"Ừm. Đệ không phải đệ tử bản môn, không có quyền lên núi. Tạm thời ta an bài đệ ở đây."

Nói đoạn Tổng Lâm đưa tay ngoắc một đệ tử canh gác gần đó lại dặn dò: "Tiểu đệ đệ này là người được Nhị trưởng lão giới thiệu tham gia khảo thí. Người hãy sắp xếp chỗ ở cho nó."

Đệ tử kia được Tổng Lâm nói cười hữu hảo như thụ sủng nhược kinh, vội vàng vàng vấp tay: "Tổng đại sư huynh cứ giao việc này cho tiểu đệ, xin hứa sẽ tận lực giúp đỡ đệ đệ này!"

"Được rồi. Cảm ơn người trước!"

Tổng Lâm vỗ vai gã đệ tử, quay sang nháy mắt với Biệt Hàn: "Ta phải lên núi rồi, có việc cần bẩm báo sư tôn. Đệ cố gắng, có duyên gặp lại!"

Vút!

Tổng Lâm đạp phi kiếm, tiêu sái bay đi.

Gã đệ tử tỏ vẻ ngưỡng mộ không che giấu, nhìn theo bóng lưng Tổng Lâm: "Tổng đại sư huynh vừa nói chuyện với ta, đệ nhất chân truyền đệ tử, môn chủ tương lai vừa nói chuyện, còn cười với ta. Trời ạ, sung sướng quá đi mất!"

Thấy bộ dạng như phát cuồng của gã, Biệt Hàn lấy làm kỳ quái. Tuy vậy, nó chỉ để trong lòng, không hỏi.

Mất một lúc gã kia mới tỉnh lại, nét mặt còn ẩn hiện niềm vui sướng khó tả, nhìn Biệt Hàn nói: "Đi nào! Qua đây ta sắp xếp chỗ nghỉ cho tiểu huynh đệ. Nhờ người mà ta có được vinh dự gặp gỡ Tổng đại sư huynh, nhất định đền đáp xứng đáng cho người!"

Ánh mắt gã nhìn Biệt Hàn tràn đầy yêu thương, như nhìn bảo bối khiến nó được yêu mà phát sợ, gật gật rón rén đi theo.

Dưới chân núi không nhiều người lắm, Biệt Hàn theo gã đệ tử đi đến dãy phòng xây san sát nhau gần đó.

Dẫn nó vào trong một căn phòng, gã nói: "Đây là phòng dành cho đệ tử canh gác ngã lưng khi cần, lúc thường không cho người ngoài vào. Ở đây, tiểu huynh đệ thuộc diện ngoại lệ, cứ xem như nhà của mình, ăn uống ta sẽ lo hết."

"Đa tạ sư huynh!" Biệt Hàn ôm quyền.

"Đừng khách khí! Ta nói rồi, tiểu huynh đệ xem như phúc tinh của Vương Ngũ này. Ta phải ra canh gác, người chắc cũng mệt rồi, nghỉ ngơi đi, còn hai ngày nữa mới đến kỳ khảo thí."

Gã đi rồi, Biệt Hàn xem một lượt trong phòng. Phòng khá rộng rãi, chăn đệm đủ cả, ngoài ra chẳng còn vật dụng gì. Điều này có thể hiểu được, theo lời Vương Ngũ đây chỉ là chỗ nghỉ tạm của các đệ tử có trách nhiệm canh gác sơn môn, chẳng ai ở lại.

Biệt Hàn leo lên giường. Nó nằm trần trọc rất lâu chẳng ngủ được, cứ nhắm mắt lại, cảnh tượng thương tâm đó lại hiện ra, nước mắt nó lại chảy dài.

Từ nhỏ mẫu thân luôn dạy nó nam nhi phải kiên cường không được rơi lệ. Biệt Hàn luôn làm rất tốt, nhiều khi đi bẫy thú gặp tai nạn đau đớn nó vẫn chưa

bao giờ khóc. Cho đến hôm nay, tuyến lệ ngỡ đã tôi luyện phong bế chợt khai thông, nó không nhớ được đây đã là lần thứ bao nhiêu nó khóc kể từ khi mẫu thân gặp nạn.

Đôi mắt trong trẻo còn vương nét trẻ thơ dần ngầu đục, chuyển sang màu đỏ bầm vì khóc quá nhiều và nổi uất hận dâng tràn. Biệt Hàn ao ước có được năng lực như Tổng Lâm sư huynh, đến lúc đó nó có thể trả thù. Mặc dù hiện giờ chẳng biết một chút lai lịch kẻ thù, nhưng nó tin có thực lực sẽ giải quyết được hết mọi vấn đề.

"Ha ha, lớn đầu còn khóc. Đồ nam nhân mít ướt!"

Giọng nói trong veo như ngọc. Tiểu cô nương vận áo tím trạc tuổi Biệt Hàn, đứng ngay cửa phòng nhìn nó trêu chọc.

Lật đật lau nước mắt, Biệt Hàn chợt bùng phát cơn giận dữ khó hiểu: "Ngươi là ai, sao qua phòng ta?"

"Sao? Khóc nhè bị ta phát hiện nổi xung lên à?"

Tiểu cô nương nheo mắt lém lỉnh.

"Đó là chuyện riêng của ta, liên quan gì đến ngươi?"

Biệt Hàn thẹn quá hóa giận, bước ra muốn đóng cửa lại.

Tiểu cô nương kia vẫn không buông tha, tiếp tục trêu: "Xa nhà nhớ phụ mẫu khóc ta còn lạ gì? Nam nhi yếu đuối như ngươi, ở nhà cho rồi, tu tiên gì chứ!"

Biệt Hàn thoáng khựng người. Nàng ta nói đúng, nó đang nhớ mẫu thân, khóc cũng vì xa người. Nhưng mẫu thân nó không còn sống như nàng nói.

"Ta rất mệt, muốn nghỉ ngơi! Ngươi tránh ra để ta đóng cửa được không?"

Biệt Hàn chán nản nói.

"Còn sớm, tối hãy ngủ. Ra ngoài chơi với ta đi, ở đây không có bạn, chán chết mất!"

Tiểu cô nương phụng phịu, nét mặt buồn chán.

"Đề khi khác."

Biệt Hàn đẩy nàng ra khỏi phòng, nhanh tay đóng cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Đạo Châu Huyền Bí

Nằm một mình buồn chán, Biệt Hàn lấy Đạo Châu giấu trong ngực áo ra ngắm soi.

Nhìn tới nhìn lui, lật qua lật lại, kiểu gì nó cũng thấy hạt châu này bình thường như bao hạt châu khác. Lắm lúc nó còn tưởng thứ này là viên bi ve trẻ con hay chơi đùa.

Nhưng có một sự thật không thể chối bỏ, rõ ràng tối hôm đó Đạo Châu đã mấy lần phát ra ánh sáng xanh lam bí ẩn, giải nguy cho nó. Cảm giác lúc đó vô cùng kỳ diệu, tuy nhiên hiện tại mặc cho Biệt Hàn làm đủ mọi cách, Đạo Châu vẫn im lìm không chút phản ứng.

Biệt Hàn cố gắng nhớ lại thật chi tiết tình trạng khi ấy. Cũng như hiện giờ, nó chẳng làm gì cả ngoài việc cầm lấy Đạo Châu, rồi ánh sáng xanh lam đột nhiên xuất hiện.

"Rốt cục là vì sao?"

Nó lẩm bầm, mày nhăn tít.

Lời dằn dò của mẫu thân, thái độ ham muốn của kẻ thù, Biệt Hàn biết chắc chắn Đạo Châu không phải vật tầm thường.

"Để xem, khi đó tay ta cầm lấy Đạo Châu, còn gì nữa không nhỉ?"

Tay Biệt Hàn nắm thật chặt Đạo Châu.

"Đúng rồi. Máu, lúc đó bàn tay ta rướm máu, dính một ít lên Đạo Châu. Liệu đây có phải nguyên nhân?"

Biệt Hàn bật dậy như lò xo, hai mắt sáng rực. Nó nén đau cho đầu ngón tay vào miệng cắn mạnh, máu lập tức rỉ ra.

Một tay Biệt Hàn cầm Đạo Châu, tay kia nhỏ máu lên. Tức thì dị trạng diễn ra.

Đạo Châu cứ như miếng bọt biển thiếu nước, máu vừa nhỏ lên đã bị hấp thu, biến mất không tăm tích. Biệt Hàn cắn răng cố gắng, nhưng dường như bao nhiêu máu cũng không đủ, liên tục bị Đạo Châu cắn nuốt mất dạng.

"Người thật tham lam! Đạo Châu gì chứ, Ma Châu thì đúng hơn!"

Tức giận mắng một tiếng, Biệt Hàn chẳng còn cách nào khác ngoài tiếp tục nặn máu cung cấp cho Đạo Châu, càng lúc càng nhiều. Sắc mặt Biệt Hàn tái xanh, mấy ngày cực khổ trốn chui trốn nhủi, thiếu ăn thiếu uống đã bào mòn thể trạng lúc thường rất rắn rỏi của nó. Lúc này lại mất máu liên tục, Biệt Hàn còn chống chọi đến tận bây giờ đều nhờ vào tâm chí kiên định sắt đá.

Đến lúc nó mảy choáng mắt hoa, không còn đủ kiên nhẫn lấy mạng sống ra thử nghiệm, chuẩn bị buông bỏ, Đạo Châu bỗng phát sáng. Đúng là thứ ánh sáng khi trước, màu xanh nhu hòa đầy mê hoặc như cuốn người ta vào những giấc mộng hư ảo.

Trên Đạo Châu lần lượt hiện lên những hoa văn loằng ngoằng nhỏ xíu như kiến. Biệt Hàn đưa mắt lại gần, chăm chú nhìn thật lâu mới phát hiện những hoa văn này là chữ viết.

"Chữ bé tí thế này sao mà đọc?"

Nó thoáng ngẩn người.

Không cam tâm từ bỏ, Biệt Hàn tiếp tục kê Đạo Châu vào sát mắt, gắng gượng đọc xem trên đó viết gì, mặc cho nước mắt chảy nhòe nhòet vì ánh sáng từ Đạo Châu tỏa ra.

Vẫn không tài nào đọc được, Biệt Hàn bực tức kéo Đạo Châu ngày càng sát, gần như chạm vào mắt.

Ngay khi vừa tiếp xúc, chuyện lạ xuất hiện, vô vàn ký tự lũ lượt kéo nhau tràn vào đầu Biệt Hàn khiến nó đau đớn ngã xuống. Cảm giác giống như ai đó cầm búa đập lên đầu vô cùng kinh khủng, đau đến mức nó phải nghiêng chặt răng rên khe khẽ, nếu không làm vậy chắc Biệt Hàn đã la toáng lên, kinh động những đệ tử bên ngoài.

Nằm một lúc khá lâu, cơn đau dần giảm bớt, Biệt Hàn lồm cồm bò dậy leo lên giường, miệng thở hào hển. Có cho vàng nó cũng không dám lặp lại hành động vừa rồi, quả thật chết đi sống lại.

Khi cơn đau hoàn toàn rút đi, Biệt Hàn vẫn chưa tin được nó còn sống. Địa ngục trần gian có lẽ chỉ đến thế là cùng, đau đến đầu gối như nứt ra làm trăm mảnh vụn.

Khiến Biệt Hàn vô cùng ngạc nhiên, những ký tự khi nãy chui vào đầu nó như in sâu vào trí nhớ. Lúc này chỉ cần Biệt Hàn vừa nghĩ đến liền lập tức hiện ra, rõ rệt từng từ.

Biệt Hàn kinh dị nhìn Đạo Châu đã không còn phát sáng, lu mờ ảm đạm. Vừa rồi đúng là Đạo Châu đã cưỡng ép in những ký tự kia vào tâm trí nó, chẳng học mà thuộc, hành động quá mức nghịch thiên.

Biệt Hàn nhắm mắt lại, rà soát những ký tự nọ. Rất nhiều kiến thức nó hoàn toàn không tinh thông đều nằm trong đó. Bao gồm chế phù, trận pháp, luyện dược, mỗi phương diện lại có hằng hà sa số phương pháp luyện chế bày bố khác nhau, từ đơn giản cho đến phức tạp.

Biệt Hàn có chút hồ nghi, liệu có phải cao thủ kinh khủng nào đó chiếm đoạt hết sở học trong thiên hạ ném vào Đạo Châu hay không? Nhiều thông tin thế này, thảo nào khiến đầu nó muốn vỡ ra khi bị cưỡng chế dung nạp.

Điều đáng tiếc duy nhất, trong vô số thông tin Biệt Hàn sở hữu, chỉ có duy nhất một công pháp tu luyện, lại mang cái tên đọc lên đã sồn gai ốc: Cuồng Ma Trọng Thể.

Lướt mắt xuống phía dưới, phần giới thiệu cực kỳ ngắn gọn "Đắc thành thần công, gặp Thần giết Thần, Phật cản giết Phật, bá đạo vô song."

Ưu điểm: Tốc độ tu luyện cực nhanh, nhục thể cường hãn, linh lực cuộn cuộn, vượt xa đồng cấp.

Nhược điểm: Cần có tâm địa sắt đá, ý chí vững vàng, bằng không dễ dẫn hỏa thiêu thân, sa nhập ma đạo, biến thành Cuồng Ma.

Đọc xong phần này, Biệt Hàn hít một hơi thật sâu. Nó hiểu nếu tu luyện công pháp quái đản này, chỉ sai lầm một bước coi như vạn kiếp bất phục, trở thành cuồng nhân chỉ biết chém giết sát phạt.

Bất quá, phần ưu điểm lại khiến Biệt Hàn động tâm. Hầu như bất kỳ một yếu tố nào trong đó cũng đủ khiến mọi tu giả mơ ước mà không được, phát cuồng để tranh đoạt.

Xem tiếp phần hướng dẫn tu luyện, Biệt Hàn khổ não lắc đầu, chẳng biết nói gì.

Cường Ma Trọng Thê, công pháp tàng một Cường Nhục kỳ tu luyện vô cùng đơn giản, có thể nói dễ đọc dễ hiểu, trẻ con lên ba xem qua cũng biết. Nhưng đó chỉ về mặt lý thuyết, thực hành ngược lại có lẽ chẳng ai dám làm. Phương pháp tu luyện có thể tóm gọn trong hai từ "Tự ngược".

Muốn tu luyện công pháp này, mỗi ngày đều phải tự hành hạ bản thân với mức độ ngày một tăng dần nếu muốn thành công. Sau mỗi lần tự ngược như thế, tu giả sẽ thoa một lớp linh dịch trong công pháp có hướng dẫn điều chế lên người. Vết thương sẽ chóng lành, tiếp đó lại tự ngược, thoa thuốc, tự ngược... cho đến khi luyện thành.

Trước đó Biệt Hàn còn có chút động tâm với công pháp này, nhưng khi xem đến phần tu luyện, nó nhanh chóng từ bỏ. Chưa nói đến khi tu luyện có khả năng biến thành cuồng ma hay không, riêng phương pháp tu luyện đã quá biến thái. Biệt Hàn không tưởng tượng được, kẻ nào tu luyện công pháp này liệu có còn là con người nữa không, hay sẽ sớm biến thành quái vật?!

"Có lẽ ta nên đặt hy vọng vào cuộc khảo thí sắp tới còn tốt hơn!"

Biệt Hàn lắc đầu, mở cửa đi ra ngoài, bụng nó đói cồn cào.

"Tiểu huynh đệ dậy rồi sao?"

Vương Ngũ thấy Biệt Hàn, từ xa đã cười nói.

"Vâng! Vương đại ca..."

"Đói rồi phải không?"

Vương Ngũ bước đến gần.

Biệt Hàn hơi ngại ngùng nói nhỏ: "Vâng, đệ hơi đói..."

Vương Ngũ cười ha hả: "Đây, tiểu huynh đệ cầm lấy, lại phía kia có quán ăn."

Gã dúm một đĩnh bạc vào tay Biệt Hàn, làm nó ngơ ngác: "Nhiều quá! Đệ chỉ cần một ít thôi."

"Không sao. Ta vẫn còn đây, người giữ lấy mà tiêu xài, đừng khép nép như đàn bà khó coi chứ. Nam nhi đại trượng phu phải hiên ngang, thẳng lưng lên!"

Vương Ngũ vỗ bồm bộp lên vai Biệt Hàn. Hàn tử nhìn có phần thô lỗ nhưng hào sảng này gây cho nó không ít hảo cảm. So với Tổng Lâm thư sinh nho nhã lại khiến Biệt Hàn cảm nhận có chút gì đó hơi xa cách dù Tổng Lâm luôn mỉm cười thân thiện.

Sau khi lấp bắp vài câu cảm ơn, Biệt Hàn đi về hướng Vương Ngũ chỉ. Chốc lát, vài hàng ăn đã hiện ra trước mắt.

"Tiểu ca dùng gì?"

Chủ quán e ngại nhìn nó, có lẽ vì bộ y phục rách toét.

"Cho một tô mì, hai cái bánh bao, một đĩa thịt nướng."

Biệt Hàn quyết định phung phí một bữa cho thỏa đói khát những ngày qua.

"Cái này..." Chủ quán ngần ngại.

"Ngại ta không trả tiền sao?"

Biệt Hàn đặt đĩnh bạc còm cộp xuống mặt bàn.

Mắt lão chủ nhất thời sáng rực, cười nói duyên thuyên, xăng xai chạy vào trong mang thức ăn ra.

"Ăn ngon nhĩ? Vừa trộm tiền của ai đấy?"

Tiểu cô nương lúc sáng treo chọc Biệt Hàn bỗng từ đâu chạy a đến, ngồi vào ghế dù chẳng được mời.

"Tiền này Vương đại ca cho ta, người đừng nói lung tung!"

Biệt Hàn trừng mắt.

"Thật không? Mà thôi, cho ta ăn chung được chứ, đói quá!"

Tiểu cô nương chống hai tay lên đôi má bầu bĩnh, đáng vẻ lười biếng nói.

"Được. Ta gọi hơi nhiều, đang lo ăn không hết, có người phụ giúp cũng tốt!"

Nàng ta hơi nhúu đôi mày trẻ con: "Này, đừng nói như thế không cho ta ăn vất cho chó cũng được chứ?"

Biệt Hàn nhún vai: "Ta không có ý đó. Tự người suy diễn ra thôi."

"Léo mép lắm!"

Nàng liếc nó một nhát sắc như dao.

Tiểu cô nương ngồi đối diện, Biệt Hàn muốn không nhìn cũng không được. Mắt to màu tím trong veo như châu ngọc, sống mũi thẳng tắp, đôi môi nhỏ xiu đỏ tựa thoa son, gương mặt trắng nõn bầu bĩnh. Sau khi đánh giá sơ bộ, Biệt Hàn nhanh chóng đưa ra kết luận, cô nàng này lớn lên không thành yêu nữ hại người thì cũng là đại mỹ nhân hại dân hại nước.

Tiểu cô nương mặc áo màu tím nhưng không phải bộ y phục lúc sáng. Dường như nàng ta yêu màu tím, trang sức trên người gồm hoa tai, nhẫn, lắc, nhất nhất đều mang màu sắc u buồn này. Đương nhiên thôi, dù sao tóc và mắt nàng đều có sắc tím cơ mà.

Nhìn sơ qua, Biệt Hàn thừa biết gia cảnh tiểu cô nương chắc hẳn rất giàu có, không như nó nghèo nát xơ mướp. Thật chẳng biết sao, đại tiểu thư lại đi xin thẳng ăn mày, cũng thật trời người.

"Người đi một mình?"

Biệt Hàn hỏi.

"Hỏi làm gì? Có ý đồ xấu phải không?"

Tiểu cô nương không đáp mà hỏi ngược lại.

"Điều này ta hỏi người mới đúng. Nhìn người thế nào cũng không giống kẻ nghèo, việc gì phải ăn cùng ta? Phải chăng có âm mưu gì đó?"

Biệt Hàn thân nhiên nói, tay cầm cái bánh bao nhét vào miệng nhai ngồm ngoàm.

Nàng ta cười khúc khích: "Nếu ta nói muốn ăn cùng người thì sao?"

"Mới tí tuổi đầu đã biết câu dẫn nam nhân!" Biệt Hàn mắng thâm, ngoài mặt vẫn tỏ vẻ thân nhiên như không: "Tùy người."

Nàng trẻ môi cả tấc: "Chỉ giới làm bộ làm tịch, không phải nghe vậy trong lòng thích thú lắm sao? Mẫu thân ta nói không sai, nam nhân đều là một lũ khôn kiếp!"

"Chắc thế!"

Biệt Hàn lơ đãng cầm cái bánh bao còn lại đưa lên miệng định ăn.

"Ê, cái đó của ta mà!"

Tiểu cô nương giật lại.

Biệt Hàn nhúu mày: "Từ khi nào cái bánh này của người?"

"Người mời ta ăn. Tất cả đều phải chia đôi, thế nên cái bánh này thuộc về ta, rõ chưa?"

Nàng ta vênh mặt lên đắc ý.

Biệt Hàn nhún vai. Rõ ràng xin ăn cùng, bây giờ lại thành ra nó "mời".

"Ê, sao không nói gì?"

Thấy Biệt Hàn im lặng không thèm tranh cãi, nàng ta cụt hứng lại gọi.

Biệt Hàn cau mặt: "Ta không phải tên ê."

"Hi hi, ai bảo người không cho ta biết tên. Thế người tên gì?"

Biệt Hàn bắt đầu thấy phiền phức, cầm cúi ăn cho nhanh rồi về phòng.

Nàng ta phớt lờ thái độ của nó, chìa bàn tay nhỏ xiu ra: "Ta tên Mộng Nguyệt, người cứ gọi Nguyệt nhi được rồi."

"Biệt Hàn."

Biệt Hàn buộc phải bắt tay nàng một thoáng rồi buông ra, tiếp tục ăn.

"Này, không phải ai cũng được ta cho phép gọi tên thân mật thế đâu. Thái độ người như vậy là sao hả?"

Nguyệt nhi tức giận nhìn Biệt Hàn chỉ biết ăn và ăn, chẳng thèm chú ý đến nàng.

"Ồ."

Chứng kiến thái độ thờ ơ của Biệt Hàn, Nguyệt nhi bực dọc đập mạnh tay lên bàn: "Ồ là sao?"

"Nghĩa là rất vinh hạnh! Chỗ ta ngôn ngữ như thế."

Biệt Hàn đứng dậy, thanh toán xong liền quay lưng bỏ đi.

"Ồ nghĩa là rất vinh hạnh sao? Lạ thật!"

Nguyệt nhi ngơ ngẩn suy tư, chợt thấy Biệt Hàn đi xa, nàng lật đật chạy theo, bỏ lại thức ăn vẫn còn đầy ắp.

"Này, chờ ta với!"

"Xin người đấy, cho ta yên!"

Biệt Hàn vất chân lên cỏ chạy như ma đuổi, mặc kệ tiểu cô nương phía sau đuổi theo bỏ hơi tai.

oOo

Hai ngày thắm thoát trôi qua.

Hôm nay bắt đầu kỳ khảo thí thu nhận đệ tử của Thần môn. Từ sáng sớm, người qua kẻ lại đông nghịt như mắc cửi, tụ tập tấp nập dưới chân núi.

Chen chúc trong dòng người đông đến nghẹt thở, nhìn những đứa trẻ trạc tuổi mình được cha mẹ đưa đi tham gia khảo thí, Biệt Hàn càng cảm nhận sâu sắc nỗi đau của sự cô độc khi không còn thân nhân. Nhưng nỗi đau tinh thần càng lớn lại càng khiến nó thêm quyết tâm vượt qua khảo thí, tiến nhập Thần môn.

Những đứa trẻ đến tham dự đa phần đều có gia thế, ăn mặc sang trọng. Không như Biệt Hàn một thân y phục bình thường, khi nhìn thấy nó, bọn trẻ thường mỉm cười chế giễu. Cũng may Biệt Hàn dùng tiền Vương Ngũ đưa cho mua bộ y phục này cũng tạm gọi là tươm tất, nếu còn vận bộ quần áo rách rưới bữa trước chẳng biết sẽ thế nào, chắc chẳng ai muốn đứng gần nó.

"Chẳng phải nhờ may mắn hơn ta, sinh ra trong gia cảnh quyền thế thôi sao?"

Biệt Hàn không để điều này trong lòng, ngược lại nội tâm cũng bài xích bọn kia.

"Đầu gối, chịu lộ mặt ra rồi sao?"

Nguyệt nhi cười tươi rói, không rõ từ đâu chui ra, khều tay Biệt Hàn.

Hai ngày nay, kể từ bữa ăn tối hôm đó, Biệt Hàn ở suốt trong phòng. Đến giờ ăn nó mới len lén mò ra, dáo dác như đạo chích, ăn thật nhanh rồi lập tức về phòng đóng cửa lại. Tất cả cũng vì sợ cô nàng trước mặt làm phiền.

Nhưng lúc này khi thấy nàng, Biệt Hàn không còn cảm giác khó chịu như trước. So với bọn họm hĩnh kia, Nguyệt nhi trông thuận mắt hơn rất nhiều. Ít ra nàng không khinh người, ra vẻ làm cao với nó.

"Làm gì mặt người dờ ra thế?"

"Không có gì. Người báo danh chưa?"

Biệt Hàn hỏi.

Thấy Biệt Hàn chủ động bắt chuyện, Nguyệt nhi dường như hơi bất ngờ, miệng nhoẻn cười: "Rồi, 1637, còn người?"

"Ta trước người, 1500."

"1500? Số đẹp đấy, chắc người sẽ gặp may mắn!"

Nàng ta reo lên.

"Ta không mê tín."

Biệt Hàn lắc đầu.

"Quên, người là đầu gỗ mà!" Nguyệt nhi lại cười.

Biệt Hàn cau mặt: "Ta không phải tên đó."

"Ta lại thấy tên đó rất hợp với người, đầu gỗ, đầu gỗ, đầu gỗ.."

Nguyệt nhi che miệng cười thích thú khi thấy Biệt Hàn bực dọc vì bị trêu chọc.

"Mặc kệ người!"

Đối với cô nàng này, Biệt Hàn vô phương chống đỡ, đành chọn giải pháp lờ tịt.

"Tiểu thư đây rồi. Ôi, ta tìm người đến khổ!"

Bên cạnh chợt xuất hiện lão già đầu tóc bạc trắng nhưng cơ thể còn rất tráng kiện. Lão nắm tay Nguyệt nhi kêu lên mừng rỡ, hai mắt suýt tuôn tràn lệ nóng.

Nguyệt nhi thoáng giật mình, sau đó ôm lấy cổ ông lão: "Phúc bá, ta nhớ bá chết được!"

Đang mừng mừng tủi tủi, nghe nàng nói vậy, Phúc bá râu mép giật giật, hai lỗ mũi phụt khí: "Lại còn thế nữa. Lão già này già cả lắm rồi, tiểu thư làm ơn đừng bao giờ lên trốn đi như thế nữa. Chẳng may có việc gì, thân già này gánh không nổi!"

"Được rồi. Ta hứa! Cũng tại Phúc bá quản nghiêm quá, không cho ta ra ngoài đi dạo. Đâu phải ta cố tình làm thế!"

Về mặt Nguyệt nhi đầy ủy khuất.

"Lão thiên ngó xuống mà coi, lên đây bảy ngày đã đưa tiểu thư đi chơi hết bốn ngày, ngày thứ năm không khỏe trong người đành hẹn tiểu thư sang hôm sau. Vậy mà người nữ lòng nào..."

Phúc bá ngược mặt lên trời kêu than, tay nắm ngực thỉnh thoảng muốn bẻ phổi.

"Thôi mà! Nguyệt nhi biết lỗi rồi, sẽ không bao giờ có lần sau nữa. Mọi người đang nhìn kia!"

Nguyệt nhi kéo tay Phúc bá, thân hình yếu điệu nhỏ nhắn nghiêng qua ngã lại làm nũng.

"Tiểu thư hứa với lão già này bao lần rồi?"

Phúc bá khổ sở rên rỉ.

Nguyệt nhi nghiêm mặt: "Ta đoán chắc đây là lần cuối."

"Lão tin tiểu thư thêm một lần nữa vậy, hầy da..."

Nghe vậy, Phúc bá nguôi ngoai phần nào nỗi buồn tủi.

Bất quá, Nguyệt nhi lại nghĩ khác. Lần này nếu vượt qua khảo hạch, gia nhập Thần môn, không phải sau này chẳng còn ai quản được nàng sao? Lúc đó tha hồ rong chơi, mục đích nàng đến đây tham gia khảo thí chỉ có vậy, hoàn toàn chẳng liên quan gì đến tâm huyết tu luyện đẳng vân giá vũ nhà nàng gửi gắm. Kể ra, nàng cũng không lừa dối ông già tội nghiệp kia.

Biệt Hàn nhìn nàng: "Hóa ra người trốn đi, thảo nào không có tiền ăn cơm phải xin xỏ ta?"

Cái mặt xinh xắn của Nguyệt nhi vênh lên: "Đương nhiên! Nếu không vì thế, người nghĩ ta hứng thú ngồi cùng với tên đầu gỗ làm li như người à?"

Vút!

Biệt Hàn chưa kịp nói gì, một đạo ánh sáng trắng từ trên núi như tia chớp xẹt nhanh xuống. Trung niên mặt chữ điền hiện ra, ánh mắt có thần, trên người tỏa ra áp lực vô hình khiến mọi người hít thở khó khăn, âm thanh nhốn nháo vụt im bật.

Trung niên quét mắt toàn trường một lượt, giọng nói sang sảng cất lên: "Chào chư vị. Ta là Mạch Trường Phong, trưởng lão nội môn phụ trách việc tuyển trạch lần này. Ngay bây giờ, buổi sát hạch sẽ bắt đầu, đề nghị tất cả giữ trật tự. Các thí sinh tham gia khảo hạch bước ra giữa, thân nhân lùi về hai bên."

Mọi người răm rắp làm theo, không ai dị nghị một lời, nhanh chóng dẫn dò con cháu, sau đó lùi ra hai bên chờ đợi.

Nguyệt nhi theo chân Biệt Hàn tiến vào giữa, ngồi xuống chờ đợi.

Chờ tất cả ổn định chỗ ngồi, Mạch Trường Phong tiếp lời: "Ta sẽ nói sơ qua thể lệ cho mọi người nắm rõ. Đây là Linh Cầu..."

Tay hắn cảm khối thủy tinh hình tròn trong suốt to bằng đầu người đưa lên cao: "Các thí sinh khi nghe gọi tên, nhanh chóng tiến lên áp hai tay vào vật này, để gần thôi, không cần chạm vào. Sau đó tùy theo tư chất mà được thu nhận hay không. Đơn giản thế thôi. Ngoài ra, còn một vấn đề nữa, thí sinh quá mười bốn tuổi không thể tham gia. Việc này chắc tất cả đều rõ, ta sẽ không nói thêm. Nếu phát hiện kẻ nào cố tình gian lận, hậu quả tự gánh chịu."

Mắt Mạch Trường Phong lóe tia hung quang, quét ngang toàn trường khiến tất cả khiếp sợ, ngồi im thín thít.

Cảm thấy đã đạt được hiệu quả mong muốn, Mạch Trường Phong thu hồi mục quang, bình thần ngồi xuống. Một đệ tử đem đến trước mặt hắn cái bàn, đặt Linh Cầu lên trên.

"Người đầu tiên, số 1 Hà Bá."

Gã đệ tử hơn hai mươi tuổi, gương mặt có nét gian xảo, tay cầm quyển sổ hồ to.

Một thằng nhóc to cao tầm mười hai tuổi, lập cập bước lên. Trước sự trông chờ của thân nhân, nó run rẩy áp hai tay lên Linh Cầu.

Vài nhịp hô hấp trôi qua, Linh Cầu vẫn im lìm chẳng chút động tĩnh.

"Phế linh căn, loại!"

Gã đệ tử nói lớn.

Thằng nhóc chán nản đi về, gương mặt hiện đầy sự thất vọng. Người thân ra đón, an ủi không ngớt, tiếng sụt sịt vang lên.

"Số 2, Thiên Lôi."

Gã đệ tử tiếp tục.

Đứa bé khác nhanh nhẹn bước ra. Khác với Hà Bá hồi nãy, tên Thiên Lôi này cặp mắt hiện đầy sự tự tin. Dù gì nó cũng luyện võ từ bé, võ nghệ đầy mình, không tin không đủ tư chất. Tay nhanh nhẹn áp lên Linh Cầu.

"Phế linh căn, loại!"

Giọng nói hừng hờ của gã đệ tử khác nào tia sét giáng vào đầu Thiên Lôi.

Thiên Lôi thất vọng tràn ngập, tức giận gầm lên: "Linh Cầu này bị hỏng rồi. Ta công phu đầy người, sao lại không đủ tư chất tu tiên? Vô lý, thật vô lý!"

Gia cảnh nó quyền thế, từ nhỏ muốn gì được nấy, kẻ hầu người hạ, xem trời bằng vung. Thiên Lôi chưa từng nếm trải cảm giác thua thiệt, lúc này thất bại, nhất thời không khống chế được tâm tình, kêu gào loạn xạ. Ý đồ muốn ăn vạ hồng được ưu tiên thu nhận.

"Hỗn xược!"

Gã đệ tử hơi xuống tấn, nhẹ phát tay. Một cổ kinh khí cuộn thốc tới hất văng Thiên Lôi ra xa chục trượng, té nằm trên mặt đất, máu miệng tuôn chảy. Mặt nó đầy hoảng sợ. Công phu của gã đệ tử kia chỉ sợ sư phụ nó cũng không phải đối thủ.

"Một thân võ nghệ của ngươi chẳng liên quan gì đến việc có hay không có tư chất tu tiên."

Mạch Trường Phong lạnh lùng nhếch môi.

"Các vị tiên nhân xin bớt giận! Do tiểu nhân quản giáo không nghiêm, để tiểu tử này gây náo loạn. Đa tạ đã nương tay, đa tạ!"

Nam nhân bụng phệ hơn năm mươi tuổi mặc hoàng bào sang trọng cuống cuống chạy đến, miệng rớt rít xin lỗi, tay kéo tên Thiên Lôi đang nằm một đồng đi xềnh xệch.

"Vô dụng! Không được thì thôi đi, còn dám hô to gọi nhỏ, ngươi muốn hại chết ta sao? Về xem ta trị ngươi thế nào!"

Bạn đang đọc truyện *Truyện Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Khảo Thí

"137, Lang Ben."

Chờ những tiếng ồn ào lắng xuống, gã đệ tử tiếp tục gọi tên.

Nguyệt nhi quay sang Biệt Hàn nói: "Người đoán xem tên này đạt không?"

Biệt Hàn che miệng ngáp dài: "Không biết. Có thể được, cũng có thể không."

"Nói như người nói làm gì?"

Nguyệt nhi lườm nó.

Toàn trường vừa im ắng được một chút đột ngột lao xao nháo nhào.

Biệt Hàn và Nguyệt nhi ngược lên. Dưới hai tay run rẩy của gã thiếu niên mặt mày đốm trắng đốm đen kia, Linh Cầu đang phát ra ánh sáng xanh rực rỡ, dù không quá chói mắt nhưng như vậy cũng đủ cho mọi người hiểu rõ chuyện gì đang diễn ra.

"Hạ phẩm linh căn, đứng sang bên này."

Gã đệ tử hướng dẫn. Thiếu niên tên Lang Ben kia mặt mày hớn hở như bắt được vàng, thần tình hưng phấn tột cùng, vội vã bước qua một bên, sau đó ôm mặt khóc rống lên.

"A, con ta đậu rồi. Con chúng ta được nhận rồi lão gia ơi!"

Thiếu phụ đứng bên dưới thốt nhiên gào lên thất thanh, lăn đùng ra xỉu. Nam nhân kề bên hai mắt đỏ hoe, ôm chặt nàng ta, miệng hồi thúc gia nhân: "Mau mang kiệu lại cho phu nhân nằm nghỉ!"

Mọi người gần đó xúm xít lại chúc mừng không ngớt. Những gia tộc có người tham gia khảo thí bị đánh rớt âm thầm tiếc hận không thôi, trách ông trời sao quá phân biệt đối xử như thế. Tiểu tử kia nhìn kiểu gì cũng chẳng khác con tắc kè bông, sao lại có linh căn cơ chứ? Thật không còn thiên lý.

Mạch Trường Phong cười vui vẻ: "Mới hơn trăm người đã tìm được một đệ tử có linh căn. Mặc dù tư chất không quá tốt nhưng có còn hơn không. Kỳ khảo thí này xem ra rất có tiềm năng."

Gã đệ tử cầm danh sách nghe vậy, miệng cười nịnh nọt: "Mạch trưởng lão nói không sai. Lần này biết đâu môn lại thu được vài thiên tài như Tổng đại sư huynh. Nếu được vậy, tương lai Thần môn chúng ta quả thật phong quang vô hạn!"

Mạch Trường Phong gật gù: "Hy vọng là thế. Mấy năm qua thế hệ đệ tử trẻ tuổi môn bị đám người Lăng Vân Tông chèn ép. Môn chủ người dù tức giận cũng đành mắt nhắm mắt mở bỏ qua, hữu tâm vô lực. Thật đáng hận! Mong rằng hôm nay phát hiện vài hạt mầm tốt, chắc chắn sẽ được môn chủ tận lực tài bồi. Mong Cách người hãy cố gắng, nếu làm tốt, người cũng nhận được không ít tiện nghi!"

Gã đệ tử tên Mông Cách mắt sáng rực, khom người sát đất: "Đệ tử nguyện tận lực, chết cũng không nhú mày!"

Nghe Mông Cách nói, cảm tưởng như gã sắp thi hành sứ mạng gì đó vô cùng quan trọng, lên núi đao xuống chảo dầu, thập phần hung hiểm. Kỳ thực chỉ là công việc xướng tên thí sinh lên khảo thí thôi mà. Mạch Trường Phong ngao ngán lắc đầu.

Khảo thí hơi gián đoạn một lúc lại tiếp tục, làn sóng kẻ thất bại vẫn dâng cao.

"Có cần phải mừng đến vậy không?"

Nguyệt nhi hơi bĩu môi.

Biệt Hàn trầm ngâm: "Ta đang ước được như thế đấy. Người bảo có đáng mừng không?"

Nguyệt nhi chăm chú nhìn Biệt Hàn: "Ta hỏi này, tại sao người muốn gia nhập Thần môn?"

"Ta cần có thực lực để làm một việc." Biệt Hàn đáp.

"Việc gì?"

Biệt Hàn lắc đầu: "Lúc này chưa thể nói. Còn người?"

Nguyệt nhi cười tươi: "Ta muốn được tự do. Ở nhà suốt ngày bị quản thúc, chán chết được!"

"Chỉ vậy thôi?"

Biệt Hàn hơi choáng.

"Ừ. Mà này, giờ ta thay đổi ý định rồi."

Nàng chợt nói.

"Sao?"

Nguyệt nhi nhìn Biệt Hàn, cười tủm tỉm: "Ta sẽ chăm chỉ, cố gắng tu luyện một chút. Không cần biết ngươi cần có thực lực để làm việc gì, nhưng ta hứa sẽ cùng làm với ngươi. Chịu không?"

Câu nói của Nguyệt nhi làm Biệt Hàn hơi sững người, lảng lảng quay mặt đi nơi khác, chỉ hỏi: "Sao lại muốn giúp ta?"

“Đáp lại bữa cơm miễn phí lần trước. Ta không quen nợ ai, ngươi đừng suy nghĩ sâu xa làm gì!”

Nguyệt nhi thản nhiên nói.

Biệt Hàn trầm ngâm một lúc rồi nói: “Còn lâu mới đến lúc. Dù sao, cảm ơn ngươi!”

Nguyệt nhi nhoẻn cười, miệng bỗng kêu khẽ: "Nhìn xem! Lại một tên có linh căn."

Bên trên, gã thiếu niên vừa khảo thí cũng có hạ phẩm linh căn đang khoa chân múa tay mừng như điên, miệng cười không ngậm lại được.

"Đến số bao nhiêu rồi?" Biệt Hàn hỏi.

"Hình như 269." Nguyệt nhi đáp.

Biệt Hàn cười khổ: "269 người mới chỉ hai người có linh căn. Xác suất quá thấp! Chắc ta không có nhiều cơ hội."

Nguyệt nhi im lặng không nói gì. Nhìn thiếu niên có vẻ ngoài rần rờ cương nghị nhưng gương mặt luôn đầy tâm trạng này, dường như việc gia nhập Thần môn rất quan trọng với hắn. Không như nàng, khảo thí cho vui, được hay không chẳng quan trọng lắm, vì thế không chịu nhiều áp lực.

"Đừng bi quan quá! Cứ cố gắng hết sức, biết đâu sẽ được!"

Hồi lâu, Nguyệt nhi nhẹ nhàng nói.

Biệt Hàn nhún vai: "Ta chỉ sợ hi vọng nhiều lại thất vọng càng nhiều! Mà thôi, đến đâu tính đến đó, giờ nói trước cũng chẳng được gì."

Cả hai lại chăm chú dõi theo cuộc khảo thí.

"Trung phẩm linh căn. Tốt, ngươi đứng sang bên này!"

Mông Cách hào hứng kêu lớn khi thấy Linh Cầu phát ra ánh sáng vàng chói mắt gấp mấy lần những tên hạ phẩm linh căn khảo thí lúc trước tạo ra.

Thiếu niên mập như heo, mặt phúng phính đầy mỡ làm cho hai con mắt hắn nhỏ lại hệt hai hạt đậu. Mặt mập đỏ ửng lên vì hưng phấn, háo hức lùi về bên phải Mạch Trường Phong. Vị trí hắn có khác so với mấy tên hạ phẩm linh căn đang đứng bên trái kia, nhất thời nội tâm sinh ra cảm giác ưu việt, dương dương tự đắc không thôi.

Trưởng lão Mạch Trường Phong càng thêm gật gù: "Tốt, rất tốt!"

Hắn nhìn tên mập có họ hàng với lão Trư này, ngoại hình không ổn lắm nhưng càng nhìn càng thấy đáng yêu. Có lẽ tính hoa nội liễm, bình thường không bộc phát.

Gần ba tiếng nhanh chóng trôi qua, sắp đến lượt Biệt Hàn lên. Hiện giờ số thí sinh đã trải qua kiểm tra chỉ được khoảng phần mười tổng số tham dự. Phía trên đứng xếp hàng chín người có linh căn. Trong đó bảy tên hạ phẩm linh căn, hai tên trung phẩm linh căn. Ngoại trừ tên mập khi nãy, vừa xuất hiện thêm một gã ốm nhách cao lêu nghêu cũng có trung phẩm linh căn.

"1500, Biệt Hàn."

Mông Cách xướng to.

Biệt Hàn đứng lên, hít một hơi thật sâu trấn định tinh thần, sau đó chậm rãi bước tới, bên tai còn nghe hai tiếng "Cố lên!" Nguyệt nhi nói với theo.

Tâm tình trầm trọng đến gần Linh Cầu, đôi tay Biệt Hàn nặng nề vươn ra, áp nhẹ vào.

Vài nhịp thở nặng nề trôi qua.

Không thấy động tĩnh.

"Sáng lên đi! Xin ngươi, sáng lên đi!"

Bên dưới, Nguyệt nhi căng thẳng cầu khẩn. Chẳng hiểu vì sao nàng không đành lòng nhìn thiếu niên làm lì ỉ nói kia thất bại. Cảm giác như đây chính là mục đích sống của hắn, nếu thất bại có lẽ hắn sẽ sụp đổ, không gượng dậy được nữa.

Tâm trạng Biệt Hàn nặng như đeo đá, nó biết nó đã thất bại rồi. Linh Cầu không chút ánh sáng phát ra, phé linh căn, phé nhân. Nó là một phé nhân bất tài vô dụng, đời này kiếp này không thể bước lấy một chân vào con đường tu tiên, nói gì báo phục gia thù.

"Phé linh căn, loại!"

Giọng nói vô tình của Mông Cách chậm rãi cất lên.

"Không được! Không thể nào! Ta không thể bị loại được! Ta không cam lòng, không cam lòng! Aaaaaaaaaa...!!"

Nội tâm Biệt Hàn dậy sóng, gầm rú điên cuồng.

Mông Cách nhú mày nhìn thiếu niên trước mặt, trong lòng thầm bực bội. Tên này có phải muốn tu tiên đến phát cuồng rồi không? Đã bảo phé linh căn còn không chịu về chỗ, cứ đứng ôm Linh Cầu, định nài nỉ nó phát quang sao?

"Ngươi..."

Mông Cách còn chưa nói dứt lời, dị tượng vụt nổ ra.

"Àm!"

Linh Cầu âm thầm mờ tối đột ngột sáng rực, từng tia sáng đỏ ối như mặt trời trên cao lao ra thiếu chút nữa xé rách mục quang Mông Cách vừa đến gần. Gã lật đật lấy tay che mắt lại, lùi ra xa.

Nguyệt nhi nhảy căng lên, chạy ào ra ngoài ôm cổ Phúc bá, reo hò không thôi: "Thành công rồi! Hắn thành công rồi, Phúc bá! Ta biết hắn nhất định sẽ được thu nhận mà! Hi hi, vui quá!"

Phúc bá cũng vui lây cười ha hả. Dù lão không quen biết gì tiểu tử kia, nhưng chỉ cần tiểu thư vui, lão đã thấy hạnh phúc mãn nguyện.

Mạch Trường Phong càng là người hưng phấn nhất.

Thượng phẩm linh căn, đó chính là thượng phẩm linh căn! Ngàn vạn người không có được một, chính là thiên tài mười năm mới xuất hiện một người.

"Lên đây, hài tử ngoan mau lên đây với ta!"

Mạch Trường Phong đứng bật dậy, tay phát nhẹ tạo ra một cỗ hấp lực nâng Biệt Hàn lên, chậm chậm bay về phía hắn. Cứ như hắn sợ chạm một chút Biệt Hàn sẽ biến đi đâu mất.

Biệt Hàn còn chưa kịp yên vị, Mạch Trường Phong đã nở nụ cười thật hiền hết mức có thể, nói: "Hài tử ngoan, ngươi có đồng ý bái ta làm sư phụ không?"

Toàn trường xôn xao náo động, tiếng bàn tán vang dậy cả góc trời.

Mạch Trường Phong địa vị thế nào? Trường lão nội môn, quyền lực và thực lực tuyệt đối có hạng trong Thần môn, rất được trọng vọng. Bao kẻ muốn làm đệ tử hắn còn không được, nay chủ động mở lời muốn nhận Biệt Hàn làm đệ tử. Đây là vinh dự, cũng như cơ hội đối đời biết bao người mơ tưởng.

Biệt Hàn còn ngây người, chưa biết thế nào. Mông Cách trong lòng chán ghét, ghen tỵ nhưng rất nhanh đã giấu kín, nịnh nọt lấy lòng: "Chúc mừng Mạch trưởng lão nhận được đệ tử ưng ý. Biệt sư huynh tư chất vô song, tin chắc ngày sau sẽ làm cho chi phái Mạch trưởng lão mở mày mở mặt, ngày càng hưng thịnh!"

Mạch Trường Phong nghe thế, nhất thời tâm tình thư sướng, cười tít mắt.

Biệt Hàn thầm than trong lòng. Thế thái nhân tình là đây. Mới khi nãy Mông Cách còn cao giọng muốn đuổi nó về, giờ lại thành ra "Biệt sư huynh". Miệng lưỡi thật lợi hại, thay đổi nhanh còn hơn trở bàn tay.

"Sao Biệt sư huynh còn chưa bái sư tạ ơn?"

Còn đang suy tư, Mông Cách đã lên tiếng thúc giục.

Sự việc xảy đến quá đột ngột, Biệt Hàn chưa chuẩn bị tâm lý. Hơn nữa chẳng hiểu tại sao, nó có cảm giác trưởng lão Mạch Trường Phong này không thích hợp cho lắm. Thế nên tâm trạng lưỡng lự, nửa muốn bái sư, nửa lại không.

Thấy Biệt Hàn chậm trả lời, Mạch Trường Phong hơi cau mày: "Sao? Ta không đủ tư cách làm sư phụ ngươi?"

Biệt Hàn giật mình, vội xoa tay: "Không, không phải. Chỉ là..."

"Hử?"

Cổ áp lực chột từ người Mạch Trường Phong lan ra, đè nặng lên ngực Biệt Hàn khiến nó khó thở. Tình cảnh giống hệt khi bị tên đầu lĩnh kia trấn áp ở miệng vực.

Tâm trạng khó xử của Biệt Hàn vụt biến thành tức giận. Nó cực kỳ căm hận những ai đem sức mạnh ra đàn áp nó như thế này, khiến nó nhớ lại mối thù giết mẫu thân.

Đôi chân Biệt Hàn dưới áp lực kinh khiếp Mạch Trường Phong tạo ra run lên lay bẩy, chực khuỵu xuống. Nhưng nó vẫn kiên cường chống chọi, nhất định không cúi đầu. Đôi mắt bị áp lực trầm trọng tác động dần tụ máu đỏ bầm, long lên dữ tợn.

Lúc đầu Mạch Trường Phong chỉ muốn thi triển chút công phu, cho tiểu tử không biết trời cao đất dày kia cúi đầu khuất phục. Lúc này thấy nó chẳng những không chịu thua mà còn ngang bướng đối đầu, hẳn thật sự bức tức. Linh lực cuồng phóng, áp lực chột tăng lên gấp bội.

"Hắc hắc, tiểu tử kia đã không muốn báỉ sư, lão Mạch ngươi đâu cần vút bỏ sĩ diện ép uống như vậy?"

Vút!

Một lão giả đầu tóc bù xù, gầy như bộ xương chột xuất hiện, bàn tay chỉ còn da bọc xương đặt hờ lên vai Biệt Hàn. Lạ thay, áp lực nó đang gánh liền biến mất.

Mạch Trường Phong lừ mắt: "Đây là việc riêng của ta và nó, lão Cuồng ngươi dám xen vào?"

Lão giả khô gầy cười rộ lên: "Hắc hắc, từ khi nào chuyện thu nhận đệ tử là việc riêng của ngươi? Sao ta không biết?"

"Lão Cuồng ngươi suốt ngày bận điên điên khùng khùng, làm sao biết? Tóm lại đây là chuyện riêng của ta, nếu ngươi xen vào, đừng trách ta không nể mặt đồng môn!"

Mạch Trường Phong lạnh lùng nói.

"Ngươi đang đe dọa ta đấy sao? Ôi, ta sợ quá, sợ chết đi mất!"

Lão Cuồng không lấy đó làm lo lắng, ngược lại còn làm ra hành động trợn mắt thề lời vô cùng hoạt kê.

"Ngươi...! Được, không cho ném chút đau khổ, ngươi lại nghĩ ta nhân từ!"

Sắc diện Mạch Trường Phong giận dữ, linh lực điên cuồng vận chuyển làm không khí xung quanh xao động một trận như bị cuồng phong quét qua. Trên đầu hắn hiện ra thanh tiểu kiếm đen óng, phát tán sát khí đậm đặc. Vừa nhìn ai cũng biết thanh kiếm này đã tắm qua không biết bao nhiêu máu, đoạt vô số mạng người mới tạo thành sát khí khủng khiếp như thế.

"Sát Huyết kiếm? Hắc hắc, thứ này dọa được ai chứ đừng hòng múa may trước mặt ta."

Lão Cuồng cả cười, hai ngón tay đưa lên, bên người chột bốc ra mùi tanh tươi nồng nặc. Một con rết đỏ như máu từ trong chiếc túi đeo bên hông lão chui ra. Con rết dài hơn hai thước có bảy cái đuôi đầy gai nhọn, bay lượn trong không trung, hàng ngàn chân lúc nhúc múa may khiến người ngoài nhìn vào phải rùng mình ớn lạnh. Miệng nó kêu những tiếng gầm gừ trầm thấp quái dị, đôi mắt đỏ quạch lạnh lẽo soi lên người Mạch Trường Phong những tia thù hận.

"Thất Vỹ Ngô Công? Trách sao lão Cuồng hôm nay dám đối đầu với ta, hóa ra ý trượng vào độc vật này. Được, dùng sức sinh kia tế kiếm ta cũng không tệ!"

Mạch Trường Phong hơi giật mình, dù vậy cũng không tỏ ra nao núng.

Song phương còn đang gườm gườm nhau, ngoài mặt như muốn quyết sinh tử nhưng trong lòng kỳ thực ngán ngại đối phương. Cục diện chưa biến chuyển, hàng loạt tiếng y phục tung bay vang dậy.

Vút! Vút! Vút!

Lại thêm bốn năm người bay đến, ánh mắt chăm chú vào Biệt Hàn. Không cần nói cũng hiểu mục đích bọn họ đến đây không ngoài việc muốn thu nhận nó làm đồ đệ.

Một lão béo lùn cười nói: "Ha ha, Thần môn chúng ta lịch sử vạn năm, trải qua không biết bao kỳ khảo thí, hiếm khi xuất hiện tình trạng giành giật đệ tử thế này. Hai vị huynh đệ còn không mau thu hồi pháp bảo, định làm trò cười cho thiên hạ sao?"

Lão khác phụ họa: "Bàn huynh nói không sai. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, đệ tử tư chất cao thật sự quá hiếm, khiến chúng ta phát sầu. Bao năm rồi mới lại xuất hiện một người, bọn họ tranh giành cũng phải. Nhưng theo ta, giành nhau không hay cho lắm, chỉ bằng hỏi thẳng hài tử này. Hắn muốn theo ai thì người đó thu nhận. Vậy chẳng phải tốt hơn sao?"

Mấy người còn lại gật đầu như bừa cùi, tán thành liên tục.

Mạch Trường Phong một bụng tức anh ách. Những tường đi trước một bước thu nhận tên thiếu niên gần trước kia, giờ thì tốt rồi, cả lũ kéo ra, hẳn có muốn dùng vũ lực trấn áp cũng không được, đành thu Huyết Sát kiểm lại, hừ mũi một cái rõ to.

Nhận thấy Mạch Trường Phong đã nhượng bộ, lão béo lùn nhìn lão Cuồng hỏi: "Cuồng Tiểu người thế nào?"

Cuồng Tiểu thờ dãi: "Còn thế nào, ta không đồng ý mà được với mấy lão già các người sao?"

"Vây tốt quá rồi! Chúng ta nhất quyết thỏa thuận như thế!"

Lão béo lùn cười, quay sang Biệt Hàn: "Hài tử, người muốn bái ai trong chúng ta làm sư phụ?"

Rồi như hiểu Biệt Hàn đang khó nghĩ, lão đề thêm: "Không cần lo lắng! Ở đây ai cũng đủ bản lĩnh biến người thành cường giả, sẽ không thiệt thòi cho người. Nhưng nếu muốn mạnh nhất, hãy bái Bàn Tử ta làm sư phụ, đoán chắc người không bao giờ hối hận!"

Cuồng lão nghe vậy, tức giận la lớn: "Ta phản đối. Tên béo ị này chơi xấu, tranh thủ quảng cáo dụ dỗ tiểu tử kia, vậy còn gì công bằng?"

"Này này, ta đã nói không được quyền mời gọi khi nào? Nếu muốn lão cứ việc, ai cho hắn lợi lộc nhiều, hắn sẽ thuộc về người đó. Tài phú cũng là một loại bản lĩnh, hà hà!"

Bàn Tử đắc ý cười to.

Tình cảnh rồi tỉnh rồi mù lập tức xảy ra. Ngay sau khi Bàn Tử nói xong, mấy lão còn lại lao đến gần Biệt Hàn, miệng dụ dỗ không ngớt, cam đoan cho nó những thứ quý giá nhất, linh đan, linh khí, công pháp, kể cả linh thú cũng mang ra chiêu dụ.

Người tặng linh thú là Cuồng lão. Mấy tên kia giàu nứt vách, ngược lại Cuồng lão cả đời chỉ biết chăm chút sở trường nuôi dưỡng, sử dụng linh thú, nghèo rớt mồng tơi. Ngoài linh thú ra, lão chả còn gì quý giá. Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng quyết định đem con Thất Vỹ Ngô Công khi này ra gạ gẫm Biệt Hàn.

Miệng lưỡi lão ngon ngọt dụ dỗ đến sùi bọt mép: "Ta nói người nghe. Linh khí, linh đan ở đâu cũng có, đầy rẫy. Chỉ riêng linh thú hiếm quý, dỗi mắt khắp Thần Môn không có ai qua được ta. Thất Vỹ Ngô Công lại càng là linh thú mạnh mẽ nhất, bảy cái đuôi sắc bén còn hơn lợi kiếm, đâm vào người người một phát thử xem, nhất định xuất hiện bảy cái lỗ máu nhìn thông từ trước ra sau. Còn nữa, nó có thể phun độc, trúng độc rồi có mười cái mạng người cũng không đủ để chết. Chưa hết, thấy lớp vảy đỏ này không? Lớp giáp xác này cực kỳ mạnh mẽ, lực phòng ngự không thể tưởng tượng được, đao thương bất nhập. Người thử nghĩ xem, nếu trong tay có linh thú mạnh thế này, trên đời còn ai xứng đáng trở thành đối thủ của người?"

"Chỉ giới khoác lác! Con rết thâm hại ốm đói kia thử để Huyết Sát kiếm của ta chém một nhát xem có đứt làm hai không?"

Mạch Trường Phong ngửa tai, khinh thường lên tiếng.

"Người...!"

Cuồng lão tức giận xị khói lỗ mũi, khó lòng lắm mới dụ tiểu tử này xiêu xiêu, họ Mạch khốn kiếp kia chưa gì đã vạch trần, khiến âm mưu của lão đổ sông đổ biển. Kéo tay Biệt Hàn nói: "Đừng tin lời hắn. Tên tiểu nhân bỉ ổi đó chả có gì hay ho. Ngoài mặt ra vẻ thế thôi, trong bụng sợ ta còn hơn sư tổ."

Không cần Mạch Trường Phong vạch trần, Biệt Hàn cũng thừa biết Cuồng lão đang ba hoa. Nếu Thất Vỹ Ngô Công của lão thật sự lợi hại, khi này đã không dè chừng Mạch Trường Phong. Lại thêm, Biệt Hàn không có hứng thú với thứ độc vật này.

"Chọn ta, ta mới chính là sư phụ tốt của người!"

Bàn Tử nôn nóng nói chen vào.

"Lão béo người có bao nhiêu chỗ tốt chứ? Ta mới xứng đáng! Hài tử, hãy về đội của ta!"

Lão khác chộp giật.

"Không. Người nhất định phải chọn ta, linh thú của ta vô địch thiên hạ!"

Cuồng lão lỡ đâm lao phải theo lao, không ngại quăng thêm vài trái bom.

"Tiểu tử, ta là người đầu tiên nhận ra tiềm năng tư chất của người. Nhất định phải theo ta, bằng không người đừng mong sống yên ổn. Trong tông môn chưa từng có kẻ nào đắc tội ta có thể sống khoái hoạt."

Ngữ khí Mạch Trường Phong đầy đe dọa.

Nhìn đám lão già trên đầu ít nhất hai thứ tóc loi nhoi như trẻ con tranh giành đồ chơi, Biệt Hàn thoáng đau đầu, chọn ai bỏ ai quả thật quá khó khăn. Nó không sợ đắc tội bất cứ người nào, chỉ lo bản thân chọn lầm chốn nương thân, ngày sau không có tiền đồ, khó lòng thực hiện tâm nguyện.

Nghĩ cũng thật buồn cười, trước đó còn lo không được thu nhận, bây giờ lại thừa mứa cả chục vị sư phụ, toàn nhân vật quyền cao đức trọng trong môn

phái lớn. Biệt Hàn cứ ngỡ nó đang nằm mơ.

Còn đang nghĩ đến nỗi đầu, chưa biết thế nào, lại có người đến.

Nhận ra lão già mặt mũi hồng hào, hiền từ đức độ bay đến, đám người chợt nín lặng, mặt kẻ nào cũng như ăn ớt cay, nhẩn nhơ khó coi.

"Sao vậy? Không chào đón ta hử?"

Lão già cười hiền, đôi mắt sáng như sao khê đảo một vòng qua từng người.

"Không dám! Chỉ là bọn ta hơi bất ngờ khi thấy Nhị trưởng lão bình thường bận bịu trăm công nghìn việc, hôm nay lại có thời gian nhân rồi đến đây."

Bản Từ cố nặn ra nụ cười méo xệch.

"Đúng vậy, đúng vậy! Nhị trưởng lão đừng hiểu lầm bọn ta tội nghiệp!"

Mấy lão còn lại ngậm ngùi cười nói, lòng đắng còn hơn khổ qua.

"Ha ha, đùa thôi! Mọi người đừng quá căng thẳng! Tiểu hài tử, còn nhớ ta chăng?"

Nhị trưởng lão cười với Biệt Hàn.

Ngay từ khi lão xuất hiện, Biệt Hàn đã nhận ra, trông ngược nó đập thình thịch. Nhờ ông ta, nó mới có cơ hội hôm nay, đó chính là duyên phận. Ngoài ra, Biệt Hàn không phải kẻ ngốc, nhìn thái độ mấy lão kia, nó thừa hiểu Nhị trưởng lão có địa vị cực cao. Địa vị luôn song hành với thực lực và quyền lực, đây chính là thứ Biệt Hàn đang rất cần.

Biệt Hàn cúi người thi lễ: "Hôm trước may nhờ Nhị trưởng lão ban ơn, Biệt Hàn mới có cơ hội tham dự khảo thí, chưa lúc nào dám quên!"

Nhị trưởng lão mỉm cười hài lòng: "Tốt! Không uổng công ta tặng ngươi một danh ngạch. Ngươi vẫn chưa tìm được sư phụ?"

"Vâng!" Biệt Hàn đáp.

"Có muốn báỉ ta làm thầy?"

Nhị trưởng lão nghiêm sắc mặt.

"Biệt Hàn cầu còn không được. Xin sư phụ nhận đệ tử một lạy!"

Ngay lập tức, Biệt Hàn quỳ xuống, thành kính trước mặt Nhị trưởng lão.

Mấy vị trưởng lão kia vô đầu bứt tóc, tiếc hận không để đầu cho hết. Trong bụng chửi Biệt Hàn toi tả, tiểu tử giáo hoạt vừa thấy Nhị trưởng lão có địa vị liền bầu vào.

Luồng nhu lực từ hòa nâng nó đứng lên. Nhị trưởng lão mặt sáng rạng rỡ, đôi mắt có thần nhiều thêm một tia vui mừng, cười nói: "Đồ nhi ngoan! Con sẽ không bao giờ hối hận vì quyết định này!"

Nói đoạn lấy từ trong người ra một bình ngọc đeo gọt tinh xảo, chậm chậm bay đến trước mặt Biệt Hàn.

"Đột ngột thu nhận đệ tử, vì sư không kịp chuẩn bị. Dẫn Linh đan này cho con trước làm lễ báỉ sư. Về sơn môn sẽ có thêm vài thứ linh tinh khác vậy."

Cầm bình đan dược, mùi hương ngọt ngào dễ chịu xộc vào khứu giác Biệt Hàn. Chỉ hít một hơi đã khiến nó thấy tinh thần thư sướng, người lâng lâng như muốn bay lên.

Mấy lão kia thấy vậy cười khổ không thôi. Nhị trưởng lão tài đại khí thô, ra tay thật quá hào phóng. Chỉ bình đan dược lão tùy tiện lấy ra cũng khiến bọn họ đỏ mắt. Linh đan kia tuy không có hiệu quả với mấy lão, nhưng bán cũng được không ít tiền.

Cám cảnh mình quá nghèo túng, tâm tư tranh đoạt Biệt Hàn của bọn họ cũng xẹp xuống. Huống chi, người thu nhận là Nhị trưởng lão, trong môn phái chỉ dưới một người trên vạn người. Bọn họ có muốn giành giật cũng không đủ tư cách.

Trong khi xảy ra sự tình tranh đoạt đệ tử hiếm gặp này, Mông Cách không dám lơ là nhiệm vụ, vẫn tranh thủ cho các thí sinh khảo thí.

Chính lúc này, tiếng nổ ầm ầm vang lên. Luồng sáng trắng chói lòa như vầng dương từ trên trời sa xuống đất chợt bùng phát khiến tất cả giật thót, tim nhẩy lên điên cuồng trong lồng ngực.

Mông Bạch té ngồi trên đất, quên cả thể diện một đệ tử môn phái tu tiên như gã cần có. Hai con mắt muốn lòi ra nhìn tiểu cô nương khả ái trước mặt, miệng lắp bắp thật lâu mới phun ra được mấy chữ: "Cực... Cực... Cực phẩm... linh... căn..."

Toàn trường tĩnh lặng, chỉ còn lại âm thanh hít thở dồn dập của mọi người.

Thật lâu sau, Nhị trưởng lão là người lên tiếng trước tiên. Lão thở ra một hơi thật dài, ngược mặt nhìn trời, nhẹ than: "Trời cao có mắt! Thiên ý, đây là thiên ý! Thần môn một lần nữa có cơ hội phát dương quang đại!"

Mạch Trường Phong nuốt một ngụm nước bọt, mặt lúc giãn ra khi co vào, không biết đang nghĩ gì.

Cuồng lão cười dài: "Loạn, tu chân giới sắp loạn rồi. Hắc hắc..."

"Lão Cuồng thần trí luôn không bình thường, nhưng ta e lần này lão nói đúng."

Bản Tử cũng phụ họa, cười to không dứt.

Nguyệt nhi ngo ngác nhìn hết người này đến người khác, thấy bọn họ toàn nói những lời khó hiểu. Nàng bực bội dậm chân: "Rốt cục có ai thu nhận người ta làm đệ tử hay không? Đang ghen tỵ với tên đầu gối kia muốn chết đây!"

"Thu chứ, đương nhiên thu. Tuyệt thế thiên tài ngàn năm có một như tiểu cô nương, Thần môn chúng ta không thu thật có tội nặng với liệt tổ liệt tông!"

Mấy vị trưởng lão vội vàng nói.

"Vây ai nhận ta đây? Nhị trưởng lão được không? Ta cũng muốn làm đệ tử người!"

Nguyệt nhi cười thật "hiền lành".

Nhị trưởng lão giật mình, tay xua loạn: "Ta rất muốn, chỉ tiếc không có phúc hưởng! Thiên tài như tiểu nha đầu ngươi, ngoài môn chủ và một vài lão quái vật ra, chẳng ai đủ tư cách nhận làm đồ đệ."

"Ai làm sư phụ cũng được, mau đưa ta và đầu gối lên núi được không? Người ta đói sắp xỉu rồi!"

Nguyệt nhi được thể càng làm già.

Nhị trưởng lão liền dẫn dò Mạch Trường Phong: "Ngươi tiếp tục chủ trì khảo thí. Ta đưa hai đứa trẻ lên trước."

Hai tay lão ôm Biệt Hân, Nguyệt nhi, chân đạp không trung bay vùn vụt lên sơn môn, bỏ lại sau lưng ánh mắt thèm khát dò dẫm của mấy vị trưởng lão huyệt ăn đang tiếc đứt ruột.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Phế Vật

Biệt Hân và Nguyệt nhi như lạc vào tiên cảnh, mặt mày ngo ngắc nhìn ngó xung quanh.

Ngọn núi cao chọc trời, sừng sững xuyên mây. Sương khói treo lừng lờ khắp nơi, mờ mờ ảo ảo khiến cảnh quan chốn này tràn ngập sự huyền bí. Bên kia sườn núi, những dòng thác cuộn cuộn đổ nước trắng xóa từ vách núi cao xuống gây ra âm thanh ầm ầm thoát gần thoát xa.

Vô số loài tiên hoa dị thảo tỏa hương khoe sắc, muôn màu muôn vẻ. Ngàn vạn đóa hoa xinh đẹp kiêu kỳ vươn mình đón nắng, bên dưới là những cảnh lá ngời sáng màu xanh như ngọc, sinh khí bùng bùng.

Gió nhẹ thoảng qua, mang theo hương thơm ngào ngạt luồn sâu vào khứu giác khiến người ta ngủi được như trầm mê vào giấc mộng, vĩnh viễn không muốn tỉnh lại. Tiếng chim hót riu rít, ong bướm bay lượn vờn quanh, chập chờn ẩn hiện. Biệt Hân thoáng nghĩ cõi tiên cùng lắm cũng chỉ thế này thôi, khó mà hơn được.

Nguyệt nhi từ trạng thái ngẩn ngơ tỉnh lại, reo vui: "Đẹp thật! Không uống công ta bỏ nhà đến tận đây."

Vừa dứt câu, nàng tung tăng chạy nhảy khắp nơi, cánh tay nhỏ nhún trắng mịn giờ lên hạ xuống tìm cách bắt mấy con bướm.

Nhị trưởng lão thấy thế lắc đầu cười, thầm nghĩ nha đầu này cũng thật vô tư, xa nhà không thấy buồn, lại còn vui như vậy.

Biệt Hân ngược nhìn tòa cung điện to lớn vô cùng lộng lẫy nhưng không kém phần trang nghiêm bên trên, hỏi: "Sư phụ, môn chủ ở nơi này sao?"

Nhị trưởng lão gật đầu: "Thực ra Thần điện chỉ là nơi môn chủ tiếp khách, bàn chính sự. Phần lớn thời gian người bề quan trọng động phủ phía sau."

"Môn chủ là người thế nào, sư phụ?"

Biệt Hàn rất tò mò về nhân vật đứng đầu đại phái tu tiên này.

"À..." Nhị trưởng lão thoáng nghĩ ngợi rồi đáp: "Hòa ái, dễ gần nhưng khi nổi giận vô cùng đáng sợ, có thể tóm trong hai từ bá đạo! Sau này con ra ngoài lịch lãm sẽ có cơ hội hiểu thêm về hắn, nhân vật có rất nhiều truyền kỳ."

Lời nói của Nhị trưởng lão càng khiến Biệt Hàn thêm tò mò, tuy vậy nó không dám hỏi thêm.

Như hiểu tâm tư đứa trẻ này, Nhị trưởng lão cười xòa: "Chẳng phải con sắp được gặp hắn rồi sao? Không mấy đệ tử may mắn thế này, chút nữa nếu muốn con có thể quan sát thật kỹ, hắn không khó tính trong vấn đề này đâu, hà hà!"

Nghe vậy, Biệt Hàn như mở cờ trong bụng. Đúng là nó có suy nghĩ đó nhưng lại sợ bị trách phạt. Dù gì cũng là môn chủ cao cao tại thượng, không phải người nó có thể đắc tội. Giờ thì bớt lo rồi.

Một thanh niên anh tuấn vận hoàng y từ Thần điện bay ra, mỉm cười: "Đề Nhị trưởng lão chờ lâu, xin đừng trách phạt! Bởi sư tôn đang bế quan, tiểu đệ cũng phải tốn chút công phu truyền tin cho người."

Nhị trưởng lão xua tay: "Tổng sư đệ không nên quá khách khí. Nếu không phải có chuyện gấp, ta cũng chẳng dám làm phiền môn chủ tu luyện!"

"Tạ Nhị trưởng lão hiểu cho!" Tổng Lâm khẽ cười với Biệt Hàn: "Lần trước từ biệt, không nghĩ mới mấy ngày đã có dịp gặp lại tiểu sư đệ. Chúc mừng!"

Biệt Hàn vội chấp tay: "Tiểu đệ còn chưa nói lời cảm ơn Tổng sư huynh đã chiếu cố!"

"Không cần. Giúp được đệ, ta vui rồi!"

Tổng Lâm hào sảng nói.

Nhị trưởng lão chợt hỏi: "Tổng sư đệ, vậy..."

"A, mãi nhiều chuyện quên mất việc chính." Tổng Lâm vỗ trán: "Mời, sư tôn cho vời Nhị trưởng lão nhập điện."

Tổng Lâm xoay người, đi trước dẫn đường.

Nhị trưởng lão phát tay cuốn Nguyệt nhi đang mãi vui chơi đến quên trời đất lại, tay kia dẫn Biệt Hàn bước theo.

Thần điện rất rộng, sức chứa mấy vạn người có dư. Bốn phía khám nam vô số minh châu to bằng nắm đấm, tỏa sáng rực rỡ như ban ngày. Trên các bức vách và cột trụ, rất nhiều hình thù nhân loại, linh thú được chạm trổ công phu vô cùng đẹp đẽ.

Trên cao đặt một chiếc ghế to, hình dáng uốn lượn như phi long. Ghế này giống được tạc bằng ngọc, có màu trắng đục, hàn khí lượn lờ bốc lên.

Ngay khi bọn họ vừa đi tới, một bóng người vô thanh vô tức hiện ra trên ghế.

Nhị trưởng lão sửa sang lại y phục, thần sắc trang trọng khom người: "Tôn Lập bá kiến môn chủ."

Đoạn quay sang nhắc khẽ bọn nó: "Mau quỳ xuống bá kiến môn chủ!"

Bọn Biệt Hàn vội vàng quỳ xuống, khom người sát đất: "Bá kiến môn chủ!"

Giọng nói nhẹ nhàng như gió xuân lại không kém phần uy nghiêm vang lên, từng từ rõ rệt trong tai Biệt Hàn: "Không cần đa lễ, mau đứng lên!"

Biệt Hàn, Nguyệt nhi lồm cồm đứng dậy, len lén ngó lên phía trước.

Trên chiếc ghế, đang ngự một thanh niên anh tuấn vô song, mày kiếm mắt sao, môi dưới hơi trễ xuống tạo cảm giác có phần ngạo mạn chứng sinh. Tóc hắn đen dài xõa tung hai bên vai khiến thêm phần lãnh khốc.

Hắn vận trường bào xanh họa tiết cầu kỳ bắt mắt, ngồi đó nhìn xuống, bề ngễ thiên hạ. Thần thái không giận mà uy, khiến người đối diện không dám buông lỏng tâm tình hay có hành động nào thất thất.

"Trẻ quá! Chỉ hơn Tổng sư huynh vài tuổi là cùng."

Biệt Hàn rung động. Môn chủ trẻ ngoài sự tưởng tượng của nó, cứ nghĩ leo lên đến vị trí này, phải là một lão già trăm tuổi có dư, râu tóc bạc trắng mới phải.

Môn chủ hơi trầm giọng nói: "Nhị trưởng lão muốn gặp ta không biết có chuyện gì? Hai đứa trẻ này là..."

Nhị trưởng lão cung kính: "Môn chủ đoán không sai. Đợt khảo thí tuyển sinh lần này phát hiện ra hạt mầm ưu tú. Lão hủ không dám tùy tiện, vì vậy lập tức đưa chúng lên đây xin lệnh người."

"Cả hai đứa trẻ này, đều là thượng phẩm linh căn?"

Nụ cười vui vẻ nở trên gương mặt anh tuấn bức người của thanh niên môn chủ.

"A, thực ra chỉ một, mà cũng không phải..."

Nhị trưởng lão chợt lúng túng.

Môn chủ khoát tay, cử chỉ cực kỳ khoan thai nhưng vô cùng mỉa mai, khiến người khác nhìn vào đều có suy nghĩ thêm một chút thì thừa, thiếu một chút lại tiếc: "Nhị trưởng lão từ từ nói, không cần gấp!"

Nhị trưởng lão hít sâu một hơi, lấy lại được chút trầm tĩnh, tuy vậy khuôn mặt già lão vẫn hơi đỏ lên xấu hổ: "Quả thực tìm được một đứa trẻ có thượng phẩm linh căn. Lão hủ mừng vui, nhất thời tùy tiện thu nhận làm môn đồ. Cũng do ta già cả, gần đất xa trời mà vẫn chưa tìm được kẻ nào ưng ý để truyền thụ y bát, mong môn chủ thứ lượng bỏ quá cho!"

"Ha ha, Nhị trưởng lão sao lại nói vậy? Người cả đời ra sức vì bốn môn, ta đang định kỳ khảo thí này nếu tìm được đệ tử có tư chất tốt sẽ cho trưởng lão thu nhận. Không sao, đừng quá lo lắng!"

Môn chủ cười dài.

Nhị trưởng lão thở phào nhẹ nhõm, tiếp lời: "Ở đây có đến hai đứa trẻ. Một đứa thượng phẩm linh căn, lão hủ may mắn thu nhận. Còn lại..."

Ánh mắt bức người của môn chủ sáng lên: "Khi này Nhị trưởng lão nói chỉ có một thượng phẩm linh căn. Đứa trẻ kia nếu tư chất tầm thường chắc chắn người không đưa lên đây làm gì, chẳng lẽ..."

Nhị trưởng lão hớn hờ: "Môn chủ anh minh! Đứa trẻ còn lại chính là tuyệt thế thiên tài ngàn năm có một, cực phẩm linh căn."

"Là thật?" Môn chủ kinh nghi.

Thân hình Tổng Lâm chao nghiêng, mặt hiện nét không thể tin nổi.

Môn chủ đứng lên, tay phải nhẹ vẫy, cỗ lực lượng thần bí chợt vây quanh Nguyệt nhi, nhẹ nhàng nâng nàng lên, bay là là về phía hắc.

Tay môn chủ áp hờ lên trán Nguyệt nhi, trán an: "Không cần lo lắng! Ta chỉ kiểm tra lại tư chất của con có thật như Nhị trưởng lão vừa nói hay không. Thả lỏng cơ thể nào!"

Nguyệt nhi nghe vậy mới bớt sợ, nằm im thín thít.

Trải qua vài nhịp thở, tay môn chủ thoáng run bỏ xuống. Miệng hắc cười lớn: "Quả nhiên cực phẩm linh căn. Tốt, thật quá tốt! Trời già có mắt, phen này Lăng Khiếu lão thất phu tha hồ ghen tức với ta, ha ha..."

Tổng Lâm chấp tay cười nói: "Chúc mừng sư tôn thu được đồ đệ tốt!"

"Tiểu nha đầu, có đồng ý nhận ta làm sư phụ không?"

Tâm tình môn chủ tốt cùng sung sướng hỏi.

"Không. Ta muốn làm đệ tử lão già kia!"

Nguyệt nhi thè lưỡi nói.

Trong Thần điện ai nấy đều ngơ ngẩn. Môn chủ càng không tin được có người đủ dũng cảm từ chối hắc. Trong đời, đây đúng là lần đầu tiên, bất ngờ chẳng biết nói gì.

Nhị trưởng lão lại càng dở khóc dở cười, đỏ mặt tía tai kéo Nguyệt nhi qua một bên khuyên nhủ không thôi: "Tiểu nha đầu, người đó là môn chủ, hiểu không? Mười người như ta cũng không phải đối thủ của hắc. Người được hắc nhận làm đệ tử, tiền đồ không thể hạn lượng. Sao lại từ chối?"

"Phải đó tiểu sư muội. Muội không thể khờ dại buông bỏ cơ hội này. Mau thu lại lời nói!"

Tổng Lâm mồ hôi chảy ướt mặt, hoàn toàn không hiểu tiểu cô nương khá ái này nghĩ gì.

Biệt Hàn cau mặt: "Đầu óc người có vấn đề sao? Mau lên đó bái sư tạ ơn! Cơ hội này ta muốn còn không được."

Nhị trưởng lão nghe vậy cũng không trách Biệt Hàn, bởi nó nói quá đúng. Được làm đệ tử chân truyền của môn chủ, tương lai nếu cố gắng, ngồi lên vị trí đó cũng không phải quá xa xôi. Cho dù không được, một thân bản lãnh cũng đủ ngạo thị huynh đệ ngang lứa.

Nguyệt nhi phụng phịu: "Nhưng người ta muốn được ở cùng một chỗ với tên đầu gối người mà!"

Môn chủ hiểu ra vấn đề, liền xua tay nói: "Không khó, vấn đề này kỳ thực vô cùng đơn giản. Chỉ cần con bá sư, sau này bất cứ khi nào cũng có thể sang Thiên Kiếm sơn thăm tiểu tử kia."

"Người hứa?"

Nguyệt nhi vô cùng ngây thơ hỏi nhưng khóe mắt thoáng hiện tia ranh mãnh.

"Đương nhiên. Ta thân là môn chủ, không lẽ đi lừa gạt một đứa trẻ?"

Môn chủ cười khò.

Nhị trưởng lão và Tổng Lâm lặng người. Tiểu nha đầu kia ngây thơ đến mức không thể tin được. Thật quá "ngây thơ".

"Vậy cũng được."

Nguyệt nhi tiến lên, quỳ xuống hành lễ bá sư.

Môn chủ nở nụ cười sung sướng, nhanh chóng đỡ nàng lên, nhìn tiểu cô nương trước mặt, lòng yêu mến không thể tả.

Nhị trưởng lão lúc này mới dám âm thầm lau mồ hôi trán. Chẳng may tiểu cô nương kia tiếp tục đòi làm đệ tử lão, có nước dọn nhà trốn đi biệt xứ thôi.

"Nhị trưởng lão lần này đem đến cho ta sự kinh hỷ thật lớn! Nhất định phải trọng thưởng."

Môn chủ chợt nói.

Nhị trưởng lão lập tức từ chối: "Chuyện này, nói ra cũng thật tình cò. Công đầu phải tính đến Mạch Trường Phong và mấy đệ tử chủ trì khảo thí. Lão hủ nhận được đệ tử này, tâm nguyện đã thành, không dám đòi hỏi gì hơn. Xin môn chủ tường thương cho mấy người bọn họ."

Mắt môn chủ đầy tán thưởng, gật đầu nói: "Vậy cũng tốt. Vừa lúc ta thừa một kiện bảo y không dùng đến, tặng cho đệ tử ngươi xem như quà gặp mặt."

Trên tay hắn hiện ra bộ y phục mỏng như tơ màu trắng, sáng lấp lánh. Môn chủ yên vị trên ghế không hề có cử động gì, chỉ thấy bộ y phục chậm rãi bay đến trước mặt Biệt Hân rồi dừng lại.

Nhị trưởng lão vui mừng nhắc nhở Biệt Hân: "Mau tạ ơn môn chủ!"

Biệt Hân sực tỉnh, hai tay cầm lấy bộ y phục, quỳ xuống nói: "Biệt Hân tạ môn chủ ban thưởng!"

Môn chủ mỉm cười: "Trẻ nhỏ ngoan thật dễ dạy! Không biết Nhị trưởng lão còn gì muốn nói?"

Hiểu ý, Nhị trưởng lão cúi người: "Việc cần đã nói xong. Lão hủ xin cáo lui!"

"Nhị trưởng lão đi thư thả!"

Môn chủ khách sáo một câu, nắm tay Nguyệt nhi biến mất khiến nàng không kịp chào Biệt Hân.

Tổng Lâm đưa Nhị trưởng lão ra tận cửa, lễ độ tiễn khách. Nháy mắt với Biệt Hân một cái: "Hi vọng lần sau gặp lại, tiểu sư đệ đã có thể tự ngự kiếm phi hành."

Biệt Hân cười nói: "Đệ sẽ cố gắng! Xin chào Tổng sư huynh."

Tổng Lâm mỉm cười nhìn theo bóng Biệt Hân nhanh chóng khuất dạng, mày kiếm hơi nhíu lại, không rõ nghĩ gì.

oOo

Thiên Kiếm sơn.

Ngon núi này có tên gọi như vậy bởi vì chiều cao vạn trượng của nó. Phần đỉnh nhọn hình dáng hệt mũi kiếm xuyên mây như muốn chọc rách trời cao.

Bên trong một động phủ. Biệt Hân khoanh chân ngồi trên mặt đá, chăm chú tu luyện.

Một lúc sau, nó mở mắt ra, chán nản nói: "Lại thất bại! Ta thật là phé vật sao?"

Đã hơn một năm trôi qua kể từ ngày Biệt Hân được Nhị trưởng lão đưa lên Thiên Kiếm sơn này. Bình đan được Dẫn Linh cũng đã dùng hết sạch, nhưng Biệt Hân vẫn không thể cảm ngộ được chút linh khí nào.

Trong Thần Minh Chân Đạo, công pháp trấn sơn của Thần Môn viết rất rõ. Tu giả muốn tu luyện trước tiên phải bế khí ngưng thần, tâm hướng thiên địa, hòa nhập vào thiên nhiên, dùng tâm nhãn cảm nhận linh khí.

Sau khi đạt đến bước này, tu giả bắt đầu dựa theo lộ tuyến công pháp mà dẫn nhập linh khí vào khắp cơ thể, dùng linh khí cường hóa cơ nhục. Chỉ cần làm tốt các bước trên, liền như nước chảy thành sông tiến nhập tầng thứ nhất Cường Nhục kỳ, vô cùng đơn giản.

Nhưng Biệt Hàn, người được đánh giá có tư chất cao tuyệt, thượng phẩm linh căn, trải qua trăm ngàn lần cố gắng trong thời gian dài cả năm trời, đến hiện tại vẫn chẳng thể cảm ngộ được linh khí, nói gì đến tu luyện.

Thực ra, Biệt Hàn thừa biết nguyên nhân tại sao nó không thể tu luyện dù đã cố gắng cật lực hơn một năm. Công pháp tu chân chỉ dành cho những người có tư chất, nói theo tu giả là linh căn. Kẻ có linh căn, chỉ cần biết phương pháp tu luyện sẽ rất nhanh chóng cảm ngộ được linh khí lúc nào cũng tồn tại trong thiên địa, rồi dựa theo lộ tuyến hướng dẫn mà tu luyện.

Tư chất linh căn càng cao, tu luyện càng nhanh.

Trung phẩm linh căn tu luyện nhanh gấp đôi hạ phẩm linh căn, thượng phẩm lại càng gấp ba bốn lần. Còn về cực phẩm linh căn chỉ có thể dùng từ "biến thái" để hình dung. Điều này cũng giải thích vì sao lúc trước phát hiện ra Nguyệt nhi có cực phẩm linh căn, toàn thể Thần môn trên dưới xôn xao một thời gian dài.

Các môn các phái lớn khắp nơi kéo về, dùng mọi thủ đoạn mua chuộc mong Thần môn nhà người mà không được. Cuối cùng môn chủ phải dùng biện pháp cứng rắn, xuất động toàn bộ lực lượng, thà đánh một trận ngọc đá cùng tan, nhất quyết không thương lượng, bọn người kia mới thấy khó mà lui. Quả là một trường phong ba bão táp.

Chỉ cần được bồi dưỡng đúng mức, trong quá trình trưởng thành không gặp phải chuyện xui rủi ngoài ý muốn dẫn đến mất mạng hoặc ảnh hưởng con đường tu luyện, kẻ có cực phẩm linh căn đại biểu cho một cường giả thông thiên triệt địa trong tương lai không quá xa.

Môn phái nào có được những mầm non cực kỳ ưu tú này, về sau nhất định một bước lên trời, quét ngang mọi địch thủ ngang đường. Lịch sử nghìn vạn năm tu chân giới tồn tại đã chứng minh, không ít tông môn nhỏ nhờ vào trong môn phái xuất hiện thiên tài mà vươn mình chuyển biến, trở thành thế lực không thể xem thường.

Vì thế, việc các tông môn trong tu chân giới thêm khát tìm đủ mọi cách chiếm được Nguyệt nhi hoàn toàn có thể hiểu.

So với Nguyệt nhi tư chất nghịch thiên, Biệt Hàn tất nhiên không thể sánh được. Tuy vậy, thượng phẩm linh căn của nó cũng khiến mọi người xuýt xoa ngưỡng mộ không thôi. Nhị trưởng lão trước nay kén chọn, chỉ thu mình nó làm đệ tử, không thể không nói dốc hết tài nguyên, bao nhiêu thứ tốt đều đổ lên người Biệt Hàn.

Kết quả, sau ba tháng Biệt Hàn vẫn chẳng cảm ngộ được một tia linh khí, nói gì đến dẫn nhập vào cơ thể, cường cơ luyện nhục. Nhị trưởng lão thờ dài suốt ngày, không hiểu lý do tại sao lại có hiện tượng kỳ quái này. Phải biết rằng, ngay cả hạ phẩm linh căn thấp kém nhất, đầu óc ngu độn nhất dưới trường hợp không dùng bất cứ linh đan bổ dược gì cũng chỉ cần tối đa thời gian một tháng để vượt qua bước này.

Trong khi đệ tử đắc ý của lão, thượng phẩm linh căn người người tranh giành, nuốt không biết bao nhiêu linh đan lão tích góp cả đời lại chẳng làm nên trò trống gì. Càng nghĩ Nhị trưởng lão càng muốn phát điên, chẳng rõ nguyên nhân.

Cho đến một hôm, linh cơ chợt sáng, Nhị trưởng lão chạy ra ngoài mượn khối Linh Cầu về, quyết kiểm tra lại tư chất Biệt Hàn. Kết quả hời hoi, thượng phẩm linh căn đây sao? Phế linh căn thì đúng hơn, tiểu tử này ngay cả một chút tư chất tu tiên cũng không có, bảo sao lâu nay chẳng thể nào cảm ngộ linh khí.

"Là tên khốn nào ngày đó dám bảo tiểu tử này có thượng phẩm linh căn? Báo hại lão phu một phen khổ công, đã trắng xe cát biển đông. Thật đáng hận!"

Nhị trưởng lão tức giận đến thất khiếu xuất huyết, lồng ngực lép kẹp nhô lên hụp xuống thở hồng hộc, suýt chút vì quá sốc mà đi luôn cái mạng già. Chỉ muốn chạy ngay đi, tìm bọn trưởng lão khốn kiếp cho lão vào trông giết sạch.

Kỳ thực, oan ức cho bọn Bàn Tử, Mạch Trường Phong. Ngày đó, Đạo Châu trong người Biệt Hàn giờ trò, giúp nó qua mặt tất cả, ngỡ nó có thượng phẩm linh căn. Linh Cầu xưa nay chưa bao giờ hiển thị sai. Đến tận lúc này, bọn họ vẫn luôn tin vào điều đó. Thành thạo mắng chửi tên đệ tử ngu muội nào đó, bọn họ vẫn nhắc đến tên Biệt Hàn, tiếc hận không thu được nó.

Trải qua một phen tìm hiểu kỹ càng, Nhị trưởng lão biết ra sự thật bản thân không hề bị lừa. Nguyên do đều tại khối Linh Cầu chết bầm kia sai sót, báo hại lão. Trong lúc tức giận liền đem Linh Cầu ra đập tan nát, cuối cùng phải bỏ một đồng linh thạch đền bù cho môn phái, đúng là họa vô đơn chí.

Bản thân tham tài cướp đồ đệ, giờ biết trách ai. Nhị trưởng lão đành ngậm bồ hòn làm ngọt, không dám tỏ bày cùng kẻ nào nếu không muốn bị cười thúi mũi, thanh danh mất hết.

Thành ra, lâu lâu có ai hỏi thăm tình hình Biệt Hàn, lão chỉ mỉm cười không đáp, bộ dạng thần thần bí bí. Kẻ hỏi thấy vậy trong lòng lại càng phiền muộn, nhìn Nhị trưởng lão như thế, dễ dàng hiểu được tiểu tử kia đang tu luyện rất tốt, khiến Nhị trưởng lão vô cùng hài lòng.

Chính vì vậy, đến bây giờ sau hơn một năm, Nhị trưởng lão vẫn giữ Biệt Hàn ở lại Thiên Kiếm sơn, không đuổi nó đi. Phần vì giữ thể diện bản thân, phần cũng do lão tâm địa thuần lương, không nỡ đối xử tệ bạc với một đứa trẻ.

Nhưng dù tốt cách mấy, mỗi khi nhìn thấy Biệt Hàn, nghĩ đến viễn cảnh bị mọi người cười chê, giấy sao gói được lửa mãi? Lại nhớ tới một đồng linh đan đốt trên người nó, Nhị trưởng lão vẫn có cảm giác đầu óc xôn xao huyết, tức giận không thôi. Cho nên hơn nửa năm gần đây, đi thì thôi, về đến lão cũng

không hỏi tới chuyện Biệt Hân, tránh cho bản thân có ngày chết vì tức tối.

Cũng may, Thiên Kiếm son ít người. Trừ Nhị trưởng lão và Biệt hân, chỉ còn vài người giúp việc lật vật. Nhờ vậy chuyện Biệt Hân là phé vật không thể tu tiên may mắn không bị truyền ra.

Nhị trưởng lão khổ sở một, Biệt Hân càng đau đớn gấp mười.

Ngày đó may mắn vượt qua khảo thí, Biệt Hân thừa biết nó không hề có tư chất tu tiên. Nhưng đầu óc non nớt của nó chỉ đơn giản nghĩ không có tư chất thì sao? Bất quá nó cố gắng gấp mười, gấp trăm lần người khác. Không tin chẳng thành công.

Giờ thì Biệt Hân đã hiểu ra sự thật cay đắng. Tu tiên không dành cho những kẻ chẳng có cơ duyên, nó chính là trường hợp điển hình. Trên đời có một số chuyện không thể chỉ dựa vào cố gắng bản thân mà đạt được. Đây là điều nó đúc kết sau hơn một năm không ngừng cố gắng làm một việc xuẩn ngốc vô ích.

"Ba bình Dẫn Linh đan đã dùng hết, ta vẫn như trước không cách nào tu luyện được. Mỗi thù giết mẫu thân, tâm nguyện của người, đời này ta không cách nào hoàn thành."

Dẫn Linh đan có tác dụng giúp tu giả vừa nhập môn tăng nhanh thời gian cảm ngộ linh khí, đẩy mạnh quá trình tu luyện. Giá trị loại linh đan này không nhỏ, Nhị trưởng lão ban cho Biệt Hân ba bình đã là cực hạn, thứ đan dược này không phải có tiền liền mua được.

Hai mắt Biệt Hân ửng đỏ, nội tâm đau khổ khôn tả: "Phé vật! Người chỉ là phé vật! Ngay cả một việc mọi người đều làm được dễ dàng, người lại mất hơn một năm vẫn chẳng xong. Ngu xuẩn! Khốn kiếp! Đần độn! Ta đánh chết người, đồ phé vật!"

Dù biết bản thân không có lỗi, tất cả chỉ vì nó sinh ra không có tư chất, nhưng nỗi thất vọng khiến Biệt Hân không còn giữ được bình tĩnh.

Càng nghĩ càng hận, Biệt Hân điên cuồng đâm mạnh vào vách đá, một tiếng mắng chửi là một cú đâm hết sức lực.

Bộp! Bộp! Bộp!

Sau thời gian dài phát tiết lửa giận, hai tay Biệt Hân đã bong da tróc thịt, máu đỏ thành vũng. Nó kiệt sức ngã xuống, mặt mũi tái xám vì mất máu, đôi tay nhầy nhụa máu thịt vô cùng kinh tởm.

Biệt Hân nằm thờ thoi thóp, hình như sinh mạng sắp rời bỏ nó mà đi.

Chính lúc thần trí mơ mơ hồ hồ, một đoạn kinh văn chợt hiện ra trong đầu Biệt Hân.

Trong vô thức, cơ thể nó tự vận hành theo đoạn kinh văn hướng dẫn. Một luồng khí nóng mỏng như tơ xuyên qua hai bàn chân, chạy khắp châu thân, mang đến cảm giác thư thái rất dễ chịu. Một vòng, rồi lại một vòng, luồng khí dung nhập vào cơ nhục Biệt Hân, nhanh chóng biến mất. Sau đó, luồng khí khác lại tiếp tục chui vào người nó, thực hiện hành động như trước, không hề ngừng nghỉ.

Hai nắm tay nhầy nhụa máu thịt của Biệt Hân chợt phát sinh biến hóa. Lúc đầu, máu khô lại ngừng chảy, sau đó bằng mắt thường có thể thấy được, một lớp vảy sinh ra, bao phủ vết thương. Dần dần theo cường độ luồng khí nóng dung nhập vào cơ thể nhiều hơn, lớp vảy bong tróc, lộ ra lớp da non đỏ hồng bên trong. Lớp da thoáng chốc đổi màu, sau cùng tiếp với màu da xung quanh. Vết thương hoàn toàn biến mất, làn da nơi đó ngoài cảm giác mịn màng trơn láng ra, hoàn toàn không có gì khác lạ.

Biệt Hân ngơ ngác ngồi dậy, nhìn vết thương biến mất, chẳng rõ chuyện gì vừa xảy ra. Một hồi lâu, nó mới nhớ khi nãy hình như nó vô thức tu luyện một loại công pháp kỳ quái. Lực tìm trí nhớ, Biệt Hân gai người khi nhìn thấy tên công pháp đó, Cuồng Ma Trọng Thể.

"Có gì lúc nãy ta lại tự động hành công theo công pháp quái đản này?"

Biệt Hân cười khổ.

Thời gian qua không phải nó không nghĩ tới công pháp này. Nhưng đọc phần giới thiệu quá dọa người, dù trong lúc tuyệt vọng nhất Biệt Hân cũng không dám nghĩ tới tu luyện thứ quái ác này.

Khổ sở khi tu luyện Cuồng Ma Trọng Thể, Biệt Hân có thể cố gắng chịu được. Nhưng nó không muốn biến thành kẻ điên, một khi trở nên như vậy, làm gì còn đủ tỉnh táo để báo thù? Vậy có thực lực để làm gì? Công pháp này chính là con dao hai lưỡi, hại người hại mình. Biệt Hân tuyệt đối không muốn đụng vào.

Thế nhưng... cảm giác vừa rồi thật kỳ diệu. Tình cờ trải nghiệm, lúc này Biệt Hân dâng lên sự ham muốn được chìm đắm trong cảm giác đó lần nữa.

Nó đắn đo suy nghĩ, phân cân lợi hại.

Không tu luyện, nó chính là phé vật không sai. Đời này bỏ đi, chẳng làm được trò trống gì, sống không bằng chết.

Nhược bằng tu luyện, biết đâu Biệt Hân có thể bước vào con đường tu tiên. Tình trạng vừa rồi là một minh chứng, dường như bằng vào công pháp Cuồng Ma Trọng Thể, nó cảm ngộ được linh khí, còn dẫn nhập linh khí cường hóa cơ nhục. Cơ thể Biệt Hân hiện giờ tràn ngập lực lượng trước đó nó chưa từng có.

Bất quá, thứ Biệt Hàn phải đánh đổi là sự đau đớn bản thân phải chịu đựng, ngoài ra nó có thể phát điên bất cứ lúc nào. Cuộc sống điên điên khùng khùng, không biết mình đang làm gì, chẳng ai mong muốn, nghĩ đến thôi đã thấy sợ hãi.

Nhưng dù sao trong công pháp có ghi rõ, chỉ cần tâm chí vững vàng, biết đâu Biệt Hàn có thể vượt qua, không bị phát cuồng. Hoặc giả, nó có đủ khả năng báo phục gia thù, sau đó phát điên cũng chẳng quan trọng. Dù sao Biệt Hàn cũng đã hoàn thành di nguyện của mẫu thân, còn mong gì hơn.

Phương án một, phế vật sống cuộc đời an phận, rồi chết đi như một tên bất hiếu hèn nhát.

Phương án hai, đau đớn khi tu luyện, có thể biến thành cuồng ma, nhưng bù lại có cơ hội báo thù. Cho dù tỷ lệ thành công cực thấp, Biệt Hàn vẫn muốn thử một lần, còn hơn chẳng làm được gì.

Đắn đo khá lâu, Biệt Hàn cương quyết chọn phương án hai, chết cũng không từ.

Tư tưởng thông suốt, Biệt Hàn ngồi xếp bằng, dựa theo lộ tuyến Cuồng Ma Trọng Thể công pháp chỉ dẫn, bắt đầu tu luyện.

Loay hoay lúc lâu, nó vẫn chẳng cảm nhận được chút linh khí nào, khác hẳn khi nãy.

Thử đủ cách vẫn không được, Biệt Hàn nhú mày nhăn trán suy tư.

"Hay là..."

Nó bỗng lăm bắm. Sau đó mím môi dùng sức đâm mạnh hai tay vào vách đá.

Bịch! Bịch!

Những tiếng bình bịch của thịt va vào đá vang lên liên tục, Biệt Hàn đau đến muốn ngất đi, phải cố gắng lắm mới giữ được thần trí tỉnh táo đôi chút.

Lúc trước, do đang tức giận nên Biệt Hàn đâm vào đá không cảm thấy đau. Hiện giờ nó mới nếm mùi thống khổ, nói chết đi sống lại cũng không ngoa.

Mím chặt môi kìm nén không để tiếng rên bật ra vì đau đớn, sắc diện Biệt Hàn nhợt nhạt như tàu lá, mồ hôi to cỡ hạt đậu rịn đầy trán. Mặt nó nhăn nhúm bởi cảm giác đau kinh khủng từ đầu nắm tay truyền tới mỗi khi va vào vách đá.

Đôi mắt Biệt Hàn đỏ ngầu, bao phủ một màn sương nhạt nhòa.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Khuất Nhục

Cố nén cơn đau kinh khủng đang gánh chịu, Biệt Hàn gắng gượng ngồi xếp bằng, dựa theo công pháp Cuồng Ma Trọng Thể bắt đầu cảm ngộ linh khí.

Theo tâm tình lãnh tĩnh như mặt nước, Biệt Hàn dần tiến vào trạng thái kỳ diệu. Nó nhìn thấy rõ từng gốc cây, ngọn cỏ xung quanh bản thân trong phạm vi một trượng dù hai mắt luôn nhắm chặt. Không khí không còn trong suốt mà dập dờn những làn hơi trắng đục đục như sương trôi nổi khắp nơi.

Biệt Hàn mừng rỡ khôn tả. Nó biết đây chính là linh khí, thứ nó hằng mơ tưởng suốt thời gian qua, cuối cùng cũng có ngày chạm được đến. Dần cảm xúc xuống, Biệt Hàn tiếp tục dựa theo lộ tuyến Cuồng Ma Trọng Thể dẫn dắt linh khí vào cơ thể theo đường lối kỳ quái.

Nói kỳ quái vì các công pháp tu tiên, bao gồm cả công pháp trấn phái của Thần Môn là Thần Minh Chân Đạo, tu giả thường hấp thu linh khí thông qua huyệt Bách Hội trên đỉnh đầu, sau đó linh khí bắt đầu lưu chuyển qua các huyệt đạo xuống lồng ngực, lan tỏa khắp châu thân tạo thành một vòng tuần hoàn khí khép kín, gọi là một chu thiên.

Cuồng Ma Trọng Thể công pháp đi theo hướng hoàn toàn ngược lại. Huyệt Dũng Tuyền hai bên bàn chân mới là nơi đầu tiên tiếp xúc với linh khí, sau đó dần dần dẫn dắt linh khí lên trên, đi theo lộ tuyến kỳ dị trái khi phải, có lúc quay ngược lại vị trí ban đầu, rồi chạy loạn xạ lung tung thêm một lúc, sau đó lại tiếp tục tiến lên phần trên cơ thể. Lộ tuyến lưu chuyển linh khí mà công pháp này chỉ dẫn có thể hiểu trong một từ "loạn".

Chính vì Biệt Hàn hoàn toàn không hiểu biết gì về tu tiên, nó mới dám tu luyện Cuồng Ma Trọng Thể. Đổi lại bất kỳ tu giả nào khác nhìn thấy công pháp này, có điên cũng chẳng dám làm theo nếu không muốn chết, tẩu hỏa nhập ma, điên điên khùng khùng lúc nào chẳng hay.

Mặc kệ những vấn đề rối rắm trên, lúc này cơ thể Biệt Hàn chìm trong cơn sướng khoái thật dễ chịu. Sau khi khổ sở hành xác, lại đến lúc tận hưởng. Quả là công pháp biến thái vô tiền khoáng hậu, không biết dùng lối nào để diễn tả.

Mãi mê vận chuyển linh khí, Biệt Hàn chợt nảy ra suy nghĩ. Hiện tại nó đã cảm ngộ linh khí, nếu bây giờ dựa theo đường lối tu luyện của Thần Minh Chân

Đạo liệu có được không? Nếu làm được, nó không phải lo sau này biến thành cuồng ma.

Nghĩ là làm. Biệt Hàn lập tức tập trung tinh thần, điều động linh khí theo lộ tuyến Thần Minh Chân Đạo.

"Quả nhiên có thể làm được!"

Biệt Hàn hớn hở mừng thầm. Còn chưa hết vui sướng, linh khí chợt biến mất làm nó chưng hửng.

Biệt Hàn kiên nhẫn làm lại một lần nữa, linh khí theo huyết Bách Hội vào đầu chưa được bao lâu tiếp tục biến mất.

"Xem ra đời này ta chỉ có thể tu luyện công pháp điên cuồng kia."

Dường như đã tu luyện Cuồng Ma Trọng Thể, sẽ không bao giờ bỏ dỡ chuyển sang công pháp khác được nữa. Sau hơn chục lần thử nghiệm thất bại, Biệt Hàn ngao ngán thở dài, chậm rãi quay về với công pháp quái đản kia.

Nửa tiếng trôi qua, vết thương trên tay Biệt Hàn hồi phục hoàn toàn. Nó cảm thấy sức lực như vừa gia tăng thêm một chút. Tâm trạng phấn khởi, Biệt Hàn định tiếp tục tu luyện, nhưng lạ thay, lúc này nó không còn cảm ngộ được linh khí nữa.

"Sau khi vết thương lành lặn, ta không thể tu luyện được nữa. Muốn tiếp tục, chỉ còn cách tự hành xác. Ài, khổ nạn thân ta!"

Ngẫm hiểu ra vấn đề, Biệt Hàn cười khổ.

Cảm giác đau đớn tột cùng khi nãy còn in đậm trong tâm trí Biệt Hàn, bây giờ nghĩ đến việc phải lặp lại hành động đó, nó bất giác rung mình sợ hãi, toàn thân lạnh lẽo.

"Một chút đau đớn này sá gì, ta không thể hèn nhát!"

Tự trấn an bản thân. Biệt Hàn cắn răng nắm mạnh hai tay lên vách đá nghe bồm bộp.

Đến khi máu thịt nhầy nhụa, Biệt Hàn đau đớn ngồi xuống tu luyện.

Đắm vào vách đá, dẫn nhập linh khí cường hóa cơ thể, rồi lại đắm, tu luyện... Cứ như thế, nó lặp đi lặp lại chuỗi hành động này từ trưa đến tối mịt, tới lúc quá mệt mỏi mới dừng lại.

Cảm nhận nguồn sinh lực dồi dào cuộn cuộn chảy trong cơ thể, Biệt Hàn đứng dậy, tìm một tảng đá nặng khoảng hai trăm cân, dụng lực nâng thử.

"Lên!"

Biệt Hàn gầm to, cơ bắp toàn thân căng cứng phát lực. Nhưng mặc kệ nó cố gắng thế nào vẫn không cách gì nâng tảng đá lên nổi.

Thử đi thử lại mấy lần đều không thành công, Biệt Hàn chuyển mục tiêu sang tảng đá khác nhẹ hơn, tầm một trăm năm mươi cân.

Kết quả vẫn như cũ, thất bại.

Đưa tay lau mồ hôi tứa đầy trán, Biệt Hàn loay hoay tìm tảng đá khác nhỏ hơn, khoảng một trăm cân. Lần này kết quả có phần mỹ mãn, nó nâng tảng đá lên khỏi mặt đất đến ngang ngực mới chậm rãi bỏ xuống.

Ngồi xuống đất thở hồng hộc, Biệt Hàn lầm thầm nhẩm tính: "Theo sư phụ nói, Cường Nhục kỳ tăng một có thể nâng được tảng đá nặng năm trăm cân. Tu giả hạ phẩm linh căn chỉ cần cố gắng, tối đa hơn một tháng có thể qua được cửa này. Ta lúc thường đã có sức lực xấp xỉ một trăm cân, hôm nay nâng tảng đá này lên có phần nhẹ nhàng hơn một chút, lực lượng khoảng trăm mười cân. Tính ra, tu luyện cật lực gần một ngày, tiến bộ chẳng được bao nhiêu, còn chậm hơn tu giả tư chất thấp kém nhất một ít."

Biệt Hàn bắt đầu thấy chán nản. Chịu đau khổ cả ngày đổi lấy thành quả thế này, nó thật chẳng cam tâm. Cứ như vậy, biết đến khi nào nó có đủ thực lực để báo thù? Muốn làm được việc đó, Biệt Hàn cần phải tăng tiến tu vi thật nhanh, phải nhanh hơn kẻ thù rất nhiều, may ra mới có cơ hội.

"Gì mà tốc độ tu luyện cực nhanh, nhục thể cường hãn, linh lực cuộn cuộn, vượt xa đồng cấp chứ? Chỉ giới khoáng lạc, công pháp khốn kiếp!"

Nhìn lại ghi chú bên dưới phương pháp tu luyện, Biệt Hàn tức giận chửi đổng.

Tên nào sáng tạo ra công pháp điên cuồng này, trình độ ba hoa còn hơn Cuồng lão, có lẽ lão già ấy phải gọi hán bằng sư tổ mới xứng.

"Khoan đã, linh dịch? Đúng rồi, ta còn thiếu bước này."

Bất chợt bắt gặp dòng chữ này, Biệt Hàn như bắt được vàng, vui mừng lắm lắm.

"Phương pháp điều chế Trọng Thể Linh Dịch, cần nguyên liệu bao gồm một cây nhân sâm ngàn năm, một cây Cửu Diệp thảo, một bình máu Thập Nhãn Tri Chu trưởng thành, ba Lam Ti Quả, một cân phân Huyết Vũ Hạc."

Biệt Hàn nhủ mảy. Những thứ ghi trong này nó hoàn toàn không biết, chưa từng nghe tới chứ đừng nói thấy qua. Hiện tại muốn kiếm cũng chẳng biết đi đâu để kiếm.

Nó chợt nghĩ đến một người.

oOo

"Người cần những thứ này để làm gì?"

Mục quang Nhị trưởng lão nghiêm khắc nhìn gã thiếu niên đứng bên dưới. Trong lòng cố nén cơn tức giận đang chực dâng trào.

Biệt Hàn đáp ứng: "Đệ tử..."

Nhị trưởng lão phẩy tay: "Nếu người không muốn nói thì thôi, ta không ép. Những thứ này ta có một ít, dù không đến mức quý giá nhưng cũng chẳng rẻ, không có dư cho người nghịch phá!"

Cực chẳng đã, Biệt Hàn đành nói: "Đệ tử cần để tu luyện."

"Hả?" Nhị trưởng lão bật dậy: "Ta có nghe lầm không? Người cần để tu luyện?"

"Vâng!" Biệt Hàn cúi đầu nói nhỏ.

"Phế linh căn như người tu luyện thế nào được? Định lừa cả ta sao?"

Nhị trưởng lão tức giận nói.

Biệt Hàn vội giải thích: "Sự phụ hiểu lầm rồi. Đệ tử thật sự tu luyện được!"

Nhị trưởng lão bán tín bán nghi nhìn nó: "Người cảm ngộ được linh khí?"

"Vâng!" Biệt Hàn dè dặt.

"Vậy mau ngồi xuống làm thử ta xem!"

Nhị trưởng lão càng thêm hồ nghi.

"Việc này..."

Biệt Hàn do dự bất quyết.

Đương nhiên nó có thể cảm ngộ linh khí, thậm chí dẫn dắt vào cường hóa cơ thể cho Nhị trưởng lão thấy. Nhưng với điều kiện chỉ khi nào Biệt Hàn dùng công pháp Cuồng Ma Trọng Thể mới làm được. Chẳng may Nhị trưởng lão hỏi công pháp này ở đâu mà có, nó thật không biết đáp thế nào.

Lỡ như lộ ra bí mật về Đạo Châu, dễ dẫn đến họa sát thân. Dù sao thời gian biết Nhị trưởng lão không dài, Biệt Hàn không dám trái lời mẫu thân mà tin tưởng lão. Lòng người khó lường, nếu đặt niềm tin sai chỗ bản thân rất dễ rơi vào cảnh chết không có đất chôn thân. Hơn nữa phương pháp tu luyện Cuồng Ma Trọng Thể quá biến thái, Nhị trưởng lão sau đó có cho nó tiếp tục tu luyện hay không cũng là một vấn đề phải cân nhắc kỹ lưỡng.

Ánh mắt Nhị trưởng lão dần trở nên lạnh lẽo: "Không thể? Lừa dối bề trên là một trọng tội, người biết chứ? Thật không ngờ Tôn Lập ta từng tuổi này, một đời tung hoành ngang dọc cũng có ngày nhìn lầm người. Người không có tài ta còn tạm cho qua, ngay cả đức cũng không. Muốn ta xử trí thế nào đây?"

Biệt Hàn giật mình, vội quỳ xuống: "Đệ tử không hề có ý lừa sư phụ. Sự thật là..."

Bộp!

Một cái túi nhỏ rơi trước mặt Biệt Hàn. Nhị trưởng lão lạnh lùng nói: "Không cần giải thích nữa. Những thứ người cần đều ở trong đó, chỉ còn thiếu Cửu Diệp Thảo và phân Huyết Vũ Hạc. Cuồng Tiểu trưởng lão có nuôi một con Huyết Vũ Hạc, người sang đó mà xin. Về phần Cửu Diệp Thảo cũng không phải linh dược gì quý giá, Linh Dược sơn có trồng một ít, kiếm được hay không phải trông vào bản lãnh của người. Đi đi, sau này không cần đến tìm ta nữa!"

Nhị trưởng lão chấp tay sau lưng quay đi, mặt đầy chán ghét. Lão cực khổ lắm mới nén được xung động một chương đánh chết tươi Biệt Hàn, đã hại lão lao tâm khổ tứ, bây giờ còn dờ dẫm trả ơn xin xỏ.

"Ta sư phụ ban cho!"

Biệt Hàn cúi đầu, lặng lẽ cầm cái túi nhét vô áo, nuốt khuất nhục vào trong, nặng nề cất bước.

Nhị trưởng lão nhìn theo nó, khóe môi giần giật, hồi lâu thờ dài một tiếng, nhắm mắt dưỡng thần.

Nơi ở của Cuồng Tiểu trưởng lão cách không xa Thiên Kiếm sơn. Biệt Hàn đi bộ độ hai tiếng cũng đến nơi.

Đứng trước động phủ của lão, Biệt Hàn cố gắng lắm mới không bịt mũi lại vì mùi hôi thối phảng phất khắp nơi. Chuyên gia nuôi linh thú có khác, ngay cả nơi ở cũng có mùi thật đặc biệt.

"Tiểu đệ đệ Biệt Hàn xin được bái kiến Cuồng trưởng lão!"

Biệt Hàn gọi to mấy lần.

Khá lâu sau, cái đầu bù xù dơ dáy của lão lộ ra, ngạc nhiên hỏi: "Ai đây?"

Biệt Hàn lễ độ đáp: "Tiểu đệ đệ Biệt Hàn, lần trước trong kỳ khảo thí suất nữa may mắn được làm đệ tử Cuồng trưởng lão."

Cuồng Tiểu suy nghĩ một lúc, rồi chợt nhớ ra kêu lên: "Ra là tiểu tử thú nguoi! Lần đó làm ta bề mặt, giờ còn dám vác mặt tới đây làm gì hử?"

Biệt Hàn cười gượng: "Cuồng trưởng lão quá lời! Tiểu đệ không trở thành đệ tử người chẳng qua vì không có duyên phận, nào dám có ý gì!"

"Không cần nói nhiều." Cánh tay gầy guộc Cuồng Tiểu huơ loạn: "Nguoi đến đây có mục đích gì, nói mau? Ta còn đang bận đỡ đẻ cho linh thú."

"Tiểu đệ mặt dày, xin Cuồng trưởng lão một cân phân Huyết Vũ Hạc, chẳng biết có được không?"

Biệt Hàn dè dặt nói.

"Trưởng gì. Đây này, nguoi cần bao nhiêu cứ lấy, hốt hết cũng được."

Cuồng Tiểu ném cho nó cái túi cũ kỹ, chỉ vào đồng đen sì ngay trước cửa động phủ cười nhạo: "Con hạc của ta được cái thích đi bậy ngay trước cửa nhà. Ta lười quét dọn, lâu ngày chất đồng thê này đây. Nguoi nhớ lấy thật nhiều, dù sao phân của nó bán cũng được một ít tiền, hắc hắc!"

Lúc này, Biệt Hàn mới nhận ra mùi hôi thối này giờ nó tận hưởng đều phát ra từ cái đồng đen thui này.

"Cuồng trưởng lão thật rộng rãi, tiểu đệ vô cùng biết ơn!"

Kim ché cảm giác buồn nôn, Biệt Hàn gắng gượng lại gần, tìm vài mảnh đá to xúc phân Huyết Vũ Hạc đổ vào túi.

Cuồng Tiểu cười hắc hắc, đóng cửa động phủ lại, tiếp tục công việc yêu thích đỡ đẻ cho linh thú.

Xúc đầy túi, Biệt Hàn tìm dòng suối gần đó rửa ráy tay chân. Sau đó tiếp tục xuống núi, đi về hướng Linh Dược sơn.

Linh Dược sơn cách Thiên Kiếm sơn khoảng hai mươi dặm. Với tốc độ Biệt Hàn, mất thời gian tương đương như lúc đến động phủ Cuồng Tiểu.

Từ xa, tòa linh sơn xanh um đã hiện lên trong tầm mắt Biệt Hàn. Nghe nói chủ nhân nơi này là một trong tứ đại trưởng lão Thần Môn - Thất Cô, cũng là nữ trưởng lão duy nhất trong bốn người quyền lực chỉ dưới môn chủ. Nhị trưởng lão sư phụ Biệt Hàn cũng nằm trong số này.

Thất Cô tính tình quái dị, cả ngày vùi đầu trong phòng luyện đan, yêu được như mạng. Tương truyền mấy chục năm về trước, nhân lúc Thất Cô đi vắng, một vị trưởng lão lên đột nhập lên Linh Dược sơn, đánh cắp mấy bình linh đan.

Thất Cô trở về hay chuyện, nổi giận đốt trụ cả linh sơn nơi thủ phạm ở, quyết giết chết hắn. Lần ấy may nhờ môn chủ ra mặt can thiệp mới giữ lại cho trưởng lão đó một cái mạng nhưng lão ta cũng bị ăn trận đòn như từ, nằm giường dưỡng bệnh mấy tháng trời mới đi lại được. Sau vụ việc này, không ai dám lơ đãng mò lên Linh Dược sơn quấy phá nữa.

Biệt Hàn men theo chân núi leo lên. Nơi đây quả xứng với tên gọi, khắp nơi đều trồng linh dược sáng lấp lánh, vô cùng đẹp mắt.

Đi được một lúc, phía trước xuất hiện nữ đệ tử khoảng mười lăm mười sáu tuổi, dung mạo thanh tú chặn Biệt Hàn lại: "Vị huynh đệ này lên đây có việc gì?"

Biệt Hàn cười nói: "Tiểu đệ đệ Biệt Hàn, cần một gốc Cửu Diệp thảo, không biết có thể xin gặp Tứ trưởng lão được không?"

Nữ lang nọ nghe vậy cười khúc khích nói: "Chỉ một gốc Cửu Diệp thảo thôi mà, đâu cần phải làm phiền đến lão nhân gia?"

Mặt Biệt Hàn đỏ lên, lúng túng: "Việc này tiểu đệ không rõ cho lắm, làm sư tỷ chê cười rồi. Vậy..."

Nữ lang thấy nó xấu hổ, không nỡ trêu chọc, nén cười nói: "Cửu Diệp thảo ta có thể làm chủ được. Chẳng biết sư đệ định dùng gì để đổi?"

Biệt Hàn càng thêm lúng túng. Lúc trước nghe sư phụ nói Cửu Diệp thảo không quý giá gì, nó định mặt dày lên đây xin một cây chắc không sao. Giờ nghe nữ lang nói thế, nhất thời không biết làm sao, ngắc ra như trời trồng.

"Sao?"

Chờ lâu không thấy nó nói gì, nữ lang hỏi.

Biệt Hàn áp ứng: "Tiểu đệ... không có tiền."

Đến lượt nữ lang ngây ra. Cần linh dược mà lại không có tiền, đây cũng lần đầu tiên nàng gặp.

"Cái túi trên tay đệ chứa gì vậy? Hối quá!"

Mùi xú uế xộc vào mũi làm nữ lang nhăn mặt, tay bịt mũi lại.

"Đây là phân Huyết Vũ Hạc."

Mắt Biệt Hàn chợt sáng lên: "Phân này nghe nói rất tốt! Không biết đệ có thể dùng nó đổi Cửu Diệp thảo được không? Bón cây rất tốt đó!"

Nữ lang phì cười. Lòng nàng nảy sinh chút hảo cảm với thiếu niên nhìn rất thật thà này.

"Cũng được. Vậy đệ bón vào mấy gốc linh dược kia giúp ta được chứ?"

Nàng chỉ mảnh linh điền gần đó.

"Được, tất nhiên là được."

Biệt Hàn hớn hở gật đầu, lập tức chạy vào bón phân từng gốc linh dược như sợ nàng đổi ý.

Voi hết nửa túi, nó ngước lên áy náy: "Đệ cần giữ lại nửa túi có việc sử dụng. Không biết..."

Nữ lang vui vẻ gật đầu: "Không sao. Mảnh linh điền đó trồng toàn Cửu Diệp thảo, đệ tùy tiện nhổ một gốc đi."

Biệt Hàn nhìn mấy cây linh dược trước mặt, đúng là có chín cái lá xanh mướt, bèn nhanh tay nhổ một gốc nhét vào túi.

"Đa tạ sư tỷ trợ giúp!"

Nó hớn hở chấp tay.

Nữ lang mỉm cười, đang định đáp lời. Bỗng dưới chân núi hai bóng người chạy nhanh lên.

Một người là Mông Cách lần trước Biệt Hàn tham gia khảo thí đã gặp qua. Người còn lại là một gã mặt sẹo vô cùng dữ tợn, thân hình cao lớn, khá giống phùng đầu trộm đuôi cướp.

Vừa nhìn thấy nữ lang, Mông Cách đã nở nụ cười tươi rói: "Lâu ngày không gặp Hoa muội, ta thật nhớ mong!"

Nét mặt nữ lang thoáng hiện sự chán ghét, chỉ nói một câu ngắn ngủn: "Không dám!"

Trong lòng Mông Cách tức tối, ngoài mặt vẫn tươi cười. Nữ nhân này hẳn thèm muốn đã lâu nhưng dùng đủ mọi cách tán tỉnh mãi vẫn không được. Chuyện này như cái gai đâm trong tay khiến hắn khó chịu suốt ngày, hận không thể đè nàng ra cho ném mùi lợi hại.

Vô tình ngó vào trong thấy Biệt Hàn mình mẩy lấm lem, Mông Cách ngạc nhiên hỏi: "Đây không phải Biệt sư huynh sao? Chẳng hay huynh đến đây có việc gì?"

Án tượng lần trước khiến Biệt Hàn không ưa gì Mông Cách, tuy vậy nó vẫn cười đáp lại: "Ta có chút việc. Bây giờ xong rồi, xin phép đi trước."

Biệt Hàn quay sang nữ lang gật đầu, nàng cũng cười tươi chào nó, thái độ hoàn toàn khác hẳn khi đối xử với Mông Cách.

Việc này làm sao lọt khỏi mắt Mông Cách. Con tức giận trong lòng hắn càng thêm bùng phát. Cả đời hắn hận nhất hai chuyện, thứ nhất là những kẻ có địa vị cao ngồi trên đầu trên cổ hắn, thứ hai là người nào dám có ý đồ với nữ nhân của hắn. Biệt Hàn đáng thương vô tình nhận một nụ cười vô thường vô phạt của nữ lang, hội tụ đủ hai điều kiện, nhanh chóng gia nhập danh sách kẻ thù của Mông Cách.

Bình thường có cho lợi lộc cỡ nào Mông Cách cũng không dám đụng chạm đến những người có địa vị cao hơn hắn như Biệt Hàn. Nhưng lúc này lửa giận công tâm làm mất đi lý trí, lại thêm hắn nhìn cách đi đứng của Biệt Hàn, thật sự không giống một thiên tài tu luyện có thượng phẩm linh căn. Cảnh giới dường như thấp hơn hắn rất nhiều.

Lòng tự tin tăng thêm, Mông Cách nhanh như chớp bay vọt qua, chặn đường Biệt Hàn, cười lạnh nói: "Khoan đi đã!"

Biệt Hàn hơi khựng người, cau mày hỏi: "Còn có chuyện gì?"

Mông Cách nhếch môi: "Ta ngưỡng mộ Biệt sư huynh đã lâu. Hôm nay có dịp diện kiến, vui mừng không để đầu cho hết, mong huynh nể mặt cho ta được thử tài một phen, ném chút tuyệt học từ đệ tử chân truyền của Nhị trưởng lão."

Mông Cách cố tình nói huỵch toẹt thân phận Biệt Hàn ra, cốt yếu sau đó hạ nhục nó, cho nữ lang nhận ra ai mới xứng đáng với nàng.

Quả nhiên, nữ lang nghe vậy vô cùng bất ngờ liền hỏi: "Hắn là đệ tử Nhị trưởng lão, thiên tài Biệt Hàn gần đây nổi danh sao?"

"Chính là hắn. Lần đó ta khảo thí cho hắn, sao lại không nhận ra!"

Thấy sắp đạt được mục đích, Mông Cách đắc ý nói.

Biệt Hàn bắt đầu hiểu ra vấn đề, thâm than thở. Số nó thật đen, đừng không bị vướng vào chuyện vớ vẩn với tên tiểu nhân này.

"Sao Biệt sư huynh không nói gì? Chê ta không xứng ư?"

Nét mặt Mông Cách sa sầm, âm trầm nói: "Đã vậy, ta không khách sáo! Biệt huynh cẩn thận!"

Tay phải Mông Cách hơi khoằm lại, rùn người xuống tấn đẩy mạnh về phía Biệt Hàn.

Còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, một luồng kinh khí như dòi non lấp biển nhanh hết tên bắn đã ầm ầm đập mạnh lên người Biệt Hàn, hất tung nó bay về mảnh linh điền khi này.

"Cẩn thận!"

Nữ lang kêu lên thảng thốt, định chạy đến đỡ Biệt Hàn nhưng lại bị gã mặt sẹo đi cùng Mông Cách chặn ngang.

Nữ lang tức giận trừng mắt: "Ngươi muốn làm gì?"

Gã đó cười hèn hếch, khuôn mặt càng thêm xấu xí: "Chẳng làm gì hết. Chuyện riêng của Mông ca, ngươi đừng xen vào."

Mông Cách vờ mắng gã kia: "Không được vô lễ với Hoa muội!"

Nói vậy nhưng mặt hắn không che giấu được sự đắc ý, lòng thâm hà hê: "Tiện nhân, đã thấy lợi hại của ta rồi chứ? Tiểu tử ngươi thích không bằng một sợi lông Mông Cách này."

Bên trong linh điền, Biệt Hàn loạng choạng đứng lên, miệng phun ra mấy ngụm máu tươi. Ngực nó đau thắt giống như xương cốt vỡ vụn. Một đòn của Mông Cách vô cùng kinh khủng, không phải kẻ ngay cả tầng một Cường Nhục kỳ còn chưa đạt tới như nó có thể chịu được.

Vừa đứng lên, Biệt Hàn lại té xuống, ngã nhào lên đồng phân nó bón cây khi này.

"Ha ha, Biệt sư huynh không sao chứ? Thật có lỗi, ta không nghĩ thiên tài như huynh lại yếu đến thế này nên lỡ tay. Mong huynh đừng trách tội! Mà Biệt sư huynh có sở thích cũng thật lạ, thích nằm trên đồng phân."

Mông Cách cười rộ lên, gã mặt sẹo cũng phụ họa cười hô hố.

Kỳ thực, vừa rồi một chiêu đánh bay Biệt Hàn, Mông Cách cũng rất bất ngờ. Hắn thực sự không tin được kẻ có thượng phẩm linh căn như Biệt Hàn, trải qua hơn một năm tu luyện, dưới sự tài bồi của Nhị trưởng lão lại yếu đến thế này. Đường như ngay cả tầng một Cường Nhục kỳ còn chưa bước vào.

Càng nghĩ Mông Cách càng thêm nghi hoặc, nhất là khi nhớ tới thái độ Nhị trưởng lão lâu nay khi có người hỏi thăm tin tức Biệt Hàn. Hắn lơ mơ nhận ra sự mờ ám, vì thế mới không kiêng nể lớn tiếng hạ nhục.

Thượng phẩm linh căn hơn một năm tu luyện chưa bước vào Cường Nhục kỳ, nói ra thật chẳng ai dám tin. Đệ tử phế vật như thế, tin rằng Nhị trưởng lão có biết chuyện này cũng chẳng hơi đâu vì Biệt Hàn mà ra mặt trách phạt Mông Cách.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Trác Thiên Lam

"Ngươi tránh ra!"

Thấy tình trạng thương thế Biệt Hàn có vẻ nặng nề, nữ lang tức giận, hai tay dụng lực hất mạnh gã mặt sẹo.

Ào! Ào!

Kinh phong rú rít lao thẳng lên thân hình to lớn gã mặt sẹo. Đã đề phòng trước, gã cười gần vũ lộng hai tay chống đỡ.

Àm! Âm!

"Hự!"

Không khí xáo động, cuồng phong lan tỏa tứ phía thổi tung đất đá, cây lá bay tán loạn. Gã mặt sẹo kêu lên một tiếng đau đớn, lùi về sau năm sáu bước mới gượng lại được, phun ra một ngụm máu.

"Không ngờ Hoa muội đã đột phá đến tầng sáu Cường Nhục kỳ. Đáng mừng, thật đáng mừng!"

Mông Cách không vì đồng bọn bị nữ lang đả thương mà bức tức, ngược lại còn cười chúc mừng, điệu bộ khiến người chán ghét không thể tả.

Rồi thấy nữ lang không đếm xỉa gì đến gã, lo lắng chạy tới chỗ Biệt Hàn, nụ cười trên mặt Mông Cách tắt dần, "vèo" một tiếng đã chắn ngang trước mặt nàng.

"Bình thủy tương phù, Hoa muội cần gì vì tiểu tử vô dụng kia lo lắng như thế?"

Mông Cách cười lạnh.

"Tránh ra! Ngươi nên nhớ đây là địa bàn Linh Dược sơn, đừng quá đáng!"

Nữ lang nôn nóng nói.

Mông Cách cả cười: "Ta nói đây không phải địa bàn Linh Dược sơn khi nào? Chẳng lẽ đồng môn so chiêu phân tài cao thấp cũng không được? Hà huống tiểu tử kia nào phải đệ tử Linh Dược sơn?"

Nữ lang nghiêng rằng: "Ngươi đừng lẻo mép! Rõ ràng vô cớ ra tay đánh người, còn không cho ta cứu Biệt sư đệ. Ngươi đừng quên hần dù sao cũng là đệ tử chân truyền của Nhị trưởng lão, chẳng may hần có mệnh hệ gì, ngươi gánh nổi sao?"

Cặp mắt gian xảo của Mông Cách khẽ đảo nhìn Biệt Hàn còn đang nằm bệt trong linh điền, đắc ý nói: "Ta xuất thủ không hề quá tay, hần chẳng chết được đâu. Hoa muội quá lời rồi!"

Tự biết không phải đối thủ Mông Cách, nữ lang đành dụ giọng: "Ngươi bảo Biệt sư đệ không phải đệ tử Linh Dược sơn, vậy còn ta?"

"Hoa muội hỏi gì lạ thế? Muội đương nhiên là đệ tử chính tông nơi này."

Mông Cách khó hiểu.

Thấy hần đã vào tròng, nữ lang cười nhạt: "Nhìn xem ngươi đang làm gì? Căn đường đệ tử Linh Dược sơn, có muốn ta mách Tứ trưởng lão?"

Mông Cách vỗ trán: "Dài dòng nãy giờ thì ra Hoa muội có ý này. Ta nào dám, chỉ tình cờ chung đường thôi. Hoa muội cứ tùy tiện."

Mông Cách gợn tím mặt, cười gằn bước sang một bên, không dám ngăn cản nữ lang nữa.

"Hừ!"

Chỉ chờ có vậy, nữ lang nhanh chóng chạy vào trong linh điền đỡ Biệt Hàn ngồi dậy. Tay nàng nhanh nhẹn lấy từ trong áo ra bình ngọc màu xanh, trút mấy viên thuốc vào miệng nó.

"Mau nuốt!" Nàng nói bên tai Biệt Hàn.

Biệt Hàn thở nặng nhọc, trệu trạo nuốt đan dược xuống bụng. Tức thì một luồng khí mát mẻ lan truyền toàn thân, cơn đau ở ngực dịu đi quá nửa.

"Cảm ơn sư tỷ!"

Biệt Hàn thều thào, sắc mặt vẫn còn trắng bệch.

Nữ lang mỉm cười: "Đừng nói nữa, đệ mau ngồi lên hành công, có vậy đan dược mới sớm phát huy hết tác dụng."

Dưới sự trợ giúp của nữ lang, Biệt Hàn mệt nhọc ngồi dậy, nhắm mắt nhập định.

Thoạt đầu, Biệt Hàn chỉ định giả vờ nhắm mắt cho nữ lang đừng nghi ngờ, vì nó đâu cách nào hành công được. Cuồng Ma Trọng Thể công pháp có tác dụng chữa thương quá kinh người, Biệt Hàn không dám tu luyện ngay tại đây, tránh lộ ra.

Nhưng chẳng hiểu sao ngồi chưa được bao lâu, cơ thể Biệt Hàn tự động dựa theo lộ tuyến Cuồng Ma Trọng Thể vận chuyển linh khí. Biệt Hàn ngoài ý

muốn dần chìm vào trạng thái hư vô tĩnh mịch.

Nhìn tiểu tử kia ngồi sát nữ lang, hai mắt Mông Cách tóe lửa, hằm hằm đi vào.

Nữ lang hoảng hốt vội đứng lên: "Dừng lại. Ngươi muốn làm gì nữa?"

"Làm gì ư? Ban ngày ban mặt, thân thân thiết thiết! Ngươi nghĩ ta là thằng ngu sao? Tiểu tử kia còn nhỏ hơn ngươi hai ba tuổi, lại dám có ý với hã. Tiện nhân ghê tởm!"

Mông Cách tức đến phát điên rồi, chỉ thẳng tay vào mặt nữ lang lớn tiếng sỉ nhục.

"Ngươi... dám nói ta như vậy, đề tiện!"

Cơ thể mảnh mai của nữ lang run rẩy. Từ nhỏ đến lớn nàng chưa từng bị người khác nhục mạ nặng nề như vậy, giận đến mức đôi mắt mau chóng ngập trong làn nước.

Mông Cách phun một bãi nước bọt: "Uổng công ta ái mộ ngươi! Phì, tiện nhân động dục với tiểu tử còn chưa dậy thì! May mắn ta chưa chạm vào thân thể nhơ nhuốc của ngươi, bằng không tắm cả tháng còn chưa sạch."

Những lời dơ bẩn từ cửa miệng Mông Cách thì nhau tuôn ra hại nữ lang kia đau đớn tui nhục đến mức phun ra một ngụm máu. Hai hàng lệ đã chảy ròng ròng, dù oan ức nhưng trước kẻ mồm mép lợi hại như Mông Cách, nàng không cách nào phản bác.

Thấy vậy, Mông Cách cực kỳ hả hê, cười lớn: "Bị ta nói trúng tim đen rồi chứ gì? Còn không mau tránh ra?"

Đôi mắt ngập lệ, nữ lang mím môi hét lên: "Dùng những lời như bản đã kích ta chưa đủ hay sao? Ngươi còn muốn làm gì Biệt sư đệ?"

"Tiểu tử này điểm nhục sư môn, ta nhất định phải trừng trị đến nơi đến chốn cho hã chừa, tránh sau này làm ra những việc đồi bại! Ngươi còn không tránh ra đừng trách ta vô tình!"

Mông Cách cười khẩy, chân đạp từng bước nặng nề xuống mặt đất, nhẹ nhàng múa vuốt đe dọa nữ lang.

"Hay cho câu đừng trách vô tình! Ta lại muốn xem tên tiểu nhân bỉ ổi ngươi có thể làm gì?"

Giọng nói êm tai đột nhiên vang lên sau lưng Mông Cách.

"Là ai dám xen vào chuyện của ta?"

Mông Cách quát lớn, lập tức quay người lại xem kẻ nào dám to gan vuốt râu hùm. Nhưng khi nhận ra chủ nhân giọng nói là một mỹ nhân đẹp đến ngạt thở, Mông Cách nghe sống lưng lạnh toát, âm thầm kêu khổ.

Nữ nhân vừa xuất hiện tuổi chừng đôi mươi, mày cong mắt nhưng dung mạo đẹp tựa thiên tiên. Nàng vận cung trang màu xanh, thân hình yếu điệu, ngực nở eo thon. Làn da nàng trắng nõn nà, mịn màng như lụa, quả thực đẹp đến mức gây cho người đối diện cảm giác ghê tởm, muốn cúi mình thần phục.

"Lam tỷ, hu hu... Tỷ phải làm chủ cho muội, tên hèn hạ này dám..."

Nữ lang Hoa muội vừa nhìn thấy cung trang mỹ nhân xuất hiện, ngay lập tức chạy đến sà vào lòng nàng, khóc lên rưng rức.

Gương mặt đẹp như tranh vẽ của cung trang mỹ nhân hiện đầy sự yêu thương, trau dồi vuốt tóc nữ lang, nhẹ nhàng an ủi: "Đừng khóc nữa! Có tỷ đây rồi, sẽ không ai dám ức hiếp muội!"

Nghe những lời này, không riêng Mông Cách, ngay cả gã mặt sẹo miệng còn đọng vết máu chưa khô cũng run lên, mặt cắt không còn hột máu.

Mông Cách lúng búng lên tiếng: "Lam tỷ, kỳ thực mọi chuyện chỉ là hiểu lầm thôi. Bọn ta chưa hề làm gì xúc phạm Hoa muội..."

Cung trang mỹ nhân ngược lên, đôi mắt đẹp nhìn Mông Cách, điềm nhiên nói: "Hiểu lầm thôi sao?"

"Đúng, đúng là như vậy. Hoàn toàn là hiểu lầm, bọn ta lập tức đi ngay, không dám làm phiền Lam tỷ."

Mông Cách hèn mọn nói, vội vã cùng gã mặt sẹo dợm người định chạy xuống núi.

"Khoan đã, ta còn chưa nói xong, sao phải vội đi?"

Cung trang mỹ nhân cười nhẹ, nụ cười đẹp đến mức những đóa hoa rực rỡ xung quanh phải nhát nhòa thất sắc.

Mông Cách làm gì còn tâm trạng chiêm ngưỡng nụ cười mê hồn này, gã đang lo đến phát sốt. Gắng gượng dừng lại, dặng vẻ khúm núm nói: "Chợt nhớ ra có chút việc gấp phải đi, mong Lam tỷ đừng trách tội thất lễ!"

"Lam tỷ, khi nãy hã... hã nể muội là tiện nhân, còn nói... còn nói muội... nói muội động dục.. hức...!!!"

Điều Mông Cách tốt cùng lo sợ rốt cục cũng xảy ra. Nghe nữ lang trong lòng mình thổn thức, cung trang mỹ nhân mày liễu hơi nhúu lại, ánh mắt nhìn Mông Cách càng thêm lạnh lẽo.

Mông Cách sợ đến mồ hôi mẹ mồ hôi con chảy ướt áo, tay chân hươ loạn: "Hiểu lắm, đều là hiểu lắm! Tiểu đệ mắng tiểu tử kia, nào dám động chạm đến Hoa muội. A, Hoa muội mau giải thích hộ ta, không nên nói hàm hồ như vậy, sẽ chết người đó!"

Cung trang mỹ nhân ngắt lời: "Không cần nói nữa. Hai người có thể đi..."

Mông Cách như không tin vào tai hẩn, nhưng giờ phút này có thằng ngu mới hỏi lại, vội mừng rỡ cúi người: "Đa tạ Lam tỷ đã hiểu cho, bọn ta xin phép."

"Bất tất cảm tạ! Ta chưa nói hết, trước khi đi mỗi người để lại một chi, các người tùy tiện chọn."

Cung trang mỹ nhân cười khẽ, vô cùng nhẹ nhàng nói.

Mông Cách cùng gã mặt sẹo run bắn, mặt mày méo mó.

Mông Cách sợ hãi nói: "Lam tỷ..."

"Ta đếm ba tiếng, ai chưa thi hành, chết!"

Cung trang mỹ nhân lắc đầu: "Một."

Cơ mặt Mông Cách co giật dữ dội, găm lớn: "Trác Thiên Lam, người đừng ép người quá!"

"Hai."

Cung trang mỹ nhân - Trác Thiên Lam xem hẩn như không khí, tiếp tục đếm.

"B..."

Phập!

"A...!"

Tiếng "ba" còn chưa thoát ra khỏi chiếc miệng nhỏ Trác Thiên Lam, Mông Cách lập tức đưa ra quyết định, cắn răng vô cùng quyết đoán dùng kiếm chém đứt lìa cánh tay trái, miệng rên lên một tiếng thống khổ, điểm loạn huyết đạo khắp người cảm máu. Tuy vậy máu tươi từ cánh tay đứt vẫn phun ra xối xả, đọng thành vũng trên đất.

Gã mặt sẹo thờ dòn dập, sợ hãi đến cực độ. Trên tay gã cầm thanh đao sáng loáng, chần chờ mãi vẫn không dám tự chặt tay như Mông Cách.

Trác Thiên Lam lắc đầu, tay ngọc cất nhẹ. Gã mặt sẹo chột học máu, tiếp đó thân hình cao lớn vỡ vụn ra, phèo phôi bay loạn xạ, máu văng tung tóe. Từ trạng cực kỳ thảm khốc.

Mông Cách hít một hơi sâu, cổ nén cơn đau cùng nỗi sợ hãi phủ đầy tâm trí, hai hàm răng va nhau lập cập nói: "Lam tỷ... ta... ta đi được chưa?"

Trác Thiên Lam chẳng thèm nhìn hẩn lấy một cái, giọng nói nhẹ như gió thoảng: "Cút!"

Không dám chần chừ, Mông Cách loạng choạng bước đi, không quên ném cho Biệt Hàn đang ngồi hành công gần đó ánh nhìn ngoan độc hơn rắn rết.

Trác Thiên Lam kéo nữ lang ra, véo mũi nàng cười nói: "Hài lòng rồi chứ Hoa Hoa tiểu cô nương?"

Nữ lang tên Hoa Hoa thề lười: "Muội định nhờ tỷ giáo huấn bọn hẩn chút thôi, đâu cần nặng tay như vậy?"

Trác Thiên Lam yêu thương vuốt tóc Hoa Hoa: "Chừa cho hẩn cái mạng đã quá nhẹ nhàng! Muội nên nhớ, nhân từ với địch nhân đồng nghĩa độc ác chính bản thân. Nhất là với hạng tiểu nhân như Mông Cách, nếu không niệm tình hẩn có chút cố gắng vì bốn môn, ta đã hạ thủ."

Gương mặt còn hơi non nớt của Hoa Hoa tỏ vẻ bất nhẫn: "Muội cũng biết vậy, nhưng mà..."

Trác Thiên Lam nghiêm mặt: "Tu chân giới không có chỗ cho kẻ mềm yếu. Muội còn như vậy, tương lai sẽ tự hại mình! Đổi lại là Mông Cách có cơ hội, ta đoán chắc hẩn không chút đắn đo xuống tay với muội ngay."

Đầu óc Hoa Hoa không thể nói kém cỏi, rốt cục hiểu ra vấn đề liền vâng dạ.

"Tiểu đệ đệ ngồi bên kia là ai?"

Trác Thiên Lam nhìn Biệt Hàn.

"Đệ ấy tên Biệt Hàn, đệ tử Nhị trưởng lão vừa thu nhận đợt khảo thí năm trước."

Hoa Hoa nhanh chóng đem chuyện xảy ra từ lúc gặp Biệt Hàn kể lại một lượt.

Nghe xong, Trác Thiên Lam tỏ vẻ khó hiểu: "Thượng phẩm linh căn, nhập môn hơn một năm sao còn chưa tới tầng một Cường Nhục kỳ?"

Hoa Hoa nói: "Muội cũng không hiểu. Hay chờ đệ ấy tỉnh lại sẽ hỏi?"

"Không cần. Chuyện riêng người khác, chúng ta không nên xen vào. Đến chỗ sư phụ thôi, ta có thứ tặng lão nhân gia, chắc người sẽ rất vui mừng!"

"Bỏ đệ ấy lại một mình có sao không? Ngộ nhớ..."

"Có mười cái mạng, Mông Cách cũng chẳng dám quay lại đây. Muội đừng lo!"

Hoa Hoa vẫn chưa yên lòng: "Muội không lo chuyện đó. Không rõ thương thế hấn sao rồi, chúng ta bỏ đi như vậy chẳng may hấn xảy ra chuyện gì thì thật có lỗi!"

Trác Thiên Lam cốc nhẹ đầu nàng: "Muội vẫn như thế, lúc nào cũng lo lắng cho người khác. Ta thấy hấn đã hồi phục không ít, sẽ chẳng có việc gì đâu!"

Nghe vậy Hoa Hoa mới an tâm đi cùng Trác Thiên Lam, để lại Biệt Hàn vẫn không biết gì ngồi đó.

Cũng may cho nó, nhờ Trác Thiên Lam xuất hiện, không còn ai chú ý đến. Vì vậy chẳng kẻ nào phát hiện vết thương trên cơ thể Biệt Hàn đang hồi phục với tốc độ cực nhanh, mắt thường có thể thấy được.

oOo

Sau khi tỷ muội Trác Thiên Lam đi được một lúc, Biệt Hàn mở mắt ra.

"Đâu hết cả rồi?"

Nó ngạc nhiên nhìn quanh. Vừa rồi sau khi Biệt Hàn nhập định, Trác Thiên Lam mới xuất hiện, cho nên nó không hề biết những chuyện xảy ra sau đó.

Không nghĩ sâu xa, Biệt Hàn phúi chân đứng lên, nó bỗng sững người.

"Sức mạnh này?"

Biệt Hàn nghi hoặc, ngoảnh quanh tìm một tảng đá nặng ước hai trăm cân, đôi tay giữ chặt hai bên nâng lên.

Hơi khó khăn nhưng Biệt Hàn vẫn nâng được tảng đá lên ngang vai, sau đó từ từ bỏ xuống.

"Lực lượng của ta thoáng chốc tăng lên hơn hai trăm cân, chuyện này là sao?!"

Biệt Hàn mừng rỡ không thôi, đồng thời càng thêm nghi hoặc, chẳng biết lý do tại sao lực lượng nó đột ngột tăng vọt.

"Dường như lần này ta tu luyện lâu hơn trước, có lẽ tại vết thương nặng hơn, thời gian chữa trị vì thế cũng lâu hơn."

Nghĩ đến đây, linh cơ lóe sáng, Biệt Hàn lộ vẻ hiểu ra. Lực lượng nó tăng nhanh rất có thể nhờ vết thương Mông Cách cố tình gây ra nặng hơn nhiều so với lúc nó tự hành hạ bản thân. Nghĩ đi nghĩ lại, Biệt Hàn chỉ tạm suy đoán như vậy, không tìm được nguyên nhân nào khả dĩ hơn.

Nhớ đến nữ lang tốt bụng kia, Biệt Hàn thầm cảm kích. May có nàng ra tay tương trợ, nếu không Mông Cách chẳng dễ dàng buông tha nó.

"Chẳng rõ sau khi ta nhập định, nàng có bị Mông Cách làm khó không?"

Biệt Hàn nhú mày, sau đó tự nhủ nơi này dù sao cũng là nhà nữ lang, thiết nghĩ Mông Cách gan bằng trời cũng không dám làm gì quá đáng.

"Lần sau gặp lại, ta nhất định sẽ đền đáp người thích đáng!"

Biệt Hàn oán hận nghĩ. Tuy nhờ Mông Cách đã thương mới giúp nó có biện pháp tu luyện nhanh hơn, nhưng không vì vậy mà Biệt Hàn quên mối thù hôm nay.

Tên Mông Cách đó còn chưa sử dụng được linh khí, chỉ dùng sức mạnh cơ thể. Biệt Hàn đoán tu vi hấn cao lắm cũng chỉ tăng tám Cường Nhục kỳ. Hiện giờ tìm được biện pháp tăng tiến tu vi nhanh hơn, lại thêm Trọng Thể Linh Dịch nó chuẩn bị điều chế ra, Biệt Hàn tin không bao lâu nữa nó chẳng cần ngại ngại Mông Cách.

Hưng phấn trước viễn cảnh tươi đẹp, Biệt Hàn nhanh nhẹn chạy xuống núi.

oOo

Vừa về đến Thiên Kiếm sơn, Biệt Hàn ngay lập tức chui vào động phủ, nó không thể chờ đợi lâu hơn nữa.

Mặc kệ nền động dơ bẩn, Biệt Hàn cứ vậy ngồi bệt xuống, lúi nhúi thứ khổ công cả ngày đi xin xỏ bày ra.

"Nhân sâm ngàn năm một cây, Cửu Diệp thảo một cây, một bình máu Thập Nhân Tri Chu, ba Lam Tì quả, phân Huyết Vũ Hạc một cân. Hình như đủ rồi."

Kiểm kê đầy đủ nguyên liệu, Biệt Hàn hưng phấn xoa tay, nhắm mắt nhớ lại phương pháp điều chế Trọng Thể Linh Dịch.

"Nhân sâm, Cửu Diệp thảo, Lam Tì quả dùng chày giã nát. Sau đó trộn đều với máu Thập Nhân Tri Chu và phân Huyết Vũ Hạc. Cuối cùng đem phơi sương bảy ngày mới có thể sử dụng được."

Biệt Hàn thoáng thất vọng. Phương pháp điều chế rất đơn giản, nhưng trong đó cũng viết rõ, sau khi điều chế ra linh dịch, nó còn phải đem phơi sương trong bảy ngày. Thời gian không dài nhưng đối với người đang khát khao sức mạnh từng ngày như nó mà nói lại chẳng hề ngắn.

"Chờ vậy, dù sao ta cũng đã chờ hơn một năm, thêm bảy ngày không đáng gì."

Tự an ủi bản thân. Biệt Hàn chạy ra ngoài tìm cái chậu lớn mang vào động. Sau đó dựa theo phương pháp mà điều chế.

Trừ Cửu Diệp thảo không vị, còn lại mùi tanh từ máu Thập Nhân Tri Chu, hôi thối của phân Huyết Vũ Hạc pha trộn cùng nhân sâm nghìn năm hương thơm ngào ngạt, lại thêm vị lạnh lẽo của Lam Tì quả. Tất cả thứ trên tạo ra loại nước sền sệt đặc quánh đen đen đỏ đỏ, mùi vị khó ngửi cực kỳ quái đản.

Biệt Hàn vừa hít thử một hơi đã suýt ngất, ho sặc sụa. Tưởng tượng đến cảnh nó bôi thứ gớm ghiếc này lên cơ thể, Biệt Hàn cảm thấy buồn nôn. Nằm mơ nó cũng không tin có ngày mình làm những chuyện con người không bao giờ làm như thế này.

Nhưng ghê tởm thì ghê tởm, Biệt Hàn vẫn cắn răng bê chậu đựng Trọng Thể Linh Dịch ra bên ngoài, lựa góc khuất ít người nhìn thấy, đặt ở đó phơi sương.

Xong xuôi mọi việc, Biệt Hàn vào động, tiếp tục tự dày dũa thân xác đến khi máu me bê bết mới cực nhọc ngồi xuống tu luyện.

Lần tu luyện này không dài lắm, ngắn hơn rất nhiều so với lúc ở Linh Dược sơn. Đương nhiên tiến cảnh cũng giảm mạnh, lực lượng Biệt Hàn tăng lên giới lắm hơn mười cân. Muốn tăng nhanh, nó cần phải bị thương thật nặng, chí ít mất nửa cái mạng như khi bị Mông Cách đã thương.

Dù đã tìm ra phương pháp giúp tốc độ tu luyện nhanh hơn nhưng Biệt Hàn vẫn dút khoát bỏ qua. Đừng nói Biệt Hàn không có đủ dũng khí làm việc này, cho dù có nó cũng không dám. Chẳng may quá tay lần dùng ra chết, có phải quá ư lãng nhách không? Biệt Hàn không ngốc đến mức đem sinh mạng ra thử nghiệm. Tạm thời vẫn tu luyện như bình thường, chờ khi Trọng Thể Linh Dịch điều chế thành sẽ tính.

Hai ngày qua nhanh.

Biệt Hàn ngày đêm điên cuồng tu luyện. Lúc này lực lượng nó đã tăng lên gần hai trăm năm mươi cân, tốc độ tiến cảnh nhanh hơn trước một ít.

Sáng ngày thứ ba, Biệt Hàn vừa xả công chợt nghe âm thanh rú rít trước cửa động phủ. Tiểu cô nương xinh xắn mặc áo tím hiện ra.

Vừa nhìn thấy nó, Nguyệt nhi hiện giờ cao hơn trước chút ít vội vã tiến vào hỏi: "Đầu gối, ngươi không sao chứ?"

Biệt Hàn ngơ ngác: "Ngươi muốn nói đến chuyện gì?"

Nguyệt nhi nắm tay nó bóp bóp như muốn kiểm tra, gương mặt xinh xắn trắng hồng lo lắng nói: "Ta vừa nghe nói ngươi bị Mông Cách đánh trọng thương liên tới đây ngay. Ngươi có sao không?"

Nhìn vẻ mặt lo âu rất thật của Nguyệt nhi, Biệt Hàn thoáng cảm động, cười nói: "Ta không sao. Đó là chuyện cách đây mấy ngày rồi."

"Không sao thì tốt rồi. Tên khốn kiếp đó, đã đánh ngươi còn đi khắp nơi rêu rao.."

Nguyệt nhi tức giận, đang nói vụt im bặt.

"Hắn rêu rao chuyện gì?" Biệt Hàn hỏi.

"Cũng không có gì, ngươi đừng bận tâm!"

Nguyệt nhi lắc đầu quây quây.

Biệt Hàn mỉm cười: "Ngươi không nói ta cũng biết. Hắn cười chê ta là phế vật đúng không?"

Nguyệt nhi im lặng nhìn Biệt Hàn thật lâu, e dè nói: "Ngươi đã biết rồi?"

"Ta đoán mò thôi, không ngờ lại trúng. Ha ha, ngươi sao vậy?"

Thấy thần thái Nguyệt nhi, Biệt Hàn thật không quen. Từ lúc biết nàng, chưa khi nào nó thấy nàng phiền muộn, luôn cười cười nói nói.

Nguyệt nhi cười gượng: "Cuộc sống người gần đây chắc khó khăn lắm! Không cần giả vờ trước mặt ta, nếu buồn muốn khóc cứ tùy tiện, ta không cười chê người như khi trước đâu!"

Nàng khiến Biệt Hàn nhớ lại lúc sắp tham gia khảo thí, nó nằm khóc trong phòng bị Nguyệt nhi bắt gặp, trêu chọc một trận.

Biệt Hàn lắc đầu: "Người làm rồi. Sự phụ đối xử với ta không tệ! Bỏ đi, người bên đó thế nào? Vui chứ?"

Nét u sầu vương trên mắt Nguyệt nhi biến nhanh, nàng cười rạng rỡ: "Vui lắm! Sự phụ và Tổng sư huynh đối xử với ta rất tốt. Chỉ có điều sự phụ không giữ lời hứa, chỉ cho ta quanh quẩn trên Thần sơn. Lão nhân gia nói tu vi ta còn yếu kém, không cho ta ra khỏi núi. Hôm nay nghe chuyện của người, ta nài nỉ lắm Tổng sư huynh mới lên cho ta trốn ra. Trở về thế nào sự phụ cũng sẽ trách phạt, sợ rằng Tổng sư huynh cũng vì ta mà vạ lây!"

Mặt nàng phụng phịu như trẻ con bị ức hiếp. Tuy vậy Biệt Hàn vẫn thấy sự hạnh phúc ngời ngời trong ánh mắt Nguyệt nhi. Xem ra môn chủ và Tổng Lâm thật sự đối Nguyệt nhi như người nhà, hết lòng yêu thương.

"Người nói vậy chắc Tổng sư huynh đối người rất quan tâm?" Biệt Hàn hỏi.

"Vô cùng quan tâm là đằng khác. Người thấy chiếc vòng này không? Đây là Tử Tinh thạch vô cùng quý giá. Tổng sư huynh biết ta thích màu tím nên đã khổ công tìm mua cho bằng được, còn nhờ nghệ nhân tay nghề cao chế tạo tặng ta. Đeo trên người có thể xua đuổi tà ma, nóng lạnh bất xâm, ngừa bệnh rất tốt!"

Nguyệt nhi cười thật tươi, chìa tay khoe Biệt Hàn chiếc vòng màu tím sẫm lóng lánh chạm trổ tinh xảo.

Biệt Hàn gật gù: "Đẹp thật! Được như vậy ta mừng cho người."

Sắc diện Nguyệt nhi bỗng sa sầm, nói khế: "Xin lỗi! Người đang gặp chuyện, ta lại..."

Biệt Hàn cười xua tay: "Không sao. Người đâu có ý, huống chi ta thực sự không buồn phiền gì hết."

"Nếu có dịp gặp Mông Cách, ta nhất định vì người đòi lại công đạo."

Nguyệt nhi tức giận nói.

Biệt Hàn lắc đầu: "Đây là việc riêng của ta và hắn, người đừng nhúng tay vào. Sớm muộn cũng có ngày ta cho hắn nếm trải cảm giác đau khổ đã gây ra cho ta!"

"Nhưng mà người..."

Nguyệt nhi định nói tình trạng Biệt Hàn hiện giờ, biết khi nào đủ khả năng đánh lại Mông Cách. Chợt nhớ bản thân quá vô duyên, nàng ngại ngùng im lặng, tay vân vê mấy hòn đá cuội trên nền động.

Biệt Hàn cũng không biết nói gì, ngồi ngó quanh quất.

Khá lâu, Nguyệt nhi đứng dậy, đưa cho Biệt Hàn lệnh bài màu trắng đục, tỏa hàn khí nghi ngút, dặn dò: "Ta không đi được lâu, phải trở về rồi. Người giữ lệnh bài này, khi nào gặp khó khăn không giải quyết được nhớ cầm nó sang Thần sơn tìm ta. Chỉ cần không vượt quá khả năng, ta sẽ bằng mọi cách giúp người!"

Biệt Hàn nhận lấy nhét vào áo, gật đầu nói: "Cảm ơn! Ta sẽ nhớ."

Nguyệt nhi đắn đo như muốn nói gì đó lại thôi, chỉ khuyên: "Người bảo trọng! Tu tiên không phải truy cầu duy nhất, đừng vì chuyện này mà buồn!"

"Ta hiểu!" Biệt Hàn cười đáp.

Nguyệt nhi cất bước ra ngoài, thấy Biệt Hàn đi theo vội nói: "Không cần tiễn ta!"

Trong khi Biệt Hàn khựng lại, nàng đã chạy nhanh ra khỏi động. Lúc Biệt Hàn ra đến nơi, Nguyệt nhi đã biến mất, bên tai chỉ còn lưu lại âm thanh linh khí xé gió lao đi.

Biệt Hàn biết Nguyệt nhi không muốn nó có cảm giác vô dụng nên không cho tiễn, ra đến bên ngoài mới len lén ngự linh khí bay đi.

Bạn đang đọc truyện *Truy Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Diên Cuồng Tu Luyện

Còn lại một mình, Biệt Hàn lấy lệnh bài Nguyệt nhi đưa cho ra sẫm soi.

Lệnh bài vuông vắn, to bằng bàn tay màu trắng đục. Chất liệu như bằng ngọc, cầm trên tay mát lạnh, cả người sáng khoải. Một mặt khắc chữ "Thần" uyển chuyển chẳng khác rồng bay phượng múa, mặt kia điêu khắc hình một nam tử thân trên để trần lộ ra cơ thể cường tráng, hai tay bắp thịt cuộn cuộn đưa cao lên trời, mái tóc xõa dài tung bay, khí thế cực kỳ lăng lệ.

"Có lẽ đây là tổ sư sáng lập nên Thần môn."

Biệt Hàn thâm suy đoán.

Không cần người khác nói, Biệt Hàn hiểu lệnh bài này chẳng phải ai cũng có thể giữ. Công dụng của nó chắc chắn không nhỏ. Nguyệt nhi có được lệnh bài, chứng tỏ hiện tại nàng có thân phận cực cao, chí ít kẻ như Biệt Hàn không tài nào với tới.

Nói đi cũng phải nói lại, Nguyệt nhi trao lệnh bài cho Biệt Hàn càng chứng minh nàng rất tốt với nó. Tấm chân tình này, Biệt Hàn sẽ không quên, nó tự nhắc nhở bản thân như vậy.

Cất lệnh bài vào người, Biệt Hàn lại bắt đầu công việc quen thuộc, thử xem tay nó và vách đá, cái nào cứng hơn.

oOo

Nhị trưởng lão sắc mặt âm trầm, nhìn hai người một già một trẻ khúm núm đứng bên dưới.

"Đệ tử quý của ngươi gây ra phong ba chưa đủ hay sao, còn đến đây làm gì?"

Nhị trưởng lão hừ lạnh.

Lão kia độ năm mươi, đầu tóc hoa râm khom lưng nói: "Tần Kiên dạy dỗ đồ đệ không ra gì, để nó làm chuyện xằng bậy gây phiền toái cho Nhị trưởng lão. Lần này đưa nó đến đây, xin Nhị trưởng lão định tội."

Mông Cách quỳ cạnh đó, thân hình chỉ còn một tay run rẩy, đầu cúi không dám ngước lên.

Nhị trưởng lão trào phúng nói: "Không dám! Tần trưởng lão có đồ đệ khá đấy chứ! Chuyện ta giấu kín không ai biết được, hắn vừa nhìn qua đã phát hiện ra. Nhờ phúc của hắn, hiện giờ trong môn không ai không biết ta may mắn có tên đệ tử phế vật."

Tần Kiên vẫn cúi người, ánh mắt tóe lửa nhìn Mông Cách, hận không thể một cước đá chết tên khốn ngu xuẩn này: "Là do Tần Kiên giáo huấn không nghiêm! Đệ tử làm bậy, kẻ làm sư phụ như tiểu đệ rất lấy làm xấu hổ, xin Nhị trưởng lão cứ trách phạt!"

Nghe vậy, thần tình giận dữ trên mặt Nhị trưởng lão phần nào hòa hoãn lại. Lão chán nản ngả người ra ghế: "Dù gì Mông Cách cũng không nói sai sự thật. Việc ta muốn trừng trị chính là chuyện hắn dám dả thương đệ tử của ta, dù tên kia có bất tài vô dụng cũng không kẻ nào có quyền tôn thương nó."

Tần Kiên liền gật đầu: "Nhị trưởng lão nói chí phải."

Mông Cách ngược lại càng thêm lo lắng, mặt mày nhợt nhạt nhưng không dám lên tiếng, chỉ cầu mong Nhị trưởng lão giờ cao đánh khẽ, cho hắn con đường sống.

Nhị trưởng lão trầm ngâm một thoáng, nói: "Việc ta định làm, đã có kẻ khác làm thay. Ngươi đưa hắn về đi! Hãy nhớ, còn có lần sau ta sẽ không dễ dãi như thế."

Nhị trưởng lão muốn ám chỉ việc Trác Thiên Lam chặt đứt một cánh tay của Mông Cách. Đối với cách hành xử của nàng, lão rất tán thưởng. Nhớ đến tên đệ tử không ra gì kia, lòng lão lại nặng trĩu, sầu não không thôi.

Tần Kiên cúi người cảm tạ Nhị trưởng lão, quay sang Mông Cách nạt lớn: "Không mau tạ ơn Nhị trưởng lão rộng lượng!"

Mông Cách mừng rỡ như điên, sụp người bái lạy mấy chục cái, đầu đập xuống gạch cồm cộp: "Tạ ân Nhị trưởng lão tha tội! Mông Cách ngu muội, tuyệt không bao giờ dám xằng bậy nữa."

Nhị trưởng lão chán ghét phát tay, hạ lệnh trục khách.

Thầy trò Tần Kiên hiểu ý, lật đặt lui ra, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Nhị trưởng lão dùng tay bóp bóp trán, vô cùng mệt mỏi. Cả tuần qua, kể từ khi tin tức kia đồn đại khắp tông môn, lão chẳng dám bước chân ra ngoài.

Cả đời Nhị trưởng lão thanh liêm, truy cầu đại đạo. Đến lúc xế chiều, một thân bản lĩnh không dám tự hào đệ nhất, nhưng cũng đủ ngạo thị quần hùng. Những tưởng tìm được gã đệ tử tư chất tuyệt đỉnh, kế thừa sở học của lão, tiếp bước con đường lão chưa đi hết. Nào ngờ... lại thu nhảm phế vật, khiến cho người người chê cười. Tình trạng Nhị trưởng lão lúc này thật sống không bằng chết, tâm trạng đau khổ tràn ngập.

Lần lúc Nhị trưởng lão thầm ước có được một chút ngoạn độc, tàn nhẫn như tên Tàn Kiên khi nãy. Nếu vậy, lão đâu cần đắn đo, một chưởng đập chết tên đệ tử vô dụng kia, hoặc chí ít cũng đủ cứng rắn đuổi hắn đi, để không còn phải nhìn thấy, không còn nghe những tiếng đàm tiếu dị nghị xung quanh. Nhưng người độ lượng nhân từ như lão không làm được.

Cứ thế này, tai tiếng ô nhục sẽ bám theo lão đến cuối đời, rửa mãi không sạch. Nhị trưởng lão bỗng thấy hận ông trời, lão đã gây ra oan nghiệt gì để bây giờ phải gánh chịu nỗi khuất nhục này. Thật là nghiệp chướng!

Nhị trưởng lão bất lực nhắm mắt lại, khuôn mặt như già thêm mười tuổi.

oOo

Lại nói Biệt Hàn bảy ngày qua luôn ru rú trong động miệt mài tu luyện. Lực lượng nó cũng đã vượt hơn ba trăm cân, tạm coi như có chút thành quả.

Không ra ngoài giao du với ai nên Biệt Hàn hoàn toàn không bị những lời đàm tiếu ảnh hưởng. Nó càng chẳng biết lão sư phụ đáng thương của nó đang khổ sở không thôi.

Lúc này vừa qua ngày thứ tám, Trọng Thể Linh Dịch sau bảy ngày phơi sương cuối cùng đã điều chế xong. Thứ nước đỏ đen này càng thêm cô đặc, mùi khó ngửi voi đi một ít, không đến nỗi khiến Biệt Hàn lờ hít phải một hơi suy ngất như trước.

Biệt Hàn trầm trọng bê chậu đựng linh dịch vào động, nó bước đi chậm rãi cẩn thận. Tâm huyết cả tuần đều nằm cả trong này, chẳng may lỡ tay đổ bể thì đi tong, có muốn chế lại cũng chẳng biết tìm đâu ra. Xin sư phụ có khi lão cho nó một cước về châu ông bà.

Hướng dẫn sử dụng linh dịch ghi rõ: "Sau khi tự hành xác, dùng linh dịch bôi lên khắp cơ thể một lớp mỏng, tu luyện Cuồng Ma Trọng Thể sẽ thấy hiệu quả rõ rệt."

Biệt Hàn thầm hi vọng lần này thật sự có công dụng. Nó chỉ sợ tu giả sáng tạo công pháp lại khoác lác như lần trước, nếu vậy nó đến học máu mà chết vì tức.

Bình! Bình! Bình!

Hai tay Biệt Hàn dấm liên hồi vào vách đá. Phần vì đã có chút quen với hành động này, phần do cơ thể mạnh mẽ hơn trước không ít, Biệt Hàn vẫn rất đau nhưng không còn đến mức muốn ngất đi như thời gian đầu tu luyện.

Chờ khi máu thịt lẫn lộn, lờ mờ thấy xương bên trong, Biệt Hàn mới dừng lại. Nó nhăn mặt, hình như lần này hơi quá tay thì phải.

Cho hai bàn tay bầy nhầy xương trắng vào chậu đựng linh dịch, Biệt Hàn trét khắp người. Đương nhiên nó đã coi sạch y phục trước khi hành xác để tránh cản trở khi thoa linh dịch.

Sau khi bôi xong được vài nhịp hô hấp, Biệt Hàn giật bắn người. Cảm giác lúc nóng lúc lạnh tột cùng quái dị nổi lên, sau đó lại như hàng vạn con kiến bò trong xương tủy, cắn phá khắp nơi. Sự đau đớn so với lúc tự hành xác còn gấp trăm ngàn lần khiến Biệt Hàn lẫn lộn trên nền động.

Cơ thể nó oằn lại vì đau, mặt mũi nhăn nhúm biến dạng. Không chịu nổi, Biệt Hàn như đã thú rống lên: "Aaaaaaa.....!!!"

Cũng may khi nãy Biệt Hàn đã cẩn thận đóng cửa động lại, nếu không chắc kinh động không ít người.

Trong động phủ kín bùng ánh sáng mờ mịt, tiếng gầm rú của Biệt Hàn liên tục vang lên, âm thanh vọng vào vách đá xung quanh, dội tới lui ngân vang không dứt.

Trên nền động, gã thiếu niên lẫn qua lộn lại, miệng phát ra những tiếng rên rỉ đau đớn. Nỗi thống khổ nó đang chịu đựng hoàn toàn vượt quá sức bất kỳ kẻ nào, khiến nó chỉ muốn lập tức chết đi, đập đầu bôm bốp xuống đất.

Biệt Hàn đang phải đấu tranh ý chí điên cuồng. Trong đầu nó tràn ngập suy nghĩ muốn tự sát, kết liễu sinh mệnh bản thân để không còn chịu thống khổ nữa.

"Chết đi! Ngươi chết đi! Thứ vô dụng như ngươi sống làm gì uống phí! Chết đi sẽ không đau đớn nữa! Chết đi, chết đi, chết đi....!!!"

Tiếng xúi giục vang lên không ngớt, lấn chiếm tâm trí Biệt Hàn, hai mắt nó chuyển sang màu đỏ, trở nên đờ đẫn mông lung như người loạn trí.

Đầu nó đập mạnh xuống, máu phụt ra càng lúc càng nhiều. Như cảm thấy lâm vậy chưa thể chết nhanh, Biệt Hàn vơ hòn đá gần đó, cật lực giáng xuống đầu.

Bốp!

Tiếng động khô khốc vang lên. Máu bắn ra tung tóe như trái dưa bị bỏ đôi. Hai mắt Biệt Hàn trợn ngược, thân hình sụp đổ.

"Hãy nhớ... báo thù... phải báo thù! Đừng quên..."

Tia thanh tinh duy nhất còn sót lại trong đầu Biệt Hàn điên cuồng đấu tranh, muốn đem nó từ trong u mê tỉnh lại.

"Khắc khắc... làm tốt lắm! Chết đi...! Chết đi...! Sẽ không còn thống khổ nữa!"

Biệt Hàn nằm đó, toàn thân bất động, chỉ còn hơi thở thoi thóp nhẹ như tơ. Ý niệm độc ác trong đầu liên tục thúc giục nó, tay Biệt Hàn vô thức lần mò, tìm hòn đá lúc này.

"Đứng rồi! Đập xuống đầu mau lên... có như vậy ngươi mới thoát khỏi cuộc sống tù nhục...! Đập đi... đập đi...! Khắc khắc.."

Cánh tay không còn chút sức lực của Biệt Hàn gắng gượng cầm hòn đá giờ cao, chực vỗ xuống đầu, kết thúc mạng nó.

"Hàn nhi! Con phải sống... phải sống cho tốt! Con phải sống..!!"

Giọng nói quen thuộc vang lên, lặp đi lặp lại thông điệp tha thiết, như van xin như khẩn cầu.

"Aaaaaa... Ta phải sống! Ta không thể chết... phải báo thù..!"

Biệt Hàn chợt rống lên, cánh tay cầm hòn đá buông xuống. Mắt nó bùng mở, hân những tia máu ghê rợn.

Đầu óc có chút thanh tỉnh, cơn đau khủng khiếp lại ập tới, cuốn phăng Biệt Hàn vào cảm giác địa ngục trần gian, sống không bằng chết. Cơ thể nó co giật như lên cơn động kinh, bọt máu từ khoe miệng trào ra.

"Chết đi! Chết đi! Khắc khắc.."

Sát niệm độc ác kia lại hiện ra, khuấy động trí não Biệt Hàn, một lần nữa muốn đẩy nó vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Lần này đã có chuẩn bị, Biệt Hàn không còn bị động như trước, đang rất đau đớn nhưng nó vẫn cố gắng bảo trì tinh táo, kiên quyết đẩy lùi ý niệm kia, không để bản thân lâm vào trạng thái điên cuồng không biết gì như khi nãy.

Thật lâu, Biệt Hàn chậm chạp bò dậy, từng chút từng chút một. Mỗi cử động đều làm nó đau thấu tâm can, răng nghiến chặt vào môi bật máu, kiên cường ngồi dậy.

Chưa bao giờ Biệt Hàn thấy mình yếu ớt như lúc này. Ngay cả hành động ngồi lên đơn giản cũng vô cùng khó khăn, nó phải dồn hết chút sức lực ít ỏi còn lại, vừa chống chọi cơn đau tàn phá cơ thể, vừa tranh đấu không dứt với những ý niệm độc ác trong tâm trí.

Trải qua không biết bao nhiêu gian khổ, Biệt Hàn mới tạm ngồi lên được, dựa vào vách động thờ nặng nhọc. Miệng nó nở nụ cười thỏa mãn, chiến thắng bản thân khiến Biệt Hàn thấy thật đáng tự hào.

Nụ cười nhếch lên nửa chừng chợt méo mó đi vì đau đớn. Không dám chậm trễ, Biệt Hàn gắng gượng dẫn nhập linh khí qua hai huyệt Dũng Tuyền dưới bàn chân, tiến vào cơ thể.

Hai luồng linh khí cương mãnh cuộn cuộn ồ ạt xông vào làm kinh mạch Biệt Hàn trương phình như sắp nứt vỡ đến nơi. Nó đau đớn rên lên nhưng vẫn không dám phân tâm, cố gắng điều động linh khí theo lộ tuyến Cuồng Ma Trọng Thể vẫn thường tu luyện.

Hai luồng linh khí chạy loạn một hồi gặp nhau, hợp lại làm một, như con tuấn mã sút dây cương càng thêm lồng lộn điên cuồng, phá phách khắp nơi trong nội thể Biệt Hàn.

Phụt!

Biệt Hàn há miệng ộc ra ngụm máu tươi, sắc mặt đã tái càng thêm tái, nhìn như người chết.

Luồng linh khí quá lớn, to gấp trăm lần lúc thường, Biệt Hàn không tài nào nắm giữ được. Tình trạng này tiếp diễn, chỉ lúc nữa thôi nó sẽ mất mạng, vô phương cứu vãn.

Tận lực cố gắng, không cam tâm chết đi như vậy nhưng Biệt Hàn hoàn toàn bất lực. Cảm giác như nó phải dùng sức yếu ớt của một đứa trẻ ghim lại thót tuấn mã dũng mãnh bất kham. Đây không phải vấn đề ý chí không đủ, mà thật sự lực lượng song phương không cùng một đẳng cấp.

Bụt! Bụt..!

Những tiếng bùng bùng thi nhau vang lên, kinh mạch trên người Biệt Hàn từng sợi từng sợi vỡ vụn, máu tươi từ miệng chảy ra ướt áo. Cơ thể nó run lẩy bẩy chực gục ngã đến nơi, không tài nào giữ vững được.

Đúng lúc cứu tử nhất sinh, tinh mạng như chỉ mảnh treo chuông, Đạo Châu luôn được Biệt Hàn giữ trong người vụt lóe sáng, ánh sáng xanh lam đẹp đẽ bao phủ toàn thân nó. Một tia nhỏ xẹt vào trong cơ thể Biệt Hàn, chấn ngang thế tiến của luồng linh khí.

Lạ thay, như gặp khắc tinh, luồng linh khí đang dữ tợn tựa thác lũ bỗng an phận, hiền hòa dừng lại, không chút phản kháng.

Biệt Hàn mừng rỡ, không dám trễ nải, ra sức điều động linh khí đi theo đúng lộ tuyến.

Lần này kết quả thật mỹ mãn, chẳng chút khó khăn, luồng linh khí to lớn dưới ý niệm Biệt Hàn điều khiển chạy dọc cơ thể, một phần linh khí tách ra dung nhập vào cơ nhục, các kinh mạch đứt vỡ khi trước chậm rãi nối liền lại.

Ầm ầm!

Theo linh khí dung nhập cơ nhục ngày càng nhiều, Biệt Hàn mơ mơ hồ hồ tiến vào trạng thái chân không kỳ lạ. Âm thanh ầm ầm vang vọng, một nguồn lực lượng thoáng chốc chạy quanh người Biệt Hàn, vô cùng mạnh mẽ.

Cảm nhận trạng thái cơ thể đang nhẹ hẫng quá kỳ lạ, Biệt Hàn hành động không hề suy nghĩ, tìm tảng đá nặng hơn năm trăm cân, vận sức nâng lên.

Nhìn tảng đá to nhẹ nhàng nằm ngang ngực, Biệt Hàn ngưng, đôi tay bất giác buông lỏng, tảng đá rơi xuống đập vào chân nó đau điếng.

"Ây da...!"

Biệt Hàn ôm chân nhảy lò cò, nội tâm lại mừng vui khôn xiết. Nó biết mình đã thành công rồi. Sau bao khổ nhọc cuối cùng nó đã tiến vào tầng một Cường Nhục kỳ. Dù chỉ tăng một nhưng đây chính là ranh giới giữa phạm nhân và tu tiên giả. Phạm nhân suốt đời không bao giờ có thể đi đến bước này, chỉ có tu tiên giả mới vượt qua được.

Phế linh căn, phế vật, thiên tài không thể tu luyện, tất cả đều đã nằm phía sau. Hiện giờ, Biệt Hàn đã bước vào con đường tu tiên, từng bước từng bước tiến lên trở thành cường giả. Tảng đá nặng trĩu đè ép tâm lý lâu nay được gỡ xuống, Biệt Hàn vui sướng không thể dùng ngôn từ nào để tả, chỉ biết hiện giờ nó đang nhảy cẫng lên, chạy lòng vòng động phủ như kẻ điên, hò hét những tiếng vô nghĩa, hứng khởi tột độ.

Tu giả Cường Nhục kỳ tăng một lực lượng chỉ ở vào khoảng năm trăm cân, vừa rồi Biệt Hàn nâng tảng đá hơn năm trăm cân rất nhẹ nhàng, chứng tỏ lực lượng nó hiện tại vượt qua mức này không ít. Chắc chắn đây đều nhờ công dụng cường hãn của Cuồng Ma Trọng Thể. Biệt Hàn đang đi đúng hướng.

Ăn mừng quên đi thời gian, không rõ mất bao lâu Biệt Hàn mới xoa dịu được cảm xúc. Nhìn lại cơ thể, các vết thương lớn nhỏ vẫn chưa khôi phục được phân nửa, Biệt Hàn hít một hơi dài, tiếp tục ngồi xuống tu luyện.

Một giờ trôi qua, trạng thái kỳ lạ khi nãy lại xuất hiện, Biệt Hàn khắp người mừng thầm.

Ầm!

Bình cảnh như lớp vải mỏng manh bị xé toang, Biệt Hàn thuận nước đẩy thuyền, nhanh chóng đột phá đến Cường Nhục kỳ tầng hai. Tuy vậy, thương thế vẫn chưa lành hẳn, nó ổn định tâm tình, chuyên tâm tu luyện.

Nếu Nhị trưởng lão có mặt ở đây lúc này chắc sẽ ngạc nhiên đến lộn xộn. Cảnh giới Cường Nhục kỳ nói khó không khó, nhưng nói dễ tuyệt chẳng ai đồng tình.

Cường Nhục kỳ là cảnh giới đầu tiên trên con đường tu tiên dài dằng dặc, bao gồm tám tầng. Đột phá tầng một, tu giả sẽ có được lực lượng năm trăm cân. Tầng hai khó khăn hơn gấp đôi, một nghìn năm trăm cân. Tầng ba là ba nghìn cân, tầng bốn năm nghìn, tầng năm bảy nghìn năm trăm, tầng sáu một vạn năm trăm, tầng bảy một vạn bốn nghìn, tầng tám một vạn tám.

Nói như thế để thấy tầng sau so với tầng trước sự khó khăn tăng lên rất nhiều. Hạ phẩm linh căn bình thường tu luyện hơn một tháng mới bước vào tầng một Cường Nhục kỳ. Muốn đột phá tầng hai cần thêm thời gian chỉ ít ba tháng. Tầng ba lại càng khó khăn hơn nhiều, cần thời gian không ít hơn nửa năm, càng về sau càng lâu. Đây chỉ là tính tương đối, trên thực tế khi tu luyện, tu giả sẽ gặp vô số vấn đề rắc rối không lường trước được. Vì thế thời gian đột phá có khi còn dài hơn gấp đôi so với lẽ thường.

Không nói đâu xa, như gã đệ tiện Mông Cách. Mười hai tuổi tham gia khảo thí, phát hiện hạ phẩm linh căn, gia nhập đệ tử Thần Môn. Trải qua mười hai năm khắc khổ tu luyện, lòn cúi xin xỏ một số đan dược hỗ trợ, gian gian khổ khổ mới đột phá đến tầng tám Cường Nhục kỳ. Những khó khăn hẳn phải trải qua để có được tu vi này kể ra không biết bao nhiêu cho hết.

Riêng nữ lang Hoa Hoa, tư chất trung phẩm linh căn, tốc độ tu luyện tuyệt đối gấp hai lần Mông Cách, lại được sư phụ là đệ nhất luyện dược sư trong môn phái thương yêu, ban cho rất nhiều đan dược hỗ trợ tu luyện. Cố gắng đến nay sau ba năm nhập môn nàng mới đạt đến tầng sáu Cường Nhục kỳ.

Nói thì thấy nhanh, nhưng thực ra thời gian đầu tu luyện, nàng cũng mất ròng rã hai tháng mới đột phá tầng hai.

Đó là dưới điều kiện có trung phẩm linh căn, cùng vô số đan dược hỗ trợ còn khó khăn như vậy. Trong khi Biệt Hàn phế linh căn, hoàn toàn không có tư chất, trong thời gian chưa đến hai giờ, đột phá tầng hai Cường Nhục kỳ, lúc này lại đang dừng mạnh tiến về bình chương tầng ba. Tốc độ tu luyện chỉ có thể dùng hai từ "khủng bố" để hình dung. Cho dù cực phẩm linh căn, thiên tài tuyệt thế ngàn năm có một cũng không thể nào đạt tới trình độ này, kém không phải chỉ một lần.

Biệt Hàn mở mắt ra, chép miệng tiếc nuối. Tu luyện chừng vài canh giờ nữa, chắc hẳn nó có thể đột phá tầng ba Cường Nhục kỳ. Hiện giờ thương tích hoàn toàn khôi phục, nó không còn cảm ngộ được linh khí.

Muốn tu luyện tiếp, Biệt Hàn phải tự hành xác, nhưng vậy chưa đủ, còn phải bôi cái thứ linh dịch quái quỷ kia lên người nếu nó không muốn tu vi tăng tiến chậm như rùa bò.

Nhớ lại tình cảnh chết đi sống lại khi này, bất giác Biệt Hàn thấy một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng. Đau đớn nó không sợ, cắn răng chịu được, nhưng còn những ý niệm tà ác xúi giục điều khiển Biệt Hàn tự kết liễu sinh mạng, nó không chắc có thể may mắn vượt qua nữa không hay sẽ thành thi thể mục rỗng, chết chẳng ai hay.

"Cùng lắm thì chết, tiếp tục thôi!"

Một liều ba bảy cũng liều, đến nước này Biệt Hàn không thể dừng lại. Nó dứt khoát tư tưởng, quyết tâm chiến đấu đến cùng. Nghĩ xong, nắm tay Biệt Hàn giờ lên giáng ầm ầm vào vách động.

Theo lực lượng tăng lên, uy lực mỗi quyền của Biệt Hàn đã ở mức độ khác. Vách động ầm ầm vang dội, chỗ nó đâm vào đá vụn vỡ ra. Da thịt Biệt Hàn cũng cứng rắn hơn, để tạo ra thương tích như trước, nó cần thời gian lâu hơn nhiều. Không nghĩ mạnh mẽ cũng là một sự khó khăn. Biệt Hàn chẳng biết nên vui hay buồn.

Sau khi khổ sở gây ra một mớ thương tích đáng kể, Biệt Hàn lết xác lại gần chậu đựng linh dịch.

"Lần này ta nhất định phải tỉnh táo, không để ý niệm tà ác đó điều khiển."

Biệt Hàn lấy hết can đảm bơi Trùng Thể Linh Dịch lên người. Sau đó phập phồng chờ cơn đau ập tới.

Rất nhanh, sự đau đớn không gì sánh được bao trùm lấy Biệt Hàn. Dù đã chuẩn bị trước tinh thần, nó vẫn không kịp được ngã lăn ra, miệng gầm lên dữ tợn.

"Chết đi! Khắc khắc... Vô dụng như ngươi sống làm gì? Chết đi... chết đi..!"

Ý niệm tà ác xuất hiện, quấy nhiễu thần trí Biệt Hàn.

Vẫn cố gắng bảo trì tỉnh táo, gương mặt Biệt Hàn méo mó rùng rợn: "Ta không vô dụng! Ta không phải là phế vật, ta tu luyện được.."

"Khắc khắc... Tu luyện được đã sao? Không phải chỉ là tiểu bối Cường Nhục kỳ nhỏ bé như con kiến? Vô dụng, bất tài, phế vật... chết đi... chết đi!"

Mặc cho Biệt Hàn phản đối, ý niệm tà ác vẫn không ngừng đả kích nó, muốn làm nó tức giận mất đi sự tỉnh táo, dễ dàng bị lâm vào trạng thái điên cuồng tự hại bản thân.

"Cút đi! Ngươi cút đi cho ta!"

Hai tay Biệt Hàn ôm đầu, quần quai lăn lê trên mặt đất, miệng gào liên tục. Nó đang cố gắng trấn áp ý niệm tà ác, chỉ có vậy mới mong tiếp tục tu luyện.

Nỗi thống khổ khi bị dằn xé tâm trí còn gấp nhiều lần cơn đau thể xác. Mấy lần Biệt Hàn muốn buông bỏ, mặc kệ mọi chuyện ra sao thì ra. Nó mệt mỏi đến mức không còn chống đỡ được.

Mỗi lần như vậy, hình ảnh mẫu thân lại hiện ra, u oán nhìn nó, khích lệ nó phải tiếp tục sống, phải tiếp tục chiến đấu, không được đầu hàng.

Không thể không nói chấp niệm trong đầu Biệt Hàn cũng rất mạnh, thúc giục nó đương đầu với ý niệm tà ác, truyền cho nó khát vọng sinh tồn mãnh liệt. Đối lại kẻ khác, có lẽ đã thành cái xác không hồn, tùy ý tà ác ý niệm kia điều khiển.

"Khắc khắc...! Phế vật... vô dụng... chết đi... chết đi...!!!"

"Cút đi, cút đi! Ta phải sống... phải sống...! Aaaaaa..!!!"

Sau tiếng gầm lớn, Biệt Hàn lấy được quyền làm chủ, mắt ánh lên sự điên cuồng, chồm dậy hấp nạp linh khí.

Ào ào...!!

Hai luồng linh khí như thủy triều tuôn vào, lấp đầy kinh mạch Biệt Hàn. Tình trạng lúc trước tiếp diễn, nó thật sự bất lực trước cơn mưa bất kham này, chỉ biết trơ mắt nhìn luồng linh khí tàn phá cơ thể. Máu tươi lại tràn ra miệng.

Bựt... bựt!

Kinh mạch đứt vỡ khiến Biệt Hàn đau đớn không thôi, gân xanh nổi đầy trán, mồ hôi đổ như tắm. Nó gắng chịu đựng, chờ đợi một phép lạ mà nó tin sẽ xuất hiện.

Quả nhiên, không sớm không muộn, đúng vào lúc Biệt Hàn nguy cấp nhất, Đạo Châu lại lóe sáng, trấn áp luồng linh khí.

Mọi thứ liền đi vào quỹ đạo. Luồng linh khí như đứa trẻ ngoan, mặc cho Biệt Hàn nhào nặn, dẫn đi đâu thì đi, chậm rãi giúp nó tu bổ cơ thể. Một vòng tiếp nối một vòng, linh khí biến mất đã có luồng khác theo huyết Dững Tuyền đi vào thay thế, liên miên không dứt.

Trải qua vài giờ, Biệt Hàn thu công, hơi lắc đầu: "Vẫn chưa thể đột phá, chỉ còn thiếu chút nữa. Tiếc thật!"

Tầng ba Cường Nhục kỳ cần lượng linh khí to lớn ngoài sự tưởng tượng Biệt Hàn. Cứ tưởng vừa rồi sẽ thuận lợi đột phá tầng ba, nào ngờ vẫn chưa đủ. Mà lúc này, vết thương đã lại lành lặn như trước, Biệt Hàn không tu luyện được nữa.

"Tiếp tục thôi."

Mắt Biệt Hàn ánh lên sự cố chấp không thể ngăn cản.

Ầm ầm!

Lại hành xác và bồi linh dịch...

"Aaa...!!"

Lần này khá hơn, Biệt Hàn quý rạp xuống, không đến mức lăn lộn nhưng cơn đau vẫn khiến nó ăn không tiêu, cơ mặt co giật, lồng ngực phập phồng nháp nhô liên tục.

"Khắc khắc... tiểu tử..."

"Khắc con mẹ ngươi! Cút...!!"

Tiên hạ thủ vi cường, ý niệm tà ác vừa xuất hiện, chưa kịp lâm nhâm đã bị Biệt Hàn tập trung ý chí từ trước, một cước đá văng khỏi đầu.

Khuôn mặt dữ tợn vì đau mím cười hải lòng, Biệt Hàn gắng gượng xếp bằng hấp nạp linh khí.

Luồng linh khí hưng tợn đã có Đạo Châu trấn áp, chưa một lần sai hẹn. Biệt Hàn vô cùng an tâm. Công việc của nó bây giờ chỉ có cố gắng, cố gắng tập trung tu luyện.

Ầm ầm!!

Tích tiểu thành đại, Biệt Hàn cuối cùng cũng thuận lợi bước vào tầng ba Cường Nhục kỳ, lực lượng tăng lên một mảng lớn, cơ nhục càng thêm cứng rắn.

Tiếp tục tu luyện đến khi không thể, Biệt Hàn đứng lên, tay phải dồn lực đâm mạnh vào vách động.

Rầm!

Rào... rào!

Vách đá rung chuyển, nắm tay Biệt Hàn lún sâu hơn chục phân. Khi rút tay ra, nhìn quyền đầu, nó ngẩn người. Tay nó chẳng hề hấn gì cả, chỉ lưu lại vết trắng nhàn nhạt.

Cuồng Ma Trọng Thể quả uy lực vô song, so với người cùng cảnh giới, cơ thể Biệt Hàn cường hãn hơn rất nhiều. Nó nhận ra lực lượng đang sở hữu hoàn toàn không thuộc về tầng ba mà đã xấp xỉ tầng bốn. Tuy nhiên cảnh giới thực sự của Biệt Hàn vẫn chỉ tầng ba.

"Tốc độ tu luyện cực nhanh, nhục thể cường hãn, linh lực cuộn cuộn, vượt xa đồng cấp. Quả không nói ngoa!"

Nhớ lại ghi chú, Biệt Hàn mỉm cười. Đồng thời, nó cũng đau đầu không thôi. Vách đá đã vô dụng, sắp tới nó phải tìm phương pháp khác để tự ngược. Đây cũng là một vấn đề khó nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Truy Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Tiểu Nhân Mông Cách

Thần môn là môn phái có lịch sử lâu đời, tồn tại hơn vạn năm. Trải qua muôn vàn thăng trầm, đến khi môn chủ hiện tại La Phi lên chấp chương, dưới tài leo lải khôn ngoan của hắn, ngày nay thế lực Thần Môn phát triển vượt bậc, hùng mạnh hơn trước rất nhiều.

Tu chân giới rộng lớn vô biên, tồn tại vô vàn tông môn, gia tộc lớn nhỏ. Tông môn nhỏ chỉ vài trăm người, tông môn lớn thì đệ tử tính theo hàng vạn. Thực lực Thần Môn có thể xếp trước năm, chiếm một dãy sơn mạch rộng lớn mấy ngàn dặm làm sơn môn. Ngoài ra, vùng đất mấy vạn dặm xung quanh đều thuộc quyền cai quản của tông môn này.

Cơ cấu quản lý, phân chia quyền lực Thần Môn khá đơn giản rõ ràng. Người đứng đầu đương nhiên là môn chủ, quyền lực chí cao vô thượng. Dưới một bậc chính là tứ đại trưởng lão mỗi người một nhiệm vụ khác nhau.

Trong đó Đại trưởng lão chuyên giải quyết những bất đồng, xung đột giữa các đệ tử, dựa theo phán xử công minh mà đưa ra hình phạt tương ứng. Vì vậy Đại trưởng lão còn được gọi là Chấp Pháp trưởng lão. Người mà chỉ vừa nghe đến tên, các đệ tử đã sợ run lên.

Nhị trưởng lão - vị sự phụ đáng thương của Biệt Hàn, chuyên trách xử lý những vấn đề ngoại vụ. Có thể hiểu đơn giản những việc thuộc về chính sự như có môn phái khác xâm lấn địa phận, gian tế trà trộn vào tông môn...

Tam trưởng lão thường được các đệ tử gọi bằng cái tên trù mẩn Truyền Công trưởng lão. Chức trách như tên gọi, mỗi tháng một lần, tất cả đệ tử thuộc nội môn trở lên đều có thể tiến vào Truyền Công điện nghe lão truyền dạy. Người nào có vướng mắc trong tu luyện đều có thể hỏi, sẽ được lão giải đáp cặn kẽ.

Tứ trưởng lão - Thất Cô trên Linh Dược sơn đảm trách việc gieo trồng và luyện chế đan dược cho môn phái.

Quyền lực, địa vị thấp hơn tứ đại trưởng lão một bậc là các vị trưởng lão nội môn. Đây là lực lượng trung kiên, tinh anh nhất của Thần môn. Bình thời họ không phải làm bất cứ việc gì, cùng lắm quản lý đám đệ tử, đốc thúc chúng siêng năng tu luyện một chút. Nếu muốn có thể thu nhận đồ đệ, tự tạo thế lực cho mình cũng không sao, chẳng ai quản, có thể nói ngồi không hưởng phước, hàng tháng nhận phúc lợi từ tông môn ban cho không ít. Nhưng khi môn phái cần đến, người nhất định phải ra sức, chết cũng không được từ nan.

Đám người Mạch Trường Phong, Bàn Tử, Cuồng Tiểu... đều thuộc về tầng lớp này. Mỗi người được ban cho một ngọn núi kiến lập động phủ, một mình một cõi, tiêu điều tự tại.

Thấp kém nhất phải kể đến ngoại môn trưởng lão cùng đám chấp sự, nhiệm vụ của đám người này nặng nề nhất, lợi ích nhận được cũng ít ỏi nhất. Bọn họ phải quản lý hơn vạn đệ tử ngoại môn. Thử nghĩ xem, mỗi ngày dành thời gian dạy dỗ, truyền công, phân phối nhiệm vụ cho hơn một vạn đệ tử cực đến mức nào? Cơ hồ phải vất chân lên cỏ mà chạy, khổ không sao nói hết. Nhưng biết trách ai? Tự trách người tu vi thấp kém thôi.

Những người này chỉ có niềm an ủi là lên mặt với đám đệ tử ngoại môn tu vi kém cỏi. Tính ra, địa vị bọn họ còn thua xa nội môn đệ tử mặc dù tu vi không ít kẻ cao hơn. Điều này cũng dễ hiểu, đa phần họ đều lớn tuổi, đã qua thời thanh niên sung sức, khả năng phát triển không được bao nhiêu. So về tiềm lực, những đệ tử nội môn mạnh mẽ hơn rất nhiều, tu vi kém có thể tu luyện thêm lo gì không mạnh. Thử những người già cả kia thiếu là thời gian, những đệ tử này lại vô cùng dư dả.

Nội môn đệ tử khoảng hơn nghìn người. Điều kiện tiên quyết để trở thành đệ tử nội môn là tu vi. Tu vi ít nhất phải là Tụ Linh tiền kỳ, tuổi nhất định phải dưới hai trăm. Trên hai trăm nhưng có tu vi Tụ Linh kỳ ư? Xin lỗi, không có tiền đồ. Người chỉ có thể suốt đời làm ngoại môn đệ tử, cùng lắm cố gắng được thăng chức chấp sự, may hơn cũng chỉ làm trưởng lão ngoại môn.

Trên nội môn đệ tử là năm mươi vị đệ tử chân truyền. Gọi là chân truyền vì những đệ tử này sẽ có cơ hội được môn chủ chỉ điểm, truyền thụ một số công pháp, bí tịch cao cấp. Ngoài ra đệ tử chân truyền còn được nhận rất nhiều tài nguyên có ích cho việc tu luyện, cũng như linh khí linh bảo uy lực mạnh mẽ.

Năm năm một lần, Thần môn sẽ cử hành thi đấu sàng lọc nhân tài.

Các đệ tử nội môn đầu loại trực tiếp chọn ra mười người đứng đầu. Những người này sẽ đấu với mười đệ tử chân truyền có thực lực kém nhất. Nội môn đệ tử thắng sẽ được thăng lên thành đệ tử chân truyền, còn đệ tử chân truyền thua đương nhiên bị giáng cấp xuống làm đệ tử nội môn.

Quy luật đào thải cực kỳ khắc nghiệt, vì thế đệ tử nội môn luôn lấy vị trí chân truyền làm đích ngắm. Đệ tử chân truyền càng cố gắng hơn gấp bội để giữ vị trí của mình.

Không thể trách được, đệ tử chân truyền có quá nhiều ưu đãi, lợi ích thường chỉ dành cho những kẻ có thực lực. Không hề tồn tại bất kỳ trường hợp ngoại lệ nào không đủ thực lực mà được ưu ái ngồi lên vị trí này. Kể cả Tổng Lâm, xếp đầu trong các đệ tử chân truyền cũng nhờ vào thực lực cường hãn, không phải vì hắn là đệ tử môn chủ mà được ban cho.

Nguyệt nhi cũng thế. Dựa theo việc nàng có thể ngự vật phi hành, tu vi nàng có lẽ thuộc về Tụ Linh kỳ. Vị trí hiện tại cũng chỉ là nội môn đệ tử, hoàn toàn không được đặc cách. Người có là đệ tử môn chủ, tư chất tuyệt đỉnh cực phẩm linh căn cũng phải bỏ từ vị trí thấp nhất mà lên.

Dài dòng như thế cốt yếu muốn nói một điều. Đệ tử chân truyền được tất cả ngưỡng vọng thế nào, so kỹ ra địa vị bọn họ hoàn toàn không thua kém nội môn trưởng lão. Một số đệ tử chân truyền có tư chất cao, tiềm lực mạnh thậm chí còn được trọng vọng hơn, trong môn phái chỉ dưới môn chủ và tứ đại trưởng lão, nắm quyền sinh sát những kẻ còn lại, khi cần có thể tiền trạm hậu tẩu.

Lúc này, ngồi trước mặt Mông Cách chính là một vị đệ tử chân truyền như thế.

Thanh niên hơi cao gầy, thần sắc lạnh lẽo kia tên Mông Bình, biểu huynh của Mông Cách. Trong hàng ngũ đệ tử chân truyền tương đối có danh tiếng, thực lực nằm trong top hai mươi.

"Tìm ta có việc gì?"

Mông Bình hỏi, vẻ mặt chán ngán.

Không hiểu sao thiên tài như hắn lại có tên biểu đệ kém cỏi đến vậy. Kém còn chấp nhận được, đằng này tính tình lại quá hèn mọn, suốt ngày chỉ biết gây họa. Gặp kẻ mạnh thì khúm núm vuốt đuôi, hót như khướu, gặp kẻ yếu lại ra sức chèn ép, bức hiếp.

Chính tính cách này của Mông Cách mà bao lần gây họa, khiến Mông Bình ngày càng chán ghét, chẳng muốn nhận người quen. Những đệ tử chân

truyền thường đem gã biểu đệ hèn hạ này ra chọc ghẹo Mông Bình, làm hấn mấy phen nhục nhã.

"Lâu ngày không gặp, biểu huynh vẫn anh tuấn như xưa! Tu vi dường như lại càng tinh tiến, tiểu đệ thật vui mừng! Có điều tìm biểu huynh ngày càng khó khăn.."

Như để chứng thực suy nghĩ trong lòng Mông Bình, Mông Cách lập tức "hót" ngay.

Mông Bình không kiên nhẫn, nhả mày: "Đừng làm nhảm những lời vô nghĩa, ta không có thời gian. Có chuyện gì nói mau!"

Mông Cách cười ngượng, tiếp theo lễ nhanh chóng roi đây mặt, đau đón khóc kè: "Biểu huynh, lần này huynh phải giúp đệ! Tiệp nhân Trác Thiên Lam đó thật khinh người quá đáng!"

"Trác Thiên Lam?"

Mông Bình hỏi lại.

Mông Cách nghiêng răng cắn hận: "Phải, chính là tiệp nhân đó! A..."

Mông Bình ngắt lời: "Khoan đã, tay ngươi làm sao vậy?"

Mông Cách càng thêm đau đớn, vật vã rít lên: "Chính tiệp nhân đó chặt đứt tay đệ. Biểu huynh, người nhất định phải ra mặt đòi lại công đạo cho đệ!"

"Đầu đuôi mọi chuyện thế nào? Kể ta nghe trước đã."

"Là thế này, hôm đó đệ lên Linh Dược sơn..."

Mông Cách bắt đầu dựng chuyện.

Kỳ thực Mông Bình chính là một kẻ cuồng tu luyện. Hấn tham mê sức mạnh đến điên cuồng, hoàn toàn không chú ý gì khác ngoài việc này, cũng chẳng giao du với ai. Vì vậy, hơn một tuần qua, những tin đồn khắp Thần Môn hoàn toàn không đến được tai hấn. Lúc này nghe Mông Cách đặt điều, đồ hết lỗi lên người tỷ muội Trác Thiên Lam, Mông Bình thập phần tức giận.

Dù gì Mông Cách cũng là biểu đệ hấn, có câu đánh chó phải nê mặt chủ. Trác Thiên Lam ra tay chẳng chút nê tình, biểu đệ hấn lại không có lỗi, nếu để yên đã chẳng phải là Mông Bình.

Dù vậy, hiểu quá rõ tính tình Mông Cách, Mông Bình cẩn thận hỏi lại: "Những điều ngươi vừa nói đều là sự thật?"

Mông Cách gật đầu lia lịa: "Đệ cam đoan tất cả đều là sự thật. Nếu nửa lời dối trá.."

Mông Bình khoát tay, hàm ý bảo Mông Cách không cần ba hoa.

Nhìn biểu hiện tức giận của Mông Bình, tâm tình Mông Cách vui như nở hoa. Tiệp nhân khốn kiếp kia kỳ này chết chắc rồi, ai bảo dám chọc vào hấn. Thực lực Mông Bình cao thế nào hấn hiểu rõ, ra tay độc ác càng phải nói.

Mông Cách cũng không lo sau này Mông Bình biết được sự thật sẽ trách phạt hấn. Dù sao chuyện xảy ra trên Linh Dược sơn hôm đó chỉ có bọn hấn và tỷ muội Trác Thiên Lam, còn ai có thể làm chứng? Bất quá, Mông Cách chỉ việc gằn cổ cãi, không nhận hấn sai, người nào biết được chân tướng sự việc chứ?

Chờ mãi không thấy Mông Bình có phản ứng gì, Mông Cách nôn nóng hỏi: "Biểu huynh định thế nào?"

Mông Bình ra chiều khó nghĩ, một lúc sau ngước lên, lạnh lùng nói: "Ta không phải không muốn giúp ngươi trả thù. Nhưng việc này rất khó khăn!"

Mông Cách cười nịnh nọt: "Với thực lực biểu huynh, giáo huấn tiệp nhân đó một chút sao lại khó khăn chứ?"

"Trác Thiên Lam mạnh hơn ta."

Mông Bình phun ra một câu làm Mông Cách nhảy nhồm, suýt té ra đất. Xưa nay hấn luôn lấy vị biểu huynh này làm tấm gương phấn đấu. Tuy biết Trác Thiên Lam thực lực mạnh mẽ nhưng Mông Cách chưa khi nào tin Mông Bình kém hơn.

Hấn lấp bấp về không tin: "Biểu huynh không đùa chứ? Làm gì có chuyện tiệp nhân đó mạnh hơn huynh, ha ha, ta biết huynh đùa mà!"

Mông Bình lắc đầu: "Ta không đùa. Đừng nói ta không phải đối thủ của nàng, hà huống nàng còn là đệ tử yêu của lão quái bà kia. Chạm vào bóng tay!"

"Vậy... chẳng lẽ biểu huynh định để tiệp nhân kia thoải mái sao? Đệ thật không cam lòng!"

Mông Cách oán hận.

Ánh mắt Mông Bình tàn độc, ngữ khí tàn nhẫn: "Ta nói bỏ qua khi nào? Nhưng hiện tại chưa thuận tiện, chờ khi đến thời cơ, ta sẽ giải quyết Trác Thiên

Lam và tiểu tử kia."

"Biểu huynh định..."

Mông Cách đầy hưng phấn.

Tay Mông Bình làm cử chỉ cửa nhẹ qua cổ, nhếch môi tàn khốc: "Không làm thì thôi, đã ra tay nhất định phải giết chết hết!"

Mông Cách càng thêm phấn khích, tuy vậy hắn vẫn lo lắng nói: "Nhưng... sự phụ của hai người này chắc chắn không dễ yên cho chúng ta."

"Ngu ngốc! Bọn chúng chết rồi, lấy ai nói ra cho hai lão già kia biết ta là hung thủ? Ngươi nói?"

"Không, không. Biểu huynh nói chí phải. Tiểu đệ ngu dốt không nghĩ ra!"

Mông Cách cười lấy lòng.

Nhìn bộ dáng xu nịnh của Mông Cách, Mông Bình thập phần chán ghét: "Về đi. Lo chuyên tâm tu luyện, ngươi đừng dựa vào ta mãi."

Mông Cách vâng dạ liên tục, hí hửng xuống núi, tâm tình hưng phấn tột độ.

oOo

Ba tháng qua nhanh.

Thiên Kiếm sơn, bên sườn núi vắng vẻ.

Ầm ầm!!

Tiếng động ầm ầm vang dậy, đất đá rung chuyển như địa chấn. Một góc sườn núi chột long ra, đổ ụp xuống, cát bụi tung bay mù mịt.

"Khụ khụ.."

Bóng người cao khoảng một thước bảy, không mập không gầy từ trong động phủ đổ sập lao nhanh ra, ho lên sặc sụa vì hít phải không ít bụi.

Mặt mày Biệt Hàn đỏ gay vì ho, đầu tóc dính bụi trắng xóa. Nó nhìn tay mình, lẩm bầm: "May mà ta nhanh chân, suýt chút nữa bị chôn sống trong động. Chẳng lẽ hiện giờ ta mạnh thế sao?"

Vừa rồi, Biệt Hàn tu luyện bất ngờ đột phá tầng tám Cường Nhục kỳ. Mừng rỡ quá độ, phần cũng muốn thử xem lực lượng tăng đến mức nào, Biệt Hàn tung một quyền vào vách động.

Chuyện xảy ra sau đó như vừa thấy, động phủ rung chuyển rồi đổ xuống ầm ầm làm Biệt Hàn hoảng kinh hồn vía, nhanh tay ôm chậu đựng linh dịch, ba chân bốn cẳng phóng ra ngoài, đến giờ còn chưa hoàn hồn.

Cuồng Ma Trọng Thể không hổ với danh xưng, mỗi lần đột phá cảnh giới lực lượng đều tăng lên điên cuồng. Biệt Hàn ước chừng lực lượng nó bây giờ ngót nghét sáu vạn cân, nghĩa là nhiều hơn gấp ba lần một tu giả tầng tám Cường Nhục kỳ bình thường.

"Một quyền khai sơn phá thạch" không còn nằm trong mơ tưởng nữa. Biệt Hàn tự tin nếu gặp lại Mông Cách, chỉ một đám cách không đã đủ hạ hắn đo ván.

Đạt đến tầng bốn Cường Nhục kỳ, tu giả khi tung quyền đã có thể mang theo kinh lực. Kinh lực ở đây không phải linh lực, mà chỉ là lực lượng thuần túy gây xáo động không khí mãnh liệt, cuốn theo khí lưu xung quanh đá thương đối thủ. Lực lượng càng mạnh đánh càng xa, hiệu quả cũng rõ rệt hơn.

Với lực lượng Biệt Hàn hiện tại, chỉ cần đối thủ đứng cách không quá năm trượng, nó tự tin có thể một quyền đánh chết, lực phủ ngũ tạng nát bấy.

Trải qua ba tháng liêu mạng tu luyện, cơ thể Biệt Hàn được cải tạo phát triển không ít. Nó cao hơn trước một cái đầu, cơ bắp rắn chắc hơn. Da thịt đen đúa biến mất, thay vào đó làn da mới trắng trẻo mịn màng như con gái khiến Biệt Hàn xấu hổ mất mấy ngày. Một điều đặc biệt, sức phòng ngự của nó tăng mạnh, vũ khí thế tục không thể nào tổn thương.

Biệt Hàn biết được chuyện này cũng nhờ lần trước, sau khi đột phá tầng ba thì việc đâm vào vách đá không còn giúp nó tạo ra vết thương. Tu luyện Cuồng Ma Trọng Thể lại đòi hỏi cơ thể phải có thương tích, vì vậy Biệt Hàn phải mượn thanh đao phòng thân của lão giúp việc Mạnh bá, tự chặt vào tay vào chân.

Thoạt đầu, việc làm này còn có hiệu quả, nhưng đến khi Biệt Hàn đột phá tầng năm, lực phòng ngự nó tăng trưởng đến chóng mặt. Thanh đao toàn lực chém lên người chỉ để lại dấu vết trắng trắng nhàn nhạt, sau đó nhanh chóng biến mất.

Khổ nhất là lưỡi đao mẻ như răng cưa, Mạnh bá khi nhận lại thanh đao mặt nhăn mày nhí, râu rí không thôi. Biệt Hàn áy náy phải hứa hẹn sau này sẽ đền cho thanh đao khác, lão mới vui vẻ phần nào.

Sau lần đó, Biệt Hàn càng rầu rĩ hơn cả Mạnh bá. Thanh đao không còn tác dụng, nó biết làm thế nào tự tạo thương tích? Nếu biết nỗi "khổ tâm" của Biệt Hàn, chắc vô số tu giả trợn mắt học máu mà chết vì hận. Thử họ ao ước không được, tiểu tử này lại vì dư thừa mà phiền muộn.

Đang lúc bí bách, Biệt Hàn bỗng nhớ ra cây kiếm nhật được của tên Bành Nhị vẫn số khi trước ở đầm nước. Kiếm nhỏ màu đỏ, cầm trên tay cực kỳ nóng bức, trên thân kiếm một luồng khí lưu đỏ rực di chuyển tới lui rất đẹp mắt.

Lúc đó, ý trọng lực phòng ngự cường hãn, Biệt Hàn tùy tiện chém một nhát lên tay. Tiểu kiếm ngập sâu hơn hai phần ba, máu tươi bắn ra ồ ạt, thiếu chút nữa cắt rời tay nó ra làm Biệt Hàn một phen kinh hãi. May mắn nó không dùng hết sức, bằng không hậu quả thật chẳng dám nghĩ.

Mỗi khi tu luyện Cuồng Ma Trọng Thể, các vết thương đều nhanh chóng biến mất. Dù vậy, Biệt Hàn không dám chắc liệu một bộ phận cơ thể như cánh tay đứt rời ra có thể mọc lại như mới hay không? Đương nhiên nó chẳng dám thử, chẳng may không thể mọc lại một cánh tay khác, Biệt Hàn có nước khóc hận vì ngu ngốc.

Tiểu kiếm sắc bén dị thường, cắt đá như cắt đậu hũ. Đến khi tu vi Biệt Hàn đột phá tầng bảy, tiểu kiếm vẫn như trước dễ dàng xuyên thấu da thịt nó. Duy có điều Biệt Hàn phải dùng sức nhiều hơn, chứng tỏ lực phòng ngự cơ thể nó vẫn tăng mạnh, chỉ hiềm nỗi tiểu kiếm không phải thứ bình khí tầm thường như thanh đao khi trước có thể so sánh.

Được vậy, Biệt Hàn càng mừng rỡ, nó chỉ sợ tiểu kiếm không tổn thương được cơ thể, lúc đó chẳng biết làm sao.

Vút!

Xa xa, bóng người xé gió bay đến.

Chớp mắt Nhị trưởng lão đã đến trước mặt Biệt Hàn, thân hình được bao bọc trong lớp khí lưu, trôi nổi trên không trung.

Nhẹ nhàng hạ xuống, Nhị trưởng lão nhìn đồng đất đá lở la liệt, hỏi: "Có chuyện gì?"

"Động phủ bị sập xuống.."

Biệt Hàn ấp úng.

Nhị trưởng lão nhíu mày: "Chuyện đó ta thấy. Ta muốn hỏi lý do vì sao?"

Biệt Hàn thật chẳng biết đáp như thế nào, không lẽ bảo nó lỡ tay đánh sập động, sự phụ tin nó mới lạ. Rút kinh nghiệm từ lần trước, Biệt Hàn hiểu có một số việc không nên nói nhiều, cần phải chứng minh bằng hành động. Hơn nữa, thời gian qua chỉ chuyên tâm tu luyện, nó chưa kịp nghĩ ra lý do giải thích cho việc tu vi tăng nhanh. Hiện tại nếu sự phụ phát hiện, vặn hỏi chỉ e nó đáp không hợp lý sẽ dễ lộ sơ hở.

Thái độ nó càng thêm lúng túng: "Việc này... là do..."

"Địa chấn?"

Nhị trưởng lão nghi hoặc.

"Vâng! Đúng là do địa chấn.."

Biệt Hàn vội gật đầu, đồ hết mọi chuyện lên đầu thiên nhiên là thượng sách.

Nét mặt Nhị trưởng lão thoáng lo lắng rồi nhanh chóng biến mất: "Người không sao chứ? Gần đây hình như cao lên không ít?"

Những cảm xúc thay đổi trên mặt sự phụ, Biệt Hàn đều thu vào tầm mắt. Không nghĩ nó khiến lão khổ tâm như vậy mà vẫn còn quan tâm đến nó. Biệt Hàn cúi đầu: "Đệ tử chạy ra kịp nên không có việc gì. Tạ sự phụ quan tâm!"

Biệt Hàn ngoại trừ cao lớn, cơ bắp hơn một chút, kỳ dư không thay đổi gì lắm. Nước da trắng trẻo khiến nó nhìn càng thêm yếu ớt, hết công tử bột.

Nhị trưởng lão càng nhìn càng chán nản. Lòng thầm nghĩ tiểu tử này ở đây, ngày đêm ru rú trong động phủ, ăn ngủ phủ phê, trắng da đỏ thịt. Thật sung sướng!

Chỉ khổ cho kẻ làm sự phụ như lão, từ đó đến nay chưa ngày nào yên giấc. Trước mặt lão không ai dám nói gì nhưng sau lưng tiếng đàm tiếu vang lên không ngừng. Lão chỉ đành bỏ ngoài tai, giả mù giả điếc không biết gì cho bớt tủi nhục.

Nhớ đến chuyện này, lại nhìn gã đệ tử hư thân mất nết, sắc diện Nhị trưởng lão xám xịt, hằm hằm nói: "Gần đây ở Thanh Minh trấn xuất hiện lũ cường đạo thường xuyên cướp của giết người, không việc ác nào không làm. Người dân nơi đó cầu cứu bốn môn. Môn chủ lệnh cho các đệ tử xuống núi vì dân trừ hại, ngay ngày mai sẽ xuất phát. Mặc dù người tu luyện không ra gì nhưng không thể suốt ngày ăn không ngồi rồi. Sáng mai hãy xuống cùng đi với mọi người. Đám cường đạo tu vi thấp kém, sẽ không có gì nguy hiểm, người không phải lo lắng, khôn ngoan một chút để bảo toàn tính mạng là được. Nhớ đừng làm xấu mặt ta! Hừ!"

"Đệ tử rõ rồi."

Biệt Hàn gật đầu.

Nhị trưởng lão định đưa cho Biệt Hàn vài món linh khí phòng thân, chợt nhớ ra gã này làm gì có tí tu vi để sử dụng. Thở dài tiếc hận một phen, lặng lẽ bay đi.

Đứng nhìn theo thân hình già nua, Biệt Hàn thầm suy tính.

Một đêm qua nhanh.

Lực lượng Biệt Hàn sau một đêm khổ luyện tăng thêm một chút, theo nó nhắm tính có lẽ phải cần thêm thời gian ít nhất một tháng để đạt đến tầng tám đỉnh phong. Lúc đó mới có hy vọng đột phá cảnh giới, thăng lên Tụ Linh kỳ, đủ tư cách trở thành đệ tử nội môn.

Một bước này với tu giả bình thường vô cùng khó khăn, có người dừng lại ở trạng thái đỉnh phong suốt đời vẫn không tài nào đột phá được. Nhưng Biệt Hàn tự tin với lực lượng tích súc đến mức quái thai như nó sẽ dễ dàng vượt qua.

Đây là sự tự tin do thực lực chân chính mang lại.

Trời sáng tỏ. Biệt Hàn lập tức xuống núi, tiến về điểm tập kết là chân núi Thần sơn, nơi lúc trước tham gia khảo thí.

Lúc Biệt Hàn đến đã thấy rất đông đệ tử tập trung nơi đó, ồn ào náo nhiệt. Khi thấy nó đi tới, một số tên chỉ trò xầm xì bàn tán, sau đó cười phá lên, loáng thoáng nghe được mấy chữ "phế vật, ngu xuẩn.."

Biệt Hàn không để trong lòng, lặng lẽ tìm một góc ngồi xuống.

Trong đám đệ tử, một thiếu niên nhìn có vẻ ốm yếu đột nhiên đi về phía Biệt Hàn.

Tới gần Biệt Hàn, gã nhìn nó cười ngượng ngùng, e dè nói: "Ngươi... ngươi khỏe không?"

Biệt Hàn ngạc nhiên nhìn gã: "Ta nhìn ngươi quen quen nhưng không nhớ đã gặp ở đâu?"

"Ta... ta tên Lang Ben, lần trước thấy ngươi ở khảo thí."

Thiếu niên rụt rè nói, mặt đỏ lên như gấc làm cho da dẻ có phần quái dị của gã càng thêm kỳ, đốm đỏ đốm trắng nở khắp nơi như tắc kè bông.

Gã Lang Ben này từ nhỏ mắc chứng bệnh quái lạ, da dẻ toàn thân lốm đốm, kể cả vùng mặt cũng bị. May cho gã sinh ra trong gia cảnh khá khẩm, có kẻ hầu người hạ nên đỡ tủi nhục. Tuy vậy bọn trẻ đồng lứa lại xa lánh, gã suốt ngày chỉ biết ở nhà, xem sách nuôi cá lấy làm thú vui.

Lần khảo thí vừa rồi, thấy Biệt Hàn có tư chất thượng phẩm linh căn, gã rất ngưỡng mộ, muốn làm quen nhưng lại không có cơ hội, hơn nữa cũng ngại diện mạo bản thân.

Hiện tại nhận ra Biệt Hàn bị mọi người cô lập, đồng bệnh tương lân nên Lang Ben đánh bạo đến bắt chuyện. Bản tính gã nhút nhát, ăn nói không được lưu loát cho lắm, lập bắp mãi mới nói được bấy nhiêu.

Biệt Hàn cũng nhớ ra thiếu niên này rồi, nó mỉm cười: "Ra là Lang Ben huynh. Khi đó thấy huynh được thu nhận trước, ta đã rất hâm mộ!"

Lang Ben nghe vậy, mặt càng thêm đỏ: "Không dám! Biệt huynh tư chất tuyệt đỉnh, ta mới là người phải ngưỡng mộ."

Vừa nói chợt nhớ gần đây mọi người truyền lưu tin tức Biệt Hàn là phế vật không thể tu luyện, mặt Lang Ben dờ ra. Gã sợ Biệt Hàn nghĩ gã cố tình châm chọc, liền ấp úng giải thích: "Ta... ta không cố ý.."

"Không hề gì. Lang huynh cứ nói chuyện thoải mái, đừng câu nệ tiểu tiết."

Biệt Hàn xua tay.

Từ lúc Biệt Hàn xuất hiện, Mông Cách trong vòng vây đám đệ tử vẫn luôn nhìn về hướng nó.

Nhị trưởng lão có lệnh, hẳn không dám kiếm cớ gây chuyện với Biệt Hàn. Nhưng lửa giận trong lòng Mông Cách không sao dập tắt, cứ chực bùng lên.

Đoạn ân oán của Mông Cách và Biệt Hàn, những tên đệ tử còn lại đều không biết. Chỉ nghe nói cả hai từng gặp qua, sau đó tiếng tăm phế vật của Biệt Hàn nhờ Mông Cách mà nổi như cồn.

Thấy sắc diện Mông Cách khó coi, một tên nhanh nhẩu lên tiếng: "Mông ca không vừa mắt tên Biệt Hàn đó?"

Mông Cách âm trầm gật đầu: "Một tên phế vật ngay cả Cường Nhục kỳ còn chưa đạt tới, lại đứng chung hàng ngũ với chúng ta, các ngươi không thấy nhục sao?"

Gì chứ, Nhị trưởng lão không cho hẳn ra tay, không phải có thể đốc thúc đám lâu la vẫn luôn tìm cách lấy lòng hẳn làm thế hay sao?

Tên kia nghe thế, trong lòng hứng khởi, cơ hội để hấn ghi điểm trước mặt Mông Cách đến rồi, nhao nhao nói: "Mông ca muốn xử trí hấn ra sao? Tiểu đệ sẽ làm Mông ca hài lòng!"

Gã mập đứng gần đó cười khinh miệt: "Bàng Môn nguoi ngay cả tảng hai còn chưa tới, lại đòi ra mặt thay Mông ca?"

Tên Bàng Môn nghe chê bai, định trả đũa nhưng khi thấy người lên tiếng là một gã mập mạp tròn quay như con heo, mặt phúng phính mỡ, hai mắt ti hí, đành nuốt hận vào trong, chỉ nói: "Ta tu vi thấp kém nhưng cho tên phế vật kia một bài học vẫn thừa sức."

Gã mập kia tên Tả Đạo, là kẻ có trung phẩm linh căn, khảo thí một lượt với Biệt Hàn lần trước. Khinh khinh nói: "Bao huynh đệ ở đây, có ai tu vi thấp hơn nguoi, khi nào đến lượt nguoi lên tiếng?"

Bàng Môn rất tức tối mà không dám nói gì, chỉ im lặng nghiêng răng muốn trợn quai hàm, giống như đang tưởng tượng nhai thịt tên mập đáng ghét.

"Không cãi nhau nữa! Bàng Môn có ý tốt, đi làm đi, nhớ chỉ đánh hấn thành đầu heo thôi, đừng quá tay! Còn nữa, chẳng may người khác hỏi tới nhất định không được khai ra ta xúi giục. Nếu không..."

Mông Cách bỏ lửng câu nói, cười lạnh lùng.

Có cho mười cái mạng, Bàng Môn cũng chẳng dám khai Mông Cách ra. Gã cười lớn: "Mông huynh yên tâm! Tiểu đệ chưa bao giờ bán đứng huynh đệ."

Nói xong, Bàng Môn hăng hái tiến về phía Biệt Hàn và Lang Ben đang hàn huyên, quyết tâm biểu hiện thật tốt, phải đánh tên phế vật kia thành cái mền rách, kêu cha khóc mẹ. Có thể cuộc sống sau này của gã mới mong được Mông Cách nâng đỡ khá lên một chút.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Một Đám Đê Tiên

Từ đầu Biệt Hàn đã thấy bọn Mông Cách, nhưng nó phớt lờ xem như không khí. Tên kia đã không tìm nó gây sự thì thôi, Biệt Hàn chưa có lý do để ra tay. Nó định chờ đến lúc chạm trán bọn cường đạo sẽ tìm cơ hội báo thù.

Không ngờ chưa gì Mông Cách đã xúi giục một tên hợm hĩnh đi tới, bộ dạng oai vệ nhìn thật buồn cười.

Lang Ben quay lưng về hướng đó nên không biết việc đang diễn ra, chỉ thấy Biệt Hàn mỉm cười, lại tưởng nó cười gã, mặt đỏ lựng lấp ba lấp bắp.

Bàng Môn đặt những bước chân dừng hẳn về phía trước. Nội tâm gã tràn ngập cảm xúc hưng vinh, có cảm tưởng tất cả đều chú mục vào nơi này, sân khấu dành riêng cho gã độc diễn. Nghĩ vậy, bộ ngực lép của Bàng Môn càng cố ưỡn ra trước.

Đến trước mặt tiểu tử phế vật, gã đồng dục cất giọng cổ lăm cho oai vệ thành ra ồm ồm như vịt đực: "Tiểu tử, nơi này không phải chỗ trẻ nít chơi đùa, mau rút về đi!"

Nói xong câu này, Bàng Môn càng thêm thần phục bản thân. Oai dũng đến thế là cùng, mắt hơi liếc quanh, quả nhiên rất nhiều người đang nhìn về phía gã. Tim Bàng Môn đập thình thịch, lần đầu tiên gã được hưởng cảm giác là trung tâm vũ trụ thế này. Tiểu tử kia chắc chắn sẽ sợ đến vỡ mật, quỳ xuống lạy lạy, van xin gã tha mạng. Sau đó, Bàng Môn sẽ kẻ cả theo kiểu bề trên từ cao nhìn xuống, cho nó một con đường sống.

Ánh mắt Bàng Môn mơ màng, môi nhếch lên nở nụ cười đầy khoái cảm. Gã đang sống trong những phút giây mơ tưởng đẹp nhất cuộc đời.

"Nguoi bao nhiêu tuổi?"

Khác với những điều Bàng Môn thầm tưởng tượng, tiểu tử kia chợt hỏi một câu chẳng liên quan gì, làm gã cụt hứng.

Tâm trạng vui sướng tan biến, roi bịch từ trên cao xuống, Bàng Môn rống lên như heo bị chọc tiết: "Ta mười lăm, nguoi hỏi làm gì?"

Biệt Hàn lãnh đạm: "Cũng là trẻ con thôi. Tại sao nguoi ở đây được, ta lại không?"

"Tại sao ư? Ta sẽ cho nguoi biết tại sao!"

Bàng Môn phấn nộ quát to, lực lượng trong cơ thể nhanh chóng bộc phát, trôi theo hai tay giáng mạnh lên ngực Biệt Hàn.

Bộp! Bộp!

Âm thanh khô khốc vang dội.

Thân hình Bàng Môn bật ngửa ra sau, đôi tay đau đớn kinh khủng. Khi gã nhìn xuống mới biết tay mình đã gãy làm đôi, xương trắng đâm toạc da thịt, máu chảy lênh láng.

Miệng gã rú lên như con thú bị thương: "Aaaaaa... tay ta...!!!"

Biệt Hàn vẫn đứng im bất động. Bàng Môn ra tay quá chậm, nó có thể né được dễ dàng nhưng Biệt Hàn không muốn né, thử dựa vào lực phòng ngự cường hãn chịu đòn xem sao.

Kết quả thế nào, những người có mặt tại đây đều đã chứng kiến.

"Thật vô dụng!"

Mông Cách tức giận rít khế.

Một gã ốm yếu, cao lêu nghêu như cây sào thấp giọng: "Bàng Môn tu vi kém nhưng dù gì cũng tăng hai Cường Nhục kỳ. Vừa rồi phế vật kia chỉ đứng yên chịu đòn, dựa vào lực phản chấn làm gãy hai tay Bàng Môn. Chẳng lẽ hắn có tu vi cao hơn?"

"Nhảm nhí! Trong môn có ai chẳng biết hắn tu luyện không ra gì? Người nói vậy khác nào ám chỉ Mông ca nói khoác?"

Gã mập Tả Đạo hừ mũi.

Thình lình bị Tả Đạo đâm sau lưng, tên cao lêu nghêu giật mình lập tức phản bác: "Ta chỉ theo việc mà suy, không có ý đó. Người đừng ngậm máu phun người!"

Luận công phu mềm mép, Tả Đạo tự hào chẳng thua kém ai, cười lạnh đố thêm: "Rõ ràng biết nhờ Mông ca mà mọi người mới hay tiểu tử kia là phế vật. Người lại còn nghi ngờ thực lực hắn, không có ý cười chê Mông ca là gì? Ở đây ai chẳng biết lâu nay người vẫn không phục Mông ca, luôn nói xấu sau lưng hắn?"

Gã cao lêu nghêu giận run người nhưng không biết nói sao, chỉ tay vào mặt Tả Đạo: "Người... giỏi lắm! Ta nói không lại người, có gan ra so đấu."

"Ta sợ người sao?"

Tả Đạo khinh khỉnh chẳng chút sợ hãi. Tên kia cũng chỉ có tư chất trung phẩm linh căn như hắn, nhập môn cùng lúc, Tả Đạo không tin sẽ thua thiệt.

"Hai người cầm miệng cho ta!"

Mông Cách bực bội quát.

Lúc thường hai tên này tranh đấu mong giành được sự ưu ái của hắn, Mông Cách rất hứng thú. Nhưng hiện giờ lúc nào chứ, tiểu tử kia còn khỏe phây phây ra đó, bên này bọn chúng lại tranh thủ cơ hội xúc xiểm nhau, rõ là ngu xuẩn. Mông Cách thêm cho mỗi tên một chưởng về châu ông bà, đỡ rầy lỗ tai hắn.

Trong lúc bọn chúng tranh cãi, Bàng Môn đáng thương vẫn nằm rên rỉ giữa sân, không kẻ nào ra đỡ dậy đưa đi băng bó, khổ sở đến cực điểm.

Tên khác thân hình nhỏ thó, mặt như chuột lại còn nổi đầy tàn nhang đi tới sát Mông Cách, nhỏ giọng nói: "Mông ca, tiểu tử kia chắc chắn có mang dị bảo trong người. Bằng không với tu vi kém cỏi của hắn không thể nào đả thương Bàng Môn."

Mắt Mông Cách xẹt qua một tia sáng lạn, chợt lắc đầu: "Không đúng. Chưa đạt đến Tụ Linh kỳ quyết không thể vận dụng linh khí. Ngay cả linh khí phòng ngự cũng cần truyền linh lực vào mới phát huy tác dụng."

"Mông ca, huynh có điều không rõ. Có một số bảo vật đặc thù không đòi hỏi cảnh giới người sử dụng, chỉ cần mang trên người lập tức phát huy công dụng cường hãn."

Tên mặt chuột cười nói, khuôn mặt càng thêm gian xảo.

"Còn có chuyện này? Đúng rồi, ta nhớ từng nghe biểu huynh nói qua một lần, nhất thời không nhớ."

Mông Cách đắn đo rồi tiếp: "Ta không thể xuất thủ. Người có cách nào không?"

Gã mặt chuột đắc ý: "Dù bảo vật đặc thù nhưng tu vi thấp kém cũng chỉ phát huy ở mức giới hạn. Tên kia còn chưa bước vào tầng một, ta đoán chắc lực phòng ngự của hắn không quá tầng bốn."

Mông Cách đảo mắt nhìn quanh. Ngoại môn đệ tử vô số, không ít kẻ có tu vi vượt quá tầng bốn. Nhưng đa phần đều kéo bè kết phái chia năm xẻ bảy, dưới tay hắn không được mấy người.

Hiểu ý, gã mặt chuột cúi người: "Vừa may tháng trước tiểu đệ đột phá tầng năm, nguyện vì Mông ca ra sức khuyến mãi."

"Tốt! Ta sẽ không bạc đãi người."

Mông Cách vô cùng hài lòng nói.

Chỉ chờ có thể, gã mặt chuột tràn ngập tự tin, theo lộ trình Bàng Môn thực hiện khi nãy tiến lại gần Biệt Hàn.

"Tiểu tử, phế vật như ngươi không nên xuất hiện ở chỗ này!"

Gã mặt chuột độc ác hơn Bàng Môn không chỉ một lần, vừa đến gần Biệt Hàn đã gầm lên một tiếng, không để nó kịp đề phòng, kinh lực cuộn cuộn khai sơn phá thạch từ song quyền âm âm lao ra, hung hãn đập mạnh lên người Biệt Hàn, chủ yếu là vùng ngực.

Sóng kinh lan tỏa.

Rốp!

Tiếng gãy khô giòn, hai quyền đầu của gã mặt chuột lật ngược lên, xương cổ tay đâm ra trắng hếu. Thân thể nhỏ bé bay ngược lên cao, vẽ một đường cong tuyệt mỹ, sau đó nặng nề đáp xuống Bàng Môn còn đang lẫn lộn.

Bịch!

"Hự!"

Bàng Môn đáng thương hai con mắt tròn ngược, miệng học máu, ngay cả rên cũng không nổi.

Gã mặt chuột càng thảm hại hơn. Lực công kích của gã mạnh hơn Bàng Môn thế nên phản lực phải hứng chịu gấp bội phần, máu mũi máu mồm trào ra, giấy tê tê như gián bị đập đầu.

Không khí cực kỳ quái dị.

Phế vật nổi tiếng trong môn, đứng yên cho hai tu giả tầng hai và tầng năm Cường Nhục kỳ công kích. Kết quả hai tu giả kia đang nằm sải lại, co giật khác nào gà bị cắt tiết. Mọi người mắt tròn mắt dẹt nhìn Biệt Hàn như nhìn quái vật, chẳng ai hiểu vì sao.

Kỳ thực, tu giả tầng bảy, tám Cường Nhục kỳ cũng có thể đứng im chịu đòn từ hai tu giả kia mà không hề hấn gì. Nhưng họ quyết không thể chỉ đứng yên đã khiến hai gã chịu thương tích trầm trọng như vậy.

Để làm được tình trạng thế này, căn cơ thể mạnh mẽ bậc nào, không ai rõ. Chỉ biết phải cực kỳ mạnh mẽ, mạnh đến mức không còn khái niệm thân xác con người, đã thuộc về phạm trù quái thú.

Lang Ben mồm há to, lắp bắp nói: "Biệt... Biệt huynh... mạnh... mạnh thật.."

Biệt Hàn cười khổ, nó thật sự không thấy chút gì đáng tự hào, chỉ tại hai gã kia quá yếu. Lắc đầu nói: "May mắn, may mắn thôi!"

Lang Ben không biết nói gì. Nếu đó là may mắn, hần tin đổi lại là mình ăn đòn chắc sẽ không may mắn được như vậy.

Mông Cách thần sắc hằm hằm, lừ mắt nhìn đám thuộc hạ vô dụng. Khi nãy nãy Biệt Hàn phế vật, bây giờ nhìn lại đám này, Mông Cách không biết ai mới xứng đáng với danh hiệu kia.

Thấy Mông Cách nhìn mình, gã mập Tả Đạo rớt rít xua tay: "Tình trạng đệ hiện giờ không khỏe chút nào, tự dưng đau đầu kinh khủng thế này, ôi chao!"

Hai tay Tả Đạo ôm đầu nhăn nhó, ra vẻ vô cùng đau đớn.

Mắt Mông Cách liếc sang gã cao lêu nghêu kẻ bên. Tức thì gã kia ôm bụng ngồi xuống: "Ui... ta đau bụng quá...!"

Thoáng chốc cả đám đang khỏe mạnh đều đổ bệnh, tiếng rên rĩ ưm trời. Thậm chí có tên còn chạy đi tìm nhà xí.

"Đau sao? Đau chỗ nào ta chữa cho?! Con mẹ lũ khốn kiếp các ngươi, lúc nãy còn hăng hái lắm mà, một đám phế vật hèn nhát!"

Mông Cách nổi điên, tay nắm chân đá loạn xạ lên đám thuộc hạ, mồm chửi rủa không ngớt.

"Ha ha, ban ngày ban mặt có chuyện gì về nhà bảo nhau, Mông Cách lão đệ sao lại thượng cẳng chân hạ cẳng tay khó coi như vậy? Các ngươi bảo có phải không? Ha ha..!"

"Vương ca nói không sai. Ta cũng thấy ngứa con mắt nhưng thôi mặc kệ, dù gì cũng là chó cắn chó thôi mà! Bận tâm làm gì, há há.."

"Mặc huynh nói sai rồi. Ta thấy chó cắn chó còn không thăm khốc bằng cảnh này. Hay dà, thật là một trường bi kịch khiến người ta phải rơi lệ.."

Tiếng cười cợt, châm biếm lần lượt vang lên càng làm Mông Cách giận điên người. Hần ngược nhìn tên đầu lĩnh đám người vừa chế nhạo, tức giận nói: "Vương Ngũ, ta và ngươi xưa nay nước sông không phạm nước giếng. Ngươi muốn gì?"

Nam tử lên tiếng đầu tiên chính là Vương Ngũ, đệ tử lần trước dưới chân núi được sự ủy thác của Tống Lâm thu xếp nơi ở cho Biệt Hàn, còn đưa nó tiền ăn uống, mua y phục.

Vương Ngũ cũng có tu vi Cường Nhục kỳ tăng tám, trong đệ tử ngoại môn danh vọng khá cao, dưới trướng có không ít thủ hạ. Vừa rồi thấy bọn Mông Cách có ý xấu với Biệt Hàn, hắn đã muốn can thiệp, nhưng Biệt Hàn vẫn còn chống đỡ được nên thôi. Hiện tại nhìn bọn Mông Cách như chó nhà có tang, ngứa mồm không chịu được mới buông lời trêu chọc.

Lời nói ra không rút lại được. Huống chi người cương trực như Vương Ngũ lâu nay đã không ưa gì kẻ tiểu nhân Mông Cách. Lúc này trở mặt cũng chẳng có gì phải hối tiếc, sợ sệt.

Vương Ngũ cười hềnh hếch: "Đúng là ta và ngươi không thù oán. Chỉ có điều thấy các ngươi hòa nhau ức hiếp tiểu huynh đệ kia, không ngờ chẳng làm được gì ngược lại còn bị ăn đòn. Ta buồn cười thì cười, không được sao? Phải không các vị huynh đệ?"

"Ha ha, Vương ca nói chí phải. Khi nào đến lượt tên cụt tay ngươi quản cái miệng bọn ta?"

"Xi, hùng hổ gì chứ? Bất quá chỉ là một gã tàn phế, cầm chén ăn cơm còn chưa xong."

Thân hình Mông Cách run lên từng chập như bị sốt rét, mặt tái xám, cặp mắt trợn lên gần löt tròn: "Các ngươi... một lũ khốn kiếp nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng. Chờ xem các ngươi sẽ hối hận như thế nào vì dám trêu vào ta!"

"Ngươi cần ta sao? Phì, sợ quá đi mất!"

Một tên phun nước bọt khinh miệt, cả đám lại cười rộ lên.

"Có chuyện gì, sao lại ồn ào thế?"

Thanh âm nghiêm khắc bỗng cất lên, đem những tiếng xôn xao dập tắt.

Trên thềm đá xuất hiện hai thanh niên, khuôn mặt bình thường mang theo sự kiêu ngạo. Hai gã này giống nhau đến kỳ lạ, từ màu tóc, mặt mũi, chiều cao. Điểm khác biệt duy nhất giữa họ là một người vạm vỡ, người kia có phần gầy hơn. À, chót mũi gã vạm vỡ có một nốt ruồi to đen. Những người luôn lấy làm đau đầu mỗi khi muốn phân biệt giữa hai gã này có lẽ phải reo lên sung sướng khi thấy nốt ruồi kia.

"Huynh đệ Lý Hách đến rồi."

Bên dưới, tên nào đó kêu khẽ.

Lang Ben lập bập nói nhỏ, vừa đủ Biệt Hàn nghe: "Hai người đó là huynh đệ song sinh. Người vạm vỡ to hơn là huynh, tên Lý Hách. Người kia gọi Lý Hoảng. Họ thuộc nội môn đệ tử, danh vọng rất lớn, nghe nói rất được các vị trưởng lão ưu ái, nằm trong số ít người có hy vọng trở thành đệ tử chân truyền."

Biệt Hàn à một tiếng, không nói gì.

"Vừa xảy ra chuyện gì?"

Ánh mắt bức người của Lý Hách chậm chậm lướt qua đám người, dừng lại chỗ Bàn Môn và gã mặt chuột đang nằm ngay đơ, lên tiếng hỏi.

Tĩnh lặng bao trùm.

Đám đệ tử bên dưới chia làm ba phe. Phe Vương Ngũ ủng hộ Biệt Hàn, đương nhiên không nói gì. Một phe trung lập, càng chẳng muốn nói. Còn lại nhóm Mông Cách, lúc này cả đám tinh thần xuống thấp, nào còn hứng thú gì để lên tiếng. Vừa rồi thấy Biệt Hàn hiển uy, bọn chúng cũng phát sinh e dè.

Mông Cách e ngại Nhị trưởng lão hỏi tội, đương nhiên không dám thẳng mặt chỉ hướng Biệt Hàn, mồm ngậm như thóc.

Lý Hách cau mặt, chưa biết thế nào, tình cờ nhìn thấy Mông Cách lấp ló ló, liền cười hỏi: "Không nghĩ chuyến đi lần này cũng có Mông đệ tham dự, mau cho ta biết đã xảy ra chuyện gì?"

Chạy trời không khỏi nắng, Mông Cách than thầm. Ý nghĩ xoay chuyển thật nhanh, vẻ mặt tươi cười: "Tiểu đệ bái kiến hai vị sư huynh. Đệ cũng vừa mới đến chưa lâu, không rõ chuyện gì. Lý huynh nếu cần, sao không hỏi Tả Đạo? Hắn là người đến trước tiên, chắc hắn rõ hơn ai hết."

Nói đoạn Mông Cách ném sang gã mập Tả Đạo cạnh đó tia nhìn đe dọa, ý muốn nhắc nhở "ngươi nên biết phải nói gì".

"Ai là Tả Đạo?"

Miệng Lý Hách hỏi nhưng mắt nhìn chăm chăm vào Tả Đạo. Thái độ Mông Cách ai nhìn chả hiểu, chỉ là kế trá ngụy của gã để sau này nhờ bị Nhị trưởng lão truy vấn còn có cái mà giao phó.

"Là... là ta.."

Tà Đạo thầm mắng Mông Cách đề tiện, không dám chậm trễ đứng dậy, sợ sệt nói.

Lý Hách gật đầu: "Kẻ nào đã thương hai người kia?"

Tà Đạo hơi đắn đo, tay chỉ Biệt Hàn nói: "Là hắn."

Không cần biết đầu đuôi sự việc thế nào, rõ ràng Biệt Hàn "đã thương" hai tên kia. Tà Đạo chỉ điểm, không lo sau này sẽ bị ai hỏi tội, gã chỉ nói sự thật thôi mà.

Nhìn tên tiểu tử nét mặt non nớt chưa đến mười bốn tuổi, thân hình có phần hơi gầy, không chút lực lượng, Lý Hách kinh nghi: "Người đã thương bọn họ?"

Lang Ben thấy Biệt Hàn bị nghi oan, liền lập bập lấy hết can đảm nói: "Không... không phải. Là... là... bọn họ... bọn họ..."

"Ta không hỏi người. Tiểu tử kia mau trả lời."

Lý Hách ngắt ngang. Hắn không có kiên nhẫn nghe tên có nước da quái dị, miệng mồm cà lăm nói hết.

"Không phải ta."

Biệt Hàn điềm nhiên đáp.

"Người thật quá vô sỉ! Ở đây ai cũng thấy khi này người và bọn họ giao thủ, còn ra tay đánh người nặng như vậy."

Gã cao lêu nghêu thấy Mông Cách liếc mình, liền mạng đứng lên, oanh oanh liệt liệt nói to.

Vương Ngũ nghe vậy liền bật dậy, dữ tợn quát: "Ta nói vô sỉ mới đúng là đám các người. Cả lũ hòa nhau bắt nạt huynh đệ này, không ngờ đã trúng thiết bản, tự chuốc nhục nhã. Bây giờ lại thành ra huynh đệ kia ra tay đánh người, con mẹ tiểu tử không biết nhục, có tin ta vặn ngược cổ người ra sau gáy không?"

"Phải phải, một đám không biết nhục!"

"Ha ha, ăn có thể ăn bậy, nhưng nói không thể nói bậy. Tự chuốc họa vào thân!"

Lý Hoàng từ đầu vẫn bảo trì im lặng, lúc này lên tiếng: "Tất cả yên lặng. Tiểu tử kia nói."

Không ít người đều rõ, Lý Hoàng là đệ nhưng tu vi cao hơn Lý Hách, tính cách tàn nhẫn, lại rất kiêu lời. Hắn chỉ nói những gì cần nói, không nhiều không ít hơn một chữ, như sợ nói nhiều tu vi sẽ suy giảm.

Biệt Hàn vẫn bình thản, chậm rãi đáp: "Ta đang nói chuyện với Lang huynh. Hai người đó bỗng đi tới, xuất thủ tấn công. Ta may không việc gì, họ lại bị như vậy. Quả thật không liên quan đến ta, từ đầu đến cuối ta vẫn đứng yên. Hai vị không tin có thể hỏi mọi người."

Vương Ngũ cười trong bụng. Tiểu tử này còn làm ra vẻ không biết gì, rõ ràng trên người có mang bảo vật phòng ngự đã thương hai tên ngu ngốc kia.

Nghĩ vậy nhưng Vương Ngũ đương nhiên không nói ra. Hắn rất có hảo cảm với Biệt Hàn.

Huynh đệ Lý Hách nhìn nhau, chẳng rõ nghĩ gì. Chỉ thấy Lý Hoàng gật đầu, Lý Hách trầm giọng nói: "Thời gian đã tới, chuyện này để sau sẽ truy cứu. Trước khi lên đường, ta có một số việc muốn dặn dò các người."

Ra hiệu cho vài đệ tử mang hai người Bàng Môn vào trong trị thương, Lý Hách tiếp: "Bọn cường đạo chúng ta có nhiệm vụ thảo phạt không phải tầm thường. Ngoài đám cao thủ thế tục không có tính uy hiếp, trong chúng có vài tên là phân đồ những tiểu tông môn thuộc giới tu chân. Vì vậy, tất cả phải nghe theo lệnh chúng ta điều động. Kẻ nào làm trái, chết!"

Nhận thấy đệ tử bên dưới yên tĩnh tuyệt đối, thần sắc nghiêm trọng, Lý Hách biết lời nói đã đạt hiệu quả, đắc ý cười lớn: "Nói là nói vậy, có huynh đệ bọn ta ở đây, các người đừng quá lo lắng! Ngoài ra, phần thưởng bên trên đưa xuống thật không tệ. Lần này, kẻ nào giết chết thủ lĩnh cường đạo sẽ được ban thưởng một kiện thượng phẩm linh khí và một số đan dược quý giá trợ giúp tu hành."

Bên dưới ồn ào một trận. Thượng phẩm linh khí là thứ vô số nội môn đệ tử cầu còn không được. Đa phần chỉ có hạ phẩm linh khí, may mắn lắm mới được một kiện trung phẩm linh khí, như vậy đã đủ chấn nhiếp những kẻ còn lại. Ngay cả huynh đệ Lý Hách, cũng chỉ có Lý Hoàng sở hữu một kiện thượng phẩm linh khí. Phần thưởng nặng thế này, bọn họ rất động tâm.

Mấy đệ tử xôn xao một lúc lại thôi. Dù gì thủ lĩnh cường đạo chỉ có một tên, không tới lượt bọn họ hưởng. Đừng nói có đủ khả năng giết chết hay không, dù cho làm được họ cũng chẳng dám. Kẻ gốc cũng biết huynh đệ Lý Hách xuất sơn lần này chủ yếu nhằm vào món hời kia, người nào dám cướp miếng ăn trong miệng hổ chỉ sợ không toàn mạng trở về môn phái.

"Ta hiểu mọi người nghĩ gì. Lần này, ngoài kiện thượng phẩm linh khí ra, còn có phần thưởng khác, đối với bọn ta không có ý nghĩa nhưng với các người, khỏi kẻ nằm mơ cũng không ngờ."

Lý Hách mỉm cười.

"Lý huynh làm bọn ta tò mò chết được, xin nói mau."

"Phải đó, Lý huynh đừng lấp lửng nữa."

Bên dưới nhao nhao.

Lý Hách càng cười to: "Ha ha, được rồi, ta nói, các ngươi đừng nhón nháo. Lệnh từ trên đưa xuống, ngay cả ta nghe được cũng ngần ngại một phen. Đây là ưu đãi lớn lao, xưa nay trong môn chưa hề có. Thảo phạt kỳ này, ngoại môn đệ tử nào biểu hiện kiệt xuất nhất sẽ được đặc cách đề thăng làm nội môn đệ tử, bất kể tu vi."

Àm!

Trời long đất lở cũng không làm bọn đệ tử bên dưới cuồng cuồng như lúc này. Mặt tên nào tên nấy đỏ gay, hưng phấn không sao kể xiết, tiếng nghị luận vang dậy như ong vỡ tổ.

Trở thành đệ tử nội môn, phúc lợi được nhận hàng tháng cao hơn ngoại môn cả trăm lần. Thân phận đề thăng, đám ngoại môn trưởng lão và chấp sự gặp nội môn đệ tử cũng không dám kiêu ngạo xem thường. Với các ngoại môn đệ tử này, đó chính là một bước lên trời, nói đòi đòi cũng không ngoa.

Mông Cách càng hưng phấn không thôi. Năm nay hắn hai mươi bốn tuổi, chỉ còn thời gian một năm để phấn đấu. Mông Cách hiểu rõ tư chất của hắn, dù tu vi đã là Cường Nhục kỳ tầng tám đỉnh phong, nhưng hắn không dám chắc cho thêm năm năm nữa có đột phá đến Tụ Linh kỳ hay không chứ đừng nói chỉ một năm ngắn ngủi.

Vốn không còn nhiều hy vọng trở thành nội môn đệ tử, chỉ dám đặt mục tiêu sau này làm trưởng lão ngoại môn, an phận tuổi già, lúc này cơ hội bỗng đưa đến trước mặt, bảo Mông Cách làm sao giữ nổi bình tĩnh.

Mông Cách vui một, Vương Ngũ mừng đến mười. Gã năm nay đã hai mươi bảy, hoàn toàn không có cơ hội bước chân vào hàng ngũ đệ tử nội môn. Hiện tại mừng như điên, nắm tay siết chặt, quyết không để vượt cơ hội ngàn năm có một này. Dù chết, Vương Ngũ cũng phải đoạt lấy bằng được.

"Chúc mừng Mông ca! Sau này một bước lên trời, đừng quên tiểu đệ!"

Tà Đạo tỏ vẻ vui mừng nói. Trong lòng ghen tỵ vô cùng, cơ hội nghìn năm một thuở thế này, gã rất muốn chiếm lấy. Nhưng tự hiểu thực lực gã yếu kém, đành phải nhân dịp này lấy lòng Mông Cách, hy vọng sau này được hắn chiếu cố một chút.

"Mông ca thật có phúc! Lần này ai đủ tư cách tranh đoạt cùng Mông ca chứ, vị trí đệ tử nội môn đã nằm gọn trong túi."

"Sau này xin chiếu cố bọn ta một chút, Mông ca!"

Rất nhiều đệ tử tiến đến chúc mừng, như thể Mông Cách đã chắc chắn được thăng lên thành đệ tử nội môn, khiến gã sung sướng không thôi, mắt híp lại vì cười.

Bên kia, Vương Ngũ cũng cười đến toét miệng vì đám thuộc hạ nịnh nọt.

Ở một góc khuất ít ai chú ý, trung niên mặt đỏ tuổi hơn ba mươi, nói nhỏ vào tai thiếu niên mặt như ngọc: "Thiếu chủ, cơ hội lần này thật tốt! Người cần phải nắm bắt."

Thiếu niên nhìn hơi ốm yếu, tuổi so với Biệt Hàn không khác biệt là mấy, lắc đầu: "Ta chưa muốn đánh động cao tăng Thần Môn, biểu hiện bình thường được rồi. Dù sao chỉ thời gian ngắn nữa ta sẽ đột phá Tụ Linh kỳ. Tiến vào đệ tử nội môn nắm chắc trong tay, không cần thiết gây chú ý, chúc thêm thù oán với kẻ khác."

Thiếu niên tuổi còn nhỏ nhưng suy nghĩ có phần già dặn, chín chắn như người trưởng thành.

"Thiếu chủ nói phải. Sài Tang quá nôn nóng rồi!"

Trung niên mặt đỏ hơi khom lưng.

Gương mặt anh tuấn như ngọc tạc của thiếu niên chợt nghiêm: "Ta dặn rồi, đừng gọi thiếu chủ, chẳng may kẻ khác nghe thấy thì sao? Còn nữa, người đứng xa ta một chút, đừng để người khác nghi ngờ. Thân là chấp sự vừa nhậm chức, trước mắt bọn chúng còn chưa nhận biết ngươi, nhưng sau này hiểu ra, nghi ngờ mối quan hệ giữa ta và ngươi sẽ dẫn đến rất nhiều phiền toái!"

Trung niên mặt đỏ vội nói: "Thuộc hạ hiểu. Thiếu chủ xin cẩn thận!"

Nói xong lập tức lùi ra xa, giữ khoảng cách với thiếu niên.

Thiếu niên cười khỏ. Sài Tang kia cái gì cũng được, lại cực kỳ trung thành. Chỉ hiềm nỗi hắn quá thật thà, đầu óc đơn giản. Thiếu niên vừa nói xong hắn đã tiếp tục "thiếu chủ".

Lý Hách hô to ra lệnh: "Nói xong rồi chứ? Lên đường!"

"Khoan, chờ ta với!"

Giọng nữ nhân thét lên lạnh lẽo, trên sườn núi một thân hình yếu điệu là lướt bay xuống.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Nguyệt Nhi ngây thơ

Tiểu cô nương vừa đến vận áo tím, mái tóc tím ngang vai, kết hợp cùng cặp mắt linh động to tròn cũng tím nốt. Khuôn mặt nàng xinh xắn ngây thơ vô cùng thánh thiện, mang đến cho người khác cảm giác nhẹ nhàng thoải mái, yêu thích không rời.

Tiểu cô nương nhìn quanh tìm kiếm ai đó, miệng nhỏ như hoa đào chúm chím hơi hé ra, reo lên: "Đầu gối, ta biết thế nào người cũng tới đây mà!"

Thân hình yếu điệu còn chưa phát triển đầy đặn của nàng nhoáng lên, chớp mắt đã đến trước Biệt Hân.

Biệt Hân cười: "Người cũng đi sao?"

Nguyệt nhi tính nghịch chun cái mũi nhỏ: "Ta đâu muốn đi mà sư phụ cứ ép! Nếu biết người cũng đến đây, ta đã không mấy lượt từ chối rồi."

"Người vừa bảo biết chắc ta có mặt, giờ lại nói vậy, hình như hơi mâu thuẫn?"

"Vừa rồi ta đoán mò thôi, nào ngờ lại đúng. Không nghĩ người... như vậy vẫn phải tham gia."

Nguyệt nhi hào hứng nói, chột hơi ngập ngừng.

Biệt Hân hiểu ý nàng định nhắc chuyện gì. Nó không trách Nguyệt nhi, dù gì nàng cũng chỉ nói lên sự thật.

Nguyệt nhi nhìn sang Lang Ben: "Người này là..."

Biệt Hân giới thiệu cho hai người làm quen với nhau: "Đây là Lang Ben huynh, bọn ta vừa mới quen đây thôi. Tiểu cô nương này tên Nguyệt nhi."

"Là Mộng Nguyệt mới đúng. Chào Lang... Lang Ben. Người có cái tên thật đặc biệt!"

Nguyệt nhi cười hi hi.

Chỉ khổ cho Lang Ben, nở nụ cười tươi nhất trong cuộc đời, định chào Nguyệt nhi. Nghe thế, môi hắn méo xệch, mặt đỏ gay, ấp a ấp úng như gà mắc tóc.

"Người bớt chút được không? Vừa gặp đã trêu người ta!"

Biệt Hân cốc nhẹ lên đầu Nguyệt nhi. Nàng thè lưỡi, cố nín nhưng tiếng khúc khích vẫn vang lên nho nhỏ.

Hết cách, Biệt Hân nói với Lang Ben đang mặt như đưa đám: "Tính nàng ta là vậy, rất hay trêu chọc người khác, cũng không có ác ý gì! Huynh đừng để bụng."

Thực ra vẻ mặt Lang Ben như vậy không phải giận. Từ nhỏ hắn đã sống cuộc sống khép kín, ít giao tiếp nên rất hay xấu hổ, e thẹn hết tiểu thư khuê các. Vừa gặp đã bị Nguyệt nhi chọc khiến Lang Ben ngại đến mức không biết nói gì, mặt ửng mầu chau là như thế.

"Ta... ta... không sao..."

Cố lắm Lang Ben mới phều phào được mấy chữ. Mỗi khi xấu hổ, tật xấu nói lắp của hắn lại xuất hiện.

Khổ thân Nguyệt nhi, nàng khó khăn lắm mới tạm nín được. Lúc này lại nghe Lang Ben lắp bắp, "phì" một tiếng, ôm bụng cười hình hích, lưng muốn gãy gập làm đôi.

Biệt Hân hết biết nói sao, nhún vai một cái, ngẩng đầu ngắm mây trời.

"Cho hỏi phải Mộng Nguyệt sư muội không?"

Lý Hách lò dò lại gần hỏi.

Nguyệt nhi đang cười quên trời quên đất liền ngẩng lên, gương mặt xinh xắn vẫn còn đỏ bừng, đáp: "Phải. Ngươi là..."

Lý Hách cả mừng, nói thật nhanh: "Ngu huynh Lý Hách, còn kia là đệ đệ Lý Hoảng. Không nghĩ lần này có sư muội đi cùng, thật đáng mừng!"

Nguyệt nhi tròn xoe mắt: "Sao lại đáng mừng?"

Chủ ý Lý Hách khách sáo vài câu, muốn chiếm hảo cảm Nguyệt nhi, không ngờ bị nàng hỏi lại, chẳng biết đáp thế nào.

Thừ người một lúc, hần cười chữa thẹn: "Từ lúc sư muội đến, nơi này như sáng bừng lên. Tinh thần các huynh đệ càng thêm hăng hái, ngu huynh nói đáng mừng là vì thế."

Nguyệt nhi càng khó hiểu, cũng chẳng rõ nàng không hiểu hay cố tình không hiểu: "Sao ta đến nơi này lại sáng bừng lên? Ta đâu phải mặt trời?"

Lại quay sang Biệt Hàn, len lén nháy mắt: "Ngươi hiểu không, đầu gỗ?"

Biệt Hàn thăm buồn cười, nhún vai: "Ta nghĩ chắc ý Lý huynh muốn khen ngươi xinh đẹp!"

Nguyệt nhi mỉm cười: "Hắn nói đúng không?"

Lý Hách lập tức gật đầu như gà mổ thóc: "Đúng, đúng là ý ta như vậy."

"Cảm ơn! Ta tự biết mình đẹp!"

Nguyệt nhi vuốt tóc thán nhiên nói, không cho Lý Hách chút thể diện nào.

Đến lượt Lý Hách đỏ mặt vì thẹn, nhưng vẫn cố vớt vát: "Sư muội kinh nghiệm chưa có, chút nữa khi đi nhớ ở gần ngu huynh, ta sẽ bảo vệ muội!"

"Vài tên cường đạo còn chưa làm khó được ta! Dù sao cũng tâm linh ý tốt của ngươi."

Nguyệt nhi thẳng thừng từ chối, không thèm nhìn sắc mặt Lý Hách đã sạm đen.

"Vây... ngu huynh đi trước."

Lý Hách hậm hực bỏ đi, nhục không biết trốn vào đâu, sự tình vừa rồi ở đây ai cũng nghe thấy. Vốn dĩ Lý Hách nghe tiếng Nguyệt nhi đã lâu, cực phẩm linh căn, còn là đệ tử chân truyền của môn chủ, tương lai Nguyệt nhi sáng lạn thế nào ai cũng rõ.

Nay có dịp gặp, hần định tranh thủ lấy lòng, hy vọng nàng nói tốt trước mặt môn chủ một câu, hoặc giả sau này có chuyện nhờ vả Nguyệt nhi nâng đỡ cũng dễ dàng hơn.

Không ngờ nha đầu kia chẳng thém nể mặt, không xem hần ra gì. Trước mặt bao nhiêu đệ tử, quay Lý Hách như chong chóng khiến hần vô cùng oán hận. Một đồng âm mưu quỷ kế hiện lên trong đầu, muốn báo thù.

Nhìn theo bóng lưng khốn khổ của Lý Hách, Biệt Hàn cau mày: "Ngươi vừa tự chuốc rắc rối."

Nguyệt nhi bĩu môi: "Ta mà sợ tên đó sao? Ai bảo hần cứ lải nhải, phiền chết đi được!"

"Lòng dạ những kẻ tiểu nhân, ngươi không hiểu hết được."

Biệt Hàn hơi lắc đầu: "Mà thôi, chuyện xảy ra rồi. Cố gắng đề phòng một chút!"

Nguyệt nhi nghe nhưng không để trong lòng. Tâm tính tiểu cô nương còn chưa thành thực, vô cùng non nớt, chỉ nghĩ thực lực nàng không thua Lý Hách, tại sao phải dè chừng?!

"Chuẩn bị khởi hành! Kẻ nào chậm trễ, ta bỏ lại đừng trách."

Lý Hách rống lớn như muốn phát tiết phần nộ lên đám đệ tử. Bọn kia tất nhiên biết hần đang xấu hổ muốn chết, không dám nán ná, nhanh chân chui lên chen chúc trên linh khí của huynh đệ Lý Hách.

Linh khí Lý Hách có hình dạng chiến chùy, đầu đầy gai nhọn, phần thân tròn nhẵn, lúc này biến lớn thành chực trượng mới đủ chỗ mấy tên đệ tử đặt chân.

Linh khí Lý Hoảng hình dạng cái chậu, trên thân vẽ loằng ngoằng những phù văn tối nghĩa, phát sáng lấp lóe. Bọn đệ tử kéo qua cái chậu này nhiều hơn, dù sao cũng an toàn so với chiến chùy của Lý Hách, chẳng may trượt chân sẽ đi chầu ông bà ngay.

"Mau... mau đi!"

Lang Ben sợ bị bỏ lại, lo lắng nói.

Biệt Hàn vừa dậm bước đã bị Nguyệt nhi ngăn lại, nàng mỉm cười nói với Lang Ben: "Ngươi cứ qua đó. Ta với đầu gối đi riêng!"

Lang Ben gật gật, hồi hả chạy đi.

Nguyệt nhi lấy cây trâm màu tím cài trên tóc xuống, ném nhẹ lên trời. Cây trâm lập tức biến lớn độ một trượng, phát ra từng đợt ánh sáng tím huyền ảo.

"Tử Diễm Trâm này sư phụ ban cho ta, đẹp không?"

Nguyệt nhi hơi vênh mặt hỏi.

Biệt Hàn gục gặc: "Đẹp!"

Nguyệt nhi có phần cụt hứng: "Khen một tiếng cho ta vui thì ngươi chết à? Đầu gối đáng ghét!"

"Ta vừa khen một tiếng đấy thôi!"

Biệt Hàn nhún vai.

Lờm lờm Biệt Hàn, Nguyệt nhi nhún nhẹ, cơ thể như chim yến bay lên khỏi mặt đất, đáp xuống thân trâm. Nàng gọi Biệt Hàn còn đứng phía dưới: "Đầu gối, mau lên đây!"

Biệt Hàn nhảy lên, đứng phía sau Nguyệt nhi. Tử Diễm Trâm hơi tròn trĩnh khiến nó suýt té, phải nắm áo nàng mới ổn định lại được.

Nguyệt nhi gắt: "Cẩn thận rách áo ta bây giờ!"

Biệt Hàn giật mình buông ra, loạng choạng muốn té. Nguyệt nhi nhanh tay chụp tay nó, đặt lên hai bên eo nàng, hơi thẹn thùng nói: "Vịn ở đây, đồ ngốc! Gọi ngươi đầu gối thật không sai."

Mặt Biệt Hàn đỏ tới mang tai, lần đầu tiên nó gần gũi thân mật với nữ giới đến thế. Dù Nguyệt nhi còn nhỏ nhưng vẫn là nữ nhi, huống hồ Biệt Hàn cũng chả lớn hơn nàng.

Lý Hách ở phía trước thấy vậy hừ mũi, cùng với Lý Hoảng khởi hành linh khí lao đi.

Đám đệ tử không ít người cảm thấy hâm mộ Biệt Hàn. Tiểu cô nương kia là tuyệt thế thiên tài trong môn, tiền đồ vô lượng. Vừa rồi, ngay cả Lý Hách nàng ta cũng không thềm nề mặt, lại thân mật với Biệt Hàn như thế. Thật đáng mơ ước!

Tuy vậy, số người ghen ghét vẫn nhiều hơn, thầm nghĩ tiểu tử kia thật chẳng xứng, cóc ghè đeo chân hạc, đáng hận. Một số tên còn có suy nghĩ độc ác hi vọng Biệt Hàn té xuống đất tan xác, được như vậy quá tốt.

"Giữ cho chắc, ta khởi hành đây."

Nguyệt nhi khẽ nhắc nhở, linh lực truyền vào Tử Diễm Trâm, nó nhẹ nhàng bốc lên cao gần chạm mây rồi lao đi như tên bắn, đuổi theo bọn Lý Hách.

Gió thổi ngược vào mặt tạo nên âm thanh ù ù. Biệt Hàn hầu như ôm chặt hai tay vào cái eo thon của Nguyệt nhi. Đã một lần nếm qua cảm giác này khi được Tổng Lâm đưa về Thần Môn nhưng Biệt Hàn vẫn không quen, lòng cứ nom nớp lo sợ té ngã. Cao thế này, chẳng may lọt xuống chắc chắn tan xương nát thịt, mảnh vụn cũng chẳng còn.

Nguyệt nhi cười khúc khích, giọng nói trong trẻo theo gió luồn vào tai Biệt Hàn: "Đừng ôm chặt quá, ta khó thở! Ngươi chết nhát vừa thôi!"

Biệt Hàn nói lòng tay, hơi đỏ mặt nói: "Thử ngươi là ta xem có sợ không?"

"Ngươi nói gì, ta không nghe rõ."

Gió mạnh thổi thanh âm Biệt Hàn trôi ngược lại, nó phải lấy hết sức hét to: "Đồ ngốc!"

Tiếng cười trong trẻo của Nguyệt nhi càng thêm dài: "Tên đầu gối dám nằng ta! Tin ta đá ngươi xuống dưới không hả?"

"Không. Ngươi dám làm vậy ta sẽ kéo ngươi cùng rơi xuống!"

"Hừ, lưu manh! Hóa ra ngươi cũng không đầu gối lắm!"

Nguyệt nhi trề môi, nói tiếp: "Ta tăng tốc đó, ngươi đứng cho vững!"

Vút!

Theo linh lực nàng truyền vào càng nhiều, Tử Diễm Trâm lao đi như sao băng, báo hại Biệt Hàn nước mắt ràn rụa, vòng tay siết Nguyệt nhi cứng ngắt. Bền mũi liên tục truyền đến mùi hương thoang thoảng dễ chịu khiến nó thấy tâm hồn dấy lên cảm giác là lạ không tên.

Đi khoảng hai tiếng, vượt qua lộ trình mấy ngàn dặm, tốc độ bọn Lý Hách chậm lại rồi đáp xuống lưng chừng một ngọn núi khá cao.

"Tới nơi rồi, tắt cả mau xuống."

Sắc mặt Lý Hách nhợt nhạt. Chờ một đám gần trăm đệ tử đi quãng đường xa như vậy, linh lực của hắn hao hụt gần hết. May mà có Bồ Linh đan môn phái ban cho bổ sung linh lực kịp thời, không thôi nửa đường cả đám đã té nhào.

Sử dụng linh khí di chuyển một mình và chở nhiều người hoàn toàn khác nhau. Nhiều người leo lên, trọng lượng tăng, linh lực người khu động linh khí tiêu hao gấp nhiều lần. Ngoài ra, linh khí biến càng lớn cũng rút càng nhiều linh lực. Chính vì nguyên nhân này mà Nguyệt nhi chỉ biến Tử Diễm Trâm vừa đủ năng và Biệt Hàn đứng, tránh lãng phí linh lực.

Ném vào miệng thêm một viên Bồ Linh đan, hai huynh đệ Lý Hách, Lý Hoảng lập tức khôi phục linh lực, sắc diện hồng hào.

Lúc thường, thứ đan dược xa xỉ này bọn hắn nằm mơ cũng không có. Hiện giờ buộc phải sử dụng, lòng đau như cắt. Hiệu quả Bồ Linh đan khá kinh người, dùng vào linh lực lập tức hồi ngay. Trong chiến đấu là thứ linh đan đem đến rất nhiều lợi thế.

Thử nghĩ, hai tu giả chiến đấu đến cạn kiệt linh lực. Một trong hai người sử dụng Bồ Linh đan, linh lực khôi phục. Tên còn lại chỉ có thể khóc hận, tính mạng ra đi oan uổng.

Huynh đệ Lý Hách có lòng căt giấu Bồ Linh đan, giữ làm bảo bối hộ mệnh nhưng không dám. Bên trên lệnh xuống phải lập tức xử lý đám cường đạo, nếu bọn hắn vì tiếc Bồ Linh đan, phải tốn thời gian cả ngày đã tọa để khôi phục linh lực, chẳng may trong thời gian đó đám cường đạo khốn kiếp kia gây thêm họa gì nữa, Lý Hách Lý Hoảng chết chưa hết tội.

Tâm trạng bọn hắn lúc này cực kỳ căm hận lũ cường đạo khốn kiếp đã khiến mình tốn viên Bồ Linh đan cuối cùng. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu không có đám cường đạo kia, sợ là còn rất lâu huynh đệ Lý Hách mới được ném trái hương vị Bồ Linh đan.

"Theo mật báo, sào huyệt bọn chúng nằm trên ngọn núi này. Các người chia thành từng nhóm bốn người truy tìm, phát hiện ra bọn chúng lập tức bắn pháo hiệu, mọi người sẽ đến trợ giúp ngay. Nhớ không được tùy tiện tấn công chúng tránh dẫm vào bẫy, phải chờ lệnh của ta."

Lý Hách phân phó.

Mọi người rất nhanh phân thành nhiều nhóm. Đa phần đều những người quen biết nhau hợp thành một tổ đội. Biệt Hàn, Nguyệt nhi và Lang Ben gom lại vẫn còn thiếu một người.

"Biệt sư đệ, Mộng Nguyệt sư muội, ta gia nhập được chứ?"

Vương Ngũ đi lại, sáng khoái nói.

Biệt Hàn mỉm cười: "Đương nhiên là được. Ân Vương huynh hỗ trợ lần trước, tiểu đệ còn chưa có cơ hội báo đáp!"

Bàn tay to bè thô kệch của Vương Ngũ xua lia lia: "Chuyện nhỏ thôi, Biệt sư đệ đừng bận tâm!"

Biệt Hàn không nói gì thêm. Nó không phải loại người chỉ biết cảm ơn bằng lời nói.

Nguyệt nhi cũng quen biết Vương Ngũ, tươi cười chào hỏi. Lang Ben không có phản ứng gì, tên này luôn rất thẹn thùng với người lạ.

Nhận một quả pháo sáng và cách sử dụng từ Lý Hách. Nhóm Biệt Hàn nhanh chóng di chuyển, tách xa các nhóm khác.

Vương Ngũ hỏi: "Chúng ta bắt đầu tìm từ hướng nào đây?"

Mọi người còn đang suy nghĩ, chưa biết tính sao. Nguyệt nhi đã nhanh nhẩu: "Theo ta là được!"

Nói xong, nàng đi xăm xăm xuống phía dưới, phương hướng ngược lại với tất cả những người khác đều leo lên đỉnh núi.

"Sao lại đi hướng đó?"

Vương Ngũ ngơ ngác.

Biệt Hàn hơi trầm ngâm: "Theo nàng! Ta nghĩ Nguyệt nhi có lý do để làm vậy."

Ba người lẻo đẻo theo sau Nguyệt nhi, đi loanh quanh sườn núi.

Nguyệt nhi dẫn bọn họ vòng tới vòng lui khá lâu, sau cùng dừng lại ở một khoảnh đất trống rộng rãi toàn đá tảng nằm ngổn ngang. Tiếp đó, nàng đi tới đồng đá, tảng đá nào cũng gõ mạnh tay ba cái, mấy tiếng cau lại suy tư.

"Người làm gì vậy?"

Biệt Hàn khó hiểu hỏi.

Nguyệt nhi không đáp, chỉ khề lằm bằm: "Không lẽ ta đi sai hướng? Vô lý, không thể nhầm được, chắc chắn chỗ này."

Nàng khoát tay ra hiệu cho bọn Biệt Hàn: "Các người lùi ra xa một chút, xa nữa, đứng rồi."

Chờ bọn hấn giữ khoảng cách mấy chục trượng, Nguyệt nhi hét lên lanh lảnh: "Tìm chi cho mệt, phá tan đồng đá này tất sẽ thấy!"

Cánh tay nõn nà vung vẩy, Tử Diễm Trâm biến lớn như chiến chùy Lý Hách khi trước, tòa khí thể cuồng nộ giáng mạnh xuống đồng đất đá.

Ầm!

Tiếng nổ long trời lở đất vang dậy. Đồng đá trải rộng mấy chục trượng vỡ tung tóe, bay loạn xạ khắp nơi, một số bắn ra tới chỗ đám Biệt Hàn đứng làm bọn hấn phải tốn một phen công phu chống đỡ.

Cũng may vừa rồi nghe lời Nguyệt nhi tránh xa, không thôi trừ Biệt Hàn phòng ngự cường hãn không sao, Vương Ngũ và Lang Ben có lẽ không chết cũng bị thương, nhất là Lang Ben tu vi yếu kém.

"Ha ha, ta biết ở đây mà!"

Nhìn thông đạo đen ngòm hiện ra trước mặt, Nguyệt nhi cười lên đắc ý.

"Cái... cái... gì vậy?"

Lang Ben chưa hết hoảng sợ, lắp bắp hỏi.

Vương Ngũ bình tĩnh hơn một chút, đôi mắt tròn to như ốc nhồi: "Không lẽ... đây là sào huyệt lũ cường đạo?"

Nguyệt nhi nghe vậy càng thích ý, vênh mặt kể công: "Đích thị. Sao hả? Đi theo ta không thiệt thòi cho các người chứ?"

Rồi chợt thấy Vương Ngũ móc viên pháo sáng ra, nàng hỏi: "Người muốn làm gì?"

"Còn làm gì, không phải Lý Hách căn dặn phát hiện sào huyệt bọn chúng lập tức báo tin sao?"

Vương Ngũ ngo ngác.

"Ngu ngốc! Tường gĩa đầu gĩa kia ngốc lắm rồi, không ngờ người còn ngốc hơn! Thật tức chết ta!"

Nguyệt nhi bực dọc dậm chân.

Biệt Hàn hiểu ra, liền nói: "Người định chỉ bốn người chúng ta tấn công bọn cường đạo?"

Nghe vậy, Nguyệt nhi mới bớt được chút phiền muộn: "Đúng. Không cần các người ra tay, chỉ mình ta là đủ."

Vương Ngũ kinh hãi: "Sur muội nghĩ cái gì vậy? Ta còn chưa muốn chết đâu!"

Thần thái Lang Ben hệt Vương Ngũ, cũng cho rằng Nguyệt nhi đùa quá mức rồi.

"Không tin ta? Vậy người bắn pháo hiệu đi. Để rồi xem, bọn kia sẽ kéo qua đây, sau đó cắt đầu tên thủ lĩnh để chiếm phần thưởng. Lúc đó, vị trí đặc cách đệ tử nội môn còn đến lượt các người sao?"

Nguyệt nhi giận dỗi bĩu môi.

Vương Ngũ cực kỳ khó nghĩ. Không thông báo Lý Hách sẽ bị khiển trách, lại có nguy cơ bị lũ cường đạo chém giết. Nhược bằng thông báo, suất đặc cách đệ tử nội môn kia, gã không cam lòng bị kẻ khác chiếm đi.

Còn đang phân vân chưa biết thế nào, từ trong thông đạo một đám cường đạo mặt mày dữ tợn, thân trên trần trụi trọc, tay cầm khảm đao đã chạy ra, khí thể hùng hực.

Tên to con nhất đám rống lớn: "Là các người phá cơ quan che giấu động phủ của bọn ta?"

Nguyệt nhi không chút sợ hãi lên tiếng: "Ta phá đấy, sao nào?"

"Nha đầu muốn chết! Các huynh đệ giết sạch bọn chúng nhanh lên rồi vào uống tiếp!"

Tên đó gào thét ra lệnh, ào ào lao tới Nguyệt nhi, khảm đao trong tay rít gió vù vù chém mạnh lên người nàng.

Rắc!

Ngọc thủ Nguyệt nhi nhẹ nhàng cất lên. Lòng ngực tên đó liền lồm sồm, như điều đứt dây bay đập vào thành thông đạo, gục xuống chết tốt.

"Tam ca chết rồi, mau báo lão Đại lão Nhị!"

Đám cường đạo tầm chục tên vừa nhào đến gần bọn Biệt Hàn, chưa gì đã thấy đầu lĩnh bị đánh chết tơi, hồn vía bay hết lên mây, vứt bỏ vũ khí chạy vào thông đạo.

Mấy người Biệt Hàn làm gì cho bọn chúng cơ hội chạy trốn, lập tức lao đến chặn đường, như hồ lạc giữa bầy dê, trong chớp mắt đã giết sạch không còn một mống.

Vương Ngũ kinh dị nhìn Biệt Hàn. Vừa rồi hắn mới giết được ba tên, Lang Ben hạ một tên, còn lại bảy tên bị Biệt Hàn nhẹ nhàng tiễn về châu Diêm Vương, tốc độ xuất thủ cực kỳ mau lẹ, không giống phế vật chút nào.

"Vào trong, tránh cho bọn chúng chạy trốn."

Nguyệt nhi chân đạp Tử Diêm Trâm, lao nhanh vào thông đạo.

Biệt Hàn không đắn đo liền chạy theo.

Vương Ngũ và Lang Ben thoáng ngần ngừ, sau đó cũng khổ sở chui vào.

Thông đạo không dài, chỉ độ hai mươi trượng, càng vào trong càng rộng, cuối cùng phình ra thành một không gian rộng lớn, ngàn người đứng ngồi cũng không sợ chật.

Khi Vương Ngũ và Lang Ben đến nơi, ngàn người không biết nói gì.

Xa xa, Nguyệt nhi lấy một địch hai. Đối thủ của nàng là hai tên to con mình trần, cơ thể đầy sẹo. Bọn chúng cũng là tu giả, điều khiển linh khí bay lượn va vào Tử Diêm Trâm tóe lửa, âm thanh rền rĩ.

Cách đó bốn năm trượng, Biệt Hàn một người quần thảo với làn sóng cường đạo. Nói như thế vì bọn cường đạo cực đông, ít nhất cũng năm trăm tên. Ở đây chỉ tính những tên còn sống, kỳ thực dưới đất xác chết nằm la liệt không ít hơn ba mươi tên.

Khảm đao sắc bén của bọn chúng không tài nào tổn thương Biệt Hàn, chém lên người hắn tóe lửa bật ra hoặc gãy làm đôi, tay cầm vũ khí cũng rách toạc hồ khẩu, máu tuôn đầm đìa.

Cơ thể Biệt Hàn hết vách sắt tường đồng, đao thương bất nhập. Ra tay lại càng quyết đoán, tùy tiện đâm một quyền liền có vài tên đập nát người ngã xuống. Trận chiến trên cơ bản không cùng một đẳng cấp, như người lớn và trẻ con đùa giỡn.

"Lão Đại làm gì đi chứ? Tiểu tử kia giết nhiều huynh đệ lắm rồi!"

Một trong hai tên đang giao chiến với Nguyệt nhi thấy vậy gầm lên.

"Mẹ nó! Thân chúng ta còn lo chưa xong, ngươi đi quan tâm chuyện đó làm gì? Cố chạy thoát giữ mạng, thuộc hạ chiều nạp sau không thiếu."

Tên kia chửi đồng. Trong lòng tức giận muốn học máu, tự dung ở đâu chui ra hai tiểu quái vật này, nhìn kiểu gì cũng là trẻ con lại đánh bọn hắn thất điên bát đảo, chặt vật không chịu nổi. Nhất là nha đầu kia, tu vi không hơn bọn hắn nhưng sở hữu linh khí cực mạnh, lấy một đánh hai vẫn chiếm thượng phong. Nếu tình hình này kéo dài bọn hắn nhất định không chống đỡ nổi.

Tên nhị đệ nghiêng răng, trên tay chợt hiện ra manh giấy đỏ rực chỉ dài khoảng ba tấc. Sắc diện hắn tiếc nuối không nỡ sử dụng, sau đó quyết đoán truyền linh lực vào. Manh giấy lập tức cháy phừng phừng, phát ra tiếng gầm rú ghê rợn.

Grào...!!

Bên trong màn lửa đỏ, thân hình to lớn cả trượng của một con yêu thú dần dần hiện ra. Yêu thú mõm dài đầy răng nhọn, đôi mắt đỏ sậm long lên nhìn Nguyệt nhi đầy uy hiếp, bốn chân trắng kiện, bộ lông bốc cháy đỏ rực những ngọn lửa hung tàn.

"Hóa Diễm Ma Lang? Thú Phù?"

Nguyệt nhi thẳng thốt kêu lên. Yêu thú trước mắt nổi tiếng tàn bạo, luôn xem con người là địch nhân. Hóa Diễm Ma Lang chính là tam giai yêu thú, tu vi cao hơn nàng cả một đại cảnh giới.

Nếu yêu thú kia chính là Hóa Diễm Ma Lang thật sự, Nguyệt nhi đã bỏ chạy rồi. Nhưng đây chỉ là một mảnh tàn hồn của nó bị tu giả lấy ra chế luyện thành Thú Phù. Uy lực tàn hồn yêu thú này chỉ ở vào khoảng Tụ Linh hậu kỳ, dù vậy cũng không phải Nguyệt nhi chỉ dùng linh khí có thể chống đỡ.

Tên nhị đệ cười rộ đắc ý: "Ha ha, ta tiêu tốn hết tài sản mới mua được Thú Phù này làm bùa phòng thân. Bọn ngu xuẩn các ngươi dám liều mạng xông vào đây, chuẩn bị chết đi!"

Tràng cười vừa dứt liền điều động tàn hồn Hóa Diễm Ma Lang tấn công Nguyệt nhi.

Grào!!

Tốc độ Hỏa Diễm Ma Lang nhanh như thiểm điện, thoáng mắt đã hiện ra trước mặt Nguyệt nhi, chân phải vọt nhón chụp lên người nàng.

Phản ứng của Nguyệt nhi mau lẹ không kém, Tử Diễm Trâm đang tấn công hai tên kia lập tức lao về đánh mạnh lên trảo yêu thú.

Ầm!

Đất bay đá chạy, Nguyệt nhi khẽ kêu một tiếng đau đớn bay ngược về phía sau, khóe miệng rỉ máu. Tử Diễm Trâm chính diện đối đầu với trảo Hỏa Diễm Ma Lang bị đánh rơi xuống đất, hào quang âm đạm khiến nàng ảnh hưởng tâm thần, tổn thương không nhẹ.

"Nguyệt nhi!"

Biệt Hàn đang điên cuồng thu thập sinh mạng đám cường đạo bên dưới nghe tiếng động, nhìn lên thấy Nguyệt nhi ngã nằm trên đất, lo lắng chạy đến.

"Người tranh thủ giải quyết nha đầu, tiểu tử này để ta!"

Tên đại ca âm trầm nói. Linh khí hình dạng cái mâm bạc xung quanh đầy răng cưa sắt nhọn xoay tròn rú rít cuốn tới Biệt Hàn.

Nguyệt nhi còn chưa kịp đứng lên, thấy vậy hoảng sợ kêu lớn: "Đầu gối cẩn thận!"

Tốc độ linh khí mâm bạc kia rất nhanh, Biệt Hàn không tài nào tránh thoát, chỉ kịp vận toàn lực, dùng đôi tay trần chụm lại giáng mạnh vào mâm bạc.

Xoẹt!

Âm thanh ngọt lịm. Tay trái Biệt Hàn bị cắt một đường sâu qua xương gần đứt lìa, máu tươi phun ra như suối, ngã xuống.

"Bọn khốn các ngươi dám dẫm thương đầu gối? Ta sẽ giết hết!"

Nguyệt nhi vô cùng tức giận chạy tới chỗ Biệt Hàn, miệng thét to.

Tên nhị đệ cười gằn: "Hừ, hại ta tiêu hao một tám Thủ Phù quý giá, các ngươi đừng mong sống sót! Ôm nhau chết đi!"

Gầm!

Hỏa Diễm Ma Lang cuồng nộ phóng tới, khí thế chỉ muốn một trảo tát chết hai người.

"Mau phong bế thánh giác lại!"

Trong giây phút sinh tử quan đầu, ngọc thủ Nguyệt nhi nhoáng lên, xuất hiện một cái chuông nhỏ màu bạc vô cùng tinh xảo. Nàng gấp rút nói, ngón tay liên tục búng mạnh lên quả chuông.

Boong! Boong! Boong!

Hai tên thủ lĩnh nghe nàng kêu vậy còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, âm thanh như xuyên thủng màng nhĩ đã ngân lên.

Grào!

Thế tới dừng mảnh của Hỏa Diễm Ma Lang bỗng khựng lại, gầm lên một tiếng dữ tợn, rất không cam lòng đồ gục xuống, hư ảnh tan biến thành tro bụi.

Hai tên kia mắt tròn ngược chỉ thấy lòng trắng, khóe miệng giàn giụa rỉ ra dòng máu đen, sau đó từ tai, mũi, mắt dần dần xuất huyết, nhanh chóng ngã xuống.

Đám thuộc hạ đứng cách đó không xa, tu vi lại quá kém, tình trạng thảm thiết hơn bội phần. Gần ba trăm tên còn lại sau cuộc tàn sát của Biệt Hàn khi nãy thi nhau nổ tung như những quả bóng bom căng, máu thịt văng tung tóe, biến sơn động thành biển máu. Mùi tanh tươi bốc lên lợm giọng.

"Góm chết đi được!"

Mặc kệ hai người Vương Ngũ, Lang Ben còn đứng ngẩn ngơ, Nguyệt nhi đứng trên Tử Diễm Trâm kéo Biệt Hàn lao nhanh ra ngoài.

Cả phút sau bọn Vương Ngũ mới từ trạng thái khiếp sợ tỉnh lại. Lang Ben lập bập nói, không giấu được sự sợ hãi phát ra từ nội tâm "Chết... chết hết... rồi!"

Vương Ngũ ngây ngây dại dại đáp gọn lòn: "Ồ..."

Hai gã thất thủ đi ra, tinh thần sa sút cực độ.

Trong lúc đó, Nguyệt nhi vừa lao ra ngoài, nhanh tay lấy trong người ra bình linh dược, trút mấy viên xanh xanh to bằng trứng chim bồ câu vào miệng nàng và Biệt Hàn. Thần sắc nhợt nhạt lập tức tươi tỉnh.

Nuốt ực mấy viên linh đan, gương mặt Biệt Hàn vẫn còn tái nhợt vì mất máu, hỏi: "Gi vậy?"

Nguyệt nhi nháy mắt: "Bổ Linh đan, trị thương và khôi phục linh lực rất tốt!"

"Thứ quý như vậy sao ngươi không để dùng? Ta tự trị thương được."

Biệt Hàn không nói dối, chỉ cần hành công một chút, thương tích nặng cỡ nào cũng khôi phục nhanh chóng.

"Không cần phải tiếc! Thứ này ta có hơn chục bình, hết lại xin sư phụ tiếp."

Thần sắc Nguyệt nhi thân nhiên. Nàng không cho rằng thứ này quý giá bao nhiêu, nếu không sư phụ đã chẳng đưa nàng nhiều như vậy. Chỉ tiếc nàng hiểu lầm rồi, Bổ Linh đan này ngay cả luyện được sư cao minh nhất như Thất Cô Linh Dược sơn cũng phải lao tâm khổ tứ bỏ một đồng linh thạch thu thập đủ nguyên liệu. Sau đó mất cả tháng trời mới luyện ra một lô đan mười mấy viên.

Vừa rồi nàng và Biệt Hàn thoáng chốc dùng hết một nửa tâm huyết cả tháng ròng rã của Thất Cô, bà ta mà biết được có khi liều mạng với Nguyệt nhi.

Huynh đệ Lý Hách Lý Hoảng càng chẳng cần nhắc tới. Đi thực hiện nhiệm vụ cho sư môn, khó khăn xin xỏ lắm mới được ban mỗi người hai viên, dùng hết lòng đau như dao cắt. Nếu thấy Nguyệt nhi "xài sang" thế này chắc bọn hán học máu mà chết.

Công hiệu Bổ Linh đan thật kinh người, cánh tay trái gần đứt lìa của Biệt Hàn nhanh chóng lành lại, tốc độ trị thương không thua gì khi nó tu luyện Cuồng Ma Trọng Thể.

Nguyệt nhi mỉm cười: "Không nghĩ cơ thể ngươi mạnh mẽ đến vậy. Linh khí tên kia chém mạnh vào mà vẫn không thể cắt lìa."

Biệt Hàn cũng âm thầm cảm tạ trời đất, nếu không phải lực phòng ngự của nó cường hãn, hiện tại đã thành người cụt tay giống tên Mông Cách rồi.

Khi Vương Ngũ cùng Lang Ben lò dò đi ra thì đám người Lý Hách Lý Hoảng cũng vừa bay tới.

Lý Hách hấp tấp hỏi: "Khi này ta nghe tiếng động bên này, có phải đã tìm ra tung tích bọn chúng?"

Vương Ngũ còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, chỉ vào thông đạo: "Ồ bên trong..."

"Mau vào!"

Không để hán nói hết câu, Lý Hách vội phát tay ra hiệu, cả đám ùn ùn tranh nhau chui vào.

Bạn đang đọc truyện *Truy Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Phản Phệ

Chưa đầy mười nhịp hô hấp, đám người Lý Hách chui ra còn nhanh hơn lúc vào, trên mặt mang theo đủ loại cảm xúc, có tên không chịu được vừa đi vừa nôn thốc nôn tháo.

"Là các ngươi làm?"

Sắc mặt Lý Hách rất không tốt, hầm hầm hỏi.

"Phải. Bọn chúng yếu quá, thật chán!"

Nguyệt nhi không màng quan tâm cảm xúc Lý Hách, điệu bộ vui chơi chưa đã nói.

Không dám hạch hỏi nàng, ánh mắt Lý Hách chuyển sang bọn Biệt Hàn: "Ta đã bảo phát hiện tung tích bọn chúng lập tức bắn pháo hiệu, sao không làm?"

Vương Ngũ ấp úng: "Cái này... ta..."

Vương Ngũ dù gì cũng là nam tử đầu đội trời chân đạp đất, có đánh chết hán cũng không khai Nguyệt nhi bày trò. Nhưng không nói vậy, chẳng lẽ đổ do sợ bọn Lý Hách đến chiếm hết chỗ tốt của hán, lại càng không được. Thành ra chẳng biết nói sao, nghĩ mãi không tìm được lý do nào khả dĩ.

"Bọn chúng quá yếu, chưa gì đã lăn ra chết sạch, có muốn kêu các ngươi cũng không kịp."

Thấy gã khó xử, Biệt Hàn đáp thay.

Lý Hoàng chợt khinh miệt phun ra một câu: "Quá yếu? Phế vật như ngươi cũng không ngại xấu hổ nói câu này?"

Biệt Hàn thần nhiên: "Ta chỉ nói sự thật. Các ngươi tin hay không thì tùy."

Nguyệt nhi giận dữ khu động Tử Diễm Trâm xoay tròn trên đầu, miệng nhỏ xinh xắn quát lên: "Ngươi nói ai là phế vật? Dám nói lại một lần nữa?"

Lý Hoàng nào e ngại Nguyệt nhi, lạnh lùng nói: "Ta bảo tiểu tử kia là phế vật, phế vật! Chỉ Tụ Linh tiền kỳ cũng dám hô to gọi nhỏ trước mặt ta? Đừng nghĩ ngươi là đệ tử môn chủ thì ta phải sợ!"

Vèo!

Nguyệt nhi không nhiều lời. Tử Diễm Trâm như tia chớp lao đến trước mặt Lý Hoàng, khí thế phá tan tất cả bỏ xuống đầu hắn.

Hai tay Lý Hoàng dựng ngược, linh lực toàn thân vận chuyển tạo thành quang sáng màu xanh, lao ra chống đỡ.

Ầm! Ầm!

Quang sáng xanh va vào Tử Diễm Trâm liền nổ tung, linh lực ràn rụa tỏa ra xung quanh, đã thương mấy đệ tử tu vi yếu kém đứng gần đó. Nhất thời đất đá, bụi cát bay mù mịt.

Lý Hoàng hơi lùi về sau ba bước, đôi tay rướm máu, khóe miệng nhếch lên lạnh lẽo: "Đệ tử môn chủ cũng chỉ đến vậy, bất quá ý trọng vào cực phẩm linh khí, có gì hay?"

Nghe hắn nói thế, đám người đầy thềm khát nhìn chiếc trâm tỏa ánh sáng tím bay lượn trên đỉnh đầu Nguyệt nhi. Thượng phẩm linh khí đã như giấc mộng quá xa vời với chúng, cực phẩm linh khí càng chỉ là ảo tưởng.

Chỉ dựa vào linh lực đã có thể tiếp cực phẩm linh khí do Nguyệt nhi điều động, nói lên cảnh giới Lý Hoàng hơn nàng không ít.

"Ngươi cũng tiếp ta một chiêu để biết thế nào trời cao đất dày, dựa vào ngoại lực chưa bao giờ là vương đạo."

Linh khí hình chậu của Lý Hoàng phóng lên cao, thể tích bành trướng, khí thế cuồng mãnh như vầng dương đỏ rực lao xuống muốn đè Nguyệt nhi thịt nát xương tan.

Nguyệt nhi không dám phân thần, toàn tâm toàn ý trút linh lực khu động Tử Diễm Trâm lao ra tiếp đón.

Ánh sáng tím và đỏ chớp nhoáng giao thoa lóe ra hàn quang ràn rụa.

Ầm!

Thanh âm đinh tai nhức óc, Tử Diễm Trâm bị linh khí Lý Hoàng đánh bay sang một bên, linh quang lần trước đối đầu với Hỏa Diễm Ma Lang đã mất đi vài phần hiện giờ càng thêm âm đậm.

Thân hình Lý Hoàng vững vàng như núi thái, trong khi Nguyệt nhi phải lùi về sau cả chục bước mới gượng ổn định được, sắc diện nhợt nhạt.

Kể tới người lui vài chiêu, thế thượng phong nghiêng về Lý Hách rõ rệt. Dù sao Nguyệt nhi chỉ vừa mới bước vào cảnh giới Tụ Linh, còn ở giai đoạn tiền kỳ. Ngược lại Lý Hoàng có tu vi Tụ Linh trung kỳ đỉnh phong, song phương chênh lệch không chỉ một tiểu cảnh giới.

Vừa rồi nếu không phải Nguyệt nhi nhờ uy lực bất phẩm của Tử Diễm Trâm có phẩm chất cao hơn linh khí Lý Hoàng, chỉ sợ nàng không chỉ đơn giản thoái lui chục bước, có khi đã trọng thương.

Lý Hoàng tu vi cao, Biệt Hàn có muốn giúp cũng vô lực, chỉ thêm vương chân vương tay Nguyệt Nhi. Tuy vậy Biệt Hàn không vì thế mà lo lắng, Nguyệt nhi còn chưa xuất ra bảo vật chân chính.

"Chớ chê mèo lắm lông! Chẳng phải thèm khát một kiện thượng phẩm linh khí phản thưởng, không đạt được phát triển lên sao? Ta cứ thích dựa vào ngoại lực đấy, thì thế nào?"

Quả nhiên, chuông nhỏ màu trắng bạc khi nãy lại hiện ra trên tay Nguyệt nhi.

Vừa nhìn thấy quả chuông, ba người Biệt Hàn nào dám lưu lại, lập tức chạy ra xa.

Thấy thái độ kỳ lạ bọn Biệt Hàn, đám đệ tử còn lại chưa kịp phản ứng, Nguyệt nhi đã búng mạnh một cái vào quả chuông.

Boong!!

Thanh âm trong trẻo ngân vang, như thanh sắt bén nhọn chui tọt vào tai Lý Hoảng, tàn phá khắp nơi. Sắc mặt đang đặc ý của hắn liền méo mó biến dạng, hai chân quỳ xuống đất, đôi tay gân guốc nổi lên, gắng gượng chống đỡ.

Dường như Nguyệt nhi đã khổng chế không để âm ba bay ra ngoài gây hại người khác, chỉ mình Lý Hoảng đứng cách nàng một trượng bị ảnh hưởng.

"Cực Âm Chung?! Ta... không... phục..."

Lý Hoảng nghiêng chặt răng, nửa quỳ nửa ngồi trên mặt đất, dữ tợn nói.

"Ta sẽ khiến ngươi phục!"

Boong! Boong!

Ngón tay Nguyệt nhi gõ liền hai cái lên quả chuông.

"Aaaaaa...! Tiện tỳ... khốn kiếp...!"

Lý Hoảng không còn giữ được phong phạm cao thủ, lăn lộn trên đất, hai tay ôm đầu la hét. Máu từ mắt, tai, mũi, miệng chảy ra, tình trạng y hết hai tên thủ lĩnh cường đạo khi trước.

"Còn dám chửi, ngươi tự tìm chết!"

Nguyệt nhi thập phần giận dữ, định búng vào chuông mấy cái nữa.

Nhưng Lý Hách đã nhào đến, cúi người trước mặt nàng, lạy như tể sao: "Nguyệt sư... tỳ, xin người đừng đánh chuông nữa! Xin tha mạng!"

Đoạn hắn quay sang Lý Hoảng đang lăn lộn đau đớn, gầm lớn: "Ngươi có im miệng không? Còn dám nhục mạ Nguyệt sư tỳ, ta sẽ là người đầu tiên giết ngươi!"

Hiện giờ Lý Hoảng thở còn không nổi, nói gì dám lên tiếng mắng chửi. Nội tâm oán hận cùng cực nhưng phải cố nén để bảo trì cái mạng. Gã biết chỉ cần nói thêm một tiếng, Nguyệt nhi không ngại tiến gần một bước, ai bảo nàng là đệ tử môn chủ, lại có cực phẩm linh căn, thân phận hơn gã không chỉ một bậc.

Thần sắc Nguyệt nhi tái nhợt, trút vào miệng vài viên Bồ Linh đan, qua vài nhịp hô hấp liền hồng hào trở lại. Thực ra nàng chỉ cần phục dụng một viên là được, chỉ tiếc Nguyệt nhi vô tâm chẳng thèm để ý số lượng, luôn tùy tiện nhai Bồ Linh đan như ăn kẹo.

Thấy Lý Hoảng cao cao tại thượng hiện giờ nằm một đồng như con chó bị thương, mấy đệ tử còn lại không ai dám ý kiến gì. Bọn hắn chưa muốn chết, còn rất yêu quý tính mạng bản thân. Dù sao mỗi người chỉ có một cái mạng, không thể tiêu xài phung phí.

Mặt Mông Cách vô cùng khó coi. Hắn biết cục diện đã ngã ngũ, huynh đệ Lý Hách còn không phải đối thủ tiểu nha đầu bá đạo kia, ai dám lên tiếng?

Mông Cách may mắn có biểu huynh như Mông Bình, thực lực cao cường, kiến thức cũng rộng không kém. Có lần, Mông Bình đã kể cho Mông Cách nghe về một vài dị bảo trong môn, quả chuông nhỏ màu bạc trên tay Nguyệt nhi để lại cho gã ấn tượng vô cùng sâu đậm.

Quả chuông kia tên Cực Âm Chung. Không phải linh khí mà là dị bảo. Gọi dị bảo bởi vì nó không đòi hỏi người sử dụng phải đạt đến cảnh giới nào đó. Đưa trẻ lên ba cũng sử dụng được. Chỉ có điều tu vi người phát động càng cao thì uy lực dị bảo phát ra càng mạnh. Những dị bảo này, hiện nay tu chân giới không ai chế tạo được, tất cả đều được truyền lại từ thời đại rất cổ xưa. Đa phần dị bảo được các cường giả tìm thấy trong những di tích thượng cổ còn sót lại.

Tương truyền bất kỳ kiện dị bảo nào xuất thế cũng dẫn đến một trường hạo kiếp, tranh đoạt kịch liệt giữa các tông môn thuộc tu chân giới. Xếp Cực Âm Chung vào nhóm dị bảo cũng bởi công dụng bá đạo có phần quái đản của nó. Từng có thời gian, Cực Âm Chung dưới tay môn chủ La Phi tung hoành khắp tu chân giới, khi đó mọi người truyền tụng một câu ca.

"Nhất âm vạn tử, vô kiến bất tòng."

Câu ca hiểu đại khái là một tiếng chuông sẽ có vạn người chết, không gì không phá được. Như vậy đủ hiểu uy lực Cực Âm Chung bá đạo thế nào.

La Phi gây dựng thanh danh nhờ vào Cực Âm Chung không ít. Hiện tại thứ kinh khủng này lại nằm trong tay Nguyệt nhi, trong cùng một đại cảnh giới (Tụ Linh kỳ), nàng hoàn toàn không có đối thủ.

Ngươi có trăm người ư? Cùng lao lên, nâng gõ vào Cực Âm Chung vài lượt, cả đám ngã ra lăn lộn giống hệt Lý Hoảng kia. Nhược điểm trí mạng duy nhất của Cực Âm Chung là cần rất nhiều linh lực để điều động, rơi vào tay Nguyệt nhi lại biến thành ưu điểm.

Linh lực hao hụt, nàng ta nuốt vài viên Bồ Linh đan. Thứ đan dược xa xỉ này, bọn Mông Cách mơ tưởng không được, Nguyệt nhi thì dùng như ăn cơm. Dù có cả ngàn người thay nhau lên, chỉ sợ Bồ Linh đan của nàng còn chưa dùng hết, các người đã châu Diêm Vương cả rồi.

Có một số người khi vừa sinh ra đã được trời cao ưu ái ban cho quyền lực nắm giữ sinh mệnh kẻ khác. Nguyệt nhi chính là một ví dụ sinh động.

Tuy nhiên Bồ Linh đan không phải muốn dùng bao nhiêu thì dùng. Dù sao Bồ Linh đan cũng là cưỡng ép linh lực hội tụ vào cơ thể, trong cùng thời điểm dùng loại đan dược này quá nhiều sẽ tạo thành tổn thương không nhỏ cho thân thể. Hôm nay Nguyệt nhi dùng không ít, đã đến mức giới hạn thể xác có thể chịu đựng. Đường như nàng không biết điều này, có thể khi môn chủ sư phụ đưa cho Nguyệt nhi thứ này cũng không nghĩ tiêu hao đầu kia phá của đến vậy.

Đang khi Nguyệt nhi định nói gì đó, Biệt Hàn bỗng bỏ nhỏ vào tai nàng vài câu. Nguyệt nhi hơi ngạc nhiên, sau đó gật đầu, nói to cho tất cả đều nghe: "Thảo phạt cường đạo lần này, Biệt Hàn giết được tên đầu lĩnh, còn lại gần sáu trăm tên lâu la đều do Vương Ngũ hạ thủ. Ta tuyên bố phần thưởng, kiện thượng phẩm linh khí thuộc về Biệt Hàn. Riêng suất đặc cách trở thành đệ tử nội môn, Vương Ngũ được nhận. Ai có ý kiến gì không?"

"Không, chúng ta nào dám có ý kiến gì chứ. Nguyệt sư tỷ phán xử như vậy quá công bằng rồi. Phải không các huynh đệ?"

"Phải phải. Ta hoàn toàn đồng ý!"

"Ta cũng vậy, Nguyệt sư tỷ vạn tuế!"

"Nguyệt sư tỷ anh thư nữ kiệt vạn vạn tuế!"

Không biết gã nào sợ chết lên tiếng trước tiên, kéo theo sau một đám tiền hô hậu ủng, nước bọt bắn tung tóe, thiếu điều quỳ lạy Nguyệt nhi.

Cơ mặt Mông Cách co giật sắp rách tới nơi, phải nhìn thứ lẽ ra thuộc về gã rơi vào tay Vương Ngũ, không thể nào cam lòng. Bàn tay bất giác nắm chặt, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay chảy máu mà gã không hề hay biết.

Ở một tâm trạng hoàn toàn trái ngược Mông Cách, Vương Ngũ cứ ngỡ mình đang mơ. Hai mươi bảy tuổi, không còn hy vọng thăng tiến, tự dung vị trí đệ tử nội môn rơi vào đầu khiến gã mê muội. Mừng phát ngất nhưng Vương Ngũ có lòng tự trọng của bản thân, vị trí này phải thuộc về Biệt Hàn mới đúng. Vương Ngũ và Lang Ben từ đầu đến cuối chẳng làm gì cả, chỉ há hốc mồm đứng nhìn.

Khi đem vấn đề này nói với Biệt Hàn, lập tức bị hất gạt đi. Biệt Hàn cách cánh cửa Tự Linh kỳ không xa, cùng lắm vài tháng nữa cũng sẽ trở thành đệ tử nội môn. Vậy nên mới nhân dịp này mượn hoa hiến phật, trao công lao cho Vương Ngũ, coi như báo đáp ân tình gã giúp hấn năm xưa.

"Biệt sư đệ đừng làm khó ta! Đúng là Vương Ngũ này rất cần cơ hội người tặng, nhưng ta thật không thể nhận lễ vật lớn thế này. Khi trước chỉ là thuận tay giúp người một chút thôi, nào đáng gì."

Wương Ngũ mừng vui lẫn lộn nói.

Biệt Hàn mỉm cười: "Đối với huynh không là gì, nhưng với đệ ân tình đó không nhỏ. Tâm ý đệ đã quyết, Vương huynh đừng từ chối nữa! Nam nhân đỉnh thiên lập địa không nên giống như đàn bà."

Biệt Hàn khéo léo nhắc lại lời khi trước Vương Ngũ từng nói với nó.

"Ha ha, những lời này không ngờ Biệt sư đệ vẫn còn nhớ."

Wương Ngũ không còn biết nói gì, cười khỏa lấp, bàn tay thô kệch gãi đầu sờn sột giống như đang bị rận cắn rất ngứa ngáy.

Biệt Hàn nhìn Lang Ben nói: "Còn về kiện thượng phẩm linh khí phần thưởng, ta sẽ tặng Lang huynh, xem như lễ gặp mặt!"

Biểu tình Lang Ben thế nào không cần phải nói, hốt hoảng xua loạn: "Không. Ta... không nhận... không...."

Biệt Hàn chỉ cười, không nói thêm. Vốn dĩ phân vân không biết làm sao cho công bằng, vì suất đặc cách nội môn đệ tử chỉ có một, nhưng Lang Ben còn trẻ vẫn có cơ hội vươn tới, trong khi Vương Ngũ đã quá tuổi, cuối cùng Biệt Hàn quyết định như vậy. Kiện linh khí coi như bù đắp cho Lang Ben bớt chút thiệt thòi.

Dù vừa rồi hai người họ không giúp được gì nhưng Biệt Hàn sẽ không vì thế mà tranh hết công lao. Từ nhỏ mẫu thân đã dạy nó như vậy, làm người không nên quá ích kỷ. Ai tốt với Biệt Hàn, nó sẽ dùng tấm chân tình đối đãi.

Kỳ thực, thượng phẩm linh khí tuy quý giá nhưng Biệt Hàn không nghĩ sư phụ giàu có của nó chẳng ban cho được vài kiện. Dù gì người cũng là một trong tứ đại trưởng lão, địa vị cao nhất.

"Quyết định như vậy đi! Bây giờ chúng ta trở về."

Nguyệt nhi không ý kiến gì, quay nhìn đám đệ tử đang tùm năm tùm ba xì xào nhỏ to hạ lệnh: "Tất cả tập trung, chuẩn bị lên đường."

Lý Hoàng trọng thương còn nằm một đồng phải nhờ cậy Lý Hách đỡ dậy. Phần nửa đệ tử giành nhau leo lên linh khí chiến chùy của Lý Hách, mấy tên còn lại ngơ ngác, không biết làm sao.

Nguyệt nhi không vui chút nào. Từ Diễm Trâm lúc thường luôn được nàng cài trên tóc, làm sao có thể cho đám phạm phu tục tử kia trèo lên đó giẫm đạp. Liền ném sang cho Lý Hách mấy viên Bồ Linh đan: "Cho hấn dùng, sớm khôi phục thượng thể còn đưa mọi người về."

Lý Hách mừng rỡ, vội nhét một viên Bồ Linh đan vào miệng Lý Hoàng, kêu hấn chuyên tâm hành công.

Thương thế Lý Hoàng khá nặng nề, mặc dù đã phục dụng Bỏ Linh đan nhưng cũng không thể một sớm một chiều hồi phục. Nguyệt nhi càng không muốn chờ đợi, nói với Biệt Hàn: "Hay ta và ngươi về trước, bọn họ chút sẽ đi cùng đám người kia?"

Biệt Hàn điềm nhiên đáp: "Vây cũng được. Chờ ta giải quyết xong chút việc rồi về."

Nói đoạn nó chậm rãi đi lại chỗ Mông Cách ngồi.

Mông Cách đang đầu lảo cùng đám lâu la nịnh thần cho voi con tức hận, bỗng thấy Biệt Hàn xăm xăm đi về phía hắn, tim nhảy lên dõm dộng. Hắn biết tiểu tử kia quyết đòi món nợ hắn đã cho vay lần trước trên Linh Dược sơn.

Mông Cách không sợ Biệt Hàn. Tiểu tử này bất quá nhờ món dị bảo mang trên người, phòng ngự cường hãn nhưng còn lâu mới xứng đôi thù hắn. Nhưng sau lưng Biệt Hàn chính là Nguyệt nhi. Sự bá đạo của nhà đầu kia, khi này mọi người ở đây đã được chứng kiến. Tấm gương sáng Lý Hoàng còn ngồi rên hừ hừ bên kia, càng không cần nói đến tu vi yếu kém chỉ đủ ngạo thị đám ngoại môn đệ tử của Mông Cách. Hắn còn chưa đủ cho Nguyệt nhi xía răng.

"Ngươi định làm gì?"

Mông Cách bật dậy, lùi mấy bước, thủ thế nhìn Biệt Hàn hỏi.

"Trả lại ngươi một quyền lần trước ta đã vay."

Biệt Hàn rất bình thản.

Mông Cách cười lớn: "Nếu ngươi muốn dựa vào Nguyệt sư tỷ để báo thù, vậy được, ta đứng yên cho ngươi muốn chém muốn giết tùy ý. Dù sao ta cũng không phải đối thủ Nguyệt sư tỷ!"

Không thể không nói Mông Cách rất khôn ngoan. Câu nói này mang đến cho hắn hai điều lợi.

Thứ nhất, nếu Biệt Hàn còn là nam nhân, dưới lời nói vạch trần của Mông Cách, dù biết kẻ khích tướng nhưng nó cũng khó lòng mặt dày mày dạn dựa vào Nguyệt nhi. Khi đó, phải công bằng quyết đấu, Mông Cách rất tự tin một quyền đánh gục Biệt Hàn.

Thứ hai, giả như Biệt Hàn không biết xấu hổ, lợi dụng sự bảo hộ của Nguyệt nhi trả thù hắn, ở đây cũng chẳng ai vì thế mà chê cười Mông Cách. Dù sao, Cực Âm Chung trên tay Nguyệt nhi quá kinh khủng.

Tâm trí Biệt Hàn sớm khôn ngoan quá lứa tuổi, đương nhiên nó biết Mông Cách nói vậy mang hàm ý gì. Kỳ thực, Biệt Hàn cũng không định nhờ sự giúp đỡ của Nguyệt nhi. Nó thừa sức giải quyết chuyện này.

Biệt Hàn nhếch môi: "Không cần phải khích tướng. Ta muốn cùng ngươi sinh tử quyết đấu. Nếu sợ, ngươi quỳ trước mặt ta lạy ba cái, ta sẽ buông tha!"

"Tiểu tử kia đúng là ngu xuẩn!"

"Không sai. Phế vật như hắn cũng dám đòi sinh tử quyết đấu với Mông ca, ngu ngốc hết chỗ nói!"

"Có ai cược xem tiểu tử chịu được mấy chiêu dưới tay Mông Cách kia không? Tỷ lệ một ăn mười cho ai đặt cửa tiểu tử, nhanh tay nào!"

Đám đệ tử nhón nha nhón nháo, ai cũng cho Biệt Hàn điên rồi. Tu vi Mông Cách không cao nhưng cũng đứng đầu đệ tử ngoại môn, không phải kẻ mang danh phế vật như Biệt Hàn có thể khinh thường. Rõ là tự tìm cái chết.

Giả quyết như Mông Cách sao có thể buông bỏ cơ hội này, lập tức hớn hờ cười một tràng: "Ha ha, chính ngươi đề xuất đấy. Các huynh đệ xin hãy làm chứng, chính Biệt sư đệ đề nghị, ép ta quyết đấu sinh tử với hắn. Chẳng may hắn có mệnh hệ gì, vẫn mong mọi người giúp ta một lời giao phó với Nhị trưởng lão, tránh cho bị người trách phạt!"

"Ta sẽ làm chứng. Nếu đầu gối chết, ta nhất định trước mặt Nhị trưởng lão giải thích giúp ngươi, đồng thời tặng ngươi luôn kiện Tử Diễm Trâm này cầm chơi."

Nguyệt nhi nở nụ cười thật tươi, tay ve vẩy Tử Diễm Trâm đã thu lại nhỏ xíu bé bé xinh xinh.

"Nguyệt sư tỷ không đùa chứ?"

Hai mắt Mông Cách mở lớn hết cỡ, nuốt nước bọt nói.

Điều kiện Nguyệt nhi đưa ra thật quá dụ hoặc, khiến hắn mừng như điên. Cực phẩm linh khí bao nhiêu nội môn đệ tử truy cầu chẳng được lại sắp đơn giản chui vào túi Mông Cách. Chỉ cần hắn đột phá Tụ Linh kỳ, khi đó với thứ đồ chơi này, có gặp Tụ Linh trung kỳ, Mông Cách cũng có lực đấu một trận.

Nguyệt nhi chỉ sợ thiên hạ không loạn, hấp háy đôi mắt tím đầy mỉa mai: "Ta không đùa! Nhưng ngươi đừng vội vui mừng quá sớm, lo mà dọn chỗ đi!"

Mông Cách ngơ ngác: "Dọn chỗ? Ý Nguyệt sư tỷ là sao, ta không hiểu?"

Nguyệt nhi nhướn mắt: "Ta có ý tốt, nhắc ngươi dọn trước chỗ ở dưới âm phủ, thật ngốc! Mà này, ta nghĩ lại rồi..."

"Sao? Đừng nói Nguyệt sư tỷ sợ thua, đôi ý rồi? Làm người không nên xoay như chong chóng, các huynh đệ sẽ không phục."

Mông Cách cả kinh, sợ Nguyệt nhi đôi ý không đưa Tử Diễm Trâm cho hắn nữa, vội khiêu khích.

"Không. Ta thấy điều kiện như khi này còn hơi thiệt thòi cho ngươi. Hay thế này, chỉ cần ngươi đỡ được một quyền của đầu gối, ta sẽ thực hiện lời hứa. Được chứ?"

Nguyệt nhi tươi tỉnh nói.

Mông Cách cầu còn không được, càng thêm vui mừng, cười sảng sặc: "Được, được. Mọi người đã nghe rõ rồi chứ? Nếu lát nữa Nguyệt sư tỷ không giữ lời, thật đáng chê cười!"

Nguyệt nhi chẳng thèm để ý, cười hí hửng nói với Biệt Hàn: "Tên đầu gối ngươi nghe rõ chưa? Nếu làm không tốt để ta phải mất Tử Diễm Trâm vào tay hắn, ngươi chết chắc!"

Biệt Hàn còn chưa nói gì, nàng đã xoa hai tay vào nhau, điệu bộ hứng thú: "Lần này xuất môn thật sáng suốt, không uổng công ta! Mau, các ngươi mau đánh cho ta xem!"

Đừng thấy Nguyệt nhi lúc nào cũng như trẻ con mà cho rằng nàng ngây thơ không biết gì, nghĩ vậy vô cùng sai lầm. Tâm tư nàng rất tinh tế, ranh ma khó lường. Nếu thật sự ngây thơ, khi trước Nguyệt nhi đã không bày trò kêu đám Vương Ngũ một mình thảo phạt cường đạo, độc chiếm hết công lao, không cho bọn Lý Hách hưởng chút lợi lộc nào.

Lúc ở trong sào huyệt cường đạo, Nguyệt nhi đã chứng kiến lực lượng biến thái của Biệt Hàn. Lúc đó nàng cũng phải mất chữ o mồm chữ a. Mông Cách tuyệt đối không chịu nổi một quyền của Biệt Hàn, nàng đoán chắc như vậy. Lúc này làm quá lên chỉ vì muốn thổi phồng mức độ, tạo áp lực cho Biệt Hàn toàn lực xuất thủ, xóa bỏ danh hiệu phế vật bám theo hắn quá lâu.

Một quyền đánh bại Mông Cách. Mức độ khó khăn tăng cao, đồng nghĩa với danh vọng Biệt Hàn đạt được nếu thành công cũng không kém.

Đám đệ tử dạt ra hai bên, chừa lại khoảng đất rộng khoảng hai mươi trượng cho Biệt Hàn và Mông Cách quyết đấu. Không khí tĩnh lặng, Lý Hách và Lý Hoàng có phần bớt chút nội thương, ngồi xa xa cũng chú mục sang bên này.

Biệt Hàn điềm tĩnh đứng đó, ánh mắt nhìn thẳng Mông Cách, chẳng lộ ra biểu cảm gì.

Mông Cách đứng đối diện, đôi tay gân guốc vận lực, chỉ chờ Nguyệt nhi ra hiệu sẽ lập tức tấn công, tiên hạ thủ vi cường.

"Đánh nhau đi nào!"

Nguyệt nhi hào hứng hét lạnh.

Chỉ chờ có thế, thân hình Mông Cách nhích động, chớp mắt đã vượt qua khoảng cách hai mươi trượng tới trước mặt Biệt Hàn. Song quyền cứng rắn mang theo lực lượng gần hai vạn cân hắn tích sức bấy giờ, khí thế như thác đổ đầu non ào ạt đánh lên mặt Biệt Hàn.

Viu! Viu!

Quyền đầu xé gió tạo thành kinh phong rú rít ghê rợn. Bọn đệ tử đứng ngoài nghe mà thất sắc kinh hãi, da gà nổi lên từng mảng.

Biệt Hàn không có động tác gì, thủy chung vẫn đứng yên bất động.

Chờ khi hai nắm tay cứng như thép nguội của Mông Cách đến sát mặt, chỉ còn cách chưa đầy mấy phân, song thủ Biệt Hàn nhanh như chớp xuất động.

Tay trái Biệt Hàn từ bên dưới hất lên, mạnh mẽ cuốn phăng hai quyền đầu của Mông Cách ập tới, tay còn lại mang theo lực lượng sáu vạn cân đập lên ngực hắn.

Bùng! Bùng!

Ầm! Rắc...!!

Hàng loạt tiếng động ầm ì nổ vang.

Hai cánh tay Mông Cách gãy gập như củi mục, xương trắng đăm xuyên qua da lòi cả ra ngoài. Lồng ngực hắn bị tay phải Biệt Hàn cứng rắn xuyên thấu tận lưng, một đồng bầy nhầy bay ra ngoài, để lại lỗ thủng bằng miệng bát, máu tươi tuôn đỏ ào ạt.

Mông Cách hoàn toàn không có cơ hội nhìn cuộc đời lần cuối, cơ thể nặng nề đổ ụp xuống Biệt Hàn, nhanh chóng tới âm phủ thăm hỏi Diễm Vương.

Phịch!

Biệt Hàn lạnh lẽo xô thi thể còn chưa kịp lạnh của Mông Cách ngã ra đất, cánh tay phải đầy máu rút về, máu từ khuỷu lặn lẽ chảy xuôi đến ngón tay, nhỏ giọt xuống mặt đất.

Cùng với lực lượng tăng lên, phòng ngự và tốc độ của Biệt Hàn cũng gia tăng đến mức không thể tin được. Trong trận đấu diễn ra quá ngắn ngủi vừa rồi, xét mọi khía cạnh, Biệt Hàn hoàn toàn vượt trội. Mông Cách chết thực chẳng oan.

Khi tình như núi, lúc động khí thế lôi đình, một chiêu tất sát. Thủ đoạn Biệt Hàn khiến bọn đệ tử run sợ. Tiểu tử kia nào còn bóng dáng phế vật nổi danh gì chứ? Ác ma thì đúng hơn, hạ sát Mông Cách ghê rợn như vậy mà vẻ mặt hần thản nhiên như không, chẳng thêm nhũn mày lấy một cái.

Giờ phút này, những kẻ khi trước lờ miệng trêu chọc Biệt Hàn lo lắng cuống cuồng. Nhất là gã mập Tà Đạo và tên cao lêu nghêu lúc dưới chân núi đã điểm mặt chỉ tội Biệt Hàn cho Lý Hách lại càng thấp thòm không yên, chỉ sợ tiểu tử kia nhớ ra bọn hần, tìm đến hỏi tội thì chỉ có chết.

Nguyệt nhi mặt ủ mày chau, buồn chán nói: "Đầu gối đáng ghét, có cần nghiêm túc vậy không? Người ta còn chưa xem được gì hết, thật chán chết!"

Nói vậy nhưng đôi mắt diễm lệ của nàng không giấu được tia sung sướng. Lúc trước, khi hay tin Mông Cách ức hiếp Biệt Hàn, Nguyệt nhi đã rất tức giận nhưng không có cơ hội thay nó báo thù. Hiện giờ thấy vậy, nàng vô cùng hả dạ.

Từ trạng kinh khủng của Mông Cách không mấy may ảnh hưởng đến Nguyệt nhi. Lúc mới nhập môn, sư phụ đã nhốt nàng vào trong một chỗ toàn thi thể tanh hôi rùng rợn làm Nguyệt nhi ngất lên ngất xuống, nôn mửa cả tuần lễ. Gào khóc chán chẳng được gì, lâu ngày nàng dần chai sạm trước cảnh tượng này, không còn sợ hãi nữa.

Trên sân, Biệt Hàn vẫn đứng nhìn thi thể bê bết máu me của Mông Cách, sắc diện quái dị. Đôi mắt nó dần đỏ lên, chuyển sang màu máu kinh khiếp.

"Khắc khắc... Tiểu tử, chúng ta lại gặp nhau! Giết tốt lắm.. mau giết tiếp đi! Khắc khắc... giết hết bọn chúng..."

Ý niệm tà ác thường quấy rối Biệt Hàn khi nó luyện công bỗng xuất hiện, không ngừng gào thét giục nó giết người.

"Khắc khắc...! Máu... máu thật đẹp! Mau giết hết bọn chúng... tay người càng chạm nhiều máu... tu vi tăng tiến càng nhanh! Khắc... giết... giết..."

Cơ thể Biệt Hàn run lên bần bật, hai quyền đầu nắm chặt, nổi gân xanh. Cặp mắt đỏ ngầu như ác ma chậm chậm lướt ngang đám đệ tử, sát khí từ người nó tỏa ra ngùn ngụt, tà ác dị thường.

Bất giác ánh mắt tàn độc không mang theo chút nhân tính của Biệt Hàn, đám đệ tử kinh hãi lùi lại, muốn cách nó càng xa càng tốt.

"Tiểu tử kia làm sao vậy?"

Xa xa, Lý Hách khó hiểu nói.

Lý Hoàng thần sắc đỡ hơn trước không ít, tuy vẫn còn hơi nhột nhột, mặt mũi nói: "Ta đồ rằng lực lượng hần có được là do tu luyện một loại công pháp tà môn nào đó. Hiện tại hần đang bị cản trở vì quá sức!"

Mắt Lý Hách sáng lên: "Công pháp tà môn?! Nếu điều này truyền ra, hần sẽ chết không có đất chôn!"

Lý Hách vô cùng cảm hận bọn Nguyệt nhi, Biệt Hàn đã giành hết công lao. Lại thêm Nguyệt nhi suýt giết chết đệ đệ hần. Hiện giờ nghe vậy, trong đầu lóe ra ý nghĩ tàn độc.

Quá hiểu Lý Hách đang nghĩ gì, Lý Hoàng chậm rãi lắc đầu: "Để sau hãy tính. Nha đầu kia thân mang trọng bảo, còn có môn chủ đỡ đầu. Nếu tiểu tử chẳng may có mệnh hệ gì, ta và người khó sống!"

"Người yên tâm. Ta chưa ngu ngốc đến vậy!"

Lý Hách gật đầu.

Trong lúc hai huynh đệ này bàn luận, bên kia cả người Biệt Hàn chìm ngập trong sát khí và những ý niệm tà ác. Cặp mắt như hai hồ máu điên cuồng vờn quanh từng gương mặt đang nom nớp sợ hãi.

Vút!

Biệt Hàn cười lên một tiếng dữ tợn, nhắm vào thiếu niên gương mặt tuấn tú tựa ngọc đứng gần đó, nhanh như chớp lao tới.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Quý Nhân Tương Trợ

Khoảnh khắc Biệt Hàn dữ tợn lao tới, tâm tư thiếu niên mặt ngọc đấu tranh điên cuồng.

Trận chiến vừa rồi với Mông Cách đã phơi bày phần nào thực lực Biệt Hàn. Thiếu niên mặt ngọc không chút nghi ngờ nếu hắn còn giấu diếm chân tài thực học chắc chắn sẽ chết dưới tay Biệt Hàn.

Không dễ dàng trà trộn được vào Thần Môn, hiện giờ đen đủi buộc phải bộc lộ thân phận, thiếu niên cực kỳ không cam lòng. Nhưng hắn không có lựa chọn, tính mạng quý trọng chẳng thể đem ra đánh cược.

Ngay khi thiếu niên cắn răng định xuất chiêu ngăn đỡ thế tới như bão táp của Biệt Hàn, một thân ảnh yếu đuối hiện ra chắn trước mặt hắn.

Nguyệt nhi khó hiểu nhìn Biệt Hàn, thét to: "Dừng lại! Ngươi làm sao thế đầu gỗ?"

Cảm nhận sự quen thuộc của tiểu cô nương trước mắt, Biệt Hàn khựng lại, tuy vậy cặp mắt đỏ ngầu vẫn dữ tợn soi lên mặt Nguyệt nhi và thiếu niên kia, bộ dáng chỉ muốn ăn tươi nuốt sống.

"Khắc khắc...! Mau giết nha đầu và tên kia. Tiểu tử... mau giết hết... giết!!"

Ý niệm tà ác trong đầu Biệt Hàn quay cuồng thúc giục khiến nó đau đớn kinh khủng, diện mạo méo mó.

Nguyệt nhi tha thiết nói: "Đầu gỗ, ngươi bị sao vậy? Mau tỉnh lại đi!"

"Tránh ra!"

Biệt Hàn gầm lên, thanh âm vang động. Đây hoàn toàn không phải giọng nói con người mà giống như dã thú gầm rú.

Đôi mắt tím mị lệ của Nguyệt nhi khó giấu được sự sợ hãi, nàng không hiểu vì sao Biệt Hàn đột ngột thay đổi biến thành con người khác.

Tuy nhiên, Nguyệt nhi vẫn cứng cỏi: "Ta không tránh! Ngươi muốn ra tay với ta sao?"

Nội tâm Biệt Hàn lại càng đấu tranh dữ dội. Nó biết bản thân đang làm gì nhưng không cách nào dừng lại được. Lúc này, Biệt Hàn chỉ muốn thấy máu, càng nhiều càng tốt. Nó muốn được tắm mình trong biển máu, cứ như đó mới chính là thứ đem lại sự vui thích thỏa mãn cho bản thân.

Khi này lúc vừa hạ thủ Mông Cách, Biệt Hàn bỗng rơi vào trạng thái kỳ lạ, cực kỳ kích động với máu tươi. Biệt Hàn rất khó khăn mới tạm dè dặt nên được dục vọng điên dại, chính lúc đó ý niệm tà ác kia đột ngột xuất hiện, nhân lúc tinh thần nó không ổn định mà khuấy động.

Dưới tình trạng lý trí bị dục vọng che mờ, sức mạnh ý niệm tà ác tăng lên thập bội so với lúc Biệt Hàn tu luyện. Hiện tại nó sắp không còn chống đỡ được, chuẩn bị xuất thủ với Nguyệt nhi, điều nó chưa bao giờ nghĩ mình sẽ làm.

"Ngươi... tránh... ra...!!"

Hai mắt Biệt Hàn trợn muốn rách khóc, dữ tợn gầm từng tiếng.

Thân hình yếu đuối Nguyệt nhi thoáng run rẩy, nàng cắn môi: "Ta không tránh! Ngươi mau tỉnh lại đi, đầu gỗ! Là ta, Nguyệt nhi đây mà!"

"Khắc khắc... mau giết nha đầu! Chính nó cản trở ngươi, mau giết...!"

"Aaaaaa...!! Chết đi!"

Biệt Hàn thoáng ôm đầu đau đớn, song thủ mang theo lực lượng vượt quá cảnh giới Cường Nhục kỳ tăng tám đánh thẳng lên người Nguyệt nhi, không chút lưu tình.

Đã lường trước điều này, bên ngoài cơ thể Nguyệt nhi liền xuất hiện một lớp linh lực màu tím, bao phủ nàng vào trong. Lớp linh lực này thoát nhìn giống như chiếc lồng, gọi là linh tráo. Đây chính là sự khác biệt của tu giả Tụ Linh kỳ và Cường Nhục kỳ. Tu vi đạt đến cảnh giới Tụ Linh kỳ, tu giả có thể điều khiển linh lực để tấn công hoặc phòng ngự vô cùng linh hoạt.

Linh tráo của tu giả Tụ Linh kỳ cực kỳ chắc chắn, sức mạnh nhục thể Cường Nhục kỳ không bao giờ xuyên phá được, đây là điều mà ai cũng biết.

Nhưng lúc này, dưới lực lượng khó thể lý giải của Biệt Hàn, nghịch lý đã xảy ra.

Ầm!

Linh tráo bao quanh người Nguyệt nhi vỡ tan, nàng kêu lên một tiếng đau đớn, lùi về sau bốn năm bước, sắc diện nhợt nhạt.

Hai quyền của Biệt Hàn đã làm Nguyệt nhi bị thương không nhẹ, miệng nhỏ rỉ ra dòng máu tươi thắm.

Đám đệ tử chen chúc đứng xa mắt muốn lờ ra vì kinh hãi. Tu giả Cường Nhục kỳ đánh trọng thương Tụ Linh kỳ dưới tình huống đối phương đã kịp thiết lập linh trảo phòng hộ. Điều này quá sức tưởng tượng bọn chúng, phá vỡ khái niệm chênh lệch như trời và đất giữa hai đại cảnh giới tồn tại lâu nay.

"Aaaaaa..!"

Biệt Hàn nào biết nó đang gây ra bao nhiêu sự kinh hãi, điên cuồng phóng đến áp sát Nguyệt nhi, quyết liệt xuất thủ, chiêu nào chiêu nấy như muốn liều mạng.

Nguyệt nhi mím môi, đôi tay ngọc đòn tụ linh lực tím sẫm bắn ra.

Àm! Âm!

Bụi mù tung bay, tình trạng còn kinh khủng hơn lúc Biệt Hàn và Mông Cách so chiêu. Mặt đất thủng một lỗ lớn mấy thước.

Nguyệt nhi tiếp tục loạng choạng lui lại, thần sắc không thể tin được. Vết máu nơi khoe môi nàng càng thêm đậm sắc.

"Khắc khắc..!!"

Biệt Hàn cười quái dị, lại hùng hục phóng tới.

Thiếu niên mặt ngọc vội kéo Nguyệt nhi sang một bên: "Mau chạy đi!"

Nguyệt nhi lắc đầu không đáp, Cực Âm Chung hiện ra trong tay. Nàng có chút không đành lòng, nói với Biệt Hàn dù biết hiện tại nó không nghe được: "Ta không muốn tổn thương ngươi! Bất đắc dĩ thôi, đầu gối đừng trách ta!"

Ngón tay nàng búng nhẹ lên Cực Âm Chung.

Boong!!

Thế tới cuồng nộ của Biệt Hàn lập tức khựng lại, tiếng chuông trong trẻo ngân vang trong đầu khiến nó đau đớn ngã quỵ xuống, miệng gào gừ không ngừng.

Nhận thấy Biệt Hàn dù khổ sở dừng lại nhưng vẫn còn chống đỡ được, Nguyệt nhi phiến muộn cong tay búng thêm một cái.

Boong!

"Aaaaaa..!!! Khốn... kiếp..!!"

Biệt Hàn phủ phục dưới đất, hai tay ôm đầu rên xiết. Mất mũi miệng xuất huyết, máu chảy thành dòng khắp mặt vô cùng ghê khiếp.

Chỉ chờ có thế, Nguyệt nhi nhanh nhẹn phóng tới, điểm mạnh lên Thụy huyết Biệt Hàn, nó lập tức chìm vào giấc ngủ sâu, không biết gì nữa. Gương mặt đầy máu giãn ra, thanh thần hơn trước không ít.

Vừa nãy Nguyệt nhi đã khống chế lực đạo rất nhiều, chỉ muốn đánh trọng thương Biệt Hàn, tiện bề thu thập. Thế nên tình trạng hiện giờ của nó không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ cần phục dụng đan dược, tịnh dưỡng vài ngày sẽ khỏi.

"Vừa rồi các ngươi thấy không? Tiểu tử đó thật biến thái, ngay cả Nguyệt sư tỷ cũng phải sử dụng đến quả chuông kia mới thu thập được hắn!"

"Đương nhiên ta thấy. Mà nghĩ cũng lạ, tự dung hắn phát điên. Thật khó hiểu?!"

"Ta có nghe mấy vị trưởng lão từng nói tu luyện tà công sẽ dễ bị tẩu hỏa nhập ma, thác loạn thần trí. Nhìn tình trạng tiểu tử kia rất giống."

"Không phải chứ? Thần Môn chúng ta là danh môn đại phái đứng đầu, hắn thân là đệ tử chân truyền của Nhị trưởng lão, sao dám làm việc tà trời như vậy? Ta nghĩ không phải đâu."

"Hừ, ngươi thì biết cái gì? Ta dám chắc hắn tu luyện tà công, nếu sai cứ chặt đầu ta làm ghế ngồi."

Tiếng bàn tán xôn xao trong đám đệ tử. Bọn chúng tranh cãi thiếu điều sùi bọt mép, nước miếng văng tung tóe.

Sau khi cho Biệt Hàn phục dụng một viên Bỏ Linh đan, Nguyệt nhi đứng lên, diện mạo xinh xắn có phần kém tươi. Nàng trầm giọng: "Tất cả tập trung lại đây, ta có việc muốn nói."

Bọn đệ tử lú lú nguơ nguơ đi đến. Hiện tại Biệt Hàn đã nằm yên như chết, bọn chúng không còn phải lo ngại nữa.

"Huynh đệ ngươi cũng mau đến đây!"

Nhìn Lý Hách, Lý Hoảng ở xa, Nguyệt nhi ra lệnh.

Hai người bạn họ không cam tâm bị sai khiến cũng đành đứng lên đi lại.

Chờ mọi người tụ tập đông đủ, Nguyệt nhi lấy trong người ra một mảnh lụa trắng, đưa cho tên mập Tà Đạo nói: "Tất cả mau xuất trình ngọc bài thân phận, còn người ghi hết tên bạn hắn vào đây cho ta, tuyệt không được có sai sót."

Tà Đạo ngơ ngác, hai mắt tí hí như hạt đậu đảo nhẹ, khúm núm hỏi lại: "Nơi này không có bút nghiên, tiểu đệ biết lấy gì viết đây?"

"Biết vì sao ta chọn người không?"

Nguyệt nhi lãnh đạm nhìn Tà Đạo.

Tà Đạo cười khan: "Tiểu đệ cũng đang tự hỏi điều này. Không rõ vì sao mình may mắn lọt vào pháp nhãn Nguyệt sư tỷ?"

"Vì người béo tốt, chắc chắn trong người rất thừa máu. Cần tay lấy máu mà viết!"

Nguyệt nhi mỉm cười thật đẹp nhưng trong mắt Tà đạo nụ cười này chẳng khác nào quỷ dữ đòi mạng.

Hắn run như cây sậy, lắp bắp: "Điều này... điều này sao được... tiểu đệ từ nhỏ đã có chứng sợ máu..."

Nguyệt nhi không kiên nhẫn trừng mắt: "Nếu vậy ta sẽ cắt hết gân tay gân chân người, chờ khi người cạn khô máu huyết, chứng sợ máu cũng sẽ được trị khỏi."

"Nguyệt sư tỷ độ lượng xin đừng làm thế! Tiểu đệ... tiểu đệ cắn tay đây, bao nhiêu máu cũng được... chỉ xin giữ lại được cái mạng..."

Tà Đạo thất kinh hồn vía, nào dám kỳ kèo thêm, lật đật cho bàn tay múp míp vào miệng cắn thật mạnh, máu tươi liền phun ra. Phải công nhận Nguyệt nhi nói không sai, mấy gã mập thường rất nhiều máu.

Đám đệ tử thấy vậy không dám hỏi nhiều, xếp hàng lần lượt đưa ra ngọc bài thân phận cho Tà Đạo mặt mũi trắng nhợt vì mất máu ghi vào.

Chờ khi viết hết tên tuổi bọn đệ tử, Tà Đạo kêu lên một tiếng như heo chọc tiết, ngã rầm xuống đất ngất xỉu. Tỉnh ra gã mất cũng phải vài xô máu, không xỉu cũng lạ.

Mặc xác Tà Đạo, dù gì gã cũng có tu vi tầng ba Cường Nhục kỳ, quyết không thể vì mất chút máu mà chết. Nguyệt nhi cao giọng: "Tình hình khi nãy của Biệt Hân, kỳ thực đều do lúc chúng ta vào sào huyết bọn cường đạo, hắn đã bị lén lút hạ độc. Chất độc kia tên Thất Hồn Tán, người trúng độc sẽ bị thác loạn thân trí, không còn phân biệt được người quen kẻ thù, dẫn tới xuất thủ bậy bạ."

Nói đến đây, nàng ngừng lại nhìn quanh một lượt, thấy lời nói dối của mình đã có chút hiệu quả, Nguyệt nhi ranh mãnh nói tiếp: "Vốn bọn ta định chờ về đến sơn môn sẽ nhờ Nhị trưởng lão khu độc cho hắn, không ngờ Thất Hồn Tán độc tính quá mạnh, vừa trúng chưa được bao lâu đã phát tác. Đây cũng là một việc ngoài ý muốn, không còn cách nào khác, ta đành xuất thủ tạm khống chế hắn để tránh thương vong đáng tiếc xảy ra."

"Chắc các người rất lấy làm lạ vì việc ta vừa kêu gã mập này làm?"

Sau khi giải thích xong, Nguyệt nhi hỏi.

"Đúng vậy. Không rõ Nguyệt sư tỷ có ý định gì?"

"Không phải Nguyệt sư tỷ vì có hảo cảm với các huynh đệ nên lưu giữ họ tên, ngày sau để bề tương trợ chứ?"

Đám đệ tử nhao nhao nói.

Nguyệt nhi mỉm cười: "Người đoán đúng, nhưng mà chưa hoàn toàn chính xác. Quả thực ý ta muốn lưu giữ thân phận mọi người lại nhưng không phải vì có hảo cảm. Sự tình vừa rồi, dù chỉ là ngoài ý muốn nhưng ta cũng không muốn bất kỳ ai trong tông môn hay biết, kể cả môn chủ."

"Nguyệt tỷ yên tâm, bọn ta nhất định thủ khẩu như bình, có chết cũng không hé răng. Nhưng mà, chẳng may có người nào đó lỡ miệng lộ ra, không biết Nguyệt tỷ định sao? Á, đừng nhìn ta, ta quyết không phải kẻ nhiều chuyện đó!"

Một tên mau miệng hỏi.

Nguyệt nhi thu nụ cười lại, thanh âm chợt trở nên lạnh lẽo không chút tình cảm: "Không cần biết kẻ nào để lộ ra. Chỉ cần ta nghe phong thanh trong môn có người biết chuyện này, tất cả các người đều phải chết. Thân phận các người đã nằm cả trong này, lúc đó ta nhất định đến thăm!"

Đoạn nàng dời mục quang sắc bén sang hai người Lý Hách: "Kể cả hai người cũng vậy. Mong Nguyệt này nói được làm được! Nếu khó khăn, ta cũng không ngại nhờ đến Tổng đại sư huynh một tiếng, có lẽ huynh ấy sẽ rất vui lòng giúp ta, dù sao cũng chỉ có một tiểu muội đáng yêu!"

Nét lạnh lùng chợt hé ra nụ cười rạng rỡ, vô cùng "hiền lành ngây thơ".

Lý Hách thoáng rung mình, thầm mắng "tiểu ma nữ thủ đoạn", ngoài mặt thành khẩn nói: "Nguyệt sư tỷ xin yên tâm! Ta và đệ đệ tự biết điều gì không nên nói."

Lại quay sang đám đệ tử đang rét run, lạnh giọng: "Các ngươi nên biết giữ mồm giữ miệng. Việc này lộ ra, không cần Nguyệt sư tỷ ra tay, ta chắc chắn là người đầu tiên tiến các ngươi lên đường."

Đám đệ tử dạ ran, thề thốt ồm tỏi, gần như muốn moi tim gan ra ngoài cho Nguyệt nhi thấy sự thành tâm của mình.

"Các ngươi nên giữ đúng lời hứa, đồng thời thường xuyên nhắc nhở nhau. Dù sao chỉ cần một tên lờ miệng, những người còn lại đều chịu chung số phận. Đáng tiếc!"

Nguyệt nhi chép miệng. Từ Diễm Trâm biến to, nhún người bay lên, hai tay không quên mang theo Biệt Hàn đã ngủ sâu. Sức khỏe của tu giả người thường không so được, Nguyệt nhi nhỏ nhắn nhưng vẫn mang Biệt Hàn rất nhẹ nhàng.

"Tất cả trở về!"

Nàng nói, sau đó chớp mắt đã cùng Biệt Hàn bay đi mất dạng.

Khi đi đám đệ tử đều nghe lệnh huynh đệ Lý Hách, lúc này trở về lại lấy Nguyệt nhi làm chủ mọi việc, sự thể thay đổi nhanh đến chóng mặt.

Lý Hách chẳng nói gì, mau chóng biến lớn linh khí hình dạng chiến chùy, cho bọn kia bước lên.

Lý Hoàng về mặt âm trầm, thỉnh thoảng đôi mày rậm cau lại, trong mắt ngập tràn sắc thái căm hận cùng những toan tính.

oOo

Biệt Hàn chậm chạp mở mắt ra, ánh sáng ập đến xua tan bóng tối khiến nó không quen, cảm thấy chói, phải chớp chớp mắt mấy lượt mới trở lại bình thường.

Biệt Hàn ngồi dậy, cơ thể vẫn còn đau nhức, lặng lẽ nhìn quanh.

Nó đang nằm trên cái giường sạch sẽ tinh tươm đặt ở góc phòng. Căn phòng khá rộng, bài trí trang nhã đơn giản. Không gian bên ngoài yên tĩnh, trừ tiếng chim hót riu rít, kỳ dư không có tiếng người.

Kẹt!

Cánh cửa hé mở, ông lão lưng còng, gương mặt già nua khắc khổ bước vào. Vừa nhìn thấy Biệt Hàn, ông lão đã mừng rỡ kêu lên: "Biệt thiếu chủ tỉnh lại rồi?! Thật may, ngài làm chủ nhân mấy hôm nay vô cùng lo lắng!"

Biệt Hàn mỉm cười: "Mạnh bá vẫn khỏe chứ? Ta ở đây bao lâu rồi?"

Ông lão này chính là chủ nhân thanh đao xấu số khi trước Biệt Hàn mượn để tự ngược. Đến giờ nó vẫn chưa thực hiện lời hứa đền thanh đao khác cho Mạnh bá, cảm thấy rất áy náy.

Mạnh bá cười móm mém, khoe cái miệng chẳng còn chiếc răng nào: "Chính xác là ba ngày ba đêm, tính luôn sáng nay là bốn ngày. Thiếu chủ thấy trong người thế nào rồi?"

Mạnh bá vẫn giữ thói quen gọi Nhị trưởng lão là chủ nhân, Biệt Hàn vì vậy cũng được lão tôn lên thành thiếu chủ, nói cách nào cũng không chịu thay đổi. Nó nghe riết thành quen, không phản nản nữa.

Ục ục...!!

Bụng Biệt Hàn réo như nước sôi, đói quặn lên. Nó cười khò lấp: "Ta khỏe rồi, chỉ còn hơi đau một chút!"

"Thiếu chủ chắc đói lắm rồi, để lão lấy gì cho người ăn. Sẵn tiện thông báo để chủ nhân mừng!"

Nói xong, không đợi Biệt Hàn phản ứng, Mạnh bá rào bước ra ngoài. Tuy già lão nhưng có lẽ nhờ lâu năm sống trên Thiên Kiếm sơn, tám người trong linh khí có khắp nơi, Mạnh bá còn rất khỏe mạnh, sung sức như thời tráng niên.

Biệt Hàn ngẫm nghĩ, cố nhớ lại chuyện đã xảy ra.

Nó chỉ nhớ lúc hạ sát Mông Cách, sau đó thần trí chột u mê, muốn giết hết mọi người. Rồi Nguyệt nhi chặn nó lại, cả hai nói gì đó, về sau Biệt Hàn chẳng tài nào nhớ.

"Khi nào gặp lại Nguyệt nhi sẽ hỏi vậy."

Biệt Hàn đành chịu thua, trầm nghĩ.

Lúc này Mạnh bá đi vào, tay bê tô cháo thịt nóng hôi thơm phức. Biệt Hàn vừa ngửi được, nước bọt liên trào ra không thể ngăn.

"Thiếu chủ dừng ngay cho nóng! Chủ nhân đợi người ăn xong sẽ qua hỏi thăm!"

Mạnh bá cười hiền lành, đi ra.

"Mạnh bá..." Biệt Hàn gọi.

Mạnh bá xoay lại: "Thiếu chủ có gì dặn dò?"

"Không. Thanh đao khi trước... lần sau ta sẽ trả..."

Biệt Hàn ngượng ngừng nói.

Mạnh bá xua tay: "Lão đùa thôi. Già cả rồi không cần dùng đến những thứ đó, thiếu chủ đừng bận tâm!"

Như sợ Biệt Hàn ngại, lão nhanh chân bước ra ngoài.

Biệt Hàn bung tô cháo húp sì sụp, loáng cái đã ăn sạch sẽ. Cạn tô cháo mà nó vẫn chưa no, luyến tiếc để xuống.

Khi Biệt Hàn ngẩng mặt lên, đã thấy Nhị trưởng lão ngồi trên ghế tự khi nào.

Nhị trưởng lão nghiêm mặt: "Ngươi đã tỉnh?"

"Đệ tử bái kiến sư phụ."

Biệt Hàn định bước xuống thi lễ, Nhị trưởng lão đã ngăn lại, ra hiệu nó cứ nằm nghỉ.

"Lần này thảo phạt cường đạo, nghe nói ngươi rất nổi bật, còn quyết đấu sinh tử đánh chết Mông Cách?"

Mục quang Nhị trưởng lão soi lên mặt Biệt Hàn, thần sắc không buồn không vui, chẳng biểu lộ cảm xúc.

Thấy nó ngáp ngừng, Nhị trưởng lão lại nói: "Không cần khiêm tốn! Ta muốn nghe sự thật, có sao ngươi cứ nói."

Biệt Hàn hít vào một hơi, điềm đạm đáp lời: "Đúng là đệ tử có giết vài tên cường đạo nhưng công đầu thuộc về Nguyệt nhị, chỉ là muối ảy tốt bụng nhường cho. Còn về chuyện Mông Cách thì quả đúng như vậy, hắn có sát tâm với đệ tử, để tránh hậu họa về sau không thể không trừ."

Chòm râu dưới cằm Nhị trưởng lão rung động, không nghĩ tiểu tử này tuổi còn nhỏ lại sát phạt quyết đoán như vậy, hơi trầm ngâm: "Giới luật bốn môn nghiêm cấm các đệ tử không được tự ý quyết đấu sinh tử mà phải thông qua Chấp Pháp trưởng lão đồng ý. Nhưng không sao, lần này ta sẽ giúp ngươi thu xếp. Không được có lần sau, tùy tiện sát hại đồng môn dù với bất kỳ lý do gì cũng bị định tội rất nặng."

"Đệ tử sẽ ghi nhớ."

Nhị trưởng lão lại hỏi: "Trong lúc ngươi mê man, ta đã xem qua mạch tượng. Có hai việc ta cần hỏi, ngươi nhất định phải nói rõ, không được giấu diếm!"

Biệt Hàn hơi cúi đầu: "Sư phụ cứ nói, đệ tử nhất định thành thật!"

Nhị trưởng lão gật đầu hài lòng: "Thứ nhất, tu vi hiện tại của ngươi có phải tăng tám Cường Nhục kỳ?"

"Vâng."

"Tốt! Không nghĩ ngươi nửa năm trước còn không thể cảm ngộ linh khí, hiện tại tu luyện đến mức này."

Nhị trưởng lão vui mừng, thần thái chợt trầm trọng: "Việc thứ hai, công pháp ngươi tu luyện không phải Thần Minh Chân Đạo?"

"Sao sư phụ biết được chuyện này?"

Biệt Hàn giật mình.

Nghe nó thừa nhận, Nhị trưởng lão thờ dãi: "Khi này ta có nói lúc ngươi hôn mê đã xem kinh mạch của ngươi. Linh lực hỗn loạn, lưu chuyển theo đường lỗi kỳ quái, nếu là người khác chỉ sợ đã đứt sạch kinh mạch, tuyệt khí mà chết. Ngươi lại chẳng hề hấn gì, vì vậy ta đoán công pháp ngươi tu luyện tuyệt không phải thứ ta đã truyền."

"Sư phụ tuệ nhãn như đuốc, đệ tử bái phục!"

Biệt Hàn phải thừa nhận tâm tư Nhị trưởng lão vô cùng tinh tế.

"Công pháp kia tên là gì? Từ đâu ngươi có?"

Nhị trưởng lão không vì được khen mà đắc ý, tiếp tục vặn hỏi.

Biệt Hàn ngăn ngữ: "Việc này... một lời khó thể nói hết.."

Nhị trưởng lão nghiêm giọng: "Người còn nhỏ, có nhiều chuyện không rõ. Tu chân giới đại kỳ việc học trộm công pháp. Nếu người lên tu luyện công pháp của tông môn khác, chẳng may họ phát hiện sẽ dẫn đến đại họa, chẳng những tự hại bản thân mà còn ảnh hưởng tông môn."

Nói đi nói lại, hóa ra sự phụ lo Biệt Hàn lên tu tập công pháp của tông môn khác. Nó thờ phào nhẹ nhõm: "Việc này xin sự phụ yên tâm! Đệ tử tu luyện công pháp tinh cò tìm được, hoàn toàn không phải học trộm như người lo lắng!"

Chân mày Nhị trưởng lão giãn ra: "Vậy thì tốt! Mỗi người đều có bí mật, ta không ép người phải nói ra. Nhưng đường lối công pháp người tu luyện ta thấy rất quái đản, có thể nói tà môn. Người khẳng định từ lúc tu luyện đến giờ không phát hiện vấn đề gì chứ?"

"Mọi thứ tiến triển rất tốt, đệ tử không thấy có vấn đề gì!"

Biệt Hàn chỉ có cách lấp liếm. Nếu nói sự thật chẳng biết sự phụ có phé tu vì nó hay không.

"Lần trước người xin ta những thứ vật liệu kia là để tu luyện công pháp này?"

Biệt Hàn gật đầu.

Nét mặt Nhị trưởng lão hơi bất nhẫn, chòm râu giật nhẹ, hồi lâu mới nói: "Ta già cả nhiều lúc xử sự hồ đồ, đừng trách vì sư!"

Tuổi của hai người chênh nhau cực lớn, hơn nữa thân phận lại là sư đồ, Nhị trưởng lão có thể nói những lời này, thừa nhận khuyết điểm đã là chuyện rất hiếm hoi trong tu chân giới.

Thế giới này, phần lớn tu giả vì truy cầu đỉnh cao đã sớm vứt bỏ cái gọi là nhân tình. Đây là một thứ vô cùng xa xỉ, đôi khi chỉ vì một kiện bảo vật, ngay cả huynh đệ ruột thịt cũng có thể lên đấm sau lưng nhau.

Biệt Hàn cảm động, chỉ tiếc nó không quen bộc lộ cảm xúc, nói nhỏ: "Đệ tử khiến sự phụ mất mặt với mọi người, nào dám trách!"

Nhị trưởng lão cũng rơi vào khoảng lặng, một lúc sau lấy ra hai vật, đưa cho Biệt Hàn: "Người hôn mê nên ta đã thay mặt đi nhận phần thưởng. Còn đây là kiện bảo y lần trước môn chủ đưa cho người, chỉ cần đột phá Tụ Linh kỳ sẽ sử dụng được."

Biệt Hàn nhận, chăm chú nhìn hai vật đó. Một thứ có hình tam giác đen sì, nhìn khá giống một ngọn núi, to bằng bàn tay vô cùng nặng, lực lượng như Biệt Hàn còn phải cố sức mới nâng lên được. Thứ còn lại chính là kiện bảo y màu trắng tỏa ánh sáng nhàn nhạt, cảm trên tay nghe mát lạnh.

Thấy nó sẫm soi, Nhị trưởng lão lên tiếng giải thích: "Vật màu đen kia là Hắc Phong, thượng phẩm linh khí. Linh khí này uy lực rất lớn, nhất cử đê chết địch nhân. Tuy vậy lại hơi kén chủ nhân, nó đòi hỏi người sử dụng phải có linh lực dồi dào và lực lượng rất mạnh mới có thể khu động nổi. Bảo y kia lại càng là trân phẩm, chính là thượng phẩm linh khí loại phòng ngự. Mặc trên người chỉ cần truyền linh lực vào sẽ phát huy công dụng cường hãn, thủy hỏa bất xâm, đao thương bất nhập. Thậm chí một số linh khí uy lực không quá mạnh đều chẳng cách nào tổn thương người."

Linh khí loại phòng ngự giá trị đều hơn rất nhiều so với linh khí tấn công hay phụ trợ. Đơn giản vì công dụng của nó để bảo mệnh, mạng sống rất quý giá, chỉ cần còn sống hết thầy đều đáng giá.

Đối thủ không thể gây tổn thương người? Như vậy người đã ở vào thế bất bại, trong chiến đấu từ hòa đến thắng, còn gì tuyệt vời hơn. Đây chính là chân lý bất di bất dịch.

Hiện giờ lực phòng ngự của Biệt Hàn đã rất mạnh. Sắp tới chỉ cần nó đột phá Tụ Linh kỳ, chắc chắn phòng ngự sẽ tăng thêm không ít, lại mặc thêm kiện bảo y này vào, hiệu quả thật khó tưởng tượng. Khi đó, Biệt Hàn chính là một pháo đài di động, tu giả trong cùng một đại cảnh giới nếu không có linh khí uy lực cực mạnh đừng mong làm gì được nó.

Tâm tình Biệt Hàn hưng phấn không thôi, nó đang tiến một bước dài trên con đường báo phục gia thù, đạt thành di nguyện của mẫu thân.

Nhị trưởng lão hơi trầm ngâm, đứng lên nói: "Ta xem tình trạng linh lực trong cơ thể người có lẽ sẽ rất nhanh tiến nhập Tụ Linh kỳ. Đạt đến bước này mới chính thức bước chân vào hàng ngũ tu giả. Hãy cố gắng!"

Biệt Hàn để hai vật kia xuống giường, cung kính đáp: "Đệ tử sẽ cố gắng!"

Nhị trưởng lão gật gù bước đi. Ra đến ngoài cửa mới dám nở nụ cười rạng rỡ. Tâm trạng lão vui sướng tột độ, từ nay xem ai còn dám cười chê tên đệ tử của lão là phế vật? Nãy giờ ở trong phòng, đối diện tiểu tử gốc kia, lão phải cố gắng kìm nén cảm xúc, thật quá khổ sở.

Càng nghĩ càng thấy thoải mái, Nhị trưởng lão buột miệng cười lên một tràng thành tiếng, giật mình xoay lại xem Biệt Hàn có thấy hay không. Sau khi kiểm tra, chắc chắn nó không nghe thấy, lão mới an tâm đập không bay đi, mới vẫn tùm tùm.

oOo

Trong một động phủ ánh sáng lờ mờ, một gã thanh niên ngồi đó, sắc mặt thập phần dữ tợn, đôi mắt sáng quắc nhìn xuyên qua bóng tối.

"Biểu đệ, người chết thật oan uổng! Ta chắc chắn đòi lại công đạo cho người, hãy yên lòng nhắm mắt!"

Gã lẩm bẩm.

Thanh niên này chính là Mông Bình, biểu ca của Mông Cách.

Lần trước Mông Cách đến tìm gã, nhờ giải quyết Trác Thiên Lam và Biệt Hàn. Mông Bình đã hứa khi thời cơ chín muồi sẽ ra tay. Không nghĩ còn chưa qua bao lâu, Mông Cách hiện đã phiêu diêu dưới âm phủ.

Rắc! Bụp!

Bàn tay Mông Bình tức giận chụp lên tảng đá to gần đó, tức thì tảng đá biến thành bột mịn trong chớp mắt, lá tã sụp xuống.

Bạn đang đọc truyện *Truy Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Phi Hành Không Dễ

Thần Môn, Thiên Kiếm sơn.

"A, ha ha. Ta thành công rồi!"

Gã thiếu niên tầm mười ba mười bốn tuổi, mặt mày cau bần, quần áo nhàu nát dơ dáy từ trong một động phủ lưng chừng sườn núi lao ào ra, gào rú om sòm.

Sau khi mừng rỡ điên cuồng, thiếu niên cho tay vào người lôi ra một vật đen sì hình tam giác thầy lên không trung, hai tay điểm loạn trong chớp mắt biến vật nọ thành ngọn núi nhỏ khoảng một trượng, đoạn nó nhún người nhảy lên ngọn núi.

Vút!

Tiểu sơn dưới chân mang thiếu niên xé gió lao đi vùn vụt. Nhưng chưa đi được bao xa, nó đã chói với nhào đầu xuống đất, té một cú rồ đau.

Rầm!

Bụi bốc lên mù mịt, chỗ thiếu niên ngã xuống lõm một lỗ to.

"Ây da, ngự vật phi hành không nghĩ lại khó như thế!"

Thiếu niên cả người đầy đất cát lồm cồm đứng dậy. Lạ thay, té từ độ cao chục trượng xuống mà nó chẳng hề hấn gì.

Người này không phải ai khác, chính là Biệt Hàn.

Từ hôm tỉnh lại đến nay đã hơn ba tháng, Biệt Hàn nhốt mình trong động phủ chuyên chú tu luyện. Trừ thời gian ăn cơm, còn lại nó chỉ biết vùi đầu vào tu luyện điên cuồng không ngơi nghỉ, ngay cả tắm rửa cũng quên bồng đi mất. Lúc này kẻ nào đứng gần nó chắc không tài nào chịu nổi mùi xú uế bốc lên không thua gì nơi ở của Cuồng Tiểu si mê linh thú kia.

Từ hai tháng trước, Biệt Hàn đã sớm chạm tới bình cảnh Cường Nhục kỳ đỉnh phong, tu vi không cách nào tăng tiến được nữa. Lớp bình chương thoát nhìn có vẻ mỏng manh lại rất khó để đột phá, muốn làm được việc này cần phải tích súc lực lượng thật lớn.

Trải qua hai tháng tiếp theo, dù tu vi không thể tăng nhưng lực lượng Biệt Hàn vẫn đề thăng vèo vèo lên con số khủng khiếp, rơi vào khoảng tám vạn cân, gấp hơn bốn lần so với bất kỳ tu giả Cường Nhục kỳ tăng tám đỉnh phong bình thường nào. Ngày hôm nay, cuối cùng sau bao khó khăn nó mới dùng lực lượng kinh khiếp này đánh sâu vào bình cảnh, nhất cử đột phá, tiến giai Tụ Linh tiền kỳ.

Ngay khi vừa đột phá, các giác quan của Biệt Hàn trở nên thánh nhạy lạ thường, chỉ cần vận chuyển linh lực lên mắt lập tức nhìn xuyên bóng tối vượt quá chục trượng. Tại nó nghe rõ cả những tiếng di động của côn trùng xung quanh, cảm giác cực kỳ vi diệu.

Hiện giờ không cần tiến vào trạng thái tu luyện Biệt Hàn vẫn có thể thấy rõ linh khí vờn quanh khắp nơi, đưa tay ra liền chạm vào được. Chỉ cần hơi động tâm, linh khí lập tức chui vào hai huyệt Dũng Tuyền dưới lòng bàn chân nó, lưu chuyển theo lộ tuyến Cuồng Ma Trọng Thể quen thuộc. Việc này nói lên một điều, từ nay Biệt Hàn không cần dùng phương pháp tự ngược khổ sở kia mới tu luyện được nữa.

Việc này khiến Biệt Hàn vui khôn tả. Mặc dù đã quen với cảm giác thống khổ, về sau này tu luyện không đến nỗi khổ sở như lúc đầu nhưng dù sao cũng chẳng ai vui vẻ khi tự hành hạ thể xác. Trừ khi là kẻ thần kinh biến thái, không được bình thường.

Trong lúc vui mừng, Biệt Hàn liền muốn thử cảm giác đằng vân giả vũ mà nó thêm thường bấy lâu. Kết quả còn chưa bay được bao xa đã té lộn cổ xuống đất, nếu không phải cơ thể Biệt Hàn cường hãn có lẽ đã gãy cổ chết rồi.

Điều khó nhất khi ngự vật phi hành là vấn đề giữ thăng bằng. Thử nghĩ xem, đứng trên linh khí bay đi với tốc độ nhanh như vậy, người lại chẳng có chỗ nào để vịn, cơ thể chông chênh trong khi gió thổi ngược cực mạnh, không té mới lạ.

Đương nhiên việc này không làm khó được kẻ có tâm chí kiên cường như Biệt Hàn. Nó chẳng chút nản lòng, phúi phúi đám bụi đất trên người xuống, lại lọ mọ nhảy lên Hắc Phong.

Linh lực từ chân Biệt Hàn cuộn cuộn truyền vào Hắc Phong, tiêu sơn một lần nữa như con ngựa bắt kham chồm lên, phóng đi tít mù.

"Aaaaaaaa...!!!"

Rầm!

Theo sau tiếng la kéo dài là âm thanh thứ gì đó đập mạnh xuống mặt đất.

Biệt Hàn lần thứ hai lồm cồm bò dậy, mặt nhăn mày nhí rên rĩ. Từ độ cao vài chục trượng té xuống mấy bận, trâu bò như nó cũng thấy đau ê ẩm.

"Rốt cục là vì sao?"

Nó gãi đầu suy nghĩ nát óc mà chẳng tìm được nguyên nhân. Biệt Hàn không muốn chuyện nhỏ thế này phải nhờ đến Nhị trưởng lão chỉ dẫn. Nó thích tự mình giải quyết vấn đề. Nhớ lại hai lần được Tổng Lâm và Nguyệt nhi đưa đi, bọn họ đều rất thông dong. Chắc chắn bên trong có huyền cơ kỳ xảo nào đó.

"Ngồi nghĩ biết đến bao giờ mới tìm ra, ta cứ thực hành, trăm lần không được thì nghìn lần cũng xong."

Biệt Hàn lần nữa phóng lên Hắc Phong, linh lực truyền xuống. Lần này nó truyền linh lực vào Hắc Phong vô cùng chậm nhằm giảm tốc độ để dễ bề điều khiển. Tiêu sơn nặng nề ì ạch lay động rồi lắc lư cất lên, chậm rãi bay về phía trước.

Biệt Hàn phát hiện ra di chuyển tốc độ càng chậm càng khó giữ thăng bằng hơn khi đi nhanh. Hắc Phong cứ lắc lư lao đảo một hồi đoạn nghiêng nghiêng ngả ngả làm nó đứng bên trên thân hình cũng chao đảo theo, mấy lần suýt ngã.

Đáng lý Biệt Hàn đã ngã nhào thêm một lần nữa rồi, nhưng chính lúc sắp rơi xuống, trong khi hốt hoảng nó tình cờ đưa một phần linh lực lên thượng bàn. Hắc Phong lập tức đứng thẳng lại, không còn chao đảo. Hai bàn chân Biệt Hàn như hít chặt lấy tiêu sơn này thành một khối dính liền không thể rời ra.

"Thì ra còn có kỳ xảo này, chỉ cần chuyển một bộ phận linh lực lên thượng bàn, linh khí lập tức dính chặt vào chân, có muốn ngã cũng không được."

Phát hiện phương pháp, Biệt Hàn vui cười hớn hở, linh lực truyền mạnh xuống Hắc Phong, như tia chớp lao đi.

Vút!

"Ha ha...! Thích thật!"

Lần đầu ném trái cảm giác tự mình bay cao trên bầu trời, Biệt Hàn sướng khoái vô cùng, linh lực truyền vào Hắc Phong ngày càng nhiều, tốc độ cực nhanh, chỉ muốn bay đến cùng trời cuối đất, xem thế giới này rộng lớn thế nào.

Ngay khi nó còn đang nhắm mắt hả hê cười, xa xa phía trước chợt xuất hiện một vách núi chắn ngang.

Biệt Hàn thất kinh hồn vía, với tốc độ của nó hiện giờ chỉ trong chớp mắt đã tới sát vách núi. Muốn tránh cũng chẳng biết làm thế nào để tránh, dù sao này giờ nó toàn bay theo một đường thẳng, còn chưa kịp tìm hiểu chuyển hướng thế nào. Số thật khổ!

Hai tay nó ôm đầu, chỉ kịp ngưng tụ linh lực tạo thành một linh trảo quanh người trước khi bị vách núi nuốt trọn.

Rầm!!!

Ầm! Ầm! Ầm!

Âm thanh rền rĩ vang dậy. Vách núi cứng rắn ngay tức thì lồm vào một thông đạo sâu cả trượng, mấy trăm tảng đá to quanh đó bị rung chuyển dữ dội, lăn ào ào xuống chân núi.

Bên trong hố sâu vừa được tạo ra, Biệt Hàn nằm ngay đơ, hai mắt tròn trắng. Tuy vậy trên người nó không có vết thương nào đáng kể, chỉ xây sát sơ sơ ngoài da, còn chưa đến mức chảy máu, chỉ chưa kịp hoàn hồn sau tai nạn bất ngờ xảy đến.

Nằm nghỉ một lúc, Biệt Hàn ngồi dậy chậm chậm lộ đầu ra, nhìn xuống bên dưới. Vừa rồi trong lúc hứng chí, nó bay quá cao vượt qua cả mây. Chỉ tiếc ở đây sơn mạch này, ngọn núi thấp nhất cũng cao xuyên mây, vậy nên mới xảy ra cơ sự.

Nhìn vực sâu không thấy đáy, Biệt Hàn rùng mình: "May mắn ta được vách núi giữ lại, nếu lọt xuống dưới đó chỉ sợ tan xương nát thịt."

Quả thực với độ cao vạn trượng thể này, mặc cho cơ thể Biệt Hàn có cường hoành cỡ nào cũng khó lòng toàn mạng nếu đen đui rơi xuống.

"Thử lần nữa nào. Ta cẩn thận một chút là được!"

Biệt Hàn vẫn không vì thế mà sợ hãi dừng lại, hít một hơi sâu lấy can đảm, leo lên Hắc Phong bay ra.

Đã hiểu cách giữ thăng bằng, hiện tại dù bay chậm nhưng Biệt Hàn vẫn vững vàng đứng trên Hắc Phong. Người nó hơi nghiêng về bên trái, Hắc Phong lập tức nghiêng theo, dần dần chuyển hướng.

"Thì ra đơn giản như vậy!"

Biệt Hàn khoái ý gật gù, nhưng vẻ mặt vẫn hơi nghi hoặc. Tốc độ chuyển hướng như thế này quá chậm, nếu bay nhanh giống khi nãy bất thành linh bị vách núi chắn trước mặt tuyệt đối không tài nào tránh kịp.

Suy tư một lúc, tay phải Biệt Hàn mạnh mẽ phóng một luồng linh lực sang bên hông.

Ào!

Hắc Phong lập tức chao mạnh về phía trái, lệch khỏi hướng đang chuyển dịch khá xa. Tốc độ chuyển hướng nhanh hơn khi dùng sức cơ thể điều khiển rất nhiều.

Hiểu ra cơ chế, lúc này Biệt Hàn mới mỉm cười hài lòng. Linh lực cuồng phóng, Hắc Phong bay càng lúc càng cao, tốc độ tăng lên đến mức cực hạn.

Vút!

"Ha ha... xem ta đánh vòng số tám này...!!!"

Hoàn toàn làm chủ Hắc Phong, Biệt Hàn cực kỳ thích ý. Điều khiển ngày càng thuần thục, nó cứ bay mãi bay mãi, lượn tới lượn lui không thấy chán, chẳng muốn dừng lại.

Cho tới khi tận hưởng thỏa thích, Biệt Hàn mới luyến tiếc quay về động phủ.

"Tiêu hao hết một phần ba linh lực, là do Hắc Phong này trọng lượng quá nặng, tiêu thụ linh lực nhiều hơn các loại linh khí khác hay thế nào?"

Thần sắc Biệt Hàn hơi nhợt nhạt, ra chiều suy nghĩ.

Một lúc sau, nó lấy ra thanh tiểu kiếm màu đỏ nhạt được của Bành Nhị khi trước, định phi hành thử kiểm chứng suy nghĩ bản thân đúng hay không.

Kỳ lạ, mặc cho Biệt Hàn truyền linh lực vào nhiều thế nào, tiểu kiếm vẫn trơ trơ, không chút phản ứng.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến tên Bành Nhị đó khu dụng tiểu kiếm này tấn công Hắc Thủy Chương Ngư, Biệt Hàn đã nghĩ tiểu kiếm là thứ vô dụng rồi.

"Chẳng lẽ do cảnh giới ta quá thấp?"

Biệt Hàn nhíu mày, chỉ còn một lý do này thôi.

Nếu đây chính là sự thật, Biệt Hàn cười khổ. Tu vi tên Bành Nhị chỉ thuộc loại xoàng xoàng trong đám kẻ thù của nó, trên gối còn có tên đầu lĩnh khó chơi. Tên đầu lĩnh lại tỏ ra cực kỳ kính sợ vị Mã trưởng lão thâm bất khả trắc.

Hiện tại tự so sánh bản thân với Mã trưởng lão, Biệt Hàn không biết nói gì. Chênh lệch song phương rất rất xa, hướng chỉ đây chỉ là trưởng lão của một thế lực nào đó nó còn chưa biết cụ thể. Chỉ cần suy nghĩ thấu đáo một chút cũng có thể hiểu được thế lực đó cực kỳ khổng lồ.

Nhưng Biệt Hàn không vì vậy mà chán nản. Nó chỉ mới tu luyện một thời gian ngắn thôi đã đạt tu vi hơn không ít người. Tương lai chỉ cần cố gắng, Biệt Hàn tin có ngày nó sẽ đạt thành di nguyện mẫu thân để lại. Nhất định như thế!

"Có lẽ ta nên đi gặp sư phụ một chút, thuận tiện thăm dò lai lịch thù nhân!"

Cất tiểu kiếm vào người, Biệt Hàn chân đạp Hắc Phong nhằm hướng trang viện Nhị trưởng lão bay đến.

oOo

"Người nói sao? Người đã đột phá Tụ Linh kỳ?"

Nhị trưởng lão ngồi trên ghế, mồm há to vô cùng kinh ngạc, suýt chút nữa nhảy nhồm. Cũng may lão kịp kìm lại, nếu không chẳng may biểu hiện thất thố như vậy trước mặt đệ tử thật xấu hổ.

Biệt Hàn cũng hơi giật mình nói: "Vâng! Chỉ vừa mới đột phá khi này, đệ tử lập tức sang đây báo cho sư phụ hay."

Nhị trưởng lão đứng ngồi không yên, ngoắc tay: "Mau lại đây, ta muốn tự mình kiểm tra."

Biệt Hàn liền bước đến gần.

Bàn tay Nhị trưởng lão đặt hờ lên người Biệt Hàn, di chuyển tới lui khi chỗ này lúc chỗ kia.

Một lúc sau, lão thu tay lại, sắc mặt không thể tin được: "Đúng là người đã tiến giai Tụ Linh kỳ. Hơn nữa cường độ linh lực còn cường mãnh gấp bốn lần người khác, có thể so được với tu giả Tụ Linh trung kỳ. Thật không thể tin nổi!"

Biệt Hàn thần trí ngơ ngẩn. Không nghĩ chỉ vừa bước vào Tụ Linh tiền kỳ, linh lực trong người nó lại có thể so được với Tụ Linh trung kỳ. Tuy chỉ một tiêu cảnh giới nhưng khoảng cách hai bên rất xa. Trừ một số ít tu giả có bảo vật cường đại, tỷ dụ như Cực Âm Chung của Nguyệt nhi, kỳ dư đa phần tu giả đều không thể là đối thủ tu giả có tu vi cao hơn. Đây là chân lý bất di bất dịch bao đời nay.

"Khi ở cảnh giới Cường Nhục kỳ đỉnh phong, lực lượng của người đạt bao nhiêu?"

Nhị trưởng lão gấp gấp hỏi.

Biệt Hàn gãi đầu: "Khoảng tám vạn cân ạ!"

"Cái gì?"

Nhị trưởng lão bật dậy, râu tóc muốn dựng đứng, gai ốc nổi khắp người. Chợt nhận thấy bản thân quá thất thố, mất phong phạm tôn sư, Nhị trưởng lão ngồi xuống.

Tuy vậy vẻ mặt lão cực kỳ khảm trương, ho húng háng: "E hèm! Người không đùa chứ?"

"Đệ tử nào dám! Đây chính là sự thật."

"Quái vật, tiểu tử này chính là quái vật!" Nhị trưởng lão nghĩ thầm, ngoài mặt điềm nhiên nói: "Người tu luyện như thế nào, mau nói ta nghe."

Biệt Hàn cũng không dám giấu. Sự thể có sao kể vậy cho lão nghe, có điều nó giấu đi chi tiết tự ngược cũng như cảnh báo có thể biến thành cuồng ma của công pháp. Thậm chí tên công pháp cũng nói không biết.

"Công pháp khuyết danh? Trọng Thể Linh Dịch?"

Nhị trưởng lão ve vuốt chòm râu bạc, lẩm bẩm.

Tâm tư lão rúng động rất lớn. Nếu đúng như Biệt Hàn nói, chỉ cần cho một đám đệ tử tu luyện công pháp này, lại bồi thêm linh dịch thần kỳ kia, không phải chỉ vài năm Thần Môn sẽ cho ra mắt một đám cường giả thiếu niên tiềm lực kinh khủng sao? Khi đó ngôi vị độc tôn của Lăng Vân Tông chẳng chóng thì chày cũng sẽ rơi vào tay Thần Môn.

Nhưng cái khó là Biệt Hàn có chịu chia sẻ khẩu quyết công pháp thần kỳ kia hay không? Nếu nó không muốn, Nhị trưởng lão cũng khó thể ép uống, xưa nay lão chẳng bao giờ làm việc gì trái với lương tâm.

Đắn đo một hồi, Nhị trưởng lão đành háng, nói: "Nếu thật sự công pháp kia có công dụng nghịch thiên như vậy. Người có thể chia sẻ khẩu quyết cho các huynh đệ đồng môn tu luyện hay không? Vì sư biết làm vậy thiết thời cho người, nhưng mà cũng nên đặt lợi ích tông môn lên hàng đầu. Môn chủ nhất định sẽ trọng thưởng thật hậu!"

Biệt Hàn đã lường trước chuyện này, mỉm cười: "Chuyện đó đệ tử rất sẵn lòng! Nhưng dù vậy, chỉ e ý định này của sư phụ khó lòng trở thành hiện thực."

"Là sao? Mau nói!"

"Trong hướng dẫn tu luyện công pháp có nói rõ, chỉ những người không có linh căn mới tu luyện thành công. Hơn nữa, số người có cơ thể thích hợp với công pháp cực hiếm, trăm triệu người chỉ xuất hiện một. Đệ tử rất may mắn mới rơi vào trường hợp hiếm hoi này."

Biệt Hàn khoác lác một phen. Không phải nó ích kỷ giữ riêng cho mình, nhưng nếu công pháp Cuồng Ma Trọng Thể truyền rộng rãi trong môn, lấy gì bảo đảm sẽ không có gian tặc để lộ ra ngoài. Nếu lọt vào tay kẻ thù Biệt Hàn, chỗ dựa lớn nhất của nó coi như phá sản. Khi đó còn muốn trả thù sao? Năm mộng giữa ban ngày.

Nhị trưởng lão nghe vậy, chắc lưỡi luyến tiếc không dứt. Hy vọng vừa hé ra đã mất tăm. Trăm triệu người may ra được một, lão không rảnh đến mức đó, bỏ cả đời chưa chắc tìm được một mống.

Nhị trưởng lão cũng không nghi ngờ gì Biệt Hàn, trong mắt lão lúc này tên đệ tử kia thật ngoan ngoãn đáng yêu, thập phần trung thực.

Trong lòng Biệt Hàn cũng vô cùng áy náy, nhưng nó không thể không làm vậy, chẳng còn lựa chọn nào khác.

Chợt nhớ mục đích đến đây, Biệt Hàn lấy tiểu kiếm ra, đưa cho Nhị trưởng lão: "Sư phụ có thể xem giúp đệ tử thứ này được không?"

Vừa chạm vào tiểu kiếm, Nhị trưởng lão thoáng giật mình nhìn Biệt Hàn: "Trung phẩm linh bảo, ở đâu ngươi có thứ này?"

"Lần trước thảo phạt cường đạo, đệ tử tình cờ nhặt được nó trong người gã đầu lĩnh."

Biệt Hàn đành nói dối lần thứ hai. Thật khó xử, nó không thể bảo lần trước bị kẻ thù truy sát ở Hàm Mô cốc nhặt được. Nhớ khi đó, Nhị trưởng lão đã hỏi nó một lần. Biệt Hàn cũng nói dối, vì sợ lộ ra chuyện nó bị đám người kia truy lùng, Thần Môn dò xét căn nguyên có thể sẽ phát hiện tất cả đều do Đạo Châu, khi đó rất dễ dẫn đến nguy hiểm cho nó.

"Tiểu kiếm này dù chỉ là trung phẩm linh bảo nhưng đã được chế luyện lại nhiều lần, dung nạp thêm không ít vật liệu quý hiếm, phẩm chất đã gần đạt đến thượng phẩm linh bảo. Số ngươi thật quá may mắn, nhiều người đổ mắt không có, ngươi lại tình cờ nhặt được."

Nhị trưởng lão than thở. Thăm nghĩ đệ tử này của lão mới nửa năm trước còn chẳng ra thể thống gì, hiện giờ tu vi cảnh giới tiến vùn vụt, lại còn bị một kiện trung phẩm linh bảo rơi vào đầu. Vận may có thể nói khiến kẻ khác lú lờlỉ ghen tức. Ông trời thật khéo trên người.

Biệt Hàn tò mò hỏi: "Sư phụ, tiểu kiếm này đệ tử đã thử nhưng không cách nào khu dụng được."

"Đó là chuyện đương nhiên. Cũng khó thể trách, kiến thức ngươi còn kém. Tiểu kiếm này chỉ tu giả đạt đến cảnh giới Bá Thể kỳ mới có thể sử dụng. Ngươi chỉ có tu vi Tụ Linh kỳ, linh lực không đủ mạnh để khống chế."

Nhị trưởng lão cười nói.

Rồi thấy Biệt Hàn ngơ ngác, lão giải thích thêm: "Bá Thể kỳ là cảnh giới ngay sau Tụ Linh kỳ. Ngươi nên hiểu thế này, Tụ Linh kỳ có nghĩa ngươi trong quá trình tu luyện, giữ lại được một phần nhỏ linh lực trong cơ thể. Chú ý, chỉ là một phần rất nhỏ thôi, những linh lực còn lại sẽ tiếp tục cải tạo cơ thể ngươi, một phần lớn khác cũng bị thất thoát ra ngoài do cơ thể còn yếu, không cách nào lưu giữ."

Ngừng một lúc, lão tiếp lời: "Riêng về Bá Thể kỳ, khi đạt đến cảnh giới này, tu giả trên cơ bản đã hoàn toàn cường hóa cơ thể đến mức cực hạn. Tất cả linh khí hấp thu vào người chuyển hóa thành linh lực đều được giữ lại trọn vẹn ở mức cực kỳ khổng lồ. Dù nhìn cơ thể ngươi thể tích không to mà cho rằng linh lực hữu hạn, khi đầy tràn, linh lực sẽ tự động dồn nén lại, sức chứa vì vậy cũng tăng lên gấp nhiều lần. Mật độ linh lực nén càng nhiều, tu giả đó càng mạnh mẽ."

Biệt Hàn dần sáng tỏ. Có nhiều vấn đề tự bản thân mò mẫm không ra, chỉ cần hỏi Nhị trưởng lão liền được khai thông. Đây chính là chênh lệch giữa có và không có minh sư chỉ điểm.

Tâm trạng Nhị trưởng lão cực kỳ cao hứng. Lâu nay lão vì Biệt Hàn mà phiền não, hiện tại tiểu tử này tiềm lực chẳng thua gì tuyệt thế thiên tài cực phẩm linh căn, thậm chí còn hơn xa. Lão mừng không nào kiềm nén, chỉ muốn vác nó đi khoe khắp thiên hạ, cho những kẻ ếch ngồi đáy giếng trước kia từng cười nhạo sáng mắt ra. Nói đi cũng phải nói lại, Nhị trưởng lão nhất thời quên rằng lão cũng từng nằm trong số những người kia.

"Vậy cảnh giới của sư phụ hiện tại thuộc về Bá Thể kỳ?"

Biệt Hàn chợt hỏi một câu.

Nhị trưởng lão mỉm cười: "Biển học mênh mông, tiên đạo không thấy đâu là bờ. Sau này khi đạt đến trình độ ta, ngươi sẽ càng thấy bản thân mình thật nhỏ bé yếu ớt."

Lời lão thần bí cao siêu, đương nhiên Biệt Hàn không hiểu được. Nó xoáy vào trọng tâm vấn đề cần biết nhất: "Sư phụ, lần trước người và Tổng sư huynh phát hiện đệ tử ở Hàm Mô cốc, không rõ khi đó mọi người đang tìm ai?"

Nhị trưởng lão hơi nhíu mày: "Ngươi hỏi việc này làm gì?"

"Đệ tử chỉ chợt nhớ ra, thuận miệng hỏi. Nếu sư phụ thấy không tiện có thể không cần trả lời."

Nhị trưởng lão lắc đầu: "Chuyện này cũng chẳng có gì bí mật. Lần đó đệ tử bốn môn đi tuần, vô tình phát hiện một nhóm hơn trăm người thân thủ xuất quỷ nhập thần xâm phạm địa giới, lập tức báo về. Vì sư thân mang trọng trách, liền suất lĩnh đệ tử đi tìm hiểu. Kết quả ngươi cũng đã thấy, khi đến nơi bọn chúng đều biến mất không để lại chút dấu vết."

Biệt Hàn nén tâm tình oán hận xuống, vờ không chú ý hỏi: "Không rõ sư phụ có biết lai lịch bọn chúng?"

"Đương nhiên là không. Ngay cả mật mưu bọn chúng thế nào chúng ta còn chẳng được thấy. Tuy vậy, có một tin tức đáng chú ý, theo mấy đệ tử đó báo về, những người này thực lực tên thấp nhất cũng ở Bá Thể kỳ."

Dù đã phần nào đoán trước nhưng Biệt Hàn vẫn rùng động một phen. Hơn trăm người, kẻ kém nhất cũng có tu vi Bá Thể kỳ, lại bao vây truy bắt nó khi đó chỉ mới mười hai tuổi, còn chưa biết tu luyện là gì. Như vậy mà giờ này nó vẫn ngồi đây, tính mạng an toàn, Biệt Hàn thậm chí cảm thấy số nó quá may mắn. Có lẽ ông trời không bao giờ tuyệt đường bất cứ ai.

"Không nói chuyện này nữa. Đi, ngươi cùng ta đi khảo nghiệm lấy thân phận nội môn đệ tử."

Không để Biệt Hàn kịp phản ứng, Nhị trưởng lão nắm tay nó cứ vậy bay đi, nhanh hơn lúc nó tự mình phi hành không biết bao nhiêu lần.

Qua rất nhiều ngọn núi cao, hai người đáp xuống trước một cung điện to lớn tráng lệ, khí thế tôn nghiêm, phía trên đề tám biển đỏ, son son thếp vàng lộng lẫy hai chữ "Nội Điện".

Mấy đệ tử canh gác trước cửa Điện thấy Nhị trưởng lão liền cung kính cúi người chào sát đất.

Nhị trưởng lão gật đầu: "Bàn trưởng lão có bên trong chứ?"

"Bẩm, Bàn trưởng lão đang ở trong tiếp chuyện Tứ trưởng lão!"

Một đệ tử lễ độ đáp.

Mặt Nhị trưởng lão chợt hiện lên sắc thái quái dị, ho khan nói với Biệt Hàn: "Hay là chúng ta quay về, khi khác lại đến."

Biệt Hàn chẳng hiểu vì sao, còn chưa kịp nói, Bàn Tứ thân hình béo lùn đã từ trong bước ra, tươi cười nói lớn: "Hiếm khi Nhị trưởng lão ghé qua, thật vinh hạnh cho tiểu đệ! Không biết ngài có việc gì?"

Nhị trưởng lão trong lòng giận dữ, thêm một chưởng đập chết toi tên lùn nhanh nhẩu đoảng này. Lão nén giận lạnh lùng nói: "Hôm nay ta đưa đồ nhi đến kiểm tra lấy thân phận đệ tử nội môn."

"Ngờ chuyện gì, mời Nhị trưởng lão và Biệt sư điệt vào trong."

Bàn Tứ khó hiểu, không biết vì sao Nhị trưởng lão lãnh đạm với hắn. Tuy nhiên vẫn vồn vã mời hai sư đồ vào Nội Điện.

Vừa đi vào, tìm Nhị trưởng lão vừa đập thành thịch như trống châu. Lúc gần đến nơi, lão vờ như không thấy một người đang ngồi đó, quay sang giải thích cho Biệt Hàn: "Nội Điện là bộ phận quản lý tất cả nội môn đệ tử. Bàn trưởng lão cũng là người có chức phận cao nhất ở đây."

Bàn Tứ nghe vậy cười lớn: "Ha ha, không dám, không dám! Nhị trưởng lão quá lời, chỉ là trách nhiệm nhỏ thôi, không đáng nhắc tới."

Theo Bàn Tứ dẫn lối, hai người ngồi vào chiếc bàn gỗ đàn hương thơm mát. Ở đây đã có một người ngồi, chính xác hơn là một lão bà bà tóc bạc trắng búi cao.

Nhìn diện mạo bà ta, Biệt Hàn suýt chết khiếp. Ngũ quan không xấu nhưng những vết sẹo chẳng chịt ngang dọc khắp mặt, lồi lên đỏ lôm tụ những sợi máu to khiến bà lão nhìn như ác quỷ. Hiện tại, gương mặt ác quỷ đang nhìn chăm chăm vào Nhị trưởng lão đầy căm hận.

Nhị trưởng lão cười gượng: "Đã lâu không gặp, Thất muội vẫn khỏe chứ?"

Lão bà bà lạnh lẽo cất giọng the thé: "Rất khỏe! Tên vong tình bội nghĩa Tôn Lập nguoi còn chưa chết, ta sao yên lòng nhắm mắt?"

Nhị trưởng lão cười khan mấy tiếng, ngồi im không biết nói gì nữa, tay chân lỏng ngóng đến lạ.

Biệt Hàn ngồi bên thầm buồn cười khó hiểu, cảm giác hai ông lão bà lão gần đất xa trời này như đôi nam nữ tuổi còn xuân đang yêu đương giận hờn nhau.

Nó cười, trong khi Bàn Tứ đứng đó mồ hôi đổ đầy đầu, lo lắng không yên. Hắn tự trách mình sao đột nhiên quên mất cố sự giữa hai người kia cơ chứ. Hai người này, hắn không dám đắc tội bất kỳ ai, bình thường cung kính lễ nghi. Hôm nay trời xui đất khiến tự dưng lòi Nhị trưởng lão vào đây, khiến lão không còn đường lui. Phen này hắn khó sống yên.

Thấy Nhị trưởng lão không nói gì, lão bà bà chuyển mục quang sang Biệt Hàn: "Nguoi là tiểu tử lần trước lên Linh Dược sơn của ta xin dược thảo?"

Biệt Hàn vội đáp: "Đúng là như vậy. Lần đó may nhờ Hoa tỷ thương tình giúp đỡ, tiểu điệt vô cùng cảm kích!"

"Hừ, thật leo mép! Mồm dẻo không thua gì lão sư phụ già mất nết của nguoi, quả là thầy nào trò nấy, thói xấu không bỏ!"

Lão bà hàn học lên án.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Chiến Bảng

Nhị trưởng lão thấy vậy liền lên tiếng bình vực: "Thất muội muốn mắng chửi ta sao cũng được, đừng chạm vào đệ tử ta. Nó không có tội!"

Lão bà càng thêm tức giận, cao giọng: "Ta cứ chạm vào đấy, thất phu ngươi làm gì ta? Hừ, rõ là ngu ngốc ngu ngốc mà tầm tã. Lần trước tiểu tử này lên Linh Dược sơn, dụ dỗ đệ tử ta, báo hại nàng vì nó bị si nhục một phen suýt lửa giận công tâm mà chết. Ngươi còn dám nói nó không có tội tình gì?"

"Có chuyện này?"

Nhị trưởng lão giật mình nhìn Biệt Hàn.

Bản Tử cũng ngạc nhiên không kém. Người xưa nói danh sư xuất cao đồ thật chẳng sai. Không ngờ tiểu tử kia còn nhỏ tuổi như thế mà đã có tài câu dẫn thiếu nữ nhà lành, tài cao gan lớn, đáng phục, đáng phục. Không như hần từng tuổi này còn chưa có mảnh tình vắt vai, càng nghĩ càng thấy tủi thân. Tình thân Bản Tử nhất thời sa sút vạn trượng.

"A, Tứ trưởng lão và sư phụ đừng hiểu lầm! Sự tình hôm đó chỉ là Hoa tỷ thấy đệ tử bị Mông Cách hiếp đáp, mới thương tình ra tay tương trợ khiến Mông Cách tức giận buông lời nhơ bẩn thóa mạ. Nào phải đệ tử dụ dỗ tỷ ấy như Tứ trưởng lão nói."

Biệt Hàn khổ sở giải thích.

Nét mặt Nhị trưởng lão giãn ra, nói với lão bà: "Muội nghe rõ rồi chứ? Sao lại dựng ngược câu chuyện vu oan cho nó? Oan có đầu nợ có chủ..."

"Ta thích như vậy thì sao? Ngươi làm gì ta, muốn đánh ta à?"

Không để Nhị trưởng lão nói hết, lão bà Thất Cô ngang ngược ngắt lời.

Lần đầu tiên Biệt Hàn thấy có người không nói chút đạo lý như Thất Cô này, lại còn nạt ngang nạt ngựa trước mặt sư phụ nó, điều chưa kẻ nào dám làm. Nhưng thật lạ, Nhị trưởng lão không vì vậy mà giận, im thin thít như gà ngậm thóc, chỉ cười gượng gạo.

Thất Cô như chẳng thấy sự nhịn nhục của Nhị trưởng lão, cặp mắt sáng quắc hung hăng trừng Biệt Hàn: "Sau này ngươi còn dám bước lên Linh Dược sơn dù chỉ một bước, ta nhất định chặt đứt hai chân ngươi, mang đi luyện dược. Đừng trách sao Thất Cô này không báo trước!"

"Vâng!"

Biệt Hàn gãi đầu.

Thất Cô tiếp tục quay sang Nhị trưởng lão: "Còn thất phu ngươi, đừng bao giờ gọi ta bằng mấy tiếng 'Thất muội', ta nhổ vào. Nếu nghe được một lần nữa, ta nhất định liều cái mạng già này với lão già mất nết ngươi!"

Nhị trưởng lão vẫn ngồi yên chịu trận, khỏe môi gần giật không nói gì.

"Hừ! Già nhân già nghĩa, sớm muộn cũng có ngày ta lật tẩy bộ mặt giả dối của ngươi. Chờ xem!"

Dường như chán nản trước thái độ "thà chết không phản kháng" của Nhị trưởng lão, Thất Cô hậm hực đứng lên bỏ đi một nước.

Bà ta đi rồi, không khí trong điện mới bớt căng thẳng được một chút. Ai nấy thở phào nhẹ nhõm sau khi tai qua nạn khỏi.

Bản Tử áy náy, tỏ vẻ rụt rè nói: "Tiểu đệ nhất thời quên mất chuyện giữa Nhị trưởng lão và... Tứ trưởng lão. Thật lỗi mẫn, mong Nhị trưởng lão thông cảm cho!"

Nhị trưởng lão cười khò: "Bỏ đi. Dù sao cũng đã lỡ, lần sau ngươi chú ý giữ gìn ta được rồi."

"Nhất định, nhất định!"

Thấy không bị trách phạt, Bản Tử mừng rỡ luyện thần.

"Ngươi mau lấy Linh Kế ra đo linh lực cho tiểu tử này."

Nhị trưởng lão có phần mệt mỏi nói.

Bản Tử nào dám chậm trễ, lập tức chạy vào trong, lúc sau cầm ra một vật như chén tạo bằng thủy tinh, dài độ hai thước có dư.

Thấy thái độ tò mò của Biệt Hàn, Bản Tử cười giải thích: "Đây là Linh Kế. Dùng để đo lường mức độ linh lực tồn tại trong cơ thể ngươi. Đặt hai tay vào đây, giống như khi ngươi khảo thí linh căn thôi."

Biệt Hàn đứng lên, áp hai bàn tay lại gần Linh Kế.

Chỉ vào ba vạch xanh phân rõ trên Linh Kế, Bản Tử nói tiếp: "Ba vạch này đại biểu cho ba giai đoạn của tu giả Tụ Linh kỳ. Nếu linh lực trong người ngươi chạm sát vạch thứ nhất, có nghĩa tu vi ngươi đã tiến đến Tụ Linh tiền kỳ đỉnh phong. Tương tự, vạch thứ hai thuộc về Tụ Linh trung kỳ đỉnh phong, vạch thứ ba Tụ Linh hậu kỳ đỉnh phong."

Biệt Hàn nhìn Linh Kế, trong mỗi một khung được ngăn bởi một vạch còn chia ra rất nhiều vạch nhỏ. Nó thắc mắc: "Còn mấy vạch nhỏ này, không lẽ cùng một cảnh giới cũng phân chia cấp bậc?"

"Đó là đương nhiên. Nhìn người ta đoán người chỉ vừa tiến vào Tụ Linh tiền kỳ không lâu, đúng chứ?"

"Đúng là như vậy."

Bàn Tử gật đầu: "Kỳ thực phân chia linh căn làm cực phẩm, thượng phẩm, trung và hạ phẩm chỉ mang tính tương đối. Cùng một loại hạ phẩm linh căn nhưng xê xích nhau đôi khi không ít. Tỷ dụ hai tu giả cùng có tư chất hạ phẩm linh căn, nhưng khi tu luyện chưa chắc thực lực đã như nhau. Cùng một cảnh giới Cường Nhục kỳ tầng một, người kia lực lượng chỉ đúng năm trăm cân, đây là con số bình thường, nhưng kẻ khác cũng chỉ tư chất hạ phẩm linh căn có khi lực lượng thấp hơn một ít hoặc cao hơn nhiều, đạt đến sáu bảy trăm cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Vấn đề này tùy thuộc vào tư chất, cường độ cơ thể, công pháp, tuổi tác, linh đan diệu dược và vô số nguyên nhân khác tác động. Đến nay các vị cường giả có tiếng trong tu chân giới vẫn chưa giải thích được."

Lần đầu tiên Biệt Hàn nghe khái niệm này, quả thật rất mới mẻ. Tuy vậy cũng không ngạc nhiên lắm, vì nó là một trường hợp điển hình như thế.

"Như vậy có nghĩa tư chất tu giả cao hơn hạ phẩm linh căn, khi tu luyện linh lực cũng mạnh hơn?"

Biệt Hàn khó hiểu nói.

"Không hẳn. Tư chất cao chỉ đại biểu người tu luyện đạt thành tựu nhanh hơn người khác, không đồng nghĩa với việc linh lực người sẽ mạnh hơn tu giả cùng cảnh giới nhưng có tư chất kém hơn người. Ha ha, nói sợ người không tin, có khi đồng cảnh giới nhưng linh lực của hạ phẩm linh căn lại mạnh hơn tu giả cực phẩm linh căn không ít."

Bàn Tử cười lớn.

Biệt Hàn giật mình: "Còn có chuyện này? Nói vậy cực phẩm linh căn đâu hơn hạ phẩm linh căn bao nhiêu?"

Bàn Tử rất kiên nhẫn giải thích: "Sai lầm! Để ta nói rõ hơn cho người nắm. Cứ cho người có tư chất hạ phẩm linh căn nhưng linh lực luôn mạnh hơn bất cứ người nào cùng cảnh giới, kể cả cực phẩm linh căn. Vậy thì sao? Tốc độ tu luyện của cực phẩm linh căn nhanh hơn người sáu bảy lần, thậm chí chục lần. Chớp mắt người ta đã vượt xa người vài cảnh giới, có khi cả một đại cảnh giới, người lấy gì để so sánh? Nên nhớ, dù có may mắn được ông trời ưu đãi cho lực lượng vượt xa tu giả đồng cấp, người cũng chỉ là vô địch trong cảnh giới của người thôi."

Biệt Hàn à một tiếng, gật gù không thôi. Bàn Tử giải thích quả thật đơn giản rõ ràng.

Thấy tiểu tử này chịu học hỏi như vậy, Bàn Tử phát sinh chút hảo cảm, lại ba hoa: "Nhưng nói đi cũng phải nói lại. Trời cao có mắt, đây cũng xem như chút lợi thế nho nhỏ giành cho những tu giả tư chất thấp, có vốn liếng để hy vọng tranh đấu. Tuy vậy, những tu giả may mắn thế này là rất rất hiếm. Hà hà, có nhiều thiên kiều chi tử, ngay từ khi sinh ra đã có cực phẩm linh căn, đến lúc tu luyện lại may mắn đạt lực lượng vượt xa tu giả đồng cấp. Đây mới chính là những tồn tại vô địch! Bất quá mấy tỷ người còn chưa được một, như một hạt mưa nhỏ bé trong con đại hạn hán."

Biệt Hàn nghe vậy hít sâu một hơi. Nếu thực sự có tu giả như thế tồn tại trên đời, thật chẳng ai xứng đáng làm đối thủ. Nó quên mất bản thân hiện tại tu luyện còn nhanh hơn cực phẩm linh căn, lực lượng cũng vượt quá xa đồng cấp. Có khi Biệt Hàn chính là hạt mưa mà Bàn Tử đang mộng tưởng cũng nên.

Nhị trưởng lão thủy chung vẫn im lặng. Lão rất hài lòng trước thái độ chịu học hỏi lắng nghe của Biệt Hàn. Người trẻ tuổi thường nóng vội, hiếu thắng. Nhất là khi Biệt Hàn có tốc độ tu luyện thần tốc, lão còn lo nó sẽ kiêu ngạo không xem ai ra gì, có ngày rước họa vào thân. Hiện tại thấy vậy rất an tâm, gật gù tán thưởng không thôi.

Chờ Biệt Hàn thông suốt, Bàn Tử nói: "Mau phóng linh lực ra hai bàn tay, làm hết khả năng người có thể."

Không dám chần chừ, Biệt Hàn lập tức dồn hết linh lực vào tay, trút lên Linh Kế.

Phùng!

Cùng với linh lực được Biệt Hàn trút vào, bên trong Linh Kế hiện ra một dòng nhiệt lưu đỏ rực chậm rãi chạy lên.

Dòng nhiệt lưu rất nhanh dâng cao vượt qua vạch xanh đầu tiên chỉ mức Tụ Linh tiền kỳ đỉnh phong, sau đó vẫn chưa ngừng lại mà tiếp tục tăng lên.

Trước ánh mắt kinh hãi của Bàn Tử, dòng nhiệt lưu dâng lên gần ba phần tư khung Tụ Linh trung kỳ mới chịu dừng lại, chỉ cách cảnh giới trung kỳ đỉnh phong một đoạn ngắn.

"Người... tu vi người đạt đến Tụ Linh trung kỳ rồi?"

Bàn Tử kinh nghi.

Biệt Hàn lắc đầu: "Tiểu đệ chỉ mới đột phá Tụ Linh kỳ sáng nay."

Bàn Tử nghi hoặc: "Không lừa ta chứ? Tụ Linh tiền kỳ làm gì có linh lực đạt đến trung kỳ như vậy được? Vô lý!"

Nhị trưởng lão đắc ý cười ha hả: "Bàn Tử ngại sợ quá hóa hồ đồ rồi sao? Ngươi có thể tùy ý kiểm tra cảnh giới của nó."

Nghe vậy, Bàn Tử mới sực tỉnh, ngượng ngùng đặt nhẹ tay lên người Biệt Hân.

Tu giả có cách kiểm tra cảnh giới người khác rất hiệu nghiệm, chỉ cần đặt tay lên người đối phương cảm nhận tính chất linh lực sẽ biết người đó tu vi đạt đến mức nào. Điều này không thể giải thích bằng lời, đơn thuần chỉ dựa vào cảm giác. Tuy nhiên, chỉ tu giả có cảnh giới cao hơn mới kiểm tra được, kẻ yếu kém hơn không thể làm điều này.

"Đúng là Tụ Linh tiền kỳ, còn cách đỉnh phong một khoảng xa. Vậy tại sao linh lực kinh khủng thế này?"

Bàn Tử rút tay về, lau mồ hôi trán, lẩm bẩm tự nói. Nét mặt hắn hiện vẻ khó thể tin được, thỉnh thoảng ném cho Biệt Hân cái nhìn như nhìn quái vật.

Hồi lâu, Bàn Tử hỏi, vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh: "Ngươi tu luyện công pháp gì?"

"E hèm! Chuyện này hình như không cần thiết?"

Nhị trưởng lão sa sầm nét mặt.

Tu chân giới đại kỳ tìm hiểu công pháp cũng như những thứ liên quan đến sở học người khác. Mỗi người đều có bí mật bản thân, không thể chia sẻ cùng ai. Hơn nữa, giữ kín một chút cũng giúp tỷ lệ an toàn của bản thân cao hơn, dù sao bị đối phương hiểu hết những gì ngươi tu tập, khi đối đầu sẽ bất lợi rất lớn.

Bàn Tử sống lâu, va chạm đủ nhiều, đương nhiên hiểu rõ những chuyện này. Chỉ tại biểu hiện Biệt Hân quá kinh khủng, khiến hắn thần trí thác loạn, nhất thời thất thố.

Hắn cười khan: "Tiểu đệ lỡ lời. Cũng vì không nghĩ Biệt sư diệt tư chất đã cao mà linh lực cũng vượt xa đồng cấp. Quả thật chính là thiên tài quá nghịch thiên! Vạn năm chỉ sợ không xuất hiện được một người. Chúc mừng Nhị trưởng lão, đồng thời cũng mừng cho bốn môn!"

Trong lòng Bàn Tử rất tiếc nuối. Lần đó nếu Nhị trưởng lão xuất hiện trễ một chút, tiểu tử này có khi đã báii hán làm sư phụ. Có một đệ tử thiên tài như thế, hắn tha hồ vinh hạnh. Sau này cũng không phải lo nghĩ bất kỳ chuyện gì, trò hơn thầy chỉ là chuyện sớm muộn. Hưởng phước không hết!

Nhưng Bàn Tử cũng thật lòng mừng cho tông môn. Trước có Tổng Lâm, Trác Thiên Lam, sau xuất hiện nha đầu Nguyệt nhi tư chất tuyệt đỉnh, hiện giờ lại thêm tiểu tử biến thái này. Vài năm nữa thôi, khi hai đứa trẻ này trưởng thành, đệ tử các tông phái khác có nước ôm đầu mà chạy. Nghĩ đến viễn cảnh này, hắn đã thấy sáng khoái cực kỳ.

Nhị trưởng lão mỉm cười, phong thái vô cùng ung dung. Dù trong lòng lão đang sượng khoái không thôi nhưng trước mặt Bàn Tử cũng phải tỏ chút khí độ tông sư cho hắn nể.

"Đệ tử ta hiện tại có thể xếp thứ mấy trên Chiến Bảng?"

Nhị trưởng lão nhẹ nhàng hỏi, rất ý tứ nhấn mạnh cụm từ "đệ tử ta".

"A, về chuyện này... mời Nhị trưởng lão cùng Biệt sư diệt ra bên ngoài."

Sau khi kiểm tra trình độ Biệt Hân, thái độ Bàn Tử càng thêm khách khí.

Ba người ra khỏi Nội Điện, đi về bên phải theo một sơn đạo thông thoáng, một lúc sau dừng lại trước tấm bia màu bạc tạc bằng vật liệu gì không rõ. Tấm bia bề ngang độ hai trượng, cao bốn năm trượng, bên trên khắc chỉ chít những ký tự.

Biệt Hân tò mò nhìn vào, trên đó khắc rất nhiều cái tên được đánh số thứ tự từ một đến một trăm. Trong đó mười cái tên đứng đầu được viết to hơn, có màu vàng lấp lánh tỏa hào quang. Còn lại đều mang màu đỏ, nhỏ hơn không ít.

Bàn Tử nói với Biệt Hân: "Đây là Chiến Bảng dùng để xếp hạng thực lực đệ tử nội môn. Trăm người có tu vi cao nhất sẽ được khắc tên lên đây. Thứ hạng càng cao, phúc lợi hàng tháng nhận được càng nhiều. Ngoài ra, khi đến thời điểm so đấu với đệ tử chân truyền, mười người đứng đầu sẽ được vinh dự đại diện. Nếu chiến thắng lập tức đề thăng thành đệ tử chân truyền."

Biệt Hân gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Thực ra mấy thứ liên quan đến cơ cấu quyền lực, thứ hạng trong Thần Môn, ngay từ khi mới nhập môn nó đã được sư phụ chỉ bảo qua một lần. Có điều Biệt Hân không nghĩ đệ tử nội môn lại có riêng một bảng xếp hạng tu vi chi tiết thế này.

Trên Chiến Bảng, Biệt Hân chú ý đến mười cái tên đứng đầu, trong đó có hai người nó đã từng gặp qua. Xếp thứ mười là Lý Hách, gã kiêu ngạo đệ đệ Lý Hoàng đứng thứ sáu. Còn lại mấy cái tên trong топ mười đều xa lạ. Kẻ xếp đầu Tư Mã Thiên, Biệt Hân càng chưa từng nghe tới. Nhưng đề được xếp ở vị trí này, chứng tỏ người kia có thực lực rất mạnh.

Nhị trưởng lão chấp tay sau lưng, thông dong nói: "Đệ tử ta đủ thực lực xếp vào trăm người này chứ?"

Bàn Tử gục gặc: "Đó là chuyện đương nhiên. Biệt sư diệt chỉ có tu vi Tụ Linh tiền kỳ nhưng linh lực tích súc mạnh mẽ ngang với phần lớn Tụ Linh trung kỳ lâu năm, chỉ kém trung kỳ đỉnh phong một ít. Thực lực đủ sức xếp trong топ mười người dẫn đầu."

Nói đoạn Bàn Tử đưa hai ngón tay dùng thủ pháp cách không khắc tên Biệt Hàn vào tấm bia. Chớp mắt tên nó đã chằm chằm trên bảng ngay vị trí thứ mười. Lý Hách bị tuột một hạng, rớt xuống thứ mười một. Đệ tử có tên ở vị trí một trăm càng thê thảm hơn, biến mất vô tung.

"Làm như vậy liệu có hợp tình hay không?"

Biệt Hàn khó hiểu nói.

Bàn Tử cười lớn: "Rất hợp tình là đằng khác. Tuy vậy, đây chỉ là đặc quyền của đệ tử lần đầu kiểm tra linh lực được hưởng. Dựa theo mức độ mạnh yếu của linh lực mà ta tạm xếp hạng. Nếu sau này, chẳng may có đệ tử hạng mười một khiêu chiến thắng người, thứ hạng của người sẽ bị hấn thay thế. Hiểu chứ? Dù sao linh lực mạnh hơn có thể thắng kẻ linh lực yếu chỉ mang tính tương đối. Trong thực chiến, ngoài cường độ linh lực người còn phải dựa vào rất nhiều yếu tố để giành chiến thắng như phù lục, linh khí, bí pháp, đan dược và cả mưu kế."

Biệt Hàn gật đầu: "Ra là như vậy."

"Nhưng người cũng được hưởng không ít điều lợi từ việc này đây. Nội môn quy định rất gắt gao, chỉ người xếp liền sau mới được khiêu chiến người trước, mỗi ngày một lần duy nhất. Người chưa gì đã đứng hạng mười, đỡ mất rất nhiều thời gian khiêu chiến thắng cấp. Có nhiều tên thậm chí không được xếp vào top một trăm, buồn nản không kể xiết. Hoặc như đệ tử đứng hạng một trăm, mọi người đều gọi hấn là kẻ xui xẻo, biết tại sao không?"

Hỏi nhưng không đợi Biệt Hàn trả lời, Bàn Tử hào hứng nói tiếp: "Từ hạng chín chín trở lên, mỗi ngày người chỉ phải tiếp nhận khiêu chiến của một người. Bởi vì xếp liền dưới người chỉ có một người thôi. Nhưng còn hạng một trăm, xếp dưới hấn là hơn một nghìn bốn trăm đệ tử, ha ha, tiếp nhận khiêu chiến một xiu. Tên nào xếp hạng một trăm đều liều mạng, bằng mọi cách leo lên hạng chín chín để thoát nạn."

Biệt Hàn nghe vậy cũng thấy buồn cười. May mắn bản thân không rơi vào vị trí này, nếu không khổ sở chết mất.

"Đùa thôi! Ta sao lại để xảy ra tình trạng đó chứ. Mỗi ngày tên đó chỉ phải tiếp cao nhất năm người thôi. Dù sao số đệ tử bên dưới muốn được khiêu chiến quá đông, đây đã là giới hạn thấp nhất rồi."

Bàn Tử thở dài, ra vẻ vì yêu thương đệ tử mà phiền não.

Biệt Hàn cười thầm lão béo này thật khéo diễn trò. Ngoài mặt đồng cảm: "Bàn trưởng lão thật biết nghĩ cho đệ tử. Tin rằng nếu bọn hấn biết được chắc sẽ rất cảm động, cũng không trách người!"

Bàn Tử như tìm được tri kỷ, cảm động nức nở: "Biệt sư diệt hiệu được như vậy, ta thật cảm kích!"

Nhị trưởng lão đứng ngoài xem tán tuồng, lắc đầu ngán ngẩm nhưng cũng không lên tiếng vạch trần. Hôm nay gã lùn này khiến lão rất hài lòng, nhìn gã thuận mắt hơn một chút. Cố chịu đựng một phen vậy!

Không khí cảm động giả tạo chỉ tồn tại một lúc, Bàn Tử là người lên tiếng xé bỏ, làm người không thể không biết tiến thoái, như vậy đủ rồi, nếu còn làm tới sẽ khiến Nhị trưởng lão có ác cảm.

Hắn chợt hỏi: "Biệt sư đệ định khi nào dọn vào cốc?"

Biệt Hàn ngơ ngẩn: "Cốc?"

Bàn Tử đưa tay chỉ xa xa: "Sau tấm bia bài danh một trăm cao thủ này, chính là Nội Cốc. Tất cả đệ tử nội môn sau khi tham gia kiểm tra xếp hạng thực lực đều phải dọn vào đây, không được ở bên ngoài."

Nhìn sơn đạo thoải mái khuất dần phía xa, Biệt Hàn thắc mắc: "Tiểu diệt có thể biết lý do vì sao phải dọn vào đó không?"

Nó ở Thiên Kiếm sơn tịch tịch đã quen, rất thích hợp cho việc tu luyện. Lúc này nghe phải đổi chỗ, Biệt Hàn thật không quen.

"Đây là quy định xưa nay của bốn môn. Nội môn đệ tử tập trung một chỗ, tu luyện sẽ có không khí ganh đua. Hơn nữa, người đã được xếp hạng, mỗi ngày đều sẽ có đệ tử tìm người khiêu chiến. Nếu người không ở trong cốc, chẳng lẽ mỗi lần muốn khiêu chiến, hấn phải chạy đi tìm người khắp nơi sao? Rất mất thời gian."

Đó là chưa tính đến trường hợp khi xưa, lúc chưa lập ra quy định này, có đệ tử xếp trong top mười, còn khoảng một tháng sẽ đến ngày được cử đi thi đấu với đệ tử chân truyền thì trốn mất biệt. Biết vì sao không? Vì hấn sợ bị mấy tên xếp phía dưới đánh bại, sẽ cướp mất vị trí thi đấu của hấn, thế nên chơi trò đó. Báo hại tên xếp dưới truy tìm cả tháng không ra, đến tận ngày thi đấu với đệ tử chân truyền, gã đó mới lộ mặt. Cao tăng bốn môn đành chịu, không trách phạt gã khôn lỏi đó được. Dù sao cũng chẳng có quy định không được trốn, hà huống gã đầu chịu nhận là gã trốn, chỉ gán cổ bảo đi tìm tu."

Biệt Hàn lắc đầu ngao ngán, trên đời thật nhiều người vô si, bất chấp mọi thủ đoạn để đạt mục đích. Không trách sau này tông môn lại đặt ra quy định như vậy, chung quy cũng tại gã đệ tử kia làm hại nó.

Bàn Tử vẫn thao thao bất tuyệt, cơ hội lấy lòng thế này không phải lúc nào cũng có: "Vào đó rồi, thực lực Biệt sư diệt sẽ còn tiến nhanh. Sống trong không khí tranh đua, mỗi ngày lại đều phải khiêu chiến và tiếp nhận khiêu chiến. Tu giả phải trải qua thực chiến thật nhiều mới tiến bộ nhanh chóng được. Đừng ngại đánh nhau, đó chính là quá trình người tích lũy kinh nghiệm, sau này lâm vào chiến đấu sinh tử thật sự sẽ giúp người rất nhiều. Cường giả đều

bước ra từ biển máu, không ai chỉ ngồi một chỗ tu luyện mà mạnh mẽ."

Biệt Hàn nghe như nuốt từng lời. Bàn trưởng lão nói nhiều thật, nhưng những điều hắn nói đều rất có ích cho nó. Thăm nghĩ sau này có cơ hội nhất định báo đáp cho Bàn Tử đã tốn công một buổi sùi bọt mép truyền dạy kinh nghiệm.

Bàn Tử nói xong, len lén lấy khăn thấm nước bọt dính quanh mép. Lâu lắm mới phải nói nhiều như vậy, hắn cũng rất mệt. Lại hỏi Biệt Hàn lần nữa: "Biệt sư đệ định khi nào dọn vào?"

Biệt Hàn trầm ngâm: "Sáng mai. Tiểu đệ còn một số việc cần phải trở về thu xếp."

"Tốt! Ngươi truyền một ít linh lực vào đây, chút ít thật nhỏ thôi."

Bàn Tử đưa cho Biệt Hàn mảnh ngọc bài màu lam nhỏ cỡ bàn tay.

Biệt Hàn đón lấy, cảm giác mát lạnh dễ chịu. Ngọc bài này có lẽ có tác dụng đồng dạng với thứ Nguyệt nhi đưa nó khi trước, nhưng phẩm chất kém hơn.

Sau khi Biệt Hàn truyền một ít linh lực vào, Bàn Tử hơi ấn nhẹ tay lên ngọc bài rồi trao lại cho nó, cười nói: "Từ giờ ngươi chính thức trở thành đệ tử nội môn. Sau này hàng tháng đến đây, đưa ra ngọc bài thân phận này cho đệ tử canh gác để nhận phúc lợi. Nếu lười biếng thì không cần đến, dọn lại một năm nhận cũng được. Nhớ giữ kỹ đừng để rơi mất, ta rất lười cấp lại, hà hà!"

Biệt Hàn cung kính đón lấy, cất vào người, miệng cảm ơn mấy câu.

Nhị trưởng lão thấy mọi chuyện đã xong liền lên tiếng: "Ta đưa nó về. Ngày mai nó sẽ tự mình trở lại, Bàn lão đệ nhớ thu xếp chỗ ở cho nó giữ ta!"

Được Nhị trưởng lão thương yêu gọi bằng ba tiếng "Bàn lão đệ" triu mến, Bàn Tử hớn hờ thăm nghĩ không uổng công hắn phí một đồng nước bọt, lập tức cúi người: "Tiểu đệ nhất định tận lực. Nhị trưởng lão xin cứ yên tâm!"

Nhị trưởng lão gật nhẹ, nắm tay Biệt Hàn ngực không bay đi.

oOo

Bên trong Nội Cốc.

Lý Hách ngồi tu luyện trong phòng, chợt nghe tiếng gõ cửa dồn dập, mở mắt ra trầm giọng hỏi: "Kê nào?"

"Sư huynh, là đệ. Có tin khẩn cần báo với huynh!"

Giọng nói gấp rút cất lên.

"Vào đi." Lý Hách nói.

Đại hán này rậm mũi to, thân hình cao lớn vội vã đi vào, cúi người bẩm báo: "Chiến Bảng vừa có xáo trộn.."

"Hừ, ngày nào Chiến Bảng chẳng có vài thay đổi nhỏ, việc này cũng phải gấp rút báo ta sao?"

Lý Hách hừ mũi ngắt lời.

Đại hán lau mồ hôi rịn đầy trán, rụt rè nói: "Không phải. Là... sư huynh vừa bị rút xuống một bậc."

"Cái gì?" Lý Hách bật dậy: "Là ai? Lưu Đào mấy hôm nay không khiêu chiến ta, làm sao lại bị rút hạng?"

"Không phải Lưu Đào, mà là một đệ tử vừa đề thăng nội môn.."

Đại hán e dè đáp.

Mặt Lý Hách nổi gân xanh dữ tợn: "Đệ tử vừa thông qua khảo nghiệm đề thăng nội môn liền được xếp hạng mười? Vô lý, việc này xưa nay chưa từng xảy ra, hắn tên gì?"

"Dạ... là Biệt Hàn."

"Khốn kiếp! Tiểu tử phế vật đó cũng dám ngồi trên đầu ta!"

Ầm! Rào rào..!!

Lý Hách giận dữ điên cuồng, tung một cước vào chiếc giường gỗ vẫn dùng để ngã lưng khiến nó nát vụn. Những viên đá vụn bay tán loạn đầy phòng làm đại hán một phen kinh hãi, lật đật lùi lại phía sau.

Sau khi phát tiết lửa giận, Lý Hách đứng thờ phỉ phò một hồi mới bình tĩnh lại đôi chút, lạnh giọng hỏi: "Phế vật đó vào cốc chưa?"

Đại hán sợ hãi đáp: "Vẫn... vẫn chưa.."

"Người lui. Thời gian này lưu ý tên đó cho ta, ngay khi hắn vào Nội Cốc lập tức báo ta ngay."

"Vâng! Tiểu đệ sẽ cố gắng hết sức, sư huynh bảo trọng!"

Đại hán mừng rỡ gật đầu lia lịa, tranh thủ chuồn nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Càn Khôn Thôn Thiên Chỉ

Về đến Thiên Kiếm sơn, Biệt Hàn liền quay lại động phủ thu xếp hành lý. Nghe có vẻ nhiều, kỳ thực chỉ mỗi Trọng Thể Linh Dịch nó phải mang đi, ngoài ra chẳng còn lại gì.

Biệt Hàn ngồi xuống hành công, muốn thử xem sau khi tiến vào Tụ Linh kỳ, tốc độ tu luyện có tăng lên không hay giảm đi.

Lạ thay, sau khi dẫn nhập linh khí đi mấy chu thiên, linh lực trong nội thể Biệt Hàn không tăng lên dù chỉ một chút, cứ chạy lòng vòng rồi tan biến. Thoạt đầu nó ngỡ linh lực dung nhập vào cải tạo cơ nhục, nhưng sau khi kiểm tra phát hiện cường độ cơ thể vẫn như cũ, chẳng cải thiện chút nào.

Không tài nào hiểu được, Biệt Hàn lấy thanh tiểu kiếm linh bảo ra tự tạo thương tích, sau đó nhắm mắt tiếp tục lặp lại việc tu luyện, hi vọng sẽ có hiệu quả.

Trải qua nửa giờ, thương tích trên người Biệt Hàn hoàn toàn khôi phục, tuy nhiên linh lực và cường độ thân thể vẫn bảo trì trạng thái như trước, tuyệt không tăng tiến.

"Quái lạ! Sao ta không thể tu luyện được nữa?!"

Biệt Hàn nghĩ mãi chẳng tìm được nguyên do, thử người ra.

Khá lâu, nó chợt nhớ tới Đạo Châu, vội vàng lấy ra nhìn ngắm.

"Chắc chắn trong này sẽ có giải đáp."

Dựa theo cách thức lần trước, Biệt Hàn cứa nhẹ đầu ngón tay, nhỏ máu lên Đạo Châu. Từng giọt từng giọt máu đỏ au vừa rơi xuống liền mất hút.

Đến khi mặt mày nó tái xanh, Đạo Châu vẫn im lìm không có phản ứng, nhưng máu thì vẫn hút đều đặn, bao nhiêu cũng không thừa.

"Ma Châu khốn kiếp!"

Đến tận lúc Biệt Hàn kiệt sức muốn gục xuống, hiện trạng Đạo Châu vẫn không có gì biến chuyển. Biệt Hàn mấy lần thềm đập nát thứ quái quỷ này mà lại không dám. Sau cùng đành nén giận, quay ra hành công khôi phục.

Hai tiếng chớp mắt trôi qua. Biệt Hàn đã bốn lần tọa công rồi lại nhỏ máu cung cấp cho Đạo Châu đến khi kiệt sức. Tuy vậy, viên châu nhỏ bé này không may mắn thương tình hiển linh lấy một lần cho nó mừng.

Biệt Hàn giận tím mặt, thầm nghĩ có lẽ máu nó cung cấp vẫn chưa đáp ứng đủ nhu cầu Đạo Châu, nén giận tiếp tục công việc đòi hỏi lòng kiên nhẫn và sức chịu đựng kinh khủng này.

Lại thêm ba tiếng qua đi. Biệt Hàn đã hành công tổng cộng mười lần chán chỏi, kết quả vẫn như trước.

Cộp!

Nó chán nản nằm lăn ra đất, Đạo Châu bị vút lăn lóc dính đầy bụi bặm.

"Rốt cục vì sao? Hay Đạo Châu đã không còn gì để khám phá?!"

Đầu Biệt Hàn đau như dầm, sinh lực và tinh thần nó cả ngày này bị Đạo Châu hành hạ, khổ không đề đâu cho hết.

Trong lúc chán nản, nghĩ tới tương lai mịt mù, Biệt Hàn cực kỳ buồn chán. Nó từ phế vật đạt thành tu vi ngày nay hoàn toàn nhờ vào công dụng bá đạo

của Cuồng Ma Trọng Thể. Biệt Hàn biết đây chỉ là khẩu quyết và cách tu luyện tầng đầu của công pháp này. Khi trước nó cứ đỉnh ninh Đạo Châu còn chứa khẩu quyết các tầng tiếp theo, chỉ cần ung dung tuần tự nhi tiến, sớm muộn cũng bước vào hàng ngũ cường giả đỉnh phong.

Hiện tại phát hiện niềm hi vọng, chiếc phao duy nhất mình có thể bám víu đã không còn, Biệt Hàn như lọt xuống vực thẳm, tinh thần suy sụp. Một khi đã tu luyện Cuồng Ma Trọng Thể, Biệt Hàn quyết không thể tu luyện được một công pháp nào khác, trừ khi nó tự phế tu vi. Nhưng bản thân chẳng có linh căn, Cuồng Ma Trọng Thể là cứu cánh duy nhất, buông thứ này ra, Biệt Hàn sẽ hiện nguyên hình một phế vật không bao giờ có thể tu hành.

Tiến không được, lùi cũng chẳng xong, nếu không tìm được phương cách nào khác, Biệt Hàn sẽ phải chấp nhận tu vi nó mãi mãi dừng lại ở cảnh giới hiện tại. Những người nó luôn tìm cách đuổi theo sẽ ngày càng bỏ xa, những kẻ bị nó bỏ xa sớm muộn cũng vượt mặt nó. Đây đúng là một bi kịch!

"Mẫu thân, hải nhi không cam lòng!"

Đã lâu rồi Biệt Hàn mới lại nếm trải cảm giác bất lực. Hỷ, nộ, ái, ố, đủ loại tâm tình bao vây nó, khó chịu tới cực điểm.

"Rồi đây, mọi người sẽ lại gọi ta là phế vật! Nguyệt nhi sẽ dành cho ta ánh mắt thương hại! Sư phụ sẽ nhìn ta như một tên đệ tử bất tài! Kẻ thù cười chê ta vô dụng! Mẫu thân vì sự kếm cỏi của ta mà đau lòng, linh hồn chẳng thể ngủ yên!"

"Hà hà...!!"

Nó đau đớn cười khế, tròng cười ngày càng to dần, sảng sặc như điên.

Trong lúc phát tiết, Biệt Hàn vô tình quay mặt về phía Đạo Châu. Hạt châu bóng bẩy, ẩn hiện gương mặt nó trong đó đang hả miệng cười lớn như trêu chọc, cười cợt, sỉ nhục.

"Người... người cũng dám cười nhạo ta? Khốn kiếp!"

Biệt Hàn tức giận, một quyền đập mạnh lên Đạo Châu.

Ầm!

Động phủ rung chuyển. Vị trí Đạo Châu nằm khi trước vỡ thành hố to. Dưới hố, Đạo Châu bỗng lóe sáng rồi tắt thật nhanh.

Sự việc diễn ra chỉ trong một cái chớp mắt nhưng không lọt khỏi nhãn quang Biệt Hàn. Nó nín cười, tâm trạng cuồng nộ nhanh chóng bị dập tắt, sự vui mừng điên cuồng hiện trong đáy mắt.

Biệt Hàn chồm tới, hối hả cầm Đạo Châu từ trong hố đất ra, nhẹ nhàng nâng lên như nâng báu vật. Dưới một quyền mạnh mẽ của Biệt Hàn, Đạo Châu vẫn không suy sụp, nhưng lúc này đã trở lại trạng thái âm đạm vô quang như bình thường. Điều này khiến Biệt Hàn hoài nghi liệu vừa rồi có phải nó bị khóa mất nhìn lầm hay không?

Tâm ý Biệt Hàn xoay chuyển thật nhanh cố tìm ra nguyên nhân lý giải việc Đạo Châu bỗng dưng phát sáng. Vừa rồi nó giận dữ đánh một quyền lên, Đạo Châu lập tức lóe sáng, có nghĩa thứ này thích ăn đòn?

Biệt Hàn khó hiểu thử vận lực vào bàn tay, bóp mạnh Đạo Châu.

Đạo Châu mờ tối bỗng nhấp nháy.

Biệt Hàn cả mừng, linh lực càng truyền nhiều vào tay như thể muốn bóp nát vụn Đạo Châu.

Linh lực truyền vào tay Biệt Hàn nhanh chóng bị Đạo Châu nuốt chửng, tần suất nhấp nháy càng mau hơn.

"Thì ra thứ ngươi muốn là linh lực, sao không nói sớm?"

Biệt Hàn bức dọc lăm lăm, linh lực vẫn liên tục cung cấp cho Đạo Châu. Tâm trạng nó cực kỳ vui mừng, như kẻ chết đói lâu ngày bỗng vớ được khúc sườn thơm phức.

Đạo Châu liên tục cắn nuốt linh lực, ánh sáng lam bao bọc bên ngoài ngày càng rực rỡ. Đến khi linh lực Biệt Hàn vui quá nửa, Đạo Châu mới chịu dừng lại, bề mặt trong suốt chợt ẩn hiện những ký tự li ti nhỏ xíu.

Đây đúng là thứ Biệt Hàn đang chờ mong. Nó mừng rỡ áp ngay Đạo Châu vào trán.

Ào!!

Con lũ ký tự thi nhau đổ ào ạt vào đầu Biệt Hàn khiến nó đau đến chết đi sống lại phải té nằm ra đất. Cũng may, nhờ quá trình tu luyện từ trước thường xuyên đối mặt với ý niệm tà ác quấy nhiễu, tinh thần Biệt Hàn hiện tại vững mạnh hơn không ít. Dù đau nhưng nó vẫn có thể chịu đựng được, nằm thờ hồn hên mong cho tình trạng này chóng trôi qua.

Chờ khi cơn đau hoàn toàn rút đi, nhìn ánh sáng Đạo Châu đã tắt ngấm, Biệt Hàn nở nụ cười mãn nguyện. Thành công rồi, ông trời vẫn chưa quay lưng với nó.

Ổn định tâm tình, Biệt Hàn ngồi lên, nhắm mắt chuyên tâm tra xét thông tin vừa dung nhập vào đầu.

Nó đoán quả không sai. Ngoài những công thức, phương pháp luyện được, chế khí, chế phù, trận pháp tăng cao hơn, khẩu quyết tầng hai Tụ Linh kỳ của Cuồng Ma Trọng Thể cũng có trong mớ thông tin này, hơn nữa còn hướng dẫn chi tiết cách tu luyện.

Ngoài tin vui này, Biệt Hàn còn đón nhận một sự kinh hỷ khác. Trong mớ thông tin hỗn loạn, nó phát hiện ra một đoạn khẩu quyết thi triển linh kỹ.

Linh kỹ là cách gọi chung những chiêu thức tu giả sử dụng linh lực thi triển. Thay vì chỉ đơn thuần đánh ra linh lực tấn công đối phương, tu giả có thể dựa theo lộ tuyến vận hành và cách thức biến tấu linh lực tạo ra những chiêu thức uy lực mạnh hơn, hiệu quả cao hơn.

Những linh kỹ thông thường có thể kể tên như Hỏa Cầu, Băng Kết, Quang Thuần, Toàn Phong... Linh trảo Nguyệt nhi thi triển lần trước cũng là một loại linh kỹ phòng ngự.

Những linh kỹ này đòi hỏi mất thời gian tu luyện cho thuần thục nhưng hiệu quả thực tiễn không cao, lại tiêu tốn không ít linh lực, vì vậy trong lúc chiến đấu đại đa số tu giả đều rất hiếm khi sử dụng linh kỹ. Thay vì tiêu tốn linh lực cho linh kỹ, để dành linh lực khu động linh khí còn hữu dụng hơn. Thời gian tu tập linh kỹ dành cho tu luyện không phải tốt hơn sao.

Tuy vậy, cũng có một số linh kỹ vượt quá lẽ thường mà một khi luyện thành, uy lực cực kỳ mạnh mẽ, còn mạnh hơn uy lực linh khí. Nhưng những linh kỹ này chỉ có thể ngộ không thể cầu, thỉnh thoảng xuất hiện một bản lập tức dẫn đến trường phong ba bão táp, tranh đoạt khốc liệt, các đại tông môn đều xuất động.

Hiện tại, trong đầu Biệt Hàn đang chứa một linh kỹ như thế. Vừa lướt qua phần miêu tả ưu điểm và nhược điểm, Biệt Hàn mừng đến cơ thể run rẩy.

Càn Khôn Thôn Thiên Chi, loại hình linh kỹ.

Ưu: Uy lực bá đạo, luyện đến tầng chót, một chỉ xuất ra thiên hôn địa ám.

Nhược: Không thể khống chế linh lực khi thi triển, bất kể cảnh giới, một khi xuất ra linh lực lập tức cạn kiệt.

Dựa theo ghi chép, Biệt Hàn không chút nghi ngờ uy lực của chỉ pháp này, coi như nó có thêm một phương pháp hộ mệnh. Tuy nhiên, nhược điểm cũng thật lớn. Bất kể cảnh giới ra sao, một khi thi triển linh kỹ này, linh lực bản thân lập tức cạn kiệt chẳng còn một mống, khi đó nếu kẻ địch vẫn còn sinh lực, chẳng phải Biệt Hàn sẽ như cá nằm trên thớt sao?!

Cảnh báo này đồng nghĩa Biệt Hàn sẽ không thể thường xuyên sử dụng linh kỹ này, chỉ khi nguy cấp không còn cách nào khác mới phải thi triển ra. Nói quyết sinh tử, một sống hai chết với kẻ địch cũng chẳng ngoa.

Nén sự vui sướng xuống, Biệt Hàn chăm chú xem kỹ phương pháp tu luyện Cuồng Ma Trọng Thể tầng hai.

Trên cơ bản, lộ tuyến lưu chuyển linh lực tầng hai khá giống với tầng một, chỉ thay đổi ở một vài điểm nhỏ. Biệt Hàn chỉ cần bỏ ra một chút thời gian làm quen, tin rằng sẽ dễ dàng làm được, không có gì khó khăn.

Nhưng mọi việc còn chưa dừng ở đó. Khi trước Biệt Hàn còn chưa kịp mừng vì phương pháp tu luyện quái dị kiểu tự ngược của Cuồng Ma Trọng Thể đã chấm dứt khi nó đột phá Tụ Linh kỳ, hiện giờ niềm vui đó như đồng than cháy đỏ bị tạt một gáo nước lạnh tắt ngúm.

Từ lúc này, Trọng Thể Linh Dịch đã hoàn toàn vô dụng, không còn cần đến. Biệt Hàn cũng chẳng cần tự ngược nữa, nhưng nó phải thực hiện một phương pháp khác còn khó khăn và mất thời gian hơn gấp bội.

Thông tin ghi rõ, để tu luyện tầng hai Cuồng Ma Trọng Thể, Biệt Hàn cần phải ngồi trong huyết trì (1) mới có hiệu quả. Huyết trì này đòi hỏi lượng máu của mười yêu thú đẳng cấp ít nhất ngang với nó. Ngoài ra còn đại lượng các loại dược thảo mà Biệt Hàn chưa từng nghe qua. Huyết trì có thể phục vụ cho việc tu luyện của nó trên dưới mười ngày, sau đó sẽ cạn kiệt. Khi đó, nếu muốn tiếp tục tu hành, Biệt Hàn lại phải cất công đi tìm thêm máu yêu thú.

Bên trong lưu ý rõ, máu yêu thú đẳng cấp càng cao, tu hành càng nhanh. Ngoài ra, nếu tu giả không tìm được đủ máu yêu thú, có thể dùng máu người thay thế vẫn tốt, hiệu quả không thay đổi. Đương nhiên, có dùng máu người cũng phải máu những tu giả tu vi ngang với yêu thú đang cần.

Xem đến đây, Biệt Hàn rung mình. Công pháp này quả thật biến thái cực độ, dùng máu người để tu luyện, nó tuyệt không thể làm.

"Kiếp này đã định ta không thể làm một người bình thường!"

Biệt Hàn khổ sở than. Chỉ nghĩ đến việc nằm trong huyết trì, nó đã thấy ghê tởm. Nhưng việc này không thể không làm, có chết cũng phải làm, nó không có quyền lựa chọn.

"Xem ra lại phải đi thăm lão nhân gia một chuyến, thật khó!"

Biệt Hàn chép miệng, chân đạp Hắc Phong bay về hướng Nhị trưởng lão cư ngụ.

"Bát Bình Lộ Tiên Thảo, Nhân Sâm vạn năm, Thanh Mộc Quế, Miên Căn, Ngũ Hành Thụ, Nhũ Hương..."

Nhị trưởng lão cầm tờ giấy Biệt Hàn đưa cho, càng đọc sắc mặt càng trắng bệch như người bệnh lâu năm không khỏi, hai tay run lẩy bẩy.

"Ngươi... ngươi cần những thứ này làm gì?"

Nhị trưởng lão run giọng hỏi. Nếu không phải tiểu tử kia nay đã khác xưa, chỉ sợ lão đã một chường đập chết. Phá gia chi tử, tên này tuyệt đối phá của cấp chuyên gia. Những thứ ghi trong tờ giấy, có vài món Nhị trưởng lão cần nhưng lâu nay tiếc của không dám mua. Tiểu tử này lại một hơi đòi hết nhiều đó, Nhị trưởng lão suýt nữa nhồi máu cơ tim mà chết.

Biệt Hàn nào biết tâm tình sư phụ lúc này, chỉ thăm lo lắng không hiểu sức khỏe lão thế nào mà tay chân run rẩy, mặt thiếu huyết sắc, cúi đầu cung kính nói: "Đệ tử cần để tu luyện. Không biết tìm ở đâu, chợt nghĩ đến sư phụ có thể có nên cả gan làm phiền người một phen!"

"Lúc khó khăn mới nghĩ đến sư phụ, Tôn Lập ta có tên đệ tử thật hiếu thảo!"

Nhị trưởng lão trầm mặc, khuôn mặt méo xệch.

Thấy biểu tình lão, Biệt Hàn gãi đầu: "Sư phụ không có?"

Nhị trưởng lão giật mình, cười khan: "Có. Ta đương nhiên có chứ, nhưng mà có thật ngươi rất cần những thứ này?"

Lão cũng quá khổ tâm. Sao có thể trước mặt đệ tử thừa nhận không có cho được, mặt mũi kẻ làm thầy như lão vứt đi đâu. Mặc dù lần trước có từ chối Biệt Hàn vài thứ nhưng cũng do khi đó nó chưa bộc phát tiềm năng. Hiện tại tu vi Biệt Hàn ngày đi ngàn dặm, Nhị trưởng lão ngoài quý trọng yêu, thật chẳng cách gì từ chối.

Biệt Hàn hơn hớn: "Vậy sư phụ có thể cho đệ tử xin một ít được không? Quả thật đệ tử rất cần!"

Nhị trưởng lão xoa cằm: "Hiện tại ta không để ở đây, cần phải tốn một ít công phu lấy về. Như vậy đi, ngươi cứ vào Nội Cốc thu xếp nơi tu luyện, vài hôm nữa ta sẽ cho người đưa tới."

"Được vậy tốt quá, đệ tử cảm tạ sư phụ!"

Biệt Hàn mừng rỡ khom người.

Khác với tâm trạng Biệt Hàn, Nhị trưởng lão rầu rĩ không thôi. Chuyến này tiêu tốn không ít hơn ngàn linh thạch, tài sản lão tích góp cả đời bắt quả chưa đến vạn linh thạch, thoáng chốc đội nón ra đi hơn phân mười.

Đó là chi tính ở hiện tại khi tu vi tiểu tử kia mới chỉ Tụ Linh kỳ. Tương lai hấn đột phá lên thêm một hai cảnh giới nữa, lão có nước táng gia bại sản.

Mãi nghĩ, chợt nhìn lên thấy Biệt Hàn đang ngáp ngừng như muốn nói thêm gì đó, Nhị trưởng lão hỏi: "Ngươi còn gì muốn nói?"

Biệt Hàn cười ngại ngùng: "Không biết sư phụ có loại bình chứa nào to to? Đệ tử cũng cần."

"Bình chứa? Ngươi cần làm gì?"

"Đệ tử cần để đựng... vài loại chất lỏng, đại loại như nước."

Biệt Hàn suýt nữa phun ra nó cần bình đựng máu, may kịp trở đi, nếu không chẳng biết Nhị trưởng lão phản ứng thế nào.

Nhị trưởng lão cười mắng: "Tiểu tử ngươi cần toàn những thứ độc, cũng may ta không đến nỗi nghèo mới đáp ứng được ngươi. Cầm lấy đi!"

Nhị trưởng lão lấy trong người ra vài thứ, nhét hết vào một túi nhỏ chỉ độ bàn tay, ném cho Biệt Hàn.

Đón lấy túi nhỏ, Biệt Hàn ghé mắt vào trong, nhất thời rúng động.

Chiếc túi nhìn bên ngoài chỉ bằng bàn tay nhưng không gian bên trong cực kỳ rộng lớn, chu vi không nhỏ hơn ba bốn trượng, thật quá sức tưởng tượng.

Biệt Hàn ngơ ngác: "Sư phụ, thứ này..."

Đoán trước nó sẽ có biểu hiện như vậy, Nhị trưởng lão đắc ý: "Đây là túi trữ vật. Đem theo bên người rất tiện lợi, tuy nhiên chỉ chứa vật chết, không thể bỏ vật sống vào."

Biệt Hàn gục gặc, trút mấy thứ khi nãy lão bỏ vào trong ra ngoài.

Lộp cộp!!

Đồ vật linh kinh rơi loạn trên đất. Một cái bình hồ lô màu vàng, một phi kiếm cũng màu vàng, và rất nhiều viên đá nhỏ bằng đầu ngón tay cái sáng lấp lánh, cầm lên có thể thấy linh khí lưu chuyển tới lui bên trong.

Thấy nó còn đang khó hiểu, Nhị trưởng lão cười giải thích: "Hồ lô và phi kiếm đều là thượng phẩm linh khí. Ngươi dùng Hắc Phong phi hành rất hao tổn linh lực, sau này dùng phi kiếm tốt hơn. Hồ lô kia chỉ có công dụng chứa đựng chất lỏng, ngân vạn cân nước cũng thừa sức, thứ này năm xưa ta tình cờ có được, hiện tại muốn tìm mua cũng khó thấy."

Ngưng lại một chút, lão tiếp: "Còn những viên đá ngươi đang cầm kia là linh thạch. Khi đạt đến Tụ Linh kỳ, đa phần tu giả đều không dùng linh khí có trong thiên địa để tu luyện nữa, rất mất thời gian. Linh khí có trong linh thạch cực kỳ tinh thuần, sử dụng thứ này để tu luyện, tốc độ tuyệt đối gấp mấy lần bình thường. Nhưng nói là nói vậy, không phải đệ tử nào cũng có đủ linh thạch để sử dụng xa xỉ như thế, trừ ngươi và một số đệ tử chân truyền được bốn môn trọng điểm bồi dưỡng. Ngoài ra, linh thạch còn được sử dụng để trao đổi mua bán giữa các tu giả. Thứ này có càng nhiều càng tốt, ngươi nên tiết kiệm một chút."

Biệt Hàn nghe vậy vô cùng cảm động: "Đệ tử rất cảm kích sư phụ thương yêu!"

"Vi sư nói ra không phải để kể công với ngươi. Chỉ hi vọng ngươi vì vậy mà cố gắng tu hành, không được chểnh mảng."

Nhị trưởng lão nghiêm giọng.

Rồi thấy Biệt Hàn vâng dạ ngoan ngoãn, lão vô cùng hài lòng cười to: "Ha ha, mà những linh thạch ta ban cho ngươi trước mắt chỉ thuộc phẩm cấp thấp nhất là hạ phẩm linh thạch. Với tu vi ngươi hiện tại tuyệt không thể sử dụng trung phẩm linh thạch để tu luyện, nguồn linh khí khổng lồ quá tinh thuần của nó sẽ khiến ngươi bạo thể mà chết. Nên nhớ, tu luyện phải vững vàng từng bước mà tiến, tuyệt không được hấp tấp nôn nóng, dục tốc bất đạt!"

"Đệ tử đã rõ."

Biệt Hàn gật đầu.

Nhị trưởng lão thấp phần hài lòng vì tên đệ tử dễ dạy này, chỉ có điều hơi hao tổn một chút. Hầy da, coi như được cái này mất cái kia vậy.

Chợt nhớ còn một thứ chưa đưa Biệt Hàn, lão lấy ra bình ngọc màu xanh xinh đẹp lẳng không ném tới Biệt Hàn.

Nhìn bình ngọc này, Biệt Hàn thấy hơi quen mắt nhưng tạm thời không thể nhớ ra đã gặp qua ở đâu.

"Đây là Bồ Linh đan, bổ sung linh lực và trị thương cực tốt. Thứ này rất đắt, vì sư không có nhiều nên chỉ có thể cho ngươi một ít phòng thân. Khi nguy cấp hãy dùng đến, tiết kiệm được bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu."

Biệt Hàn vỡ lẽ, hóa ra Bồ Linh đan. Nghe ngữ khí sư phụ hình như rất quý giá, nhưng nó nhớ lần trước Nguyệt nhi khoe có cả chục bình, xài hết còn có thể lấy thêm. Biệt Hàn ngẩn ra một chút rồi lắc đầu, đệ tử môn chủ đãi ngộ thật tốt. Ngay cả Nhị trưởng lão sợ còn chưa xa xỉ bằng nàng ta.

"Được rồi, ngươi đi đi. Cố gắng tu luyện, chỉ còn vài năm nữa đã đến kỳ thi đấu tranh vị trí đệ tử chân truyền, đừng khiến ta thất vọng! Còn nữa, hãy cẩn thận!"

Thấy biểu hiện thất thố của Biệt Hàn, Nhị trưởng lão lại tưởng nó nghe công dụng cường hãn của Bồ Linh đan mới như vậy, càng thêm sáng khoái nói.

Biệt Hàn ôm quyền: "Đệ tử cáo lui. Sư phụ bảo trọng!"

Nó lui ra tới bên ngoài mới đập phi kiếm mà đi. Sư phụ nói không sai, sử dụng phi kiếm phi hành ít tổn hao linh lực hơn khi ngự Hắc Phong nhiều. Thứ quái quỷ kia trọng lượng quá nặng, lúc di chuyển lại còn ị ạch như con lợn, thật mất phong độ.

Cáo biệt Nhị trưởng lão, Biệt Hàn thẳng một đường bay đến Nội Cốc. Lúc đầu nó có ý định ghé qua thăm hỏi Lang Ben, sẵn tiện đưa một kiện thượng phẩm linh khí cho hắn như lúc trước đã hứa, nhưng chợt thấy lười, hơn nữa hiện tại nó cũng đang cần những thứ này.

Thoáng nghĩ Lang Ben còn rất lâu mới đột phá Tụ Linh kỳ để sử dụng được linh khí, Biệt Hàn quyết định dời lại, chờ sau này sẽ đưa cho hắn. Biết đâu nếu may mắn, khi ấy Biệt Hàn đã vươn đến cảnh giới Bá Thể kỳ, lúc đó chẳng cần linh khí nữa, đưa hết cho Lang Ben cũng được.

Nghĩ vậy, Biệt Hàn truyền mệnh linh lực xuống phi kiếm, tốc độ tăng nhanh lao vút đi. Xa xa, Nội Cốc dần hiện ra, Biệt Hàn đầy háo hức không biết trong đó có những gì.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Đại Chiến Lý Hách

Bên trong Nội Cốc.

Dẫn Biệt Hàn đến trước một gian phòng, trung niên thân hình nhỏ thó cười nịnh: "Từ nay Biệt huynh đệ ngụ ở đây. Nơi này yên tĩnh, linh khí cũng nhiều hơn nơi khác, rất thích hợp cho việc tu luyện."

Biệt Hàn mỉm cười: "Được vậy thật đa tạ Mai chấp sự!"

Trung niên này là Mai Cầu, chấp sự nội môn. Khi Biệt Hàn đến đây không gặp Bàn Tử, Mai Cầu thay lão mập kia tiếp đón nó. Không rõ Bàn Tử có giao phó gì với Mai Cầu mà gã này cực kỳ nhiệt tình với Biệt Hàn, bộ dáng rất nịnh bợ.

Mai Cầu xua tay: "Biệt huynh đệ đừng khách khí. Chấp sự gì chứ, sau này cứ gọi ta một tiếng Mai huynh được rồi, còn mong Biệt huynh đệ nói tốt trước mặt Bàn trưởng lão và Nhị trưởng lão một tiếng."

"Việc này Mai huynh yên tâm! Ai đối tốt với đệ, chưa bao giờ đệ phụ lòng!"

Biệt Hàn cười thâm, gã này đã lòi đuôi cáo ra rồi.

"Thật tốt quá!" Mai Cầu mừng rỡ: "Những môn quy ta nói khi nãy không biết Biệt đệ còn nhớ không?"

Biệt Hàn gật nhẹ: "Nhớ rất rõ, có cần đệ đọc lại cho Mai huynh nghe chẳng?"

Mai Cầu cười lớn: "Ha ha, không cần. Không phiền thời gian vàng bạc của Biệt đệ nữa, ta đi trước. Có gì khó khăn cứ đến tìm ta, Mai Cầu này nhất định hết sức mình giải quyết giúp đệ."

"Có thể đệ sẽ làm phiền Mai huynh dài dài, ha ha..!"

Biệt Hàn cũng cười đáp lại. Chờ khi Mai Cầu rời đi, nó mới thu nụ cười, nhún vai một cái, đẩy cửa phòng bước vào trong.

Gian phòng bài trí đơn giản, hoàn toàn bình thường không có gì đặc biệt. Điều này cũng dễ hiểu, tu chân giới trọng thực lực và những gì thực tế. Trong mắt tu giả, các thứ vàng bạc châu báu thế tục không thể khiến họ động lòng, càng chẳng mấy hứng thú hưởng thụ. Thế nên nơi ở chủ yếu giúp tốt nhất cho việc tu luyện là được, không cần cầu kỳ nạm vàng khảm ngọc vô ích.

Không phí thời gian, Biệt Hàn ngồi xuống đã tọa. Hiện tại nó không cách nào tu luyện được, nhưng hồi phục linh lực thì vẫn có thể. Trải qua một đoạn hành trình không ngắn từ Thiên Kiếm sơn đến Nội Cốc tiêu hao không ít linh lực của Biệt Hàn.

oOo

Tại một nơi khác cũng thuộc Nội Cốc.

Lý Hách nhìn tên thuộc hạ trước mặt, trầm giọng hỏi: "Người nói sao? Tiểu tử đó đến rồi?"

Tên thuộc hạ mày rậm mũi to, dáng người cao lớn vội đáp: "Đúng là như vậy. Đệ vừa thấy Mai chấp sự đưa hắn vào, lập tức tới bẩm báo sư huynh."

Lý Hách đứng lên: "Làm rất tốt! Bây giờ ta lập tức đến Chiến Đài cho tiểu tử đó nếm mùi lợi hại!"

"Chúc sư huynh sớm lấy lại tôn nghiêm!"

Tên kia khúm núm.

Hôm trước, sự việc Lý Hách bị đá ra khỏi nhóm mười cao thủ đứng đầu nội môn đã khiến toàn bộ đệ tử trong cốc rung động. Xưa nay, nhóm mười người này không phải chưa từng xáo trộn thay đổi, nhưng chủ yếu đều do những cao thủ lâu năm bên trong oán giận lẫn nhau. Chuyện một đệ tử vừa tiến vào Nội Cốc đã nhảy ngay vào топ mười chưa từng xảy ra.

Lý Hách đương nhiên không cam lòng. Mấy tháng trước khó khăn lắm gã mới lọt vào mười người đứng đầu, thời gian gần đây mỗi ngày đều tiếp nhận khiêu chiến, rất gian khổ giữ vững được vị trí. Còn đang tích cực phấn đấu hy vọng có ngày vươn lên vị trí thứ chín, bỗng dưng Biệt Hàn từ đâu nhảy ra đá Lý Hách bay khỏi топ mười, khiến gã tức giận đến mất ăn mất ngủ cả ngày.

Thà rằng chân chính bị đánh bại, Lý Hách không còn gì để nói. Đẳng này tiểu tử kia là phế vật nổi tiếng trong môn. Dù lần thảo phạt cường đạo Biệt Hàn có biểu hiện rất tốt nhưng Lý Hách không cho rằng Biệt Hàn đủ khả năng đối diện với gã. Biệt Hàn chỉ có cảnh giới Cường Nhục kỳ, hiện giờ trải qua ba tháng, dù tu vi tiến triển thần tốc cũng chỉ ở vào mức Tụ Linh tiền kỳ là cùng, sao có thể so với Lý Hách đã bước vào giai đoạn trung kỳ khá lâu, tu vi cũng cố vững chắc.

Suy nghĩ như vậy, Lý Hách càng thêm chắc chắn Biệt Hàn dựa vào địa vị của Nhị trưởng lão để làm việc này. Thật là tiểu tử phế vật không biết nhục!

Lần này Lý Hách quyết hạ gục Biệt Hàn, giành lại những gì lẽ ra thuộc về gã. Riêng về vấn đề Nguyệt nhi, Lý Hách không lo. Nội Cốc có môn quy, gã chỉ làm theo môn quy mà khiêu chiến, Nguyệt nhi không thể bắt bẻ gì được. Hơn nữa Lý Hách cũng không định gây tổn thương Biệt Hàn, dù sao tiểu tử này có ô dù quá nhiều, gã chẳng muốn ở vào thế đối đầu chỉ thiệt cho bản thân.

Dạy cho tiểu tử này một bài học để biết sống trên đời không nên chỉ dựa dẫm vào người khác, phải biết tự cường. Lý Hách quyết định như vậy.

oOo

Cộc cộc...!

"Cho hỏi Biệt huynh có bên trong không?"

Nghe thanh âm, Biệt Hàn xả công, mở mắt ra: "Ài vậy?"

"Tiểu đệ Âu Dương Vũ ở phòng bên cạnh muốn chào hỏi Biệt huynh."

Giọng nói khá êm tai điểm đậm vọng vào.

"Cửa không khóa, mời vào!"

Không rõ mục đích kẻ đến là gì nhưng Biệt Hàn chẳng tiện từ chối.

Cửa hé ra, thiếu niên thân hình hơi ốm yếu bước vào. Niên kỷ gần xấp xỉ Biệt Hàn, gương mặt trắng nõn như thiếu nữ, mắt sáng môi son, có thể nói tuấn tú quá mức quy định.

Biệt Hàn âm thầm đánh giá thiếu niên trước mắt một lượt, hơi cười nói: "Âu Dương huynh, mời ngồi!"

Âu Dương Vũ rất lễ độ chấp tay chào Biệt Hàn, sau đó chậm chậm ngồi xuống chiếc ghế nhỏ gần đấy.

Biệt Hàn không nôn nóng, im lặng chờ Âu Dương Vũ mở lời.

Thấy Biệt Hàn không nói gì, Âu Dương Vũ có phần dè dặt hỏi: "Biệt huynh vừa đến?"

Biệt Hàn bật cười: "Việc này Âu Dương huynh chắc cũng chứng kiến, đâu cần phải hỏi?"

Rồi thấy Âu Dương Vũ hơi ngượng, Biệt Hàn nói: "Âu Dương huynh sang đây chắc không phải chỉ để chào hỏi chứ?"

"Biệt huynh nghĩ không sai. Tiểu đệ quả thật có chuyện này muốn đề nghị, chẳng biết có nên nói ra hay không?!"

"Nếu không muốn nói, ta nghĩ Âu Dương huynh đã chẳng qua đây. Ha ha, huynh đừng khách sáo nữa."

Biệt Hàn cười, thiếu niên này lễ nghi quá mức rồi.

Âu Dương Vũ cũng cười, sau đó nghiêm mặt: "Thực ra cũng chẳng có gì to tát. Chỉ là Biệt huynh vừa đến, có thể không rõ tình hình trong cốc. Các đệ tử trong tộc mười đều thành lập thế lực riêng mình, mỗi người làm vua một cõi, xưng hùng xưng bá."

"Còn có việc này?"

Biệt Hàn giật mình. Trong suy nghĩ của nó, các đệ tử nơi này phải là những cuồng nhân cả ngày đắm mình tu hành mới đúng.

Âu Dương Vũ gật đầu, thần sắc càng thêm nghiêm trọng: "Đa phần những đệ tử mới đến đều bị các thế lực này mời chào làm việc cho chúng. Nếu chấp nhận đồng nghĩa với tự do không còn, thậm chí bị sai khiến làm những việc nguy hiểm có thể mất mạng. Bằng như từ chối càng thêm khó sống, nhất định bị chèn ép đến chết."

Biệt Hàn cau mày: "Nội Cốc nằm dưới sự quản lý của các trưởng lão nội môn và chấp sự, môn quy đầy đủ, chẳng lẽ họ bỏ mặc không xử lý?"

"Môn quy chỉ để tượng trưng thôi. Mục đích lập ra Nội Cốc chính để đào tạo ra những đệ tử mạnh mẽ nhất phục vụ cho tông môn. Muốn trở thành cường giả nhất định phải trải qua thực chiến tàn khốc, từ trong máu tươi bước ra. Vì vậy những tranh đấu trong Nội Cốc, các trưởng lão đều mắt nhắm mắt mở cho qua, trừ khi xảy ra vấn đề nghiêm trọng họ mới nhúng tay dàn xếp. Các thế lực hiểu điều này nên ngày càng hoành hành vô lối, mỗi ngày đều có vài đệ tử chết đi."

Nghe những thông tin này, Biệt Hàn vô cùng bất ngờ. Cứ tưởng tìm được chỗ tu hành lý tưởng, hóa ra nhúng mình vào vũng bùn đen. Nhớ lại lời sư phụ căn dặn trước khi đi, Biệt Hàn đoán chắc người đã biết rõ nội tình hỗn loạn nơi này. Đã biết nhưng vẫn cho nó vào, có nghĩa Nhị trưởng lão muốn nhân dịp này tôi luyện Biệt Hàn.

Nó lắc đầu, sư phụ cũng thật biết đùa. Nhưng nghĩ thì nghĩ vậy, Biệt Hàn không lo lắng bao nhiêu. Chấp nhận bước vào tu chân giới, nó đã lường trước những khó khăn phải vượt qua. Nếu chỉ một vấn đề nhỏ thế này đa sợ hãi, Biệt Hàn cũng không cần hy vọng gì nữa.

Trầm ngâm một lúc, Biệt Hàn nói: "Không biết Âu Dương huynh định thế nào?"

Âu Dương Vũ đáp: "Không giấu gì Biệt huynh. Tiểu đệ muốn kết minh cùng huynh. Chúng ta đều là người mới, cô thân cô thế, nên dựa vào nhau sẽ an toàn hơn."

"Chỉ hai chúng ta?" Biệt Hàn hỏi lại.

"Trước mắt là vậy, tiểu đệ vừa đến trước huynh vài ngày, tạm thời chưa quen ai. Kỳ thực có quen cũng khó lòng, những người ở đây đều lựa chọn tham gia thế lực nào đó, hy vọng bản thân may mắn sống sót, không dám tách riêng như chúng ta."

Âu Dương Vũ thiếu nǎo.

Thấy Biệt Hàn đắn đo suy tư, gã hỏi: "Không biết ý Biệt huynh thế nào?"

"Ta cần dò xét lại tình hình có đúng như huynh nói không, rồi mới quyết định được. Âu Dương huynh đừng trách!"

Biệt Hàn nói.

"Đó là chuyện đương nhiên, Biệt huynh cẩn trọng như vậy rất tốt!"

Âu Dương Vũ vừa nói xong, chợt...

Cheng..cheng..cheng!!

Tiếng chuông đồng vang lên ầm ĩ, đếm kỹ có cả thảy mười tiếng.

Âu Dương Vũ nhìn Biệt Hàn: "Hình như Biệt huynh đang được xếp vị trí thứ mười trong nhóm cao thủ đứng đầu?"

Biệt Hàn nghi hoặc: "Đúng. Chuyện này có liên quan gì đến tiếng chuông?"

Ánh mắt Âu Dương Vũ đầy vẻ cảm thông: "Vừa rồi huynh có đếm tiếng chuông vang lên đúng mười lần không? Điều này có nghĩa vừa có người phát khiêu chiến với huynh. Tiểu đệ đoán là Lý Hách, chỉ có hắn xếp vị trí mười một mới có quyền khiêu chiến huynh xếp ngay phía trên."

Không ngờ vừa đến nơi, ngồi chưa nóng mông đã có kẻ khiêu chiến, Biệt Hàn có cảm giác rắc rối đang dần kéo đến. Nó hỏi: "Vậy hiện tại ta phải làm sao?"

"Người nhận được khiêu chiến không có quyền từ chối, thời hạn tối đa để tiếp nhận khiêu chiến là trước khi trời tối. Nếu chậm trễ đồng nghĩa đối phương bắt chiến mà thành, huynh sẽ bị hạ bậc. Hiện tại huynh có sẵn sàng không? Nếu đã sẵn sàng, tiểu đệ sẽ cùng huynh đi đến Chiến Đài."

"Được. Phiền Âu Dương huynh đưa ta đến đó!"

Biệt Hàn gật đầu, rất nhanh chóng theo sau Âu Dương Vũ tiến về trung tâm cốc.

Nội Cốc vô cùng rộng lớn, khắp nơi cây cối xanh um tràn đầy sinh khí. Dọc đường đi, Biệt Hàn thấy rất nhiều đệ tử tụm năm tụm ba tán gẫu, có người tay cầm quyền sách múa may như đang nghiên cứu lĩnh kỹ nào đó, cũng có kẻ bay lên tận ngọn cây cao xếp bằng hành công trên ấy. Mỗi người mỗi kiểu, rất có phong phạm tu giả.

Phi hành bên cạnh Âu Dương Vũ, Biệt Hàn tò mò: "Khi có tiếng chuông vang lên, nghĩa là có người khiêu chiến sao?"

Âu Dương Vũ chân đạp lĩnh khí dạng phi kiếm, lắc đầu: "Chỉ khi có người khiêu chiến tốp mười hoặc trong nhóm đó đấu với nhau, tiếng chuông mới được gõ. Đây là một cách bày tỏ sự trân trọng dành cho mười cao thủ đứng đầu, đồng thời cũng để các đệ tử khác biết mà đến dự khán, qua đó học hỏi thêm, có ích cho tu luyện."

Nói đến đây, gã tỏ vẻ ngưỡng mộ: "Biệt huynh vừa đến đã tiến vào tốp mười, tiểu đệ thật bái phục!"

Biệt Hàn không thoải mái nhất khi có ai khen mình, nó xua tay: "May mắn thôi! Có khi chút nữa ta rớt xuống vị trí mười một cũng chưa biết chừng."

Âu Dương Vũ cười cười không nói thêm, chăm chú bay trước dẫn đường.

Đi thêm một lúc, trước mắt hai người hiện ra vùng đất rộng bằng phẳng kéo dài mấy chục dặm. Từ xa nhìn lại, nơi đó đang chen chúc lúc nhúc người và người, chỉ ít cũng gần nghìn.

Biệt Hàn kinh hãi: "Sao đông thế này?"

Âu Dương Vũ cười: "Huynh nghĩ xem, nội môn đệ tử khoảng một nghìn năm trăm người, trong đó chỉ có mười đệ tử mạnh nhất được xếp vào tốp mười cao thủ. Đừng nghĩ mỗi ngày đều có quyền khiêu chiến một lần mà cho rằng có nhiều trận chiến tranh giành thứ hạng trong nhóm này. Kỳ thực, trải qua thời gian dài tranh đấu, vị trí mỗi người đều được củng cố khá vững chắc. Nếu kẻ xếp dưới không may mắn gặp kỳ ngộ, tu vi tiến bộ vượt bậc, hoặc tình cờ có được lĩnh khí, lĩnh kỹ mạnh mẽ thì khó lòng vượt cấp chiến thắng. Lâu ngày, những người này đều sinh tâm tình chán nản, rất ít khi khiêu chiến vì đã biết trước kết quả."

Ngưng một chút chờ Biệt Hàn tiêu hóa, gã tiếp: "Thế nên lâu lâu mới có trận chiến tranh đoạt thứ hạng của tốp mười, nhiều người đến xem cũng không lạ. Ngoài ra, đa phần cũng vì họ rất tò mò với Biệt huynh, muốn biết huynh như thế nào, thực lực ra sao. Vì vậy trận đấu này càng thêm thu hút mọi người."

"Còn một nguyên do nữa. Không phải các người đều muốn xem tên phế vật này múa may làm trò cười sao?"

Biệt Hàn mắng thắm trong bụng. Nó quyết định, hôm nay sẽ toàn lực đả bại Lý Hách, không để ai coi thường nó và sư phụ nữa. Đồng thời cũng để Lý Hách đừng tìm đến nó phiền toái, phí phạm thời gian tu luyện.

Theo lời sư phụ và Bàn Tử trưởng lão, hiện tại linh lực Biệt Hàn chỉ kém tu giả Tụ Linh trung kỳ đỉnh phong một chút, lại thêm thượng phẩm linh khí và bảo y, chưa kể lực phòng ngự cường hãn của cơ thể. Biệt Hàn tự tin có thể giải quyết Lý Hách nhanh chóng.

Lúc này, đám đông phía trước phát hiện hai người Biệt Hàn đến, có vài người nhận ra Biệt Hàn, bắt đầu ồn ào.

"Đến rồi, đến rồi. Tiểu tử đi sau chính là Biệt Hàn, lần trước ta có gặp qua."

"Không phải chứ. Cứ tưởng thế nào, tiểu tử này nhìn sợ còn chưa đến mười lăm tuổi, đánh đấm gì nữa?"

"Đừng thấy hắn còn nhỏ mà xem thường, nghe bảo lần trước chính hắn giết thủ lĩnh cường đạo đấy, còn một kích đánh chết Mông Cách."

"Hừ, hai tên đó đều là gà mờ, giết được có gì lạ! Các ngươi nên nhớ Lý Hách đột phá Tụ Linh trung kỳ hơn một năm rồi, tiểu tử kia sao xứng đối thủ?"

"Ngươi nói cũng phải. Tiểu tử kia khi trước chẳng phải nổi danh phé vật sao? Bây giờ tu luyện được, ngần ấy thời gian ngắn ngủi làm được trò trống gì?"

"Bậy bạ! Tiểu tử là đệ tử Nhị trưởng lão, ta bảo đảm linh khí trang bị tận răng, Lý Hách chắc chắn chiến bại. Ai không tin cá cược nào!"

"Mẹ ngươi, định dụ à? Ta bắt Lý Hách đấy, ngươi dám chơi không?"

"Ta cũng bắt Lý Hách, định làm trò dụ bọn ta bắt tiểu tử sao? Khi trước bị ngươi lừa một lần rồi, ta không ngu!"

"Ta bắt Lý Hách luôn, lần này nhất định cho tên dê tiện ngươi sạt nghiệp!"

"Các ngươi cùng nhau đặt một cửa thế này muốn ta chết sao? Nghỉ, không chơi nữa!"

Tiếng cãi cọ, bàn tán, nghị luận như vỡ chợ khắp nơi.

Biệt Hàn đi đến đâu, dòng người dạt ra đến đó nhường chỗ cho nó. Con đường dần dẫn đến lõi đài trung tâm chu vi cả dặm, cao ba bốn trượng.

Lúc Biệt Hàn tung người nhảy lên đã thấy trên đó hiện diện Lý Hách và một trung niên tóc hoa râm.

"Biệt Hàn?" Trung niên nhìn nó hỏi.

Biệt Hàn chấp tay chào, gật đầu.

Trung niên thoáng dò xét Biệt Hàn rồi nói: "Ta là Khâu Vỹ, trưởng lão nội môn phụ trách Chiến Đài. Lý Hách muốn khiêu chiến ngươi, định đấu ngay hay thế nào? Ngươi có thời gian từ đây cho đến trước khi trời tối để chuẩn bị."

"Đệ tử có việc không rõ. Chẳng may khi có người khiêu chiến mà đệ tử còn mãi luyện công ở nơi khác không kịp hay biết, qua hôm sau mới về thì sao? Không lẽ vì vậy mà bị xử thua, hạ bậc?"

Biệt Hàn hỏi.

Khâu Vỹ cười đáp: "Vấn đề này cũng đã có nhiều đệ tử thắc mắc. Thứ nhất, Nội Cốc tuy rộng lớn nhưng tiếng chuông báo hiệu khi có người khiêu chiến tuyệt đối vang tới tai ngươi, bất kể ngươi đang ở vị trí nào. Thứ hai, nếu ngươi nghe thấy nhưng không về kịp, hoặc giả đang vướng bận việc gì đó thì cái này tùy thuộc vào giải trình của ngươi khi trở về có thuyết phục được người phán xét hay không. Nếu cẩn thận, trước khi đi ngươi có thể đến gặp Bàn trưởng lão phụ trách nội môn để xin phép, như vậy sẽ tránh được những rắc rối về sau."

"Đệ tử đã rõ, cảm ơn Khâu trưởng lão hạ cố chỉ giáo!"

Biệt Hàn thờ phào. Nó còn đang lo sau này đi săn yêu thú sẽ mất rất nhiều thời gian không tiếp nhận khiêu chiến được. Hiện giờ nghe người phụ trách việc này là Bàn Tử, thật không còn tin gì tốt hơn. Trưởng lão béo tốt này rất nhiệt tình với Biệt Hàn, chắc sẽ không làm khó nó.

"Ngươi chưa trả lời câu hỏi của ta, định chiến ngay bây giờ hay dời lại thời gian khác?"

Khâu Vỹ chờ lâu không thấy Biệt Hàn nói gì liền hỏi.

"A, xin lỗi Khâu trưởng lão, đệ tử mãi nghĩ nên quên mất. Chiến ngay thôi!"

Biệt Hàn nói.

Nhìn bộ dạng quá tùy tiện của Biệt Hàn, Lý Hách tức anh ách. Tiểu tử này rõ ràng không xem gã ra gì, muốn đánh liền đánh chẳng thèm chú tâm lấy một chút.

Khâu Vỹ cũng ngỡ ngàng không kém, chẳng ngờ tiểu tử mặt mày non choẹt kia sáng khoải đến vậy, không biết là giả heo ăn thịt hổ hay nghệ non chẳng biết sợ cọp.

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng Khâu Vỹ vẫn phải làm hết chức trách của mình, hấn căn dặn: "Trước khi thi đấu, vì ngươi là người mới, ta sẽ nhắc nhở chút nội quy Chiến Đài. Thứ nhất, trận đấu chỉ kết thúc khi phân thắng bại, một trong hai người không còn khả năng chiến đấu hoặc có một người chịu thua, rồi khỏi phạm vi Chiến Đài cũng sẽ bị xử thua. Thứ hai, chỉ đánh tới điểm dừng, không được cố tình hạ sát thủ khi đối phương đã đầu hàng. Ngoài ra, để tránh thương vong vô ích, ta có quyền cho dừng trận đấu khi cảm thấy song phương đã hiện rõ sự chênh lệch, bất kể ngươi còn muốn tiếp tục hay không vẫn phải nghe lệnh. Rõ chứ?"

Biệt Hàn gật đầu: "Đã rõ!"

Khâu Vỹ hài lòng: "Tốt! Hai người chuẩn bị sẵn sàng, ngay khi ta ra hiệu lập tức tiến hành. Trong khi thi đấu cứ giữ hết bản lĩnh ra, phù lục, độc dược, đan dược, âm khí, bất kể thủ đoạn nào cũng đều được phép."

Nói đoạn Khâu Vỹ tung người ngồi lên một góc Chiến Đài, hô to: "Bắt đầu."

Ngay khi tiếng hô còn chưa dứt, hai luồng linh lực đã từ song thủ Lý Hách cuộn cuộn xô ra, khí thế mãnh liệt sầm sập áp sát Biệt Hàn, quyết chiếm tiên cơ.

Ào! Ào!

Lý Hách có tu vi Tụ Linh trung kỳ, linh lực vô cùng cương mãnh, so với hai quyền của Mông Cách khi trước quả thực như mặt trời với đom đóm, chênh lệch tựa trời và đất.

Thế nhưng Biệt Hàn nay đã khác xưa, không còn là tiểu tử yếu ớt chỉ có tu vi Cường Nhục kỳ tăng tám không thể khu động được linh lực. Trước làn sóng linh lực cuồng nộ ào đến, Biệt Hàn chẳng dám khinh thường, linh lực nội thể vận chuyển trút vào song thủ, lũ lượt bay ra đương đầu.

Ầm! Ầm!

Bốn luồng linh lực va vào nhau nổ tung, dư lực sóng kinh như cuồng phong loạn vũ tỏa ra chung quanh, may mà những đệ tử quan chiến đều đứng ngoài xa không bị ảnh hưởng. Nếu đứng gần chắc chắn một số người tu vi yếu kém khó tránh khỏi bị thương.

Gạch lát Chiến Đài chẳng rõ chế tạo bằng chất liệu gì mà vẫn không mây may suy suyễn, sóng khí song phương tạo ra chỉ đủ thổi sạch lớp bụi cát bám trên bề mặt, lộ ra những phiến đá láng bóng.

Bịch! Bịch!

Lý Hách gắng gượng trụ vững thân hình nhưng cuối cùng vẫn phải nặng nề lùi về sau hai bước mới đứng lại, sắc mặt nhợt nhạt.

Trong khi đó Biệt Hàn vẫn sừng sững bất động như núi.

Vừa rồi hai người đều sử dụng linh lực công kích bằng phương pháp nguyên thủy nhất, trực tiếp nhất. Thuần túy chỉ so cường độ mạnh mẽ của linh lực, không dùng bất kỳ kỹ xảo hay linh kỹ nào.

"Không thể tin được! Lý Hách phải lùi hai bước, không lẽ tiểu tử kia linh lực còn mạnh hơn?"

"Phi, Lý Hách thăm dò thôi. Hắn đã đến cảnh giới Tụ Linh trung kỳ, bảo cường độ linh lực hẳn yếu hơn Biệt Hàn? Ta thà đi đầu xuống đất còn hơn phải tin!"

"Ngươi đi đầu xuống đất ngay cho ta xem! Mắt mù không thấy sắc mặt Lý Hách nhợt nhạt như sắp chết đến nơi sao? Ta dám chắc lần so chiêu vừa rồi hẳn đã trọng thương, tiểu tử kia đúng là quái thai!"

"Im lặng theo dõi đi, các ngươi ồn ào quá đấy! Ai thắng ai bại sẽ rõ ngay thôi."

Lúc này, Lý Hách cảm thấy vô cùng mất mặt. Lấy tu vi gã lại bị tiểu tử mang danh phế vật ngay chiêu đầu bức lùi mấy bước, đúng là sự sỉ nhục quá lớn.

Lý Hách tức giận ném Chiến Chùy lên trời, hai tay điểm loạn trút linh lực vào. Chiến Chùy thoáng chốc biến to hơn ba trượng, những gai nhọn sáng lấp lánh cực kỳ sắc bén.

Biệt Hàn nào dám chậm trễ, Hắc Phong tung bay, lập tức biến thành tòa núi nhỏ đen sì dựng đứng trên đỉnh đầu.

"Đi!"

Lý Hách hét lớn, Chiến Chùy xoay tít xé rách không khí giáng mạnh xuống đầu Biệt Hàn.

Biệt Hàn không chút núng thế, Hắc Phong ào lên đón đỡ.

Rầm! Rầm!

Leng keng...!!

Hắc Phong cứng rắn dị thường, Chiến Chùy toàn lực giữ mạnh lên chẳng làm gì được, ngược lại còn bị gãy mấy thanh gai nhọn, rơi loạn xuống đất tóe lửa.

Lý Hách thấy vậy nghiêng răng, hai tay chọt về một vòng tròn uốn lượn.

Chiến Chùy như có linh trí, uốn éo theo quỹ đạo khác thường, bất ngờ lượn vòng qua Hắc Phong, như tia chớp đâm mạnh vào ngực Biệt Hàn.

Viu!

Tốc độ Chiến Chùy quá nhanh, Biệt Hàn lại thiếu kinh nghiệm chiến đấu, nhất thời sững người nhìn vật nọ lạnh lẽo giáng xuống ngực, hành động duy nhất nó kịp làm là truyền linh lực vào bảo y.

Ầm!

Chiến Chùy nặng nề giáng mạnh xuống ngực Biệt Hàn.

Khi tất cả cho rằng lần này Biệt Hàn xong rồi, quái sự liền xảy ra.

Sau âm thanh vang động, Chiến Chùy như va vào thiết bản dội ngược ra sau mấy chục trượng, những gai nhọn cứng rắn sắc bén đều cong cong vẹo vẹo nhìn cực kỳ thê thảm.

Biệt Hàn hoàn toàn vô sự, có điều vẻ mặt có hơi không được tự nhiên.

Vừa rồi nhờ lực phòng ngự cường hãn của thân thể cùng bảo y nên nó không sao, nhưng lực xung kích mãnh liệt từ Chiến Chùy truyền đến cũng khiến Biệt Hàn chịu chấn động không nhỏ, hơi ê ẩm ở ngực.

Lý Hách cầm Chiến Chùy trên tay, dờ cười dờ khóc. Linh khí Chiến Chùy này, gã trăm phương ngàn kế mới có được, thuộc loại mạnh mẽ nhất nhì trong hàng ngũ linh khí trung phẩm. Không nghĩ hôm nay đánh lên tiểu sơn quái dị cứng rắn vô bì kia gãy vài gai nhọn còn chấp nhận được, nào ngờ đánh lên người tiểu tử này tình trạng còn bi đát hơn. Phen này trở về không bỏ ra một khoản lớn, Lý Hách khó lòng khôi phục Chiến Chùy.

Chỗ ý trọng lớn nhất đã bị phế bỏ, tinh thần Lý Hách sa sút cực độ. Trước đó khi so chiêu với Biệt Hàn, gã đã bị tổn thương nhẹ, mới đây lại bị lực phản chấn từ hai lần Chiến Chùy bị đánh lui, thương thế càng trầm trọng hơn. Lại thêm linh lực sử dụng không ít, hiện tại sức chiến đấu của Lý Hách còn không được một nửa lúc toàn thịnh.

"Mẹ nó, Chiến Chùy giữ lên người lại chẳng hề hấn gì, tiểu tử này thật tà môn!"

"Điểm yếu duy nhất của hấn chỉ là đỉnh đầu nhưng đã có tiểu sơn quái đản kia bảo hộ, đánh lên thân người lại chẳng làm gì được, nếu là ta cũng không biết làm cách nào chiến thắng!"

"Phen này Lý Hách khổ rồi. Đây là nãy giờ tiểu tử chỉ phòng ngự, chưa thềm tấn công. Nếu lúc này hấn đánh tới, Lý Hách chắc chắn ăn quả đắng!"

"Chưa xong đâu, cách đây khá lâu, có lần Lý Hách khoe ta một miếng Lôi Thần Phù nhị giai, nếu thứ này vẫn còn, chỉ cần hấn lấy ra chắc chắn chuyển bại thành thắng!"

"Còn có chuyện này? Nếu thật như vậy, tiểu tử kia cũng quá đen!"

Trên Chiến Đài, Biệt Hàn nhìn Lý Hách đang xót của, âm thầm suy tính nên làm thế nào. Nó sẽ tấn công, giải quyết sớm trận chiến vô nghĩa này, hay chờ xem gã còn thủ đoạn gì nữa không?! Biệt Hàn có phần muốn nhân dịp này cọ xát một chút, tích lũy thêm kinh nghiệm chiến đấu.

Đang khi còn đắn đo, Lý Hách chọt ngược lên, cảm hận nhìn nó. Sau đó, tay gã cho vào túi trữ vật lôi ra một mảnh giấy màu trắng bạc, lấp lánh ánh sáng mờ nhạt.

Người ra mùi vị nguy hiểm từ vật này, Biệt Hàn cẩn trọng lùi lại vài bước, ngưng thần thủ thế.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Uy Lực Lôi Thần Phù

Lý Hách nghiêng răng nghiêng lợi, phen này gã quyết ăn thua đủ với Biệt Hàn. Tấm Lôi Thần Phù nhị phẩm đang cầm trên tay đã tiêu tốn Lý Hách rất nhiều

tiền của, uy lực vô cùng, ngay cả phòng ngự của tu giả Tụ Linh hậu kỳ cũng phải khốn đốn nếu bị nó oanh kích.

Thứ này không phải có tiền liền mua được, Lý Hách rất may mắn, sứt đầu mẻ trán mới đoạt đến tay. Vốn gã luôn đem theo bên người làm bùa hộ mệnh, không đến lúc nguy cấp nhất định không lấy ra, nhưng hiện giờ đứng trước bờ vực thất bại thảm hại, gã buộc lòng phải sử dụng. Nếu bị Biệt Hàn, một tiểu tử nổi danh phế vật vừa tiến vào Nội Cốc đánh bại, sau này Lý Hách khó ngóc đầu lên nhìn ai.

Trên góc Chiến Đài, về mặt Khâu Vũ phức tạp. Tầm Lôi Thần Phù kia vừa nhìn đã biết chính là tinh phẩm trong tinh phẩm, hẳn hẳn trương hòm sẵn linh lực, chuẩn bị tùy thời ứng cứu Biệt Hàn. Tiểu tử kia là truyền nhân Nhị trưởng lão, chẳng may có bề gì, Khâu Vũ khó mong yên thân.

Không riêng gì Khâu Vũ, tất cả trưởng lão, chấp sự trong Nội Cốc đều đã được Bàn Tử căn dặn kỹ lưỡng. Tuyệt đối không được thiên vị Biệt Hàn, phải để nó cố gắng tu luyện, nếm gian khổ mới mong tiến nhanh. Nhưng đồng thời cũng phải đảm bảo mạng sống nó không gặp nguy hiểm, mọi người đều có thể chết, Biệt Hàn phải sống.

"Nếu ngươi chống đỡ qua lần này, ta lập tức nhận thua!"

Lý Hách lạnh lẽo nói. Lôi Thần Phù trong tay gã nhích động bay lên cao, đón gió từ từ trương phình lên mấy trượng, ánh sáng trắng bạc nhấp nháy liên tục vô cùng mỹ lệ.

Thần sắc Biệt Hàn trầm trọng, lặng lẽ trút linh lực vào bảo y, Hắc Sơn xoay tít trên đỉnh đầu, mắt hơi nheo lại vì chói, chờ đợi đợt công kích sắp xảy đến.

Đừng.. đừng!!

Ngay bên trên Lôi Thần Phù chợt xuất hiện một đám mây to lớn đen kịt, bao phủ một khoảng rộng khiến vị trí trung tâm Chiến Đài, nơi Lý Hách và Biệt Hàn đang đứng không còn ánh sáng, tối lờ mờ.

Đám mây ngày càng to, từng tia sét ngoằn ngoèo thi nhau lao ra chụp xuống Lôi Thần Phù. Cùng với lôi điện dung nhập ngày càng nhiều, ánh sáng trắng bạc mờ nhạt lúc đầu của Lôi Thần Phù trở nên rực rỡ, chói mắt đến mức không ai dám nhìn thẳng vào.

Đội Lôi Thần Phù hấp thu lôi điện đến mức cực hạn, song thủ Lý Hách chấp lại, miệng thét to: "Xem đây!"

Lôi Thần Phù từ trên cao đã biến thành quả cầu ánh sáng ào ào lao xuống, thế tới chực nuốt chửng Biệt Hàn. So với Lôi Thần Phù thể tích gần năm trượng, thân hình Biệt Hàn quá nhỏ bé, tính mạng nguy trong sớm tối.

Nhìn khí thế Lôi Thần Phù như thác đổ đầu non, Biệt Hàn không dám khinh suất trực diện đối đầu. Ngay khoảnh khắc Lôi Thần Phù giáng xuống, Biệt Hàn nắm vững thời cơ, nhanh như chớp bắn người sang một bên né tránh.

Àm..!!

Đánh hụt mục tiêu, Lôi Thần Phù cuồng nộ va mạnh xuống nền gạch, nhẹ nhàng khoan thủng một hố lớn như cắt đậu hũ.

Nhìn thấy cảnh này, Biệt Hàn hít sâu một hơi.

Lôi Thần Phù uy lực quá biến thái, dường như còn mạnh hơn một ít nếu so với cực phẩm linh khí, nó không chắc mình có thể đỡ nổi hay không. May mắn thứ này là vật phẩm tiêu hao, thời gian sử dụng không được bao lâu, bằng không chỉ cần dựa vào Lôi Thần Phù, trong hàng ngũ đệ tử Tụ Linh kỳ còn ai xứng làm đối thủ Lý Hách.

Suy nghĩ này thoáng qua rất nhanh trong đầu Biệt Hàn. Đã nếm mùi vị Lôi Thần Phù, nó không dám chần chừ, nhân cơ hội thứ kia còn vướng dưới cái hố do chính nó tạo ra, Biệt Hàn phóng tới gần Lý Hách, tranh thủ giải quyết gã.

Tu giả Tụ Linh kỳ chỉ có thể điều khiển phi kiếm trong phạm vi nho nhỏ trên dưới mười trượng. Biệt Hàn gấp rút thu ngắn khoảng cách với Lý Hách nhưng gã cũng không ngu ngốc, thân hình lui lại rất nhanh, ý đồ kéo giãn cự ly, ngón tay làm ra vài cử chỉ mờ ám.

Vút! Vút!

Lực lượng cũng như tốc độ Biệt Hàn vượt xa tu giả đồng cấp, ngay cả Lý Hách lúc toàn thịnh cũng khó so được với nó, huống hồ lúc này gã đã bị thương nhẹ, linh lực hao tổn không ít. Dưới tình huống Biệt Hàn toàn lực lao tới, khoảng cách song phương nhanh chóng kéo gần.

Vừa vào cự ly có thể công kích, Biệt Hàn lập tức điều động phi kiếm định tấn công Lý Hách. Đúng lúc này, tâm tư nó máy động, cảm giác nguy hiểm từ phía sau ập đến.

Chẳng kịp suy nghĩ, Biệt Hàn đạp mạnh chân xuống nền gạch, như cánh én tung lên cao.

Xoẹt..!!

Chỗ Biệt Hàn vừa đứng, một luồng sáng chói lòa hùng hục quét qua. Nơi Lôi Thần Phù đi qua, không gian khô nóng, nhiệt khí tỏa ra khiến những người có mặt gần Chiến Đài cảm thấy rất bỏng.

Sắc mặt Lý Hách tái nhợt, trắng bệch như tờ giấy. Lôi Thần Phù uy lực không cần phải nói, nhưng linh lực khu động nó cũng tổn hao cực kỳ không nhỏ.

Trải qua hai lần công kích hụt Biệt Hàn, Lý Hách đã suy yếu, biết mình không còn chống đỡ được bao lâu, phải nắm chắc thời gian không được phung phí cơ hội.

Chỉ hận tiểu tử kia tốc độ quá nhanh, lại vô cùng cảnh giác. Vừa rồi chỉ suýt chút nữa Lý Hách đã đắc thủ, rốt cục lại mừng hụt khiến gã tức muốn học máu.

Lý Hách thận trọng lùi lại vài trượng, rít lên: "Có gan đừng tránh, trực diện đối đầu thử xem cơ thể ngươi cứng hay Lôi Thần Phù mạnh!"

Đám đệ tử vây xem bên ngoài nghe vậy cười ồ lên, xóa tan không khí căng thẳng bao trùm từ đầu đến giờ. Lý Hách thật biết khích tướng, tiểu tử kia đâu ngu đến mức lấy thân mình đỡ thử quái quỷ kia chứ.

Biệt Hàn lắc đầu: "Ta không rảnh lấy thân mình làm thí nghiệm. Nhìn ngươi ta đoán không trụ được bao lâu nữa, nhận thua sớm tránh lãng phí linh lực tốt hơn."

"Hừ, muốn câu giờ sao? Đừng nghĩ Lôi Thần Phù chỉ đơn giản như vậy để ngươi nhảy nhót vài cái liền vô hiệu. Khi này ta còn lưu tình chưa muốn hạ sát thủ với ngươi. Bây giờ có hối cũng đã muộn!"

Lý Hách hừ lạnh, song thủ khua khoáng nhịp nhàng như thoi đưa.

Lôi Thần Phù trôi nổi trên đầu gã một lần nữa phình to lên gấp đôi, ánh sáng càng thêm chói mắt như một mặt trời thu nhỏ.

"Lôi Vồng Khai!"

Chờ khi Lôi Thần Phù cực thịnh, Lý Hách trợn mắt rống lớn.

Lôi Thần Phù vốn dĩ là một khối hình cầu bằng tách rời thành từng tia lôi điện mảnh như tơ, pháp phù bay loạn khắp bầu trời Chiến Đài.

Tất cả còn chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra, những sợi tơ lôi điện này đã nhanh chóng liên kết nhau lại, hình thành một lưới lôi điện khổng lồ sáng rực, kín kẽ bao vây Biệt Hàn vào trong.

Lý Hách hai chân run rẩy vì suy yếu, dữ tợn cười to: "Lần này ngươi chạy đằng trời!"

Chiều này đã hút hết số linh lực còn lại trong người gã, thành hay bại đều trông cậy vào đây.

"Còn có thể biến tấu thành lôi vồng? Không hồ là tinh phẩm trong hàng nhị giai, Tụ Linh hậu kỳ chỉ sợ cũng không thể chống lại."

Một đệ tử kinh hãi nói.

"Tên Lý Hách trọng thể diện đến phát cuồng rồi. Bất quá cứ chịu thua, lần sau phục thù, cần gì phung phí bảo bối thế này chứ? Lần này cho gã thắng thì thế nào, không phải chỉ ngày mai liền bị tiểu tử đá đít sao? Rõ ràng thực lực không bằng tiểu tử kia, còn cố đắm ăn xôi, có khi tiền mất tật mang chưa biết chừng."

Tên khác tỏ vẻ cười chê Lý Hách xuẩn ngốc.

"Tiền mất tật mang khi gì, ta đoán chắc tiểu tử kia phải buông tay đầu hàng nếu muốn giữ lại cái mạng."

"Không sai. Lôi Thần Phù quá bá đạo, cứng rắn như Mặc Thạch còn bị nó đào cái hố trên mặt, tiểu tử kia mà bị thứ này chạm vào bảo đảm nát như tương."

Những tiếng bàn tán xôn xao không lọt được vào tai Biệt Hàn, lúc này nó đang cực kỳ khẩn trương. Lôi vồng vô cùng kín kẽ bao phủ Biệt Hàn vào trong, con muỗi cũng khó lọt, không cách nào thoát ra, chỉ còn cách duy nhất là đương đầu.

Nhìn lôi vồng đang nhanh chóng thu hẹp lại, Biệt Hàn có cảm tưởng như bị tử thần đòi mạng. Uy lực thứ này, khi này nó đã chứng kiến, tuyệt không phải chuyện đùa. Biệt Hàn thật sự không biết lực phòng ngự của mình cùng bảo y kết hợp lại có thể chịu được hay không. Nếu sai lầm, nó sẽ phải trả giá bằng mạng sống, không còn cơ hội làm lại.

"Dừng tay!"

Khâu Vỹ chợt đứng lên hạ lệnh.

Biệt Hàn giật mình: "Sao vậy? Trận đấu còn chưa kết thúc?"

Khâu Vỹ nghiêm mặt: "Thắng bại đã rõ. Ngươi thấy mình có thể chống đỡ lôi vồng sao? Đừng sinh cường để phải đánh đổi bằng sinh mạng, còn rất nhiều cơ hội và thời gian cho ngươi tăng cường thực lực."

Không để Biệt Hàn nói thêm, Khâu Vỹ quay sang ra lệnh cho Lý Hách: "Mau thu Lôi Thần Phù, trận này ngươi thắng!"

Lý Hách mừng rỡ. Gã thực sự không muốn xuống tay với Biệt Hàn, lo lắng sẽ gặp phiền toái từ phía Nhị trưởng lão, con đường tiến thân sau này cũng

khó khăn hơn. Lại thêm nếu bây giờ thu Lôi Thần Phù lại, có lẽ vẫn còn một ít phù lực, sau này sử dụng được thêm một lần nữa, phòng khi cần đến.

Đang khi Lý Hách định thu Lôi Phù, Biệt Hàn lên tiếng ngăn lại: "Không cần. Khâu trưởng lão, đệ tử muốn thử sức một lần, xin ngài cho trận đấu tiếp tục."

"Người không sợ chết?"

Thanh âm Khâu Vỹ lạnh lẽo, cảm thấy tiểu tử này tự huỷ hoại quá mức rồi, thật không biết tự lượng sức.

Biệt Hàn lắc đầu: "Chết ai chẳng sợ, nhưng đệ tử không nghĩ mình sẽ chết!"

Nhìn ánh mắt quật cường không muốn lùi bước của Biệt Hàn, Khâu Vỹ thoáng chần chừ. Sự kiên cường từ Biệt Hàn như truyền sang Khâu Vỹ, khiến hắn chợt có suy nghĩ điên rồ là tiểu tử này sẽ thắng.

Khâu Vỹ nhìn Biệt Hàn: "Nếu người đã quyết, được, ta sẽ không ngăn cản.."

Lý Hách bức dọc hỏi: "Vậy, ý Khâu trưởng lão thế nào?"

"Tiếp tục đi."

Khâu Vỹ buông gọn, thân ảnh nhoáng lên, yên vị trên góc Chiến Đài.

"Là người tự tìm chết, đừng trách ta!"

Lý Hách tức giận, ra sức điều động lôi vồng cuốn về phía Biệt Hàn. Rõ ràng thắng lợi ít hao tổn đã ở ngay trước mắt, tiểu tử này lại ngoan cố làm trò anh hùng không chịu khuất phục, thật ứa gan.

Phi kiếm lơ lửng trên đầu Biệt Hàn chớp lên, đánh mạnh vào lôi vồng đang từ từ phía dồn ép.

Phụp! Phụp!

Xoẹt...!!

Ánh lửa nháng lên, phi kiếm chém vào lôi vồng chẳng khác nào tấm vải bông mềm mại, không cách nào gây tổn hại. Không những vậy, nơi phi kiếm chạm vào, lôi điện xẹt lên bám vào thân kiếm tạo thành những vết cháy xém, ánh sáng vàng quanh thân kiếm lu mờ không ít.

Không rõ lai lịch phi kiếm nhưng đây chính là thượng phẩm linh khí sư phụ ban cho Biệt Hàn. Thứ trong tay Nhị trưởng lão tuyệt đối không phải tầm thường, những linh khí thông thường khó cách nào so được. Nhưng có lẽ ngay cả Nhị trưởng lão cũng không ngờ Biệt Hàn vừa vào Nội Cốc, ngay trận chiến đầu tiên đã gặp đối thủ khó xơi như Lý Hách, trong tay nắm giữ cực phẩm nhị giai Lôi Thần Phù quá mạnh.

Vội vàng thu hồi phi kiếm đã bị tổn hại lại, Biệt Hàn không dám khinh suất khu động Hắc Sơn, chỉ sợ ngọn núi này cũng chẳng làm nên trò trống gì, có khi còn bị hư hao giống phi kiếm.

Lý Hách thấy thế càng thêm đắc ý, cười dài: "Ha ha, mau đầu hàng đi! Thức thời vụ giả vi tuần kiệt, đừng cố quá để thành quá cố!"

"Đừng đắc ý quá sớm, còn chưa phân thắng bại!"

Biệt Hàn nhếch mép, toàn bộ linh lực dồn hết vào song thủ và bảo y, thay vì đứng yên chờ lôi vồng ập tới từ nhiều phía, nó quyết định phá vây, kỳ vọng làm như vậy áp lực sẽ giảm được phần nào.

Vút!

Thân hình Biệt Hàn hóa thành tàn ảnh, tốc độ tăng lên đến cực hạn lao tới lôi vồng. Nó muốn mượn tốc độ gia tăng lực công kích.

"Xem kìa, tiểu tử quyết ăn thua đủ rồi!"

"Liều mạng quá! Ta không dám nhìn nữa.."

"Aa... hắn sẽ nát như tương..!"

Toàn trường nhốn nháo, ai cũng sợ hãi, lo lắng Biệt Hàn vỡ vụn cơ thể mà chết.

Ầm! Ầm!

Xoẹt...!!

Khoảnh khắc Biệt Hàn lao vào lôi vồng, nơi tiếp xúc liền vỡ toang, lôi điện xẹt tứ tung, nuốt trọn cơ thể nó.

Biệt Hàn quỳ trên đất, hai tay ôm chặt đầu. Vừa rồi khi xông ra, nó đã dùng toàn lực phá vỡ lõi vòng vây khốn. Nhưng những tia lõi điện vẫn bám chặt, lúc này ẩn hiện chạy loạn trên người Biệt Hàn, đốt trụ y phục bên ngoài, lộ ra lớp bảo y màu trắng phía trong.

"Hừ... hừ...!!!"

Tay chân Biệt Hàn, nơi không được bảo y che chở lộ ra huyết nhục lờ mờ, thấy cả xương bên trong, đau thấu tâm can. Cơ bắp nó căng cứng, chống lại từng đợt co giật do lõi điện gây ra, hai hàm răng va lập cập, mấy lần suýt cắn phải lưỡi.

Thấy tình trạng máu me bầy nhầy của Biệt Hàn, cơ mặt Lý Hách co giật từng cơn, sợ hãi trước uy lực Lôi Thần Phù thì ít mà sợ lực phòng ngự biến thái của Biệt Hàn thì nhiều. Tiểu tử này chẳng những xé rách một lỗ lớn trên lõi vòng thoát ra, chẳng những vậy mà còn chưa chết, chỉ bị thương nặng, hoàn toàn không giống nhân loại.

"Người... người đầu hàng chưa?"

Lý Hách lấy hết can đảm nói.

Toàn trường rơi vào tĩnh lặng. Ai cũng biết Lý Hách đã như đèn cạn dầu, Lôi Thần Phù sau một kích của Biệt Hàn đã bị xé rách, hao hết lực lượng, đang dần tan biến. Lúc này, chỉ cần Biệt Hàn còn chút lực chiến đấu, chắc chắn giành thắng lợi giòn giã.

Chờ mãi không thấy Biệt Hàn nói gì, hai chân Lý Hách thoáng run rẩy. Mấy lần gã định tiến lên hạ đòn kết liễu nhưng sức lực đã cạn kiệt không cách nào di chuyển, chỉ thăm hy vọng Biệt Hàn không chống đỡ nổi sẽ gục xuống.

Đang khi bầu trời khản phật, Biệt Hàn bỗng ngược lên nhìn Lý Hách.

"Người..."

Bất gặp đôi mắt đỏ ngầu, không mang chút tình cảm nhân loại, Lý Hách lập tức nhớ đến việc xảy ra không lâu khi trước. Gã không tự chủ được, té ngồi xuống đất.

"Ta đầu hàng! Người thắng rồi...!"

Lý Hách lắp bắp.

"Hà... hà...!!!"

Biệt Hàn giương cặp mắt đỏ như máu, điên cuồng soi lên mặt Lý Hách đang tái nhợt vì sợ. Nó chậm rãi tiến đến, từng bước từng bước..

Cơ thể Biệt Hàn đầy máu, nhìn như huyết nhân, nơi nó đi qua lưu lại những vết chân đỏ lôm, mùi tanh tươi bốc lên.

"Người muốn làm gì? Ta chịu thua rồi, mau đứng lại...!"

Không biết Lý Hách lấy sức lực đâu ra, kéo lê thân hình sồn sột về phía sau, muốn cách Biệt Hàn càng xa càng tốt, về mặt cực kỳ kinh hãi.

"Khắc khắc....!!!"

Biệt Hàn không nói gì, chỉ cười khùng khục trong cổ họng, chân bước mau hơn rồi bất ngờ lao vút đến Lý Hách, cặp mắt đỏ ngầu trợn lên hắt những tia máu ghê rợn.

Lý Hách bủn rủn tay chân, chẳng còn sức lực dù để lết đi, sợ hãi tột độ, gào toáng: "Khâu trưởng lão, mau cứu...! Hắn muốn giết ta...! Cứu...!!!"

"Khắc khắc...!!!"

Quyền đầu Biệt Hàn vun vút giáng tới, chuẩn bị đập nát đầu Lý Hách chọt va vào bức vách cứng rắn vô hình.

Ầm!

Biệt Hàn dội ngược về sau, giận dữ nhìn linh tráo mờ ảo bao phủ cơ thể Lý Hách vào trong.

Chẳng rõ từ khi nào, Khâu Vỹ đã xuất hiện cạnh bên Lý Hách, trầm giọng: "Vừa rồi hắn đã lên tiếng đầu hàng, sao người còn hạ thủ?"

Chợt bắt gặp ánh mắt vô nhân tính của Biệt Hàn, Khâu Vỹ hơi rùng mình, hỏi: "Người làm sao vậy?"

Biệt Hàn không đáp, chỉ dùng ánh mắt vô hồn dữ tợn nhìn hai người nọ. Sau đó bất ngờ bay đi thật nhanh.

Vút!

Biệt Hàn hành động quá đột ngột khiến Khâu Vỹ không kịp chặn lại, hấn hỏi Lý Hách: "Tiểu tử thật quái lạ! Vừa rồi giao thủ với hắn, người có phát hiện gì không?"

"Không. Chắc vì bị đệ tử đã thương, khiến hấn tức giận nên nhất thời biểu hiện như vậy."

Lý Hách chối phăng. Lần trước Nguyệt sư tỷ đã dặn rõ, gã không dám trái lời. Nếu bí mật của Biệt Hàn lộ ra, ai biết được tiểu nha đầu ma quỷ kia sẽ dùng thủ đoạn gì đôi phó gã.

Khâu Vỹ không cho mọi chuyện đơn giản như vậy, nhưng cũng chẳng nghĩ được gì tốt hơn, cuối cùng xoay người bỏ đi.

Hết chuyện vui, những đệ tử quan khán lũ lượt kéo nhau dần dần đi hết, miệng xôn xao bàn luận về Biệt Hàn ngang trời xuất thế đã bại Lý Hách và sát khí quá nặng của nó.

Còn lại một mình, Lý Hách vẫn chưa hết run sợ. Vừa nãy nếu không có Khâu Vỹ ra tay cứu giúp, gã tin chắc mình đã bị Biệt Hàn lấy mạng. Tiểu từ kia lúc phát cuồng xuất thủ thật quá độc ác, dường như lực lượng cũng tăng vọt.

"Sau này ta khó ngồi lên, chỉ hy vọng hấn sớm thắng bậc!"

Lý Hách than khẽ, loạng choạng đứng dậy, xiêu xiêu vẹo vẹo bước đi.

oOo

"Nơi này là đâu? Sao ta ở đây?"

Biệt Hàn mở mắt nhìn quanh. Nó đang ở trong một bụi cây rậm rạp, xung quanh cũng toàn cây và cây, thoát nhìn giống như một cánh rừng.

Không nhìn thì thôi, vừa đưa tầm mắt được một chút, Biệt Hàn ngơ ngẩn.

Đúng là xung quanh nó có rất nhiều cây, những thân cây to lớn mười người ôm chưa xuể, nhưng không ít cây gãy ngả la liệt trên đất. Thân những cây này bầm dập đến không thể đập hơn, từng thớ gỗ vỡ vụn như bị kẻ nào dùng lực cực mạnh liên tục đánh vào.

Chẳng rõ ai làm, Biệt Hàn bỏ qua, không để ý nữa. Nó gắng nhớ lại những việc xảy ra trước đó, muốn tìm hiểu tại sao bản thân xuất hiện ở đây.

Biệt Hàn nhớ được trận đấu khốc liệt với Lý Hách. Khi lời võng khép lại, nó liều mạng xông ra, bị thương gần chết tới nơi, chợt trong cơ thể xuất hiện cỗ lực lượng thần bí giúp Biệt Hàn chống đỡ. Sau đó đột nhiên nó rất tức giận, chỉ muốn giết chết Lý Hách. Nhưng Biệt Hàn chỉ nhớ được tới đây, còn lại không có khái niệm gì.

"Lần trước khi đánh với Mông Cách, ta cũng rơi vào tình trạng tương tự. Hai lần liên tiếp bị như vậy, chắc chắn không phải ngẫu nhiên. Chẳng lẽ đây chính là trạng thái Cuồng Ma trong công pháp có đề cập? Ta sắp phát cuồng sao?"

Biệt Hàn lẩm bẩm. Nó tin chắc việc này có liên quan đến công pháp bản thân đang tu luyện.

Cho là như vậy, nhưng cũng phải có lý do nào đó để việc phát cuồng xảy ra. Không thể nào chỉ đến thời gian liền bị, lại trùng hợp vào những thời khắc Biệt Hàn chiến đấu gay cấn, ác liệt nhất.

"Không lẽ do ta dùng quá sức, dẫn đến phát cuồng?"

Biệt Hàn suy đoán. Lý do này khá dễ chấp nhận được, đúng là cả hai thời điểm nó phát cuồng đều nhằm vào lúc Biệt Hàn tích sức hết toàn bộ linh lực trong cơ thể để công kích.

Chỉ có một cách để kiểm chứng suy nghĩ này đúng hay sai là nó phải thực nghiệm. Nhưng Biệt Hàn chưa điên đến mức đùa với lửa, không cần biết nó nghĩ đúng hay sai, từ nay về sau cẩn thận một chút là được, hạn chế tối đa việc điều động linh lực quá mức, hy vọng làm thế sẽ tránh được tình trạng thác loạn thần trí. Biệt Hàn lo lắng không biết lúc trên Chiến Đài nó biểu hiện điên cuồng như vậy có làm mọi người, nhất là Khâu Vỹ nghi ngờ hay không, nếu thế sẽ rất nguy hiểm.

Ngoài ra, Biệt Hàn rất ngạc nhiên về tình trạng cơ thể lúc này. Nó nhớ rõ trong trận chiến với Lý Hách đã bị thương rất nặng, nhưng hiện giờ chẳng những nó đã hoàn toàn bình phục mà hình như linh lực lại tăng tiến một ít. Thật chẳng rõ vì sao được như vậy.

Tại Biệt Hàn bỗng nghe tiếng bước chân phía trước, xa xa có bốn người đi tới.

Biệt Hàn đứng trong bụi rậm nhìn ra. Bốn người này gồm hai nam hai nữ, có thể là hai đôi uyên ương.

Họ sáng sủa tuổi nhau, khoảng chừng hơn hai mươi. Diện mạo hai thiếu nữ khá xinh đẹp nhưng một nàng trên mặt có nhiều tàn nhang. Hai thanh niên còn lại một người tuấn tú, người kia cao gầy, mày xéch mũi ung nhìn có nét gian xảo.

Hoi động tâm, Biệt Hàn bước ra.

Vừa nhìn thấy nó, bốn người kia lập tức đứng lại, vẻ mặt cảnh giác cao độ.

Thanh niên nhìn có vẻ gian xảo hỏi: "Người là ai, sao chặn đường bọn ta?"

"Tiểu đệ Biệt Khuất, không có ý chặn đường các vị sư huynh sư tỷ, chỉ muốn hỏi thăm một chút."

Biệt Hàn tùy tiện chọn một cái tên giả. Sau trận chiến vừa rồi, có thể tên nó đã đến tai mọi người, sẽ có không ít kẻ ghen ghét. Hiện tại tình hình chưa rõ, để tránh phiền toái tốt nhất dùng giả danh.

"Biệt Khuất? Tên thật lạ nha, ta chưa từng nghe qua."

Thiếu nữ có ngoại hình khá xinh đẹp cau mày liếc nói.

"Người vừa gia nhập nội môn? Muốn hỏi thăm chuyện gì nhanh lên, bọn ta còn có việc gấp!"

Thanh niên mày xếch có phần khấn trương.

Biệt Hàn tươi cười: "Đúng là tiểu đệ mới đến Nội Cốc vài hôm. Sư huynh cho hỏi nơi đây là đâu?"

Bốn người nghe Biệt Hàn hỏi vậy, kinh nghi nhìn nhau, sau đó bốn cặp mắt lộ ra vẻ đề phòng còn hơn lúc đầu.

"Người chạy vào đến đây mà không biết nơi này là nơi nào? Đùa quá rồi đấy!"

Thiếu nữ mặt tàn nhang còn lại hơi tức giận nói.

Biệt Hàn không biết nói sao, cười gượng: "Tiểu đệ không đùa! Chẳng là hôm trước, tiểu đệ uống một trận say túy lúy với vài huynh đệ, rồi lăn ra lúc nào chẳng hay, đến lúc mở mắt đã thấy ở trong này."

"Định nói với ta trong lúc say người tỉnh cò đi lạc vào đây sao? Buồn cười, Vạn Yêu thâm lâm lúc nào cũng có hơn chục đệ tử nội môn canh gác cẩn mật, tu vi yếu kém như người cũng dám nói vậy. Còn không mau khai ra mục đích thật sự, đừng trách ta xuất thủ!"

Thiếu nữ tàn nhang nghe vậy càng thêm giận dữ, cho rằng Biệt Hàn lừa gạt bọn nàng, phi kiếm lập lòe trên đầu chỉ chực lao ra.

"Ngọc Kha từ từ đã, khoan hãy động thủ."

Thanh niên tuấn tú từ đầu vẫn bảo trì im lặng, lúc này lên tiếng ngăn lại.

Thiếu nữ tàn nhang Ngọc Kha nghe vậy đành dừng lại, tuy vậy vẫn âm ức: "Vương huynh, tiểu tử này chắc chắn là thủ hạ gã hạ tiện Lý Giám sai đến ngang đường chúng ta nhằm gây chậm trễ, đồng thời dò xét tin tức cho bọn chúng dễ bề đoạt lợi."

"Đây là Vạn Yêu thâm lâm? Mong các vị chỉ cho tiểu đệ lối ra ngoài, tiểu đệ sẽ đi ngay, tuyệt không phiền nhiễu!"

Biệt Hàn có chút bức bối. Thiếu nữ này thật quá đa nghi, chưa gì đã gán đủ thứ tội danh cho nó.

Ngọc Kha hừ lạnh: "Chặn đường làm trò khiến bọn ta mất thời gian, bây giờ muốn rút êm sao? Đâu dễ như vậy!"

"Muội thôi đi! Lúc nào cũng chỉ biết nóng nảy, cứ cho hấn là do Lý Giám phái đến thì sao? Muội sợ mất thời gian, trong khi đó lại muốn giáo huấn hấn, như vậy chẳng phải càng mất thời gian sao?"

Thanh niên mày xếch cau mặt nạt.

Dường như gã là thủ lĩnh nhóm người này, Ngọc Kha bị nạt lập tức im lặng không dám biểu lộ thái độ gì, nhưng vẫn nhìn Biệt Hàn đầy tức giận, cứ như nó là kẻ thù truyền kiếp.

"Tiểu huynh đệ đừng trách! Sư muội của ta tính tình nóng nảy chỉ nói vậy chứ không hề bụng. Ta tên Lưu Linh, vị này là Vương Bộc."

Thanh niên mày xếch bỗng thay đổi thái độ cười vui vẻ, đoạn quay sang thiếu nữ xinh đẹp tiếp tục giới thiệu: "Cô nương xinh đẹp này tên cũng rất đẹp, Đinh Hương. Người kia chắc tiểu huynh đệ vừa nghe rồi, Ngọc Kha."

Hai người kia mỉm cười chào hỏi Biệt Hàn, riêng Ngọc Kha vẫn dàu dàu, trong lòng bức bối, không hiểu sao Lưu Linh lại giới thiệu tên mọi người cho một tiểu tử vừa nhìn đã biết mới bước vào Tụ Linh tiền kỳ. Nàng cảm thấy địa vị của mình bị hạ thấp.

Biệt Hàn theo lễ ôm quyền: "Rất hân hạnh được làm quen mọi người, tiểu đệ Biệt Khuất, khi này đã nói qua."

"Được rồi, Biệt đệ có muốn theo chúng ta săn yêu thú không?"

Lưu Linh vô cùng thân thiết đề nghị, cứ như hai bên đã quen biết nhau từ rất lâu.

"Săn yêu thú? Trong đây ư?"

Biệt Hàn ngạc nhiên. Nó đang cần máu yêu thú, có thể đây chính là cơ hội đó.

Đinh Hương chợt tò thái độ kỳ lạ, nói: "Luru huynh định rủ Biệt đệ theo chúng ta săn... yêu thú sao?"

"Phải, không vấn đề gì chứ?"

Luru Linh thần nhiên gật đầu.

Đinh Hương im lặng không nói gì thêm, vẻ mặt vẫn khá kỳ quái.

Vương Bộc thần thái bình thường, mỉm cười: "Đương nhiên không vấn đề. Có Biệt đệ đi chung, chắc chắn mọi việc sẽ thuận lợi hơn không ít!"

"Thuận lợi gì chứ? Một tiểu tử Tụ Linh tiền kỳ, không phải chỉ có thể làm pháo hôi thôi sao, cứ tưởng mình hay lắm!"

Ngọc Kha bĩu môi đầy khinh thường.

"Câm miệng!" Luru Linh tức giận quát lớn: "Còn nói thêm một tiếng nữa, đừng trách ta bỏ ngươi lại!"

Ngọc Kha rút đầu sợ hãi, không dám phản ứng hay nói gì nữa.

Luru Linh tiếp tục quay sang Biệt Hàn thân thiện nói: "Biệt đệ định thế nào, có đi cùng chúng ta không? Thu hoạch sẽ chia năm phần như nhau, bảo đảm đệ không chịu thiệt thòi!"

"Tiểu đệ không cần những thứ khác, chỉ muốn máu yêu thú, được chăng?"

Biệt Hàn điềm nhiên đề xuất.

Luru Linh cười lớn: "Được! Tất cả máu yêu thú đều thuộc về đệ."

Biệt Hàn cũng cười, rất sáng khoái theo sau đám người Luru Linh.

Bọn Luru Linh phấn khởi đi trước, không hề biết thiếu niên phía sau từ khi nào đã thu nụ cười vô tư lại, thay vào đó là nét mặt âm trầm và ánh mắt lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Truy Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Độc Giác Mã Ngưu

Biệt Hàn lặng lẽ theo sau nấy người Luru Linh khá lâu, đi theo lộ tuyến ngoằn ngoèo thâm nhập càng lúc càng sâu vào Vạn Yêu sâm lâm

Bốn người đi phía trước thi thoảng hạ giọng thì thảo luận gì đó. Ngọc Kha thường xuyên quay lại ném cho Biệt Hàn ánh nhìn khoáy ý, chẳng rõ có âm mưu gì.

Biệt Hàn thần nhiên như không. Sau khi tĩnh lại, thương thế nó đã hoàn toàn lành lặn, hiện tại linh lực vô cùng sung mãn đủ để ứng phó bất kỳ tình huống bất lợi nếu đám người này dờ dờ.

Bốn người Luru Linh, ai cũng có tu vi cao hơn Biệt Hàn nhưng tuyệt không thể bằng Lý Hách. Nếu xảy ra chuyện, Biệt Hàn tin có thể dùng thủ đoạn lời đình diệt gọn cả đám. Dù sao Lý Hách còn có Lôi Thần Phù biến thái làm chỗ dựa, Biệt Hàn không tin đám người này sở hữu thứ tương tự như thế, đây không phải rác rưởi tràn lan khắp nơi ai cũng có được.

Xâm nhập độ mười dặm, bốn người Luru Linh dừng lại, cẩn thận nấp sau bụi rậm.

Luru Linh ra hiệu Biệt Hàn lại gần, đưa tay chỉ vào một hang động đen ngòm xa xa, thì thảo: "Đệ vào đó dẫn dụ yêu thú ra đây. Chúng ta ở bên ngoài chuẩn bị sẵn, nó vừa ra liền ập đến cùng nhau giải quyết."

Biệt Hàn nói: "Đây là yêu thú gì? Cảnh giới ra sao?"

"Sợ rồi à? Vừa nhìn ta đã biết ngươi thuộc loại chết nhất, chẳng làm được trò trống gì. Trong động chỉ có một con sơ cấp nhị giai Độc Giác Mã Ngưu."

Ngọc Kha khinh khinh.

Biệt Hàn lạnh lùng: "Sơ cấp nhị giai yêu thú? Nếu chỉ có vậy, các vị đã không cần đến ta làm mồi nhử."

"Kỳ thực Kha muội nhớ nhầm thôi. Bên trong là trung cấp nhị giai yêu thú, tuy vậy nó chỉ vừa tiến giai, còn chưa ổn định cảnh giới. Biệt sư đệ không nên quá lo lắng, người chỉ cần tiến vào như yêu thú ra ngoài, xem như hoàn thành nhiệm vụ. Mọi việc còn lại để chúng ta lo, chiến lợi phẩm nhất định chia cho đệ một phần, máu yêu thú cũng sẽ tặng riêng cho đệ."

Lưu Linh nói, vẻ mặt đầy chân thành.

"Chỉ cần như yêu thú ra đến đây thôi?"

Biệt Hàn trầm ngâm.

"Không. Chỗ này không thuận lợi cho chúng ta chiến đấu, Biệt đệ cố gắng đưa yêu thú đi càng xa càng tốt về phía Tây. Nơi ấy chúng ta đã bày bố sẵn cạm bẫy, chỉ cần dẫn dụ yêu thú đến đó, chắc chắn nhất cử tiêu diệt gọn."

Vương Bộc lên tiếng chỉ dẫn.

Riêng Đinh Hương nét mặt lộ vẻ bất nhẫn, len lén nhìn Biệt Hàn lắc đầu nhẹ.

"Được. Chúng ta tiến hành liền chứ?"

Làm như không thấy biểu hiện khác thường của Đinh Hương, Biệt Hàn đứng lên.

Lưu Linh thấy vậy cả mừng: "Đương nhiên. Biệt đệ nhớ làm đúng những gì bọn ta dặn dò, sẽ không thiếu phần đệ."

Biệt Hàn gật nhẹ, sau đó chậm rãi đi về phía hang động, bỏ lại sau lưng những ánh mắt độc ác đang vô cùng hưng phấn.

Càng đến gần miệng hang, mùi hôi tanh càng nồng nặc. Biệt Hàn truyền linh lực vào bảo y, song thủ hờm sẵn đề phòng bất ngờ bị yêu thú tập kích. Hang động đen kịt dần nuốt trọn thân hình nó.

Đám Lưu Linh nấp bên ngoài chờ đợi, thần sắc cực kỳ khẩn trương.

Vương Bộc nhỏ giọng: "Lưu huynh nghĩ lần này có thành công không?"

Lưu Linh trầm ngâm: "Không rõ. Hy vọng tiểu tử này có chút bản lĩnh, đưa Độc Giác Mã Ngưu đi xa một chút. Nếu vẫn không thành công, có lẽ chúng ta phải liên kết với Lý Giám."

"Tên đệ tiện đó tham lam vô độ, liên kết với gã khác nào chúng ta hai tay dâng lên."

Ngọc Kha phản đối.

"Chẳng còn cách nào khác. Chúng ta đã mất hai người rồi, ta không cam tâm buông bỏ. Liên kết với Lý Giám ít ra cũng được phân một chén canh, có còn hơn không."

Lưu Linh thở dài, gã cũng không muốn quyết định như thế, nhưng tình huống bất buộc khó lòng tìm được phương cách nào tốt hơn.

Vương Bộc cau mày: "Sao chúng ta không thông báo cho Mạc Danh?"

Lưu Linh lắc đầu: "Tên đó tham lam còn hơn Lý Giám! Huynh nghĩ sau khi hay chuyện, hắn sẽ chia phần cho bọn ta sao? Ta không tin!"

Mấy người nghe vậy rơi vào im lặng, cảm thấy Lưu Linh nói rất đúng.

"Gã họ Biệt kia còn rất trẻ, bọn ta làm vậy có độc ác quá không?"

Đinh Hương chột nói, ánh mắt hơi lo lắng nhìn về miệng hang đen ngòm.

Vương Bộc hừ mũi: "Ta nói muội nhiều lần rồi, đừng quá nhân từ! Hôm nay muội không hại hắn, tương lai sẽ có ngày hắn giết muội."

"Huynh nói cứ như ai cũng là địch nhân. Bọn ta và hắn bình thủy tương phù, chẳng có thù oán gì!"

Đinh Hương chán ngán. Vương Bộc cái gì cũng được, lại rất tốt với nàng nhưng tính tình quá mức độc ác. Trong mắt hắn, trừ nàng ra thì kẻ nào cũng có thể trở thành địch nhân, đòi chém đòi giết vì những lý do rất đơn giản.

"Không tranh cãi nữa! Làm đã làm rồi, nói gì cũng muộn. Tất cả chú ý, ta vừa cảm giác được linh lực dao động."

Lưu Linh trầm trọng nói.

Bọn họ liền im lặng, tập trung theo dõi tình hình.

Grào...!!

Ầm! Ầm!

Hang động rung chuyển. Những âm thanh va chạm chấn loạn, lẫn trong đó có tiếng yêu thú gầm rú dữ tợn.

Vút!

Từ miệng hang, Biệt Hàn gấp rút lao ra, y phục rách nát.

Theo sát ngay sau nó là con yêu thú to lớn mấy trượng, đầu trâu thân ngựa nhìn cực kỳ quái đản, trên đầu có một chiếc sừng cong nhọn hoắt rất sắc bén.

Yêu thú cơ thể to lớn công kênh nhưng tốc độ hoàn toàn không chậm chút nào, lao theo sát nút Biệt Hàn, miệng liên tục gầm rống điên cuồng, nước dãi trắng xóa theo mép chảy xuống từng mảng.

Theo đúng lời căn dặn khi trước của bọn Luru Linh, Biệt Hàn khấn trang nhằm hướng Tây bay đi, chẳng kịp nhìn xem bọn họ có theo hay không.

"Thành công rồi! Không nghĩ tiểu tử có chút bản lĩnh, tốc độ nhanh đến vậy! Tất cả mau tranh thủ thời gian."

Luru Linh mừng như điên, dùng hết tốc lực bay đến hang động rồi chui tọt vào trong. Mấy người còn lại cũng lập tức theo sau, không dám chần chừ.

Trong lúc đó, Biệt Hàn ở phía bên kia dẫn Độc Giác Mã Ngưu bay loạn một vòng, cự ly hai bên thủy chung vẫn bảo trì ở mức bốn năm trượng, tạm thời không có gì nguy hiểm cho Biệt Hàn.

Grào...!!

Độc Giác Mã Ngưu bỗng nhiên tăng tốc, chớp mắt đã đến sau lưng Biệt Hàn, hai chân trước to lớn dẫm mạnh xuống.

Biệt Hàn thoáng giật mình nhưng vẫn kịp tràn người sang một bên tránh được.

Ầm!

Sau tiếng động kinh hãi, hai miệng hổ to hiện ra. Công kích không trúng, Độc Giác Mã Ngưu càng thêm cuồng nộ, định bồi thêm một đòn, chỉ tiếc Biệt Hàn đã cấp tốc tránh xa.

Grào...!!

Yêu thú gầm rú tiếp tục lao tới chỉ muốn nghiền nát Biệt Hàn mới hả giận. Tuy nhiên Biệt Hàn vô cùng cảnh giác, tốc độ tăng lên đến cực hạn, duy trì cự ly bốn năm trượng không để Độc Giác Mã Ngưu rút ngắn.

Cứ thế một chạy một đuổi, chạy loạn xung quanh. Qua một đoạn thời gian ngắn, ánh chùng lúc này bọn Luru Linh đã vào hang, Biệt Hàn nhếch môi cười khê, chuyển đổi phương hướng quay lại hang động.

Grào...!!

Bị Biệt Hàn lừa gạt, Độc Giác Mã Ngưu tức giận gầm rú. Không cần biết Biệt Hàn chạy đi đâu, nó dùng đuôi nhào theo, chỉ chăm chăm xé xác Biệt Hàn làm trăm mảnh.

Yêu thú này nào phải trung cấp nhị giai bình thường như bọn Luru Linh dối trá, tu vi nó đã đạt đến đỉnh phong, tùy thời có thể đột phá lên thượng cấp, khi đó thực lực có thể so được với tu giả Tụ Linh hậu kỳ.

Vừa rồi chui vào hang, may mà Biệt Hàn cẩn trọng đề phòng, kịp thời né tránh nên chỉ bị một kích của yêu thú lướt qua ngực. Tuy chỉ lướt qua nhưng cũng đủ xé rách y phục nó.

Dựa vào biểu hiện bọn Luru Linh, Biệt Hàn thăm đoán bên trong hang động có thứ gì đó khiến bọn họ thêm khát. Vì vậy mới tìm cách lừa gạt nó làm vật tế thần, dẫn dụ yêu thú ra xa cho bọn họ thừa cơ xâm nhập chiếm đoạt. Thủ đoạn rất độc ác.

Đối với những kẻ mưu hại mình, Biệt Hàn không bao giờ nhân từ. Nó tương kế tựu kế giả vờ đồng ý, đưa Độc Giác Mã Ngưu dạo chơi một vòng thư giãn gân cốt rồi quay lại hang động, muốn cho song phương tiêu diệt lẫn nhau, bản thân hưởng lợi.

Biệt Hàn không nhận ra, từ sau hai lần phát cuồng, tâm tính nó dần biến chuyển, trở nên tàn độc quyết đoán hơn trước.

Biệt Hàn canh thời gian rất chuẩn. Khi nó và Độc Giác Mã Ngưu lao ập vào hang, mấy người Luru Linh vừa đắc thủ chiến lợi phẩm đang định chạy ra.

Bọn Luru Linh đáng thương, trên tay đang mang theo vài con ấu thú nhỏ nhắn, hình dạng giống hệt Độc Giác Mã Ngưu, dường như được sinh ra không lâu, còn chưa mở mắt. Lúc này đang tính đào tẩu, bọn gã chợt nghe tiếng gầm rống, sau đó thân hình to lớn như tòa tháp của Độc Giác Mã Ngưu sầm sập lao tới, người nào người nấy sắc diện xám ngoét như tro tàn.

Grào...!!

Nhân cơ hội Độc Giác Mã Ngưu bị bọn Luru Linh thu hút sự chú ý, Biệt Hàn đảo người luồn nhanh, chui ra sau lưng nó, đứng chắn ngay cửa động. Yêu thú này không phản ứng gì, chỉ giương đôi mắt to cò cộ thù hận nhìn mấy người Luru Linh.

Bọn Luru Linh nhanh chóng thoái lui, miệng gã gầm lớn: "Sao ngươi đưa nó trở lại, không làm theo phương án ta căn dặn?"

Biệt Hàn thân nhiên: "Đi được nửa đường nó bỗng nhiên quay lại, chắc là nhớ con. Ta chịu thôi!"

"Khốn kiếp! Chúng ta bị tiêu tử tính kế rồi. Mọi người mau tản ra, chuẩn bị chiến đấu!"

Luru Linh đưa ra quyết định rất nhanh. Cả bọn không ai bảo ai đều lùi lại thật xa.

Sự lợi hại của yêu thú kia, khi trước kẻ nào cũng đã được nếm mùi. Mục đích của họ bây giờ không phải kháng cự Độc Giác Mã Ngưu, chỉ muốn tìm cơ hội lao ra ngoài chạy trốn.

Độc Giác Mã Ngưu không đến mức ngu ngốc lắm, bắt đầu nhận ra âm mưu của đám người này. Nó không vội vàng tấn công, thân hình cao to đứng chắn ngay cửa động, quyết chẳng cho kẻ nào trốn thoát.

Biệt Hàn vẫn đứng sau lưng Độc Giác Mã Ngưu, nhưng tiểu tử này tốc độ quá nhanh, lại rất giảo hoạt. Độc Giác Mã Ngưu quyết định bỏ qua, dồn hết căm thù lên bọn Luru Linh, những kẻ dám âm mưu bắt con nó đi.

Đám Luru Linh lúc này làm gì còn tâm trí tham tài, liền bỏ ấu thủ xuống, té ra linh khí tùy thời xuất thủ. Linh khí của bọn họ đều là phi kiếm, thứ này dễ sử dụng, uy lực lại mạnh, các tu giả trong tu chân giới đa phần đều sử dụng linh khí dạng này.

"Đánh!"

Luru Linh phát lệnh. Bọn người lập tức điều động phi kiếm xẹt đến, đánh loạn lên cơ thể Độc Giác Mã Ngưu.

Keng! Keng! Keng..!!

Da thịt Độc Giác Mã Ngưu thập phần cứng rắn, phi kiếm chém lên chỉ lưu lại vết trắng mờ mờ. Chỉ có trung phẩm phi kiếm của Luru Linh và Vương Bộc mới tạo được chút thương tổn cho nó, nhưng cũng chỉ để lại vài vết máu nho nhỏ không đáng kể.

Độc Giác Mã Ngưu da dày thịt béo, công kích bọn họ yếu ớt thế này, muốn hạ được nó quả thật như người si nói mộng.

Grào...!!

Bị kích thích dã tính, Độc Giác Mã Ngưu giận dữ chồm tới, hai chi trước cuồng nộ giẫm đạp xuống đám Luru Linh.

Mấy người Luru Linh sớm đã đề phòng, liền nhanh nhẹn tản ra, nhảy sang hai bên né tránh.

Rầm rầm!

Nơi hai chân Độc Giác Mã Ngưu giẫm xuống thung hai cái hố, đá vụn bay loạn, bụi cát bốc cao.

Vút! Vút!

Nhân cơ hội bụi mù che thị tuyến yêu thú, Luru Linh và Vương Bộc len lén chia làm hai hướng lao ra, mục đích trốn chạy khỏi hang động.

Grào...!!

Độc Giác Mã Ngưu không nghĩ mấy kẻ này gian xảo đến thế, chưa đánh đã chạy lại còn chia làm hai hướng khiến nó bị động, nhất thời bối rối chỉ kịp vung đuôi giáng mạnh lên người Vương Bộc, tốc độ nhanh như thiểm điện.

Phịch...!!

Đang cật lực lao ra, bất thần bị đuôi Độc Giác Mã Ngưu quất tới, Vương Bộc chẳng tài nào né kịp linh hồn trợn vào người. Gã hộc một tiếng, như bao cát bay vèo vào trong, va mạnh vào vách động rơi phịch xuống, miệng phun máu thành vòi. Nếu không có bức vách này, chẳng biết Vương Bộc sẽ bay đến tận đâu.

Trong khi đó, Luru Linh ở phía bên kia thấy vậy mừng rỡ. Nhân lúc Độc Giác Mã Ngưu bị phân tán sự chú ý, tranh thủ cấp tốc phóng nhanh ra miệng hang đã ở trước mắt.

Thấy vậy, Biệt Hàn cười lạnh, song thủ tùy tiện phóng hai luồng linh lực cản đường Luru Linh.

Về mặt Luru Linh không thể tin Biệt Hàn dám xuất thủ với gã, khoe môi nhếch lên, song thủ dựng ngược đánh trả. Tinh thể nguy cấp, Luru Linh toàn lực ra tay, quyết một đòn giết chết Biệt Hàn, nhanh nhanh đào tẩu.

Àm! Âm!

Linh lực va nhau nổ chạn chát. Tu vi Luru Linh còn xa mới bằng Lý Hách, ngay khi va chạm liền hết con điều đứt dây bay vèo vào trong chẳng khác gì tình trạng Vương Bộc trước đó. Người gã đập mạnh lên vách động, miệng liên tục thổ ra mấy ngụm máu.

"Khốn kiếp! Không ngờ bọn ta luôn tính kế người khác, hôm nay lại bị tiểu tử chưa ráo máu đầu dắt mũi!"

Chúi máu trên miệng, Luru Linh loạn choạng đứng lên, hần học nói.

Grào...!!

Độc Giác Mã Nguru hùng hục lao tới, khí thế hung mãnh vô bì.

Cả bọn nhảy loạn khắp nơi, mạnh ai nấy tránh. Nhờ địa thế trong động phức tạp, tảng đá nhấp nhô, tạm thời mấy người Luru Linh vẫn cầm cự được, chưa đến nỗi mất mạng.

Chật vật tránh né, Ngọc Kha trợn mắt hét to: "Tiểu tử độc ác! Còn không mau cho chúng ta ra ngoài, ngươi muốn làm gì?"

Biệt Hàn nhếch môi: "Độc ác?! Câu này phải dành cho các ngươi. Chúng ta không thù không oán lại nhẫn tâm lấy ta làm mồi. Các ngươi có trách hãy tự trách mình, hôm nay ngoan ngoãn táng thân ở đây đi."

Nghe vậy, Ngọc Kha càng thêm điên tiết: "Ta mà thoát ra được bên ngoài, ngươi đừng trách! Ở đây ai cũng là cao thủ bài danh trên Chiến Bảng, Vương huynh Luru huynh đều nằm trong top hai mươi người đứng đầu. Ngươi biết khôn mau trợ giúp bọn ta, khi đó ta sẽ lưu tình cho ngươi con đường sống."

"Top hai mươi? Chẳng phải còn không đỡ được một chiêu của ta sao?"

Biệt Hàn lãnh đạm

Ngọc Kha ngơ ngẩn, chợt nhớ ra vừa rồi Luru Linh và Biệt Hàn đã giao thủ, hiện giờ Luru Linh còn đứng chưa vững, mặt mày trắng bệch.

"Biệt Khuất? Đây chắc chỉ là giả danh, nếu ta đoán không nhầm, ngươi chính là Biệt Hàn gần đây vừa đánh bại Lý Hách, thanh danh vang dội?"

Luru Linh nấp sau một tảng đá lớn, khàn giọng nói.

Biệt Hàn lười đáp, khóe môi hơi cong lên.

Đám người Luru Linh khổ sở không nói nên lời, phen này đúng là tự lấy đá đập chân mình. Nếu biết tiểu tử kia chính là Biệt Hàn, có mười cái mạng bọn họ cũng không dám trêu vào, giờ hối tiếc đã muộn.

Ngọc Kha càng run rẩy gấp bội, miệng há ra không ngậm lại được, thiếu điều té xỉu tại chỗ.

Grào...!!

Độc Giác Mã Nguru liên tục đánh hụt, điên tiết lao tới bọn Luru Linh, bốn chân đánh loạn khắp nơi. Những chỗ nó đi qua, đá tảng đều vỡ vụn, tình trạng cực kỳ kinh khủng.

Đám Luru Linh nhanh nhẹn chạy vòng quanh, lợi dụng địa hình quanh co nhấp nhô trong động né tránh công kích của Độc Giác Mã Nguru, cố câu thời gian được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Độc Giác Mã Nguru có phần tham lam, muốn giết sạch bọn họ, không cho kẻ nào trốn thoát. Nó vừa tiến công vừa cẩn trọng đề phòng, cố gắng không để lộ sơ hở cho ai chạy ra, thế nên hành động hơi khó khăn. Nhờ vậy bọn Luru Linh mới trụ được đến lúc này.

Dù sao tình trạng Luru Linh còn đỡ, bị thương không quá nặng sau khi so chiêu với Biệt Hàn, gắng gượng lê thân chạy được. Vương Bộc phải nhờ đến Đinh Hương vác theo, khi nãy bị đuôi yêu thú quất mạnh khiến gã gãy cả chục xương sườn, đứng còn không nổi nói gì chạy trốn.

Phải mang theo Vương Bộc khiến tốc độ Đinh Hương giảm sút, di chuyển kém linh hoạt dần dần đã bị Độc Giác Mã Nguru đuổi kịp. Yêu thú gào lên văng động, hai chi trước như bão táp cuộn đến.

Ào...!!

Đinh Hương hồn bất phụ thể, lại không đành lòng vứt bỏ Vương Bộc tháo chạy một mình, chỉ biết lạng người nhìn hai chân yêu thú từ trên cao giáng xuống, khóe mắt lấp lánh ngấn lệ.

Bùng! Keng...!!

Ngay sát na chân Độc Giác Mã Nguru đập xuống đầu hai người, phi kiếm sáng chói ánh vàng xẹt đến, mạnh mẽ đánh bật nó sang một bên, cứu mạng bọn họ.

Grào...!!

Độc Giác Mã Ngưu cuồng nộ nhìn Biệt Hàn, ý muốn hỏi tại sao khi này giúp nó mà giờ lại quay sang công kích. Chân trước nó xuất hiện vết thương khá sâu, máu tươi phun ra. Phi kiếm của Biệt Hàn thuộc dạng mạnh mẽ trong hàng ngũ thượng phẩm linh khí, phòng ngự Độc Giác Mã Ngưu tuy cường hãn nhưng còn chưa đến mức đỡ được linh khí cấp bậc này.

Từ cõi chết trở về, Đinh Hương cùng Vương Bộc mừng không thể nói hết, nét mặt vẫn còn kinh hãi thất sắc, như chưa tin được mình còn sống.

"Đa tạ!"

Đinh Hương áp ứng nói.

Thấy tình hình biến chuyển, Lưu Linh khấp khởi mừng thầm. Gã gấp rút hô lớn: "Biệt huynh xin cứu mạng, bọn ta sai rồi, không nên tính kế huynh!"

Biệt Hàn ra tay cứu Đinh Hương vì lúc trước nàng có lòng muốn giúp nó, xem như trả chút ân tình. Riêng bọn Lưu Linh, Ngọc Kha, Biệt Hàn không có ý định buông tha, giữ lại hoàn toàn không có lợi, chỉ chuốc họa về sau.

Thần sắc Biệt Hàn lãnh đạm: "Các ngươi lập mưu ám hại ta, giờ lại cầu cứu, dễ thế sao? Muốn sống cũng được, giúp ta tiêu diệt yêu thú này, sau đó ta sẽ cho tất cả rời đi."

Lưu Linh dờ khóc dờ cười, miệng méo xệch: "Biệt huynh đừng đùa! Độc Giác Mã Ngưu da dày thịt béo, phòng ngự biến thái, tu vi lại cao, cho dù có thượng phẩm linh khí chỉ sợ bọn ta còn chưa đầu nổi."

"Đó là chuyện của các ngươi, không liên quan đến ta!" Biệt Hàn lắc đầu, nhìn Đinh Hương: "Ngươi muốn sống thì mau buông gã đó, ta sẽ cho ra ngoài. Nhược bằng quyết cùng chết với gã, ta cũng không ngại thành toàn."

Đinh Hương hết nhìn Biệt Hàn, lại nhìn Vương Bộc sắc diện nhợt nhạt trong tay, sau cùng nàng lắc đầu, tỏ ý từ chối.

Vương Bộc thều thào: "Muội đi đi! Ở lại bất quá cùng chết với ta thôi, không được gì.."

Đinh Hương đưa tay bịt miệng gã lại, không cho nói nữa. Nàng mím chặt môi, ánh mắt tỏ rõ sự cương quyết không chịu rời đi.

Trong lúc song phương nói qua lại, Độc Giác Mã Ngưu đứng giữa liên tục xoay tới xoay lui. Lưỡng đầu thọ địch, đặc biệt là tiểu tử đứng bên ngoài kia đem lại cho nó cảm giác nguy hiểm, lâm vào trạng thái tiến thoái lưỡng nan, chẳng biết nên làm thế nào mới phải.

Lưu Linh cắn chặt răng, đưa ra quyết định ngay cả gã cũng chưa bao giờ nghĩ bản thân sẽ làm: "Biệt huynh xin cứu chúng ta! Sau này mạng chúng ta thuộc về huynh, sai đâu đánh đó, tuyệt không dám trái lệnh!"

Bọn Ngọc Kha, Đinh Hương nghe thế đều giật mình run bắn, dù không cam lòng nhưng sau đó vẫn tỏ vẻ chấp nhận, chỉ cần bảo toàn tính mạng.

Trước đó Biệt Hàn chưa từng nghĩ đến chuyện này, hiện tại nghe Lưu Linh đề nghị, nó hơi động tâm.

Nội Cốc chia năm xẻ bảy rất nhiều thế lực, muốn tự bảo vệ bản thân, Biệt Hàn cần có thế lực của riêng mình.

Nó chưa điên cuồng đến mức nghĩ mình là vô địch, chỉ một tên Lý Hách hạng mười Chiến Bảng đã khiến nó cực kỳ chật vật, những kẻ phía trên gã tuyệt đối có thực lực cực mạnh, thủ đoạn tầng tầng lớp lớp. Công bằng quyết đấu cùng họ, Biệt Hàn không phải đối thủ. Đó là chưa nói những kẻ đó còn có không ít thủ hạ, rõ ràng nó rơi vào thế yếu.

Huống chi thực lực đám người Lưu Linh cũng không tệ, có họ dưới trướng sẽ giúp Biệt Hàn đỡ rất nhiều phiền toái. Tỷ như sai sử họ đi kiểm máu yêu thú, Biệt Hàn sẽ đỡ tốn thời gian, dành cho việc tu luyện. Ý nghĩ này khiến nó càng thêm động tâm.

"Ta dựa vào gì để tin các ngươi?"

Biệt Hàn trầm giọng.

Thấy nó đã có dấu hiệu lay chuyển, Lưu Linh vội nói: "Bọn ta có thể lập thế, quyết không bao giờ phản bội Biệt huynh!"

"Ta không tin các ngươi. Nhưng nếu đồng ý để ta thi triển cấm chế, lại là chuyện khác."

Biệt Hàn mỉm cười. Trong mơ thông tin hỗn độn nó sở hữu, có vài cấm chế khá hữu dụng dùng để kiểm soát kẻ khác.

Đang khi Lưu Linh còn suy nghĩ, Độc Giác Mã Ngưu bỗng hùng hục lao đến Biệt Hàn. Nó đã đưa ra quyết định, muốn tiêu diệt Biệt Hàn trước, đám người vô dụng kia để sau.

Biết trước thế nào yêu thú cũng nhắm vào mình, Biệt Hàn nhích động hai ngón tay điều khiển phi kiếm sáng rực chém mạnh xuống.

Đã biết sự lợi hại của phi kiếm, Độc Giác Mã Ngưu nhanh nhẹn hất mạnh đầu, chiếc sừng bên trên cường ngạnh va mạnh vào phi kiếm.

Choang..!!

Tiếng động rền rĩ đình tai nhức óc. Phi kiếm bị chiếc sừng đánh bay về phía sau, bề mặt dính một lớp dịch thủy nhầy nhựa màu xanh đen, lập tức âm ỉ ẩm ướt.

Không cho Biệt Hàn có cơ hội chuyển mình, chiếc sừng trên đầu Mã Ngưu bắt thần xẹt ra một tia sáng bên ngoài bao phủ lớp màng xanh đen hôi thối, tốc độ cực kỳ mau lẹ.

Biệt Hàn thất kinh hồn vía, thân tốc nhảy sang một bên, chỉ thiếu chút nữa dính đòn.

Phụp!

Tia sáng xanh đen xuyên vào vách động một lỗ sâu hoắm, xung quanh sủi bọt, từng làn khói tanh hôi bốc lên. Những mẫu đá cạnh đó liền bị ăn mòn, thoáng chốc thu nhỏ thể tích rồi biến mất.

Biệt Hàn hít sâu một hơi, đồ mồ hôi lạnh. Khi này nếu không kịp né tránh, có thể người nó đã thủng một lỗ, bị ăn mòn đến cả xương cốt cũng chẳng còn. Thật quá nguy hiểm!

Grào...!!

Đánh hụt Biệt Hàn, Độc Giác Mã Ngưu lồng lộn nhảy lên, chiếc sừng liên tục bắn ra cả chục tia sáng, ý đồ bao vây không cho Biệt Hàn cơ hội trốn thoát.

Đứng trước chiêu này, quả thực Biệt Hàn chẳng còn không gian để tránh né. Đã sớm có chuẩn bị, nó lập tức té ra Hắc Phong chắn trước người.

Phụp! Phụp! Phụp...!!

Mấy tia sáng bắn mạnh lên Hắc Phong, sủi bọt mờ mịt nhưng chỉ ăn mòn được một chút trên bề mặt không đáng kể.

Biệt Hàn cả mừng, nếu Hắc Phong cũng không chống đỡ được, nó chỉ còn cách chạy trốn.

Độc Giác Mã Ngưu thật khủng bố, phòng ngự cường hãn không nói, lại còn có chiếc sừng cứng rắn ngay cả thượng phẩm linh khí cũng chẳng thể tổn hại, chưa kể những tia sáng nó bắn ra có độc tính ăn mòn quái dị.

Chiêu bài duy nhất bị vô hiệu hóa, Độc Giác Mã Ngưu giận đến phát điên, hùng hục xông tới húc mạnh lên Hắc Phong.

Ầm!

Hắc Phong lung lay dữ dội nhưng vẫn đứng vững. Độc Giác Mã Ngưu thở phì phò sủi bọt mép, tiếp tục lấy trớn điên cuồng xông đến, quyết phá tan lớp chắn của Biệt Hàn.

Ầm!

Tình trạng vẫn như cũ, nhưng lần này Hắc Phong rung lắc dữ dội hơn trước. Biệt Hàn đứng phía sau, thần sắc hơi tái. Chiếc sừng trên đầu Mã Ngưu quá mạnh mẽ, luận về độ cứng rắn thượng phẩm linh khí thông thường quyết không thể bằng.

Yêu thú này lại có tu vi ngang với tu giả Tụ Linh trung kỳ đỉnh phong, mà trong trường hợp đồng cấp, yêu thú luôn mạnh hơn tu giả không ít. Hiện tại Độc Giác Mã Ngưu điên cuồng công kích khiến Biệt Hàn lực lượng cường hãn cũng thấy khó thở, sắp chịu không nổi.

Grào...!!

Thấy Mã Ngưu vẫn không mệt mỏi hung hãn xông tới, Biệt Hàn vội phóng lên cao né tránh, không dám cương ngạnh đón đỡ trực diện nữa.

Viu! Viu! Viu..!

Như đoán trước hành động Biệt Hàn, chùm tia sáng từ chiếc sừng yêu thú như chớp giạt ập tới khiến nó chật vật bó tay bó chân, khó khăn lắm mới dùng Hắc Phong che chắn được hết, may mắn chưa bị thương tổn.

Rầm!

Còn chưa kịp định thần, Mã Ngưu đã bất ngờ phóng lên cao húc mạnh vào Hắc Phong làm Biệt Hàn ngã lăn ra đất, lộn mấy vòng, bụi cát bám đầy. Công kích của yêu thú có thể nói liên tu bất tận, chẳng cho Biệt Hàn lấy hơi.

Thấy Biệt Hàn lồm cồm bò dậy, Độc Giác Mã Ngưu khịt khịt mũi, sủi bọt mép tiếp tục sầm sập lướt đến. Lần này, đề phòng Biệt Hàn nhảy lên tránh né như vừa rồi, Độc Giác Mã Ngưu cẩn thận phát ra mấy chục tia sáng quái dị phong tỏa xung quanh rồi mới tấn công, miệng gầm rống thị uy.

Viu! Viu! Viu..!

Grào...!!

"Yêu thú chết tiệt!"

Biệt Hàn không dám khinh suất né tránh những tia sáng, lo sợ trong lúc nhảy lên khó lòng điều khiển Hắc Phong che chắn được như ý muốn, chẳng may ăn phải một tia thôi, độc tính ăn mòn kinh khủng kia có thể lấy mạng nó.

Hết cách, linh lực nội thể Biệt Hàn điên cuồng xoay chuyển, trút ào ào vào Hắc Phong, nghiền răng dùng cứng đối cứng.

R... À... M!!

Thịch thịch..!

Biệt Hàn lẫn Hắc Phong bị Độc Giác Mã Ngưu húc văng ra ngoài cả trường, bay khỏi cửa động. Tuy nhiên Biệt Hàn vẫn chưa đến mức trọng thương, chỉ thấy ê ẩm mình mẩy, chân tay đau nhức. Nếu so về lực phòng ngự, Độc Giác Mã Ngưu chưa chắc đã hơn nó.

Grào...!!

Độc Giác Mã Ngưu đắc ý gầm rú, cái đầu to lớn quay tới quay lui, không biết nên tiếp tục đánh đuổi Biệt Hàn hay quay vô trong thanh toán bọn Luru Linh. Nó lo sợ truy đuổi Biệt Hàn sẽ tạo cơ hội cho đám người kia trốn thoát.

"Còn đứng đó nhìn? Các ngươi không mau ra tay đừng trách ta bỏ đi, khi đó đừng mong còn kẻ nào sống sót!"

Thấy Mã Ngưu đang lưỡng lự, Biệt Hàn lạnh giọng nhắc nhở.

Đám người Luru Linh vốn định chờ song phương lưỡng bại câu thương, nhân cơ hội hồi hồi của chạy trốn. Lúc này thấy ý đồ đã bị Biệt Hàn phát hiện, nghe nó hăm dọa, nào dám chần chừ, cắn răng tế linh khí tấn công Mã Ngưu.

Trừ Vương Bộc bị thương nặng nằm thoi thóp dưới đất, ba người kia đều liều mạng dồn hết linh lực vào linh khí.

Rầm! Keng...!!

Bị đánh lén ngay mông, Mã Ngưu tức giận học lên một tiếng, dùng dùng lao vào trong, không để tâm đến Biệt Hàn nữa.

Bọn Luru Linh thấy vậy lập tức bay nhảy loạn xạ lên cao, nhưng Mã Ngưu đã từ dưới đất lao vọt lên, húc mạnh về phía Luru Linh.

"Aaa...!!"

Rầm!! Rào rào...!!

Thời khắc chỉ mảnh treo chuông, Luru Linh may mắn kịp nhích sang một bên tránh được cú húc như trời giáng của Mã Ngưu, thoát chết trong đường tơ kẽ tóc nhưng cũng bị dư lực hất ngã nhào xuống đất, lăn lộn rên xiết.

Trần động lung lay dữ dội, đất đá ào ào đổ xuống. Mã Ngưu roi dùng lên mặt đất, không hề hấn gì, hai mép sùi bọt trắng xóa một lần nữa nhào đến Luru Linh đang nằm rên rĩ.

Grào...!!

Đang khi lao sắp tới mục tiêu, Mã Ngưu bỗng cảm thấy áp lực to lớn từ trên cao ầm ầm đổ xuống, nó vội nhìn lên chỉ kịp nhìn thấy một ngọn núi to đen sì lạnh lùng giáng xuống đầu.

R...À...M...!!

Máu tươi tung tóe tứ phía, văng ướt người cả bọn. Luru Linh nằm ngay sát Hắc Phong bị dọa hồn vía lên mây, nuốt phải mấy ngụm máu Mã Ngưu, lăn ra nôn ọe khổ sở. Vừa rồi chỉ chậm một chút thôi, gã đã đi đời nhà ma, hoặc giả Hắc Phong roi gần thêm một phân, gã cũng đi theo Mã Ngưu, dẹp dẹp như cái bánh trắng.

Biệt Hàn tựa vào vách động thờ đốc. Khi này thừa cơ Mã Ngưu mãi mê tấn công Luru Linh, không đề phòng, Biệt Hàn lén khu động Hắc Phong bành trướng thể tích toàn lực đè áp xuống, kết quả thật mỹ mãn, nhất kích đắc thủ. Linh khí này lực công kích rất mạnh nhưng tốc độ thật quá chậm, trừ khi ra tay đánh lén hoặc đối thủ bị trời không thể né tránh mới mong có hiệu quả.

Hắc Phong lúc biến lớn, trọng lượng tăng lên kinh hoàng, Biệt Hàn hao tổn rất nhiều linh lực, đồng thời lực lượng cơ nhục căng ra chịu áp lực nặng nề mới chống đỡ nổi. Hiện tại cơ bắp nó căng cứng, đau nhức không thể tả.

Sau giây phút kinh hoàng, Ngọc Kha gần như nhảy cẫng lên hò hét: "Chết rồi! Nó chết rồi! Ha ha...!!"

Đinh Hương buông phịch thân mình trên đất, trải qua một phen tra tấn thần kinh, căng thẳng cực độ khiến nàng mệt mỏi vô cùng.

Lưu Linh lom khom đứng lên, dè dặt nhìn về hướng Biệt Hàn, chờ đợi phán xét. Lúc này, mạng sống những người ở đây đều tùy thuộc vào một ý niệm của tiểu sát tinh kia.

"Đến lúc các người thực hiện lời hứa rồi."

Mục quang Biệt Hàn rực sáng.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Âu Dương Vũ Bí Ân

Mấy người Lưu Linh lập cập đi ra, ngay cả đám đầu thú trong động cũng không màng tới.

Biệt Hàn thu hồi Hắc Phong, bên dưới hiện ra thi thể đẹp đến không thể đẹp hơn của Độc Giác Mã Ngưu, tốt cùng kinh dị. Ngoại trừ chiếc sừng của yêu thú còn lưu lại, kỳ dư những bộ phận khác đều vỡ vụn chẳng còn giá trị. Máu huyết Độc Giác Mã Ngưu chảy cạn kiệt, loang lổ khắp nơi, Biệt Hàn có muốn thu lấy cũng không thể, âm thầm tiếc nuối. Máu của trung cấp đỉnh phong nhị giai yêu thú, nếu dùng để tu luyện chắc chắn sẽ giúp tu vi Biệt Hàn tăng tiến rất nhanh.

"Bắt đầu từ người."

Thu chiếc sừng vào người, Biệt Hàn đến trước mặt Lưu Linh.

Song thủ Biệt Hàn ngưng tụ một ít linh lực, dựa theo hướng dẫn trong đầu thi triển thủ pháp cấm chế Bế Linh Luyện Cốt, điểm loạn mấy chục lượt lên người gã, lực đạo khi mạnh khi nhẹ vô cùng huyền ảo.

Sau khi làm xong, thấy thần thái Lưu Linh vẫn như thường, có vẻ không tin. Biệt Hàn thân nhiên nói: "Người thử vọng động linh lực."

Lưu Linh làm thử, bất thần ngã lộn xuống đất, gương mặt vặn vẹo dữ dội, kêu gào thảm thiết như sắp chết đến nơi.

"Aaaaa...!! Đau quá...! Tha cho ta...! Tha cho ta...!!"

Gã thều thào, đau đớn rên xiết, cơ thể oằn lên như đĩa phai vôi cực kỳ đau đớn.

Chứng kiến tác dụng của cấm chế vừa thi triển, Biệt Hàn cũng thấy lạnh người, điểm nhẹ vài huyết đạo trên người Lưu Linh. Lúc này gã mới hết kêu la nhưng vẫn nằm thờ hồn hể, hoảng sợ nhìn Biệt Hàn như nhìn ác ma.

"Thử lại đi." Biệt Hàn nói, rồi thấy Lưu Linh sợ hãi không dám làm, nó tiếp: "Yên tâm. Ta vừa giải khai cấm chế cho người, sẽ không có việc gì."

Lưu Linh nghe vậy bán tín bán nghi, đánh liều thử nghiệm một lần nữa. Lần này gã thành công khu động linh lực mà không bị gì, thở phào nhẹ nhõm, mồ hôi ướt đầm lưng áo.

Biệt Hàn lạnh lùng nói: "Đây là thủ pháp độc môn chỉ mình ta biết cách giải khai. Cứ cách một tuần các người phải đến chỗ ta để được chữa trị. Bằng không, sau một tuần đầu các người không thể sử dụng linh lực, nếu liều lĩnh làm trái sẽ ném trái cảm giác thống khổ Lưu Linh vừa được hưởng thụ. Đến tuần thứ hai các người sẽ ngứa ngáy toàn thân, tuần thứ ba bắt đầu có cảm giác đau đớn như bị dòi bọ đục khoét xương tủy, sống không bằng chết. Sang đến tuần thứ tư nhất định sẽ xuất huyết thất khiếu, bạo tử mà chết."

"Người còn nhỏ mà đã độc ác thế này, khác gì cầm thú?"

Ngọc Kha sợ đến phát khóc, thét lớn.

Biệt Hàn nhún vai: "So với các người dùng thủ đoạn mưu hại ta còn chưa bằng thì phải. Ta cũng không ép người, tất cả đều có quyền lựa chọn. Một, để ta thi hành cấm chế..."

"Hai thì thế nào?" Vương Bộc tựa trong lòng Đinh Hương thều thào.

"Chết!" Về mặt Biệt Hàn vô biểu cảm: "Ta không có nhiều thời gian. Nếu còn chần chừ đừng trách ta hạ thủ không lưu tình!"

"Khốn kiếp! Coi như ta xui xẻo gặp trúng tiểu ác ma..."

Ngọc Kha nghiêng răng ken két, lấy hết can đảm đến trước Biệt Hàn, thân hình thoáng run rẩy.

Biệt Hàn nhanh chóng triển khai cấm chế trên bốn người. Nó định buông tha Đinh Hương, nhưng lại nghĩ nàng và Vương Bộc có quan hệ thân mật, rất

có thể vì vậy mà gây hại cho mình, cuối cùng vẫn phải xuống tay.

Nhìn bốn người ủ rũ như chết đến nơi, Biệt Hàn trầm giọng: "Không cần buồn rầu như vậy! Chỉ cần các ngươi làm theo lời ta, ta tuyệt đối không bạc đãi. Còn nữa, thời hạn chỉ ba năm, sau ba năm nếu các ngươi khiến ta hài lòng sẽ giải khai cấm chế hoàn toàn, trả tự do cho các ngươi."

"Ngươi nói thật? Không lừa bọn ta chứ?"

Ngọc Kha như thấy được tia sáng cuối đường hầm, mừng rỡ hỏi lại.

"Đương nhiên." Biệt Hàn điềm đạm.

Bỗng nhớ tới mấy con ấu thú còn ở trong động, Biệt Hàn ra lệnh: "Các ngươi vào trong lấy ấu thú ra đây."

Trừ Vương Bộc bị thương không di chuyển được, ba người kia ngoan ngoãn làm theo. Lúc sau họ mang ra năm ấu thú Độc Giác Mã Ngưu chỉ lớn bằng bắp đùi năm ngoe.

"Mục đích các ngươi là vì thứ này? Rất có giá trị sao?"

Biệt Hàn hỏi.

"Phải. Yêu thú khi lớn rất khó thuần dưỡng, vì vậy tu giả muốn nuôi nó nhất định phải bắt được từ khi còn nhỏ chưa khai mở linh trí. Bọn ta cũng rất may mắn mới tình cờ phát hiện khi chúng vừa được sinh ra ít ngày."

Lưu Linh hơi rụt rè giải thích. Gã sợ nhắc đến sẽ khiến Biệt Hàn nhớ lại chuyện khi nãy, chẳng may nổi giận giết chết cả đám thì khôn.

Thấy thái độ Lưu Linh, Biệt Hàn nheo mắt: "Mọi chuyện đã trở thành quá khứ. Ta hứa bỏ qua thì sẽ giữ lời, các ngươi bắt tất lo lắng! Ngươi còn chưa cho ta biết ấu thú này có giá trị bao nhiêu?"

Lưu Linh nghe vậy mới thở ra một hơi, lầm thầm nhẩm tính: "Trong hàng ngũ nhị giai yêu thú, Độc Giác Mã Ngưu thuộc tồn tại rất mạnh, vậy nên giá trị khá cao. Một con ấu thú có thể bán được thấp nhất là năm mươi linh thạch."

Ngọc Kha chép miệng tiếc nuối. Năm mươi linh thạch một con, năm con là hai trăm năm mươi linh thạch, đối với bọn họ là một gia tài rất lớn. Mỗi đệ tử xếp trong tốp một trăm, một tháng chỉ được nhận phúc lợi từ tông môn có năm linh thạch. Nếu xa xỉ dùng linh thạch tu luyện, một viên sử dụng được mười ngày, tính ra mỗi tháng họ chắt bóp tần tặn lắm cũng chỉ còn dư ra hai linh thạch.

Đó là tình huống hợp không mua gì thêm, kỳ thực bất cứ đệ tử nào cũng khát khao tăng cường thực lực bản thân. Họ cần rất nhiều linh đan, linh khí, linh kỹ và vô số những thứ khác. Trong khi linh thạch chỉ có giới hạn, việc này cũng nói lên tại sao Lưu Linh và Vương Bộc đều nằm trong nhóm hai mươi cao thủ đứng đầu Chiến Bảng lại chỉ sở hữu một kiện linh khí trung phẩm tầm tầm, còn lại hai người Ngọc Kha đều sử dụng hạ phẩm linh khí. Chung quy cũng do một chữ "nghèo" mà ra. Không phải ai cũng may mắn như Biệt Hàn, có sư phụ cất tay một cái liền ban cho cả trăm linh thạch bỏ túi.

Lúc phát hiện ổ ấu thú này, bọn Lưu Linh mừng như điên, lập tức kéo đến. Khi đó đội bọn họ có sáu người, nào ngờ gặp phải Độc Giác Mã Ngưu quá mạnh, tử chiến một trận chết mất hai người. Bọn Lưu Linh phải bỏ chạy trốn chết mới thoát thân.

Tìm thêm người lại sợ lọt tin tức đến tai kẻ khác sẽ dẫn đến tranh đoạt, cả đám còn chưa biết làm thế nào, định cử ra một người làm mồi như Độc Giác Mã Ngưu rồi hang cho những kẻ còn lại dễ bề lên vào cướp ấu thú. Nhưng đã ném trái thực lực Độc Giác Mã Ngưu, cả bọn không ai dám hy sinh lấy thân làm mồi.

Đang lúc suy tính, tình cờ gặp Biệt Hàn ngờ ngác tìm tới, Lưu Linh gian xảo liền lập tức tận dụng. Dè dặt dụng phải tiểu tử biến thái, rốt cục bắt gà không thành còn mất nắm thóc, cả đám thân bất do kỷ biến thành tay sai.

Nghe Lưu Linh đầu khổ thuật lại, Biệt Hàn lắc đầu ngao ngán. Tu chân giới thật không dễ sống, muốn tồn tại phải có thực lực. Nhưng để truy cầu thực lực lại cần rất nhiều linh thạch, thứ này không dễ kiếm chút nào.

"Khi trở về ngươi có nhiệm vụ giao dịch ấu thú, linh thạch kiếm được chia làm năm, nhớ đưa ta một phần."

Biệt Hàn phân phó Lưu Linh.

Cả đám nghe vậy nhất thời ngẩn người, sau đó lộ vẻ mừng rỡ vô cùng.

Ngọc Kha lấp bắp hỏi lại: "Ngươi... ngươi nói thật chứ?"

Biệt Hàn nhìn nàng, mày hơi nhíu lại: "Ta nói rồi. Chỉ cần tận lực hoàn thành những gì ta giao phó, nhất định không bạc đãi các ngươi."

Mấy người họ nhìn nhau, trong đầu đều có suy nghĩ, xem ra đi theo Biệt Hàn chưa hẳn đã không tốt.

Thu biểu hiện bọn họ vào tầm mắt, Biệt Hàn âm thầm hài lòng. Nó hiểu muốn sử dụng người khác, khiến họ tận trung với mình cần phải vừa đả vừa xoa. Sự trung thành luôn đi kèm với lợi ích và hình phạt, thiếu thứ nào cũng không được.

Biệt Hàn hỏi: "Trận đấu giữa ta và Lý Hách diễn ra cách đây bao lâu rồi?"

"Khoảng hai ngày."

Lưu Linh đáp, hơi khó hiểu không biết vì sao ngay cả thời gian Biệt Hàn cũng không nhớ. Chẳng lẽ khi trước hắn nói thật, uống say tình cờ chạy vào đây? Cao thủ có khác, không thể tính theo lẽ thường.

Biệt Hàn thoáng giật mình. Không nghĩ nó hôn mê lâu đến vậy, hai ngày qua chẳng biết Lý Hách có khiêu chiến không, nếu có chắc hiện giờ nó đã rơi bậc trên Chiến Bảng. Dù sao Biệt Hàn không để tâm chuyện này lắm, bất quá nó đấu một trận lại thăng cấp. Không tin Lý Hách vẫn còn Lôi Thần Phù để xoay chuyển tình thế.

"Chúng ta trở về. Các người đi trước dẫn đường."

Biệt Hàn nói, theo sau bọn Lưu Linh lục tục rời khỏi Vạn Yêu sâm lâm.

Trên đường đi, Biệt Hàn thuận tiện hỏi thăm tình hình Nội Cốc cũng như Vạn Yêu sâm lâm một chút. Bọn Lưu Linh sau khi tai qua nạn khỏi, lại nhận được lợi ích không nhỏ, tranh nhau kể rất nhiều sự tình cho nó nghe. Về phần Đinh Hương hơi ít nói, thủy chung bảo trì sự trầm mặc. Không cần nhắc đến Vương Bộc, gã nằm một đồng, phải nhờ Đinh Hương và Ngọc Kha cáng vè, rên còn không nổi nói chi mở miệng.

Theo lời bọn họ, Nội Cốc không đến mức rối ren, chỉ chia thành ba thế lực. Không phải mỗi đệ tử trong tốp mười đều lập phe phái cho riêng mình như Âu Dương Vũ hể lộ khi trước, có lẽ gã mới đến nên nắm chưa rõ.

Ngoại trừ cường giả xếp đầu Tư Mã Thiên tính tình lãnh khốc chỉ thích đơn độc, không tham gia hay thành lập thế lực nào. Chín cao thủ còn lại trong tốp mười chia làm ba thế lực. Hai thế lực mạnh nhất có thực lực ngang ngang nhau do cao thủ xếp thứ hai và thứ ba làm đầu lĩnh. Thế lực thứ ba cũng là nhóm yếu nhất nằm dưới trướng cao thủ xếp hạng tư.

Huynh đệ Lý Hách Lý Hoàng thuộc nhóm của đệ tử xếp thứ ba trên Chiến Bảng tên Mễ Hồng Nương. Nữ lang này tuy thực lực không bằng người xếp thứ hai Bàn Vu nhưng nhờ vào nhan sắc kiều mỹ, tính cách phóng đảng câu dẫn không ít cao thủ hâm mộ dưới trướng. Nhờ vậy thế lực của Mễ Hồng Nương mới đủ sức làm đối trọng với phe Bàn Vu.

Nhóm người Lưu Linh ở trong thế lực thứ ba yếu nhất thuộc về Mạc Danh. Hiện tại chuyển sang đầu nhập Biệt Hàn, bọn họ đang nom nớp lo sợ sẽ bị gã xử tội. Mạc Danh có thể đứng thứ tư trên Chiến Bảng, đương nhiên thực lực rất mạnh. Nghe nói gã đã đột phá Tụ Linh hậu kỳ khá lâu, trong tay có một hai kiện thượng phẩm linh khí, đặc biệt là Huyết Sát Phù uy lực không thể xem thường, một búa chém xuống thiên băng địa liệt, ít ai đỡ nổi.

Biệt Hàn suy tư. Hiện tại thực lực nó sợ còn chưa đủ khả năng trực diện chống lại cao thủ Tụ Linh hậu kỳ, nhất là khi những người này đều có trong tay linh khí uy lực. Lần này trở về phải gấp rút tu tập Càn Khôn Thôn Thiên Chỉ, đồng thời đẩy nhanh tiến độ thu thập máu yêu thú, hy vọng cách tu luyện này sẽ đẩy nhanh tu vi, sớm ngày tiến vào Tụ Linh trung kỳ. Khi đó Biệt Hàn mới có chút vốn liếng bảo vệ mình.

"Các người có một tuần nghỉ ngơi. Sáng ngày thứ tám đến trước lối vào Vạn Yêu sâm lâm chờ ta. Chúng ta có việc phải làm! Nhớ tạm thời không được tiết lộ cho ai biết các người đã rời khỏi thế lực của Mạc Danh"

Đến lối ra, Biệt Hàn phân phó.

Không đợi mấy người Lưu Linh phản ứng, Biệt Hàn bay đi, khi ngang Chiến Bảng thuận tiện liếc nhìn một chút. Tên nó vẫn nằm ở vị trí thứ mười, chứng tỏ hai ngày qua Lý Hách không tìm đến khiêu chiến. Biệt Hàn cười thầm, coi bộ sau khi ăn phải quả đắng, tên này đã chịu an phận.

Biệt Hàn vừa về đến phòng chưa được bao lâu, Âu Dương Vũ đã tìm sang. Dường như gã này suốt ngày ru rú trong phòng, chẳng đi đâu thì phải.

"Biệt huynh vừa về đến, đệ đã làm phiền, ngại quá!"

Âu Dương Vũ hơi ngại ngùng nói.

Biệt Hàn thần sắc bình thường: "Có việc gì xin Âu Dương huynh cứ nói. Đúng là ta hơi mệt, cũng muốn nghỉ ngơi một chút!"

Biệt Hàn rất không thích những lời sáo rỗng thế này, chẳng có ý nghĩa gì, chỉ phí thời gian.

Nghe vậy, Âu Dương Vũ lập tức vào chính đề: "Chuyện đệ đề cập lần trước, không biết huynh tính thế nào rồi?"

Đoán trước thế nào gã tìm nó cũng vì chuyện này, Biệt Hàn gõ nhẹ ngón tay xuống mặt bàn nói: "Ta vừa kết giao được vài huynh đệ tốt, không rõ huynh có hứng thú gia nhập hay không?"

"Thực lực họ thế nào? Đáng tin cậy chứ?"

Âu Dương Vũ ngạc nhiên hỏi.

"Rất khá! Có bốn người thì hai người thuộc tốp hai mươi, hai kẻ còn lại cũng được bài danh trên Chiến Bảng. Về phần đáng tin hay không, ta nghĩ huynh không cần phải lo!"

Âu Dương Vũ sáng mắt: "Thật vậy?! Tốt quá! Được, để đương nhiên đồng ý giả nhập rồi."

Biệt Hàn nghiêm mặt: "Có một chuyện ta phải nói trước. Thể lực chúng ta thành lập chủ yếu để bảo vệ lẫn nhau, hoàn toàn không phải vì mục đích tranh đoạt danh lợi gì đó. Ta chỉ mong được yên ổn tu luyện, tuyệt không muốn xảy ra phiền phức. Hi vọng huynh hiểu!"

Âu Dương Vũ gật đầu: "Đó là đương nhiên. Mục đích của đệ cũng chỉ có vậy. Không làm phiền Biệt huynh nghỉ ngơi, đệ xin cáo lui. Sau này có chuyện gì, cảm phiền huynh thông báo một tiếng."

Gã ra đến cửa, Biệt Hàn sực nhớ một chuyện, nói: "Tuần sau chúng ta tiến vào Vạn Yêu sâm lâm săn yêu thú, huynh có muốn tham gia không?"

Âu Dương Vũ thoáng trầm ngâm rồi sáng khoái đáp: "Đồng ý. Khi nào đi huynh cứ sang phòng gọi ta, lúc nào ta cũng ở trong ấy."

Trước khi đi khỏi, Âu Dương Vũ không quên đóng cửa lại giúp Biệt Hàn.

Chờ gã đi rồi, Biệt Hàn nhắm mắt, nhập định hầu khôi phục linh lực đã hao hụt rất nhiều.

oOo

"Khốn kiếp! Vẫn không thành công.."

Trong một khu thung lũng toàn đá và đá, Biệt Hàn chửi đồng một tiếng, lăn ra đất thở hổn hển.

Đã ba ngày kể từ khi nó từ Vạn Yêu sâm lâm trở về, việc tu tập Càn Khôn Thôn Thiên Chi vẫn dậm chân tại chỗ, chẳng tiến triển bao nhiêu.

Hướng dẫn tu luyện môn chi pháp này thoạt nhìn thì dễ, nhưng khi bắt tay vào luyện tập, Biệt Hàn chỉ muốn dờ cười dờ khóc.

Khó khăn kể đến đầu tiên là phải tích súc toàn bộ linh lực có trong nội thể, ngưng tụ lên hai đầu ngón tay trỏ và giữa, sau đó bộc phát. Yếu quyết nằm ở chỗ trong một thời khắc ngắn ngủi nhất định phải sử dụng hết linh lực, không được chừa lại một chút nào. Nếu sót lại dù chỉ một ít, chi pháp xuất ra xem như thất bại, không đạt được uy lực cần thiết.

Nghe thì đơn giản, nhưng để trong khoảng khắc phát hết linh lực ra ngoài lại rất khó. Việc này cũng giống như một cái hồ chứa đầy nước, người muốn tháo hết nước ra đòi hỏi mất không ít thời gian. Chẳng thể nào "ào" một cái đổ sạch nước ra khỏi bể chứa được. Đó là chưa kể kinh mạch con người có sức chịu đựng giới hạn, nếu nháy mắt trút quá nhiều linh lực vào, kinh mạch bị dồn ép sẽ dẫn đến tình trạng nổ tung, bạo thể mà chết.

Cửa ải đầu tiên, Biệt Hàn mất xấp xỉ hai ngày mới tạm làm được. May cho nó, trải qua thời gian dài tu luyện công pháp Cuồng Ma Trọng Thể, chẳng những cơ nhục nó rắn chắc phi thường mà kinh mạch bên trong cũng vô cùng bền bỉ, kích thước mở rộng hơn người thường không ít. Nhờ vậy, trong nháy mắt chịu sự xung kích của linh lực cuộn cuộn chỉ khiến Biệt Hàn đau đớn đỏ mồm hôi phải nghiêng răng chịu đựng, không đến mức bạo thể mất mạng như nó lo sợ.

Ngoài ra, nhờ vào kinh mạch rộng gấp mấy lần tu giả khác, thời gian Biệt Hàn cần để trút hết linh lực ra ngoài cũng ngắn hơn. Sau hai ngày điên cuồng luyện tập, cuối cùng nó cũng thành công bước này. Biệt Hàn đôi lúc suy nghĩ, có vẻ như môn chi pháp này được sáng lập chỉ dành cho tu giả tu luyện Cuồng Ma Trọng Thể. Đối lại người nào khác, cơ nhục và kinh mạch tuyệt đối không thể đáp ứng yêu cầu khắt khe Càn Khôn Thôn Thiên Chi đề ra.

Tuy nhiên, đó chỉ là bước khởi đầu. Nếu thi triển Càn Khôn Thôn Thiên Chi, chỉ cần trút hết linh lực ra ngoài như vậy, hoàn toàn không sử dụng kỹ xảo gì, vậy môn chi pháp này uy lực cũng xoàng xĩnh, chẳng khác nào cách sử dụng linh lực đánh nhau của những tu giả thấp kém.

Muốn thi triển thành công Càn Khôn Thôn Thiên Chi, tu giả cần kết hợp cả sức mạnh và sự tinh tế trong lúc điều động linh lực. Hướng dẫn ghi rõ, toàn bộ linh lực phải được chia làm hai phần ngang bằng nhau, trút đều sang hai ngón trỏ và giữa.

Sau khi làm được bước này, hai ngón tay phải cùng lúc khép lại. Khi đó hai luồng linh lực sẽ va chạm mạnh, muốn triệt tiêu lẫn nhau. Nhưng do lực lượng ngang bằng, lại nhờ sự điều chỉnh tinh tế của tu giả, hai luồng linh lực sẽ không biến mất mà quện lại, vừa công kích vừa tương hỗ, quấn lấy nhau tạo thành một tròn ốc xoay tròn mãnh liệt.

Theo mô tả, Càn Khôn Thôn Thiên Chi khi thi triển thành công sẽ có hình dạng tương tự một ốc xoáy hình thành từ linh lực, sức công phá cực kỳ đáng sợ, không gì không xuyên thủng.

Gần một ngày qua, Biệt Hàn vướng mắc ở giai đoạn này. Để phân chia linh lực thành hai phần bằng nhau thực sự rất khó. Muốn tạo thành ốc xoáy cần phải có hai luồng linh lực cân bằng tuyệt đối, chỉ cần chênh lệch dù chỉ chút ít sẽ dẫn đến tình trạng bên mạnh cán nuốt bên yếu, khi đó xuất chỉ ra chẳng khác gì công kích bình thường.

Lại thêm, mỗi lần thử thực hành, Biệt Hàn đều cạn kiệt linh lực. Sau đó nó phải mất thời gian hành công khôi phục, khiến việc tu tập càng mất thời gian.

Như lúc này, sau khi nghỉ một chút, Biệt Hàn tiếp tục ngồi lên hành công. Trong từ điển của nó không có hai từ "đầu hàng", chỉ có tiến tới, tiếp tục tiến tới cho đến khi thành công mới thôi.

Trải qua nhiều lần thử nghiệm, mỗi lần đều thêm bớt một chút linh lực, cân đo đong đếm, Biệt Hàn cảm giác nó đã dần nắm được yếu lĩnh. Vừa rồi suýt nữa Biệt Hàn đã thành công, chỉ tiếc hai luồng linh lực còn chênh lệch một ít, cuối cùng chẳng thành ra cái giống gì, thất bại trong gang tấc.

Linh lực hồi đầy, Biệt Hàn xả công. Một lần nữa như mụ bán hàng ở mấy thương hội, cân đong từng chút linh lực.

Đến khi cảm thấy hai luồng linh lực thật sự cân bằng, không xê xích chút nào, Biệt Hàn hưng phấn đập hai ngón tay lại.

Quả nhiên, lần này hoàn toàn không xảy ra hiện tượng bên nào bị cắn nuốt, nhưng lại xuất hiện một vấn đề mới. Để hai luồng linh lực xoắn vào nhau tạo thành tròn ốc, tu giả cần điều khiển thật tinh tế tỉ mỉ, trong quá trình giao thoa quyết không được xảy ra bất kỳ sai sót nào.

Lần đầu đạt trạng thái cân bằng vi diệu, Biệt Hàn vui mừng quá mức nên thiếu cẩn trọng ở bước cuối cùng, hơn nữa lại chưa có kinh nghiệm trong khâu này, dẫn đến sai lầm khiến hai luồng linh lực tự triệt tiêu lẫn nhau biến mất.

Linh lực xung kích trong nội thể khiến Biệt Hàn đau vã mồ hôi trán, gân xanh nổi lên từng sợi to. Cấn răng chịu đau, nó kiên nhẫn làm lại một lần nữa.

Vẫn thất bại.

"Ta nhất định không chịu thua! Phải làm được, phải làm được!!!"

Tiếp tục thất bại.

Thêm nửa ngày quên ăn quên uống tập luyện vẫn chẳng thu được thành công, Biệt Hàn tức giận tung một cước sút bay tảng đá nằm gần đó, miệng thở phà phò, chỉ muốn từ bỏ môn chỉ pháp chết bầm này. Chỉ còn một bước nhỏ sẽ thành công nhưng nó không tài nào làm được, điều khiển hai luồng linh lực quấn lấy nhau lại không được để chúng triệt tiêu thật sự quá mức khó khăn, đòi hỏi Biệt Hàn phải cực kỳ tinh tế, cẩn trọng từng tiểu tiết nhỏ nhất.

Sau khi phát tiết, nó lác đầu ngồi xuống, gắng gượng miệt mài lặp đi lặp lại công việc nhàm chán cực độ.

oOo

Vút! Vút!

Khi Biệt Hàn và Âu Dương Vũ đến trước lối vào Vạn Yêu sâm lâm được canh gác bởi mười đệ tử nội môn, đã thấy đám Luru Linh đứng chờ sẵn.

Ở đây đang tụ tập khá nhiều đội ngũ chuẩn bị tiến vào, không khí sôi nổi tấp nập.

Bọn Biệt Hàn mỗi người lấy ra một viên linh thạch giao nộp, đây là phí vào cửa.

"Vào thôi."

Không để phí thời gian, Biệt Hàn phát tay, đi trước dẫn đường.

Đi được một đoạn, Luru Linh nhìn Âu Dương Vũ thắc mắc: "Biệt huynh, vị này là...?"

"Huynh ấy tên Âu Dương Vũ, cùng ta có chút giao tình. Từ nay cùng hội cùng thuyền với chúng ta."

Biệt Hàn giới thiệu ngắn gọn.

Người hữu lễ như Âu Dương Vũ đương nhiên tay bắt mặt mừng, nhanh chóng làm quen nhóm Luru Linh. Ngọc Kha thấy gã tuấn tú dị thường, sòng mắt luru chuyền, dường như có chút động tâm.

Chờ khi mọi người đi vào khá xa, không còn kẻ nào trông thấy, Luru Linh lấy trong người ra túi nhỏ đưa cho Biệt Hàn: "Đây là phần lần trước huynh chưa nhận.."

Biệt Hàn nhanh tay đón lấy, cũng không xem qua mà cất luôn vào túi trữ vật, chỉ hỏi: "Được bao nhiêu?"

"Ấu thú được giá hơn ta nghĩ. Mỗi con bán tận sáu mươi linh thạch, vị chi thu được ba trăm. Bốn người bọn ta mỗi người nhận năm mươi, còn lại một trăm linh thạch thuộc về Biệt huynh."

Luru Linh cười nói. Tường đầu mắt trắng, nào ngờ được hẳn năm mươi linh thạch, khiến mấy người bọn gã cười híp mắt, mắt ngủ mấy đêm mới vui niềm vui.

Bọn Luru Linh cũng biết lấy lòng, không dám tham lam chia đều như căn dặn của Biệt Hàn. Có câu "chìm chết vì mồi, người chết vì tài", ăn ít thì sống lâu. Huống hồ mạng sống bọn gã đều nằm trong tay Biệt Hàn, nịnh hán một chút để bảo toàn tính mạng là việc nên làm.

Biệt Hàn gật đầu, cũng không có ý định trả lại. Dù sao hạ sát Độc Giác Mã Ngưu, công đầu thuộc về nó, bọn Luru Linh chỉ là thêu hoa trên gấm, không xuất bao nhiêu sức lực.

Biệt Hàn âm thầm để ý Âu Dương Vũ. Một trăm linh thạch, ngay cả với cao thủ từng xếp hạng mười như Lý Hách cũng là một con số không nhỏ, nhìn thái độ bọn Luru Linh là hiểu. Nhưng Âu Dương Vũ khi nghe qua, vẻ mặt vẫn bình thường, không tỏ thái độ gì.

Biệt Hàn không nghĩ giả giả vờ, khó lòng đóng kịch khéo đến vậy. Chỉ có một lý do, đó là con số này đối với Âu Dương Vũ không đáng kể, chẳng bỏ

vào mắt.

Sau khi cho ra kết luận này, Biệt Hàn bắt đầu để tâm Âu Dương Vũ. Nó chợt nhớ ra, ngoài vài lần trò chuyện ngắn ngủi, nó hoàn toàn không biết gì về gã. Kỳ thực từ trước Biệt Hàn vẫn có tâm đề phòng Âu Dương Vũ nhưng không nhiều, sau việc vừa rồi nó mới chú ý hơn, thậm chí bản thân quá sơ suất.

Những suy nghĩ này chỉ nằm trong lòng, Biệt Hàn không hề biểu lộ ra ngoài, vẫn bình thản bước đi.

"Biệt huynh, cảm chế..." Luru Linh cười gượng nói.

Biệt Hàn vỗ trán: "Ta quên mất. Các người đến đây."

Bọn Luru Linh âm thầm đổ mồ hôi lạnh. Cảm chế độc ác này mà hắn cũng quên, có phải muốn bọn họ chết không toàn thân hay không đây.

Chờ khi thi triển thủ pháp điểm huyết độc môn lên người bọn Luru Linh xong, Biệt Hàn nhắc nhở: "Đây chỉ là tạm gia hạn thêm thời gian cho các người, đừng làm tưởng đã hoàn toàn thoát khỏi mà hành động thiếu suy nghĩ."

"Đương nhiên đương nhiên. Biệt huynh yên tâm, bọn ta sẽ không làm gì bậy bạ!"

Luru Linh nhanh chóng gạt đầu, thay mặt cả bọn biểu lộ thái độ cực kỳ hợp tác.

Biệt Hàn hài lòng nói: "Lần này, mục đích của chúng ta là săn yêu thú, càng nhiều càng tốt. Chú ý chỉ săn yêu thú có tu vi Tụ Linh trung kỳ trở lại, nếu thấy yêu thú đẳng cấp cao hơn lập tức thông báo để mọi người né tránh."

Đám người Luru Linh gật đầu. Lời Biệt Hàn vừa nói không làm bọn gã ngạc nhiên, tiến vào Vạn Yêu sâm lâm đương nhiên để săn yêu thú rồi, ngoài ra còn gì để làm chứ.

"Còn nữa, nếu có thể nhẹ nhàng giải quyết yêu thú thì tốt. Tránh đánh nát thi thể, ta cần thu thập máu chúng."

Biệt Hàn tiếp tục phân phó.

"Việc này huynh đừng lo! Bọn ta không đủ thực lực làm như cách huynh đối xử Độc Giác Mã Ngưu lần trước."

Vương Bộc hiện tại đã hoàn toàn bình phục nói. Đi theo Biệt Hàn chắc chắn kiếm ăn tốt hơn xưa rất nhiều, điều này khiến tâm tình gã có phần phấn khởi. Mặc dù thân mang cảm chế nhưng Biệt Hàn đã nói rõ sau ba năm sẽ trả tự do cho mọi người, Vương Bộc chỉ còn cách tin tưởng và chờ đợi.

"Độc Giác Mã Ngưu? Lần trước các huynh đệ săn giết yêu thú này sao?"

Âu Dương Vũ giật mình.

"Không phải bọn ta. Là hắn một mình đập chết yêu thú đã đạt cảnh giới Tụ Linh trung kỳ đỉnh phong vô cùng kinh khủng đó, thịt vụn bay tứ tung khiến Luru huynh nuốt phải không ít. Quên mất, muội còn chưa hỏi Luru huynh mùi vị thế nào?"

Ngọc Kha háp háy mắt.

Luru Linh nghe nàng nhắc tới, nhớ lại cảm giác khi đó, gai ốc nổi lên, mặt xám như chì: "Đừng đề cập tới nữa! Thứ đó ám ảnh ta cả tuần nay chưa hết!"

Cả bọn cười to, không khí cực kỳ thoải mái. Người ngoài nhìn vào có khi cứ tưởng bọn họ là huynh đệ chí cốt.

Âu Dương Vũ len lén đánh giá Biệt Hàn đi phía trước. Sau trận chiến giữa Biệt Hàn và Lý Hách, ai cũng biết thực lực nó mạnh mẽ. Nhưng bảo Biệt Hàn đơn đả độc đầu tiêu diệt Độc Giác Mã Ngưu, Âu Dương Vũ vẫn thấy khó tin. Nếu đồng cấp, một yêu thú mạnh mẽ có thể chống hai, thậm chí ba tu giả, kiến thức này ai cũng biết.

Yêu thú có tu vi Tụ Linh trung kỳ đỉnh phong thì thực lực đã gần tiếp cận tu giả Tụ Linh hậu kỳ. Độc Giác Mã Ngưu càng là yêu thú cực kỳ khó chơi, phòng ngự mạnh mẽ, lực công kích không yếu. Ngay cả tu giả Tụ Linh hậu kỳ muốn giết được nó cũng có chút khó khăn, trong khi bọn Luru Linh lại nói như thể Biệt Hàn nhất cử đánh nát Độc Giác Mã Ngưu, quả thực có phần thổi phồng. Khiến cho Âu Dương Vũ kinh hãi một phen, mắt lóe lên tia kỳ lạ.

Mọi người đi vào được hai ba dặm, bắt đầu thường xuyên gặp yêu thú, nhưng toàn là nhất giai, giá trị quá thấp. Máu yêu thú đẳng cấp thấp thế này, Biệt Hàn không sử dụng được, bọn Luru Linh cũng lười động thủ. Những yêu thú này như đánh hơi được nguy hiểm, gặp bọn họ đều sợ hãi tránh xa, không dám đến gần.

"Xâm nhập bao xa mới gặp được nhị giai yêu thú?"

Biệt Hàn hỏi.

"Thường phải bảy tám dặm trở lên. Nhưng khu vực này vẫn thuộc ngoại vi, số lượng yêu thú không nhiều, lâu lâu mới gặp được một con. Muốn có thu hoạch cao phải vào sâu, yêu thú nhiều vô số kể, đồng thời nguy hiểm cũng tăng lên gấp bội. Chẳng may gặp phải yêu thú nhị giai thượng cấp hoặc tam giai, xem như chúng ta diệt đoàn."

Luru Linh nói, sắc mặt trầm trọng.

Đây cũng là lý do bọn gã nghèo vẫn hoàn nghèo. Giá trị một yêu thú nhị giai tuy không cao nhưng cũng chấp nhận được, rơi vào khoảng trên dưới mười linh thạch, còn tùy thuộc chủng loại và phẩm cấp cao hay thấp. Nếu vùng ngoại vi này mà có nhiều yêu thú sơ cấp nhị giai thì bọn Luru Linh giàu to rồi, chỉ tiếc sự thật không như mơ. Tài phú chỉ có khi chịu mạo hiểm, bọn Luru Linh lại chưa bao giờ dám vào sâu quá mười dặm trong Vạn Yêu sâm lâm.

Lần trước tình cờ phát hiện ổ ấu thú, bọn họ liều mạng lắm mới dám mò vào, suýt nữa bị giết sạch, nghĩ đến Luru Linh vẫn còn sợ hãi. Sau lần đó, gã đã thế không bao giờ liều lĩnh dấn thân vào những chỗ nguy hiểm thế nữa, thà kiếm ăn ngoài này, có ít xài ít còn hơn mất mạng oan uổng.

Biệt Hàn nhủ mảy: "Thông thường bao lâu mới gặp một yêu thú nhị giai?"

Luru Linh trầm ngâm: "May mắn thì hai ngày gặp được một con. Số đen có khi về tay không cũng bình thường."

Biệt Hàn và Âu Dương Vũ nhìn nhau, người này thấy được sự chán nản trong mắt kẻ kia. Hai ngày gặp được một con yêu thú, lại còn phải "may mắn" mới được như vậy, xác suất thật cao.

Biệt Hàn nghĩ một chút, bỗng nói: "Ta cần biết chính xác thực lực từng người, để tính toán chúng ta nên làm thế nào. Mọi người thành thật khai báo một chút được chứ?"

"Tất nhiên được. Ta có tu vi Tụ Linh trung kỳ, sử dụng trung phẩm linh khí, tự tin quét ngang tất cả yêu thú nhị giai sơ cấp, còn về trung cấp có lẽ cũng chiến được một trận nếu nó không quá mạnh. Dạng quái vật như Độc Giác Mã Ngưu đành chịu thua."

Luru Linh là người hưởng ứng đầu tiên.

Vương Bộc tiếp lời: "Tu vi ta cũng Tụ Linh trung kỳ nhưng yếu hơn Luru huynh một chút, có trung phẩm linh khí làm vốn, gặp trung cấp nhị giai yêu thú cũng có thể cầm cự một lúc."

"Ta Tụ Linh tiền kỳ đỉnh phong, hạ phẩm linh khí, đánh nhị giai sơ cấp yêu thú còn được, gặp phải trung cấp chỉ sợ chết trong một chiêu."

Ngọc Kha hơi đỏ mặt nói. Phải phơi bày thực lực yếu kém trước mặt mọi người, nhất là Âu Dương Vũ hào hoa phong nhã, nàng rất xấu hổ.

"Ta giống như Kha muội, rất yếu!"

Đinh Hương nói khẽ, mắt nhìn xuống đất.

"Còn huynh?" Biệt Hàn quay sang Âu Dương Vũ.

Âu Dương Vũ hơi lúng túng: "Ta... không biết nói sao..."

Biệt Hàn nghiêm mặt: "Âu Dương huynh, việc này cực kỳ hệ trọng. Hy vọng huynh đừng che giấu thực lực, chúng ta hiện đã thuộc về một nhóm, trong một chừng mực nào đó cần phải tin tưởng lẫn nhau."

Âu Dương Vũ đắn đo suy nghĩ, khá lâu ngẩng mặt lên nói: "Ta có tu vi Tụ Linh trung kỳ đỉnh phong, sở hữu một số thượng phẩm linh khí, có lẽ đủ sức đánh được yêu thú thượng cấp nhị giai."

Àm!

Âu Dương Vũ nói không lớn, nhưng từng từ ở miệng gã lọt vào tai đám Biệt Hàn cứ như tiếng sét giữa trời quang, oanh động không ngừng.

Bọn họ giương mắt nhìn Âu Dương Vũ từ đầu đến chân, lại lướt từ dưới chân lên đầu.

"Ngươi không đùa chứ?"

Hồi lâu, Luru Linh nuốt nước bọt nói.

Bạn đang đọc truyện *Truy Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Hiểm Nguy Vây Quanh

Âu Dương Vũ thoáng cười: "Ta đâu có lý do gì để nói dối? Nếu không phải Biệt huynh bảo chuyện này hệ trọng, ta đã chẳng bộc lộ quá sớm. Mọi người không tin?"

Biệt Hàn lướt mắt qua gã, về mặt bình thản: "Ta tin. Âu Dương huynh cũng đâu muốn vì bản thân đối trá khiến tất cả rơi vào nguy hiểm."

Lưu Linh nhìn Biệt Hàn, rồi lại xoay sang Âu Dương Vũ, tay vỗ vỗ đầu: "Biệt huynh là đầu lĩnh, chỉ cần huynh ấy tin đủ rồi, bọn ta sao cũng được."

"Dựa theo thông tin mọi người vừa nói, trước mắt thực lực chúng ta đủ sức chống lại yêu thú thượng cấp nhị giai. Đã vậy chúng ta tiến sâu một chút, Lưu Linh đi trước dẫn đường."

Biệt Hàn buông quyết định.

Không ai ý kiến gì, cẩn cẩn trọng trọng xâm nhập Vạn Yêu sâm lâm.

Không lâu sau, mọi người đã tiến vào độ sâu mười dặm.

Lưu Linh hạ giọng: "Từ lúc này trở đi, mọi người cố gắng di chuyển thật nhẹ nhàng, đừng gây ra tiếng động."

"Đường như nơi này cách hang động Độc Giác Mã Ngưu không xa?"

Biệt Hàn nghi hoặc.

Lưu Linh chỉ tay về một hướng, chép miệng nói: "Phía bên kia. Trung cấp nhị giai yêu thú thường cư ngụ sâu bên trong nữa, rất hiếm khi chúng xuất hiện ở khu vực này. Lần trước bọn ta rất may mắn mới gặp được Độc Giác Mã Ngưu tại đây. Ài, mà nghĩ lại chẳng biết là may mắn hay đen đủi."

"Ta hơi không hiểu, thực lực nhóm huynh thừa sức đánh trả một con yêu thú nhị giai trung cấp, tại sao trước nay chỉ săn luẩn quẩn ngoài này?"

Âu Dương Vũ thắc mắc.

Vương Bộc cười khò: "Nào phải bọn ta không muốn vào sâu để tăng thu hoạch một chút, nhưng chẳng may đụng phải một lúc hai con yêu thú trung cấp nhị giai thì làm thế nào? Có một số tộc loài yêu thú thường đi theo đàn, bọn ta không dám mạo hiểm. Thà ở phía ngoài, thu hoạch kém nhưng giữ được cái mạng vẫn tốt hơn!"

Âu Dương Vũ à một tiếng, gật gật đầu, không hỏi gì thêm.

Cả bọn lặng lẽ đi vào càng lúc càng sâu, ước chừng hơn mười ba dặm, Âu Dương Vũ bỗng đứng lại, thấp giọng: "Ta vừa nghe vài tiếng động khả nghi, mọi người cẩn thận!"

Ở đây, tu vi Âu Dương Vũ cao nhất, lời gã nói ra chẳng ai nghi ngờ gì, linh khí xuất ra xoay nhẹ trên đỉnh đầu.

Biệt Hàn hơi nheo mắt nhìn phía tay trái, tai dần bắt được những âm thanh lao xao.

Soạt... soạt...!!

Tiếng động càng lúc càng gần, tinh thần mọi người vô cùng khẩn trương.

"Bọn chúng có khoảng chín mười con, tốc độ khá nhanh đang chạy về hướng này. Tất cả chuẩn bị!"

Biệt Hàn nói, phi kiếm ánh sắc vàng chói lờ lững trôi nổi trước mặt. Lần trước sau hai trận chiến với Lý Hách và Độc Giác Mã Ngưu, phi kiếm bị tổn hại không nhẹ. Biệt Hàn phải tiêu tốn một lượng linh lực lớn gột rửa cả buổi mới giúp phi kiếm loại bỏ độc chất, khôi phục uy lực.

"Chít... chít...!!"

Hướng Biệt Hàn vừa chỉ điểm, cả chục con chuột to như bê con, lông màu đỏ sậm hung hãn lao tới. Miệng chúng há to kêu loạn, lộ ra hàm răng sắc nhọn trắng ớn.

"Hong Mao Thử, lại tận mười con, chúng ta gặp may rồi!"

Lưu Linh hưng phấn kêu to, phi kiếm lao vút cắt ngang cổ một con Hong Mao Thử đang nhào tới gã với tốc độ khá nhanh.

Vút! Vút!

Xoẹt xoẹt...!

Con Hong Mao Thử đang đà phóng tới bị phi kiếm sát bén của Lưu Linh cửa một nhát ngang cổ, cái đầu rơi xuống, hai mắt vẫn còn mở to kinh hãi.

Một chiêu đắc thủ, Lưu Linh hỏi hã: "Đừng để chúng thoát! Mọi người mau..."

Chưa dứt câu gã vút im bật. Trên mặt đất, mười thi thể đám Hong Mao Thử nằm lán lóc, vài con vẫn chưa chết hẳn, bốn chân giãy đành đạch.

Trên tay Biệt Hàn cầm một hồ lô ánh kim, trút nhẹ linh lực vào, lập tức từ miệng hồ lô tuôn ra lực hút cực mạnh, chớp mắt đã rút cạn máu huyết đám Hồng Mao Thử vào trong.

Khi truyền linh lực vào hồ lô, Biệt Hàn phát hiện không gian bên trong cực kỳ rộng lớn, lại được chia thành tận mười ngăn riêng biệt. Điều này khiến nó một phen kinh hỷ, còn đang lo máu huyết yêu thú đẳng cấp cao thấp dễ lẫn lộn với nhau không tốt, bây giờ đã có cách giải quyết rồi.

Thấy Biệt Hàn thu lấy máu huyết, đám người Lưu Linh nhìn nhau lắc đầu. Vừa rồi bọn họ chẳng kịp làm gì, Lưu Linh vừa hạ sát được một con, nhìn lại thì Biệt Hàn và Âu Dương Vũ đã giết sạch không còn một mống, tốc độ nhanh kinh người.

Hồng Mao Thử chỉ là yêu thú nhị giai hạ cấp, thực lực bình thường, nhưng đồng thời xuất hiện chục con lại là chuyện khác. Nếu không có Biệt Hàn và Âu Dương Vũ, mấy người Lưu Linh cũng phải tốn một đoạn thời gian mới mong đắc thủ. Chưa nói đến yêu thú này rất giao hoạt, tốc độ không chậm, thấy nguy hiểm có thể bỏ trốn, bọn họ muốn giết hết hoàn toàn không có khả năng.

"Mau thu thập tài liệu trên cơ thể yêu thú, chúng ta còn phải đi vào sâu hơn nữa."

Biệt Hàn nhắc nhở.

Không đợi nó lập lại lần thứ hai, mấy người Lưu Linh nhanh chóng cắt lấy những chiếc nanh trong miệng Hồng Mao Thử. Bọn chuột này chỉ có răng nanh là đáng giá, dùng để chế luyện một ít linh khí cấp thấp.

"Chít..!"

Đột ngột vang lên tiếng kêu giận dữ, từ trong bụi rậm gần đó, một bóng đỏ cực nhanh ập tới Biệt Hàn.

Bất ngờ bị tấn công nhưng Biệt Hàn phản ứng thần tốc, lập tức dịch người sang bên tránh được, phi kiếm nhanh như chớp phóng tới.

Vút!

Vồ hụt Biệt Hàn, bóng đỏ liền đảo hướng, quay ngoặt sang phía Âu Dương Vũ, vừa kịp lúc phi kiếm xẹt ngang qua, chỉ đánh trúng tàn ảnh của nó.

"Muốn chết!"

Linh khí có dạng móc câu đang lơ lửng trên đầu Âu Dương Vũ rực sáng, hiện ra trước người gã, theo phương từ dưới móc mạnh lên người yêu thú.

Đà lao tới của yêu thú nhanh chóng bị chặn đứng, nó linh hoạt nhảy sang bên trái tránh móc câu.

Xoẹt!

"Chít...!!!"

Vừa chuyển hướng, còn chưa kịp làm ra hành động tiếp theo, yêu thú đã bị phi kiếm Biệt Hàn chực sẵn đâm cho một nhát thấu tim, kêu lên một tiếng hoảng loạn rồi ngã xuống.

Yêu thú hiện nguyên hình là một con Hồng Mao Thử, có điều thân hình lớn gấp đôi so với những con chết trước đó.

"Trung cấp nhị giai Hồng Mao Thử, thật may chưa xảy ra chuyện gì."

Lưu Linh lau mồ hôi túa ra đầy trán nói.

Trung cấp Hồng Mao Thử có tốc độ nhanh hơn sơ cấp không ít, cứ nhìn vào trận chiến mới rồi giữa hai người Biệt Hàn, Âu Dương Vũ và nó thì biết. Hai người có tu vi cao hơn yêu thú, lại phải dưới tình trạng hai đầu một, bao vây dùng thủ đoạn lồi đỉnh mới kết liễu được nó. Chỉ cần dây dưa thêm một lúc, nếu không đạt được mục đích, con Hồng Mao Thử này sẽ bỏ đi, sau đó tiếp tục đi theo chờ cơ hội đánh lên. Loài chuột này thù hận cực dai, không chết không thôi với bất cứ ai bị chúng xác định là kẻ địch.

Một mình Lưu Linh quyết không địch lại Hồng Mao Thử trung cấp, có thêm Vương Bộc hợp lực may ra đánh được một trận. Trong thời gian đó, mười con sơ cấp Hồng Mao Thử đã giết bọn Ngọc Kha mấy chục lần rồi. Sau đó cả đám hợp sức bao vây, đoàn đội Lưu Linh toàn diệt là cái chắc. Gã và mồ hôi đầy trán vì nghĩ đến chuyện này. May mà trước đây chưa bị lòng tham làm mờ mắt, xông loạn vào chốn này chắc chắn đi đời nhà ma.

Thu máu con Hồng Mao Thử trung cấp vừa giết vào một ngăn riêng xong, Biệt Hàn ra hiệu cho Âu Dương Vũ, hai người xem xét xung quanh một lúc, sau khi xác định không còn yêu thú nào lảng vảng gần đó mới an tâm. Đến vài yêu thú không sao, Biệt Hàn chỉ lo chẳng may một bầy trung cấp Hồng Mao Thử kéo tới, nguy hiểm không thể lường.

Trong khi hai người tra xét, Lưu Linh tranh thủ thu thập luôn răng nanh trung cấp Hồng Mao Thử, về mặt hơn hờ tươi rồi. Vừa đi chưa được bao lâu đã thu hoạch gấp mấy lần những chuyến săn dài ngày trước kia, Lưu Linh nằm mơ cũng không ngờ có ngày linh thạch tới tay dễ dàng như vậy.

Bọn Ngọc Kha cũng hí hửng không kém, nói cười ríu rít, mơ mơ màng màng về một kiện trung phẩm linh khí.

Biệt Hàn khoát tay: "Đi. Chúng ta tiếp tục tiến vào!"

Lưu Linh hơi chần chừ: "Việc này... Biệt huynh, ta nghĩ hay là dùng chân ở đây được rồi, tìm kiếm quanh phạm vi này thôi chắc cũng xuất hiện không ít yêu thú. Đâu cần vào trong đó, có thể gặp thượng cấp nhị giai yêu thú, thậm chí tam giai cũng có khả năng, sẽ rất nguy hiểm!"

"Thượng cấp nhị giai yêu thú đã có Âu Dương huynh chống đỡ, ngươi không cần phải lo! Đúng chứ?"

Biệt Hàn thân nhiên nói, mắt nhìn Âu Dương Vũ.

Âu Dương Vũ cười cười: "Không sai. Nhưng Biệt huynh đừng trông cậy vào đệ quá, nếu là yêu thú thượng cấp nhị giai cực mạnh thì đệ cũng chẳng còn cách nào khác ngoài chạy trốn."

"Không lo! Bất quá ta và huynh hợp lực, tin rằng đủ sức giải quyết."

Biệt Hàn cười nhạt.

Khuyến nhủ không xong, hơn nữa cũng muốn có thêm thu hoạch, mấy người Lưu Linh đánh liều dẫn bước, đưa hai người Biệt Hàn Âu Dương Vũ tiếp tục đi vào sâu bên trong.

Trên đường đi, yêu thú liên tục xuất hiện. Đa phần đều là sơ cấp yêu thú, thỉnh thoảng mới có vài con trung cấp, đều bị mọi người chia nhau chém giết không mấy khó khăn. Tài liệu trên người yêu thú tùy chủng loại mà có giá trị khác nhau, trong lĩnh vực này Lưu Linh rất có kinh nghiệm. Khi thì thu thập móng vuốt, lúc lại lấy sừng, đuôi, răng nanh, thậm chí da cũng không bỏ sót.

Thoáng chốc túi trữ vật của Lưu Linh đã căng phồng không còn chỗ chứa. Bốn người bọn họ, chỉ có Lưu Linh gom góp đủ linh thạch mua được túi trữ vật dạng nhỏ, dung lượng không đến nửa trượng, mấy người kia dù muốn cũng không đủ khả năng sở hữu đồ vật xa xỉ này.

Biệt Hàn lười động tay, giao cho Âu Dương Vũ thay Lưu Linh cất giữ. Âu Dương Vũ đương nhiên có túi trữ vật, vừa nhìn đã biết phẩm chất hoàn toàn vượt trội so với thứ của Lưu Linh.

Vào thêm chừng bốn năm dặm, đang đi Biệt Hàn bỗng có cảm giác nguy hiểm. Chưa bao giờ nghi ngờ linh cảm bản thân, nó lập tức ngã người, thân trên cong về phía sau.

Soạt!

Bóng đen như tia chớp xẹt ngang trên đầu Biệt Hàn, suýt chút nữa đánh trúng nó.

Vù vù...!!

Thân dưới tròn lăn đen sì, to như thân cây ào ào đánh tới, quét ngang bọn họ.

Mấy người Lưu Linh không ai bảo ai nhanh chóng nhảy tránh, tuy vậy vẫn bị kinh phong thổi bay ra xa mấy trượng, y phục giũ phần phật như rơi vào tâm bão.

Lưu Linh còn chưa kịp hoàn hồn sau phen chết hụt, lắp bắp: "Là thượng cấp nhị giai yêu thú, Hắc Lân Lô Xà..."

Yêu thú vừa xuất hiện quả thực tên xứng ngoại hình. Thân nó dài bảy tám trượng to như thùng nước, bao phủ lớp vảy tựa vảy rồng màu đen bóng, thoát nhìn đã biết thập phần cứng rắn. Cặp mắt Hắc Lân Lô Xà đỏ rực, miệng há to hết chậu máu, chiếc lưỡi chẻ đôi bên trong thập thò rít lên từng tiếng bèn nhọn.

Hắc Lân Lô Xà cất cao đầu, chiếc lưỡi liên tục thò ra thụt vào, hai mắt ti hí lạnh lẽo đánh giá bọn Biệt Hàn.

Cẩn trọng lùi ra sau vài trượng, Biệt Hàn hỏi: "Thực lực yêu thú này thế nào?"

"Rất mạnh! Hắc Lân Lô Xà là tồn tại cực mạnh trong lớp nhị giai."

Lưu Linh lo lắng đáp. Gã thầm mắng chửi không thôi, trách bản thân số quá đen, gặp toàn yêu thú biến thái, phen này chỉ e khó sống trở về.

Thấy Hắc Lân Lô Xà hơi nhích động, Ngọc Kha mặt cắt không còn hột máu gấp rút nói: "Nó sắp tấn công, sao chúng ta còn chưa chạy?"

"Yêu thú này tốc độ rất nhanh, bị nó nhắm vào chúng ta đừng mong chạy thoát. Nếu muốn, chỉ còn cách chia ra, còn hy vọng thoát được vài người. Nhưng hiện thời chúng ta đang ở sâu gần hai mươi dặm trong Vạn Yêu sâm lâm, đi riêng lẻ chắc chắn bị yêu thú ăn không còn một mẩu xương nhỏ."

Đinh Hương lần đầu lên tiếng, có vẻ nàng khá am hiểu về yêu thú.

Âu Dương Vũ nghe vậy liền hỏi: "Nó có nhược điểm chứ?"

Đinh Hương hơi trầm ngâm: "Không rõ. Lớp lân giáp của Hắc Lân Lô Xà rất cứng, linh khí bình thường khó lòng tổn thương. Nhưng bất kỳ loài rắn nào cũng sợ bị đâm trúng phần bảy tắc dưới cổ, hi vọng Hắc Lân Lô Xà cũng vậy."

Lúc này Hắc Lâm Lôi Xà chợt động, thân hình to lớn nhanh như thiểm điện quất tới Đinh Hương.

"Cẩn thận!"

Không hẹn mà đồng, Biệt Hàn và Âu Dương Vũ gần như cùng lúc phóng linh khí tới, đón đỡ công kích hung hãn của Hắc Lâm Lôi Xà.

Ầm! Ầm!

Đuôi yêu thú va chạm với linh khí hai người Biệt Hàn chỉ hơi rướm máu, tuy vậy may mắn bị đánh lệch sang một bên, suýt qua Đinh Hương vẫn đứng im trong kinh hãi tốt độ.

"Các ngươi lui ra xung quanh, đề phòng có yêu thú khác đến. Hắc Lâm Lôi Xà giao cho ta cùng Âu Dương huynh."

Biệt Hàn hét lớn, tế khởi Hắc Phong chắn trước cơ thể, phòng bị yêu thú tấn công.

Thượng cấp nhị giai yêu thú quả nhiên danh phù kỳ thực, phòng ngự cực kỳ cường hãn. Vừa nãy bị hai thượng phẩm linh khí đánh lên mà Lôi Xà chẳng hề hấn gì, chỉ chảy vài giọt máu, đã tính càng bị kích động.

Thật ra, lớp lân giáp của Lôi Xà chưa đủ sức chống lại công kích thượng phẩm linh khí, chỉ do tu vi hai người Biệt Hàn không đủ nên khó tạo thành thương tổn đáng kể cho nó. Nếu thượng phẩm linh khí do tu giả Tụ Linh hậu kỳ xuất động, Hắc Lâm Lôi Xà cũng phải tạm tránh lui, không dám trực diện đối cứng như vậy.

Vút!

Sau khi đánh giả Biệt Hàn và Âu Dương Vũ một phen, Lôi Xà nhích động thân mình, cái miệng há to tấp tới Biệt Hàn, quyết chọn nó khai đao.

Tốc độ Lôi Xà quá nhanh, Biệt Hàn hoàn toàn chẳng kịp có ý niệm nào trong đầu, chớp mắt cái miệng phả ra từng luồng hơi tanh tưởi đã đến trước mặt, bốn cái răng nanh như lợi kiếm bập mạnh, ý đồ một ngụm nuốt tươi Biệt Hàn.

Lâm nguy bất loạn, Biệt Hàn hất mạnh tay, đẩy bắn Hắc Phong lao vào miệng yêu thú.

Cốp!

Âm thanh khô giòn. Bốn chiếc răng nanh của Hắc Lâm Lôi Xà tấp mạnh lên Hắc Phong tóe lửa dội ra, nó tức giận rít lên từng hồi, một dòng máu từ miệng chảy ra.

Trong lúc giận dữ điên cuồng, cái đuôi to như thùng nước của yêu thú đánh mạnh Hắc Phong, hất nó bay vút về phía Biệt Hàn.

Ầm!

Không nghĩ Lôi Xà còn có hành động này, hai tay Biệt Hàn hươ loạn, linh lực như thác lũ trút vào Hắc Phong, khó khăn lắm mới chặn được đà lao tới, suýt chút nữa bị gậy ông đập lưng ông.

Chát! Chát!

Nhân lúc Lôi Xà không chú ý, linh khí móc câu của Âu Dương Vũ lạng lẽ bay tới, đánh mạnh xuống lưng nó nhưng không thu được hiệu quả nào ngoài hai vết xước lưu lại chẳng được sâu lắm.

Liên tục ăn phải quả đắng, Hắc Lâm Lôi Xà lồng lộn rít gào, cuồng nộ phóng đến Biệt Hàn, miệng lớn há ra như muốn tấp.

Biệt Hàn định ném Hắc Phong vào miệng Lôi Xà như lúc trước, chợt thấy kỳ lạ, yêu thú này không phải ngu như vậy chứ, đã bị thiệt thòi một lần còn chưa sợ?

Nghĩ vậy nhưng Biệt Hàn vẫn khu động Hắc Phong cuốn tới.

Lôi Xà quả nhiên sống lâu thành tinh, thấy Hắc Phong bay ra liền ngậm miệng lại tránh sang một bên, cái đuôi to dùng quất mạnh Biệt Hàn.

Biệt Hàn cười lạnh, nó đã đoán trước thế nào Lôi Xà cũng làm thế, giả vờ bị trúng kế. Ngay khi yêu thú ra đòn, Biệt Hàn bắn người sang bên kịp thời tránh cái đuôi hung tợn của nó, đồng thời dồn linh lực vào Hắc Phong lúc này đang ở sau lưng Lôi Xà, dần biến lớn cả chục trọng, về một đường cong tuyệt mỹ quay lại, khí thế như thái sơn áp đỉnh âm thầm giáng xuống đầu yêu thú.

Phát hiện nguy hiểm, Hắc Phong đã sát đầu chẳng kịp tránh, từ miệng Hắc Lâm Lôi Xà chợt phóng ra tia lôi điện xanh lập lòe, đánh mạnh lên Hắc Phong.

Bùng!

Thế đè xuống của Hắc Phong lập tức bị lôi điện chặn lại, chẳng những vậy còn bật sang một bên mấy trọng, nặng nề rơi xuống đất.

Ầm!

Hắc Phong lún xuống đất cả tác, đè nát cây cối đá tảng cả chục trượng quanh đó.

Biệt Hàn chếp miệng tiếc nuối, khó khăn lắm mới có cơ hội hạ sát thủ lại để Lôi Xà đỡ được. Chiêu bài đã bị lộ, hiện tại Biệt Hàn xài lại đòn này chỉ e Lôi Xà sẽ đề phòng cẩn mật, khó lòng tạo được bất ngờ gì nữa.

Suýt bị đè nát, Hắc Lâm Lôi Xà nộ khí xung thiên, điên cuồng áp sát Biệt Hàn, miệng to há ra.

"Âu Dương huynh, đến lúc này còn không mau ra tay?"

Biệt Hàn khẩn trương bay tránh đòn tấn công của Lôi Xà, miệng thét to.

Mặc kệ Biệt Hàn nói gì, hành động của nó hoàn toàn nằm trong dự liệu Lôi Xà. Ngay lúc Biệt Hàn còn lơ lửng trên không trung, cái đuôi nó đã thần tốc quất tới.

Vụt!

Chân Biệt Hàn đạp phi kiếm, toàn lực bay lượn tránh né, mấy lần hăm vào tử địa đều may mắn thoát trong gang tấc, hữu kinh vô hiểm.

Không để Biệt Hàn kịp thở ra hơi, miệng Lôi Xà bắn tới tia lôi điện sáng xanh hết khi này.

Hồn bất phụ thể, Biệt Hàn toàn lực khu động Hắc Phong chắn trước người bảo vệ.

Bùng!

Lôi điện lần nữa va mạnh lên Hắc Phong, một phần xệt ra bay ngang đầu Biệt Hàn khiến lông tóc nó dựng đứng, một phen kinh hãi nổi gai ốc.

Ngay sau đó, đuôi Lôi Xà lừng lững cuốn tới.

Rầm!

"Hự!"

Chẳng cách nào né kịp, lãnh trọn công kích cường hãn từ đuôi Lôi Xà, Biệt Hàn và Hắc Phong như trái mít rụng đập xuống đất, kêu lên một tiếng đau đớn, miệng thổ máu.

Xoẹt!

Quyết lấy mạng Biệt Hàn, Hắc Lâm Lôi Xà tiếp tục há miệng phun ra một tia lôi điện, công kích liên miên bất tuyệt.

Vừa ăn một đòn đau đến hơi nhích động tay chân cũng khó khăn, Biệt Hàn nghiêng răng cố điều khiển Hắc Phong chắn trước người.

Bùng!

Lôi điện xệt loạn, một số cây khô gần đó bị bắn trúng bốc cháy rừng rực, sáng cả một vùng, khói đen bốc cao.

"Khốn kiếp!"

Nhìn Lôi Xà dừng mãnh phóng tới, Biệt Hàn mắng, toàn bộ linh lực nội thể điên cuồng vận chuyển theo lộ tuyến kỳ quái. Hiện giờ Biệt Hàn không thể nào di chuyển, chỉ còn cách trực diện đối đầu, hoặc nó chết hoặc yêu thú vong.

Đúng lúc song phương sắp liều mạng, thân hình to lớn kình cang của Hắc Lâm Lôi Xà bỗng bị một chiếc lưới lấp lánh ánh bạc chụp lấy, giữ chặt trên không trung chẳng cách nào dịch chuyển.

"Biệt huynh còn đủ sức không? Mau dùng ngọn núi kia đè chết yêu thú!"

Âu Dương Vũ khẩn trương hét to.

"Mau đưa nó xuống mặt đất, ta cần mượn lực."

Biệt Hàn gật đầu, bàn tay gắng gượng cất nhẹ, Hắc Phong lần nữa phình to, trọng lượng vùn vụt tăng lên theo cấp số nhân.

Âu Dương Vũ mau chóng điều động lưới bạc mang theo Hắc Lâm Lôi Xà ném mạnh xuống đất.

Bỗng dưng bị nhốt vào trong, Lôi Xà điên tiết rú rít, cơ thể khổng lồ đánh ầm ầm vào lưới, muốn xé rách chui ra.

Ầm! Ầm!

"Biệt huynh mau lên, đệ không giữ được bao lâu nữa!"

Sắc diện Âu Dương Vũ ngày càng nhợt nhạt, mở miệng hỏi thúc. Khu động lưới bạc khiến gã tiêu tốn rất nhiều linh lực, lại bị Lôi Xà liên tục khuấy động, quả thực ăn không tiêu.

"Cố giữ thêm một lúc."

Biệt Hàn nói, linh lực vẫn như thủy triều trút vào Hắc Phong, nó muốn một kích đắc thủ, tránh đem dài lăm mòng.

Àm! Âm!

Trong khi đó, Lôi Xà dường như biết nguy hiểm sắp giáng xuống đầu, càng thêm điên cuồng công kích lưới bạc, đánh liên tục không ngừng nghỉ. Miệng nó rít lên những thanh âm vô nghĩa cao vút cực kỳ chói tai.

"Chết đi!"

Biệt Hàn gầm lớn, Hắc Phong lúc này thể tích bành trướng đến mười lăm trượng, như bóng đen lừng lững phủ xuống đầu Hắc Lân Lôi Xà đang hung hăng giãy dụa bên dưới.

R...À...M!

Sau âm thanh kinh khiếp, không gian trở nên yên tĩnh không còn bất kỳ tiếng động nào. Lôi Xà bên dưới Hắc Phong chẳng rõ còn sống hay đã chết, chỉ thấy im bật.

Chẳng màng kiểm tra tình hình, Biệt Hàn nhanh chóng ném vào miệng một viên Bỏ Linh Đan. Cơ bắp toàn thân tức thời được xoa dịu, cảm giác đau nhức biến mất, linh lực lại cuộn cuộn tuôn chảy.

Sau khi hồi phục, Biệt Hàn đứng lên, thu hồi Hắc Phong. Vùng đất bên dưới lún xuống mấy gang tay, Hắc Lân Lôi Xà mới khi nãy còn hung hãn vậy vùng, hiện tại đẹp lếp như bánh trắng, huyết nhục vương vãi khắp nơi cực kỳ tanh hôi.

Bọn Lưu Linh này giờ đứng xa quan chiến, lúc này thấy đã kết thúc mới dám mò lại, nhìn tình trạng thê thảm của Lôi Xà mà kinh hãi.

"Vừa rồi thật nguy hiểm quá!"

Lưu Linh hít sâu một hơi nói. Bọn gã đã rất lo lắng, chỉ sợ Biệt Hàn chẳng may mất mạng, lấy ai giải trừ cấm chế. Khi đó cả đám chỉ còn nước ôm nhau chờ chết, bị thảm không thể nói hết.

"Người xem còn gì giá trị không?"

Biệt Hàn nhắc, trong lòng vô cùng tiếc nuối. Khó khăn lắm mới gặp một con yêu thú thượng cấp, lại là tồn tại cực kỳ cường hãn, vậy mà không thể lấy được máu nó, quá đáng tiếc.

Lưu Linh nhảy xuống xem xét, lúc sau mừng rỡ thông báo: "Bốn chiếc nanh vẫn còn nguyên, giá trị rất cao. Lân giáp yêu thú bị vỡ vài chỗ nhưng bán chắc cũng được giá. Thu hoạch lần này còn cao hơn tất cả những thứ thu thập từ đầu đến giờ."

"Tốt!" Biệt Hàn buông một tiếng, quay nhìn Âu Dương Vũ đang có biểu hiện khá mệt mỏi: "Ngay từ đầu sao huynh không sử dụng cái lưới đó? Tại sao chờ đến lúc ta suýt mất mạng mới chịu xuất thủ?"

"Biệt huynh đừng hiểu lầm! Đệ chưa có nhiều kinh nghiệm chiến đấu, lần đầu gặp phải yêu thú mạnh mẽ như thế, nhất thời thất thần dẫn đến chậm trễ. Hơn nữa mỗi lần khu động Ngân Vồng phải tiêu hao không ít linh lực..."

Âu Dương Vũ cười gượng phân bua.

"Ta không cần biết huynh nói thật hay giả, đừng để xảy ra một lần nữa!"

Biệt Hàn lãnh đạm.

Âu Dương Vũ vội gật đầu: "Chắc chắn chuyện này sẽ không lặp lại, Biệt huynh hãy tin tiểu đệ!"

"Được rồi. Huynh cần nghỉ ngơi chứ?"

Biệt Hàn hỏi.

"Không cần. Đệ chỉ hơi mệt một chút, hoàn toàn không đáng ngại."

Âu Dương Vũ mỉm cười.

Biệt Hàn định gọi mọi người tiếp tục đi, Đinh Hương bỗng bước lại, thần sắc bất an nói: "Có chuyện này, ta không biết nên nói hay không."

"Sao?" Biệt Hàn nhíu mày.

Đinh Hương lo lắng nhìn quanh, thấp giọng thì thầm: "Ta từng xem một quyển sách cổ ghi lại nhiều thông tin về yêu thú. Trong đó có nói Hắc Lâm Lôi Xà thường sống thành cặp, rất ít khi đi riêng lẻ."

Biệt Hàn nghe vậy giật mình: "Ngươi chắc chứ? Nếu vậy liệu con kia đang ở đâu?"

"Ta không biết. Có khi sách cổ đó ghi sai, hoặc cũng có thể con còn lại đang đi săn mồi, sẽ sớm trở về."

"Mọi người lập tức rời khỏi chỗ này, nhanh lên!"

Biệt Hàn lập tức ra lệnh, dẫn đầu đoàn người gấp rút chạy đi.

Chạy chưa được bao xa, Biệt Hàn dừng lại. Một người Lưu Linh, Âu Dương Vũ cũng ngờ ngác dừng theo, chẳng hiểu chuyện gì.

Trước mặt bọn họ, một con Hắc Lâm Lôi Xà đứng chắn ngang. Nó còn to hơn con vừa bị tiêu diệt đến mấy trượng. Cặp mắt yêu thú đỏ ngầu một màu máu, oán hận soi lên Biệt Hàn, cơ thể to lớn nhịp nhàng lắc lư theo tiết tấu nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Truy Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Tranh Đoạt

Nhìn yêu thú khổng lồ trước mặt, mấy người Lưu Linh rụng rời tay chân, nhanh chóng lùi lại.

"Yêu thú thượng cấp nhị giai đỉnh phong, phen này chúng ta xong đời rồi."

Lưu Linh liêm môi khô khốc, kinh hoàng thốt.

Uy năng từ Hắc Lâm Lôi Xà tỏa ra khiến Biệt Hàn thoáng rung động. Yêu thú này có tu vi hơn con vừa giết không ít, cơ thể rùng rùng chuyển động, tùy thời có thể tấn công bất ngờ.

Biệt Hàn quay sang Âu Dương Vũ, bắt gặp gã cũng đang nhìn nó. Hai người âm thầm gật đầu, hiểu ý đối phương định làm gì.

"Đánh!"

Biệt Hàn hét lớn ra hiệu.

Ngân Vồng trong tay Âu Dương Vũ hóa thành tàn ảnh chụp lên Hắc Lâm Lôi Xà, độn tốc như chớp giật.

Soạt!

Tốc độ Ngân Vồng quá nhanh, Lôi Xà không kịp né tránh liền bị bắt giữ. Nó rít lên thanh âm bén nhọn, vùng vẫy điên cuồng hòng xé rách lưới chui ra.

Ầm! Ầm!

Đất đá cây cối xung quanh Lôi Xà gãy đổ hoang tàn, cực kỳ thảm liệt.

Hắc Phong phóng vút lên cao, thể tích chớp mắt bành trướng, như thần minh lạnh lùng phủ xuống.

Toẹt..!

R...Ầ...M...!!

Hắc Phong giáng xuống đất tạo tiếng động chấn chúa như sấm rền.

Còn chưa buông lỏng tâm tình trầm trọng, khoe mắt Biệt Hàn bỗng bắt gặp bóng đen mờ mờ quết tới, lập tức chân đạp phi kiếm phóng lên cao.

Vụt!

Ầm!

Đuôi Lôi Xà đập mạnh vào nơi Biệt Hàn vừa đứng tạo thành cái hồ to mấy trượng. Thiếu chút nữa hồ này đã thành mồ chôn Biệt Hàn, may mà nó cẩn trọng đề phòng.

Âu Dương Vũ thu hồi Ngân Vồng, miệng nở nụ cười méo xệch. Ngân Vồng nào còn uy phong như lúc đầu, bị Hắc Lân Lôi Xà xé rách một lỗ to trốn thoát.

"Biệt huynh đừng bay cao quá, rất nguy hiểm!"

Đinh Hương lo lắng kêu lên.

Tình hình hiện tại chưa có cách nào tiêu diệt Hắc Lân Lôi Xà, Biệt Hàn định phi hành lên cao tạm thời tránh mũi nhọn, nghe nàng nói vậy liền hạ thấp xuống.

"Tại sao?" Biệt Hàn kinh nghi.

Đinh Hương giải thích: "Trong này yêu thú rất nhiều, huynh bay cao rất dễ trở thành mục tiêu cho chúng công kích. Hơn nữa, làm vậy sẽ khiến một số yêu thú hung mãnh nghĩ huynh khiêu khích bọn chúng, chẳng may kéo đến.."

Biệt Hàn giật mình, ngẫm nghĩ thấy lời nàng cũng hữu lý. Nếu chỉ cần bay lên dễ dàng thoát được Hắc Lân Lôi Xà, bọn người Lưu Linh đã không lo lắng đến vậy.

Vụt!

Hắc Lân Lôi Xà lại đánh tới, mục tiêu vẫn chỉ mình Biệt Hàn, dường như nó có linh tính biết được Biệt Hàn là hung thủ giết đồng tộc.

Đã nghe Đinh Hương nhắc nhở, Biệt Hàn nào dám bay lên cao, chỉ lượn lơ ở độ cao vài trượng tránh đông né tây, cực kỳ chật vật mới bỏ qua công kích yêu thú.

Viu!

Miệng Lôi Xà há to bắn ra một đạo lôi điện kinh khiếp.

Biệt Hàn vội hoành Hắc Phong trước người chống đỡ.

Bùng!

Lôi điện xẹt tứ tung. Đã quen với công kích của loài yêu thú này, ngay khi vừa đỡ lôi điện, Biệt Hàn cấp tập phóng lên, đúng lúc đuôi Lôi Xà quét ngang sát rạt.

Lôi Xà sống lâu năm không đến mức ngu muội, Biệt Hàn còn đang lơ lửng trên không nó đã cuồng dã tấp tới, hơi thở hôi thối phả ra.

Không thể tránh được nữa, phi kiếm dưới chân Biệt Hàn phóng ra, đánh mạnh lên miệng yêu thú.

Choeng..!!

Tia lửa xẹt ra, thế tới của Lôi Xà tạm thời bị đẩy lui nhưng chẳng hề hấn chút nào, trong khi phi kiếm bị đánh bay xa tít tắp.

Không còn ngự phi kiếm, thân hình Biệt Hàn liền rơi xuống. Lôi Xà rít to, cái đuôi to tướng quét mạnh.

Vụt!

Đang ở trên không, chẳng có cơ hội chuyển mình, Biệt Hàn chỉ đành trông cậy vào Hắc Phong phòng thủ.

Rầm!

"Hự..!"

Biệt Hàn cùng Hắc Phong như con diều đứt dây bắn xa, va loạn vào cây cối, làm gãy đổ cả chục thân cây to lớn mấy người ôm, đà bay mới hãm lại.

Nói thì lâu, thực ra mọi diễn biến chỉ trong vài cái chớp mắt. Bọn Lưu Linh đứng quan chiến chỉ vừa thấy Lôi Xà thoát khỏi hợp kích của Biệt Hàn và Âu Dương Vũ. Sau đó yêu thú điên cuồng công kích Biệt Hàn, thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, liên tu bất tận, đánh Biệt Hàn không còn manh giáp, miệng mồm học máu vô cùng thê thảm.

Sau khi đánh bay Biệt Hàn, Hắc Lân Lôi Xà chuyển tia nhìn rợn người sang Âu Dương Vũ, nhẹ nhàng múa vuốt.

"Dám xé rách Ngân Vồng của ta, không cho ngươi ném mùi lợi hại lại tưởng ta sợ!"

Âu Dương Vũ nghiêng răng ken két, trên tay hiện ra linh khí hình dạng tựa pháp luân, khí tức vô cùng cổ xưa, bên ngoài mọc đầy những răng cưa lập lờ

sắc đỏ lưu chuyển.

Xoẹt...!!

Pháp luân xoay tròn bắn tới Hắc Lâm Lôi Xà.

Ý tưởng thân mình phòng ngự cường hãn, đuôi Hắc Lâm Lôi Xà đánh mạnh vào pháp luân thoát nhìn vô cùng nhỏ bé.

Xoèn xoẹt...!!

Ngay khi vừa va chạm, pháp luân càng thêm xoay tít cửa mạnh lên đuôi Lôi Xà. Đuôi Lôi Xà liền bị cắt sâu tận xương, máu tươi phun ra thành vòi.

Hắc Lâm Lôi Xà rít lên một tiếng thê thảm, cái đuôi lập tức thu lại, một đạo lôi điện từ miệng bắn về phía Âu Dương Vũ.

Như đã động nộ, Âu Dương Vũ nhếch mép khinh khinh, trước ngực chợt xuất hiện ngân thuẫn sáng chói.

Bùng!

Âu Dương Vũ bình chân như vại, tiếp tục điều động pháp luân cắt tới.

Đã ném mùi lợi hại, Lôi Xà nào dám trực diện dùng thân mình đối đầu pháp luân, miệng nó phát ra mấy đạo lôi điện đánh tới, ý đồ hất văng pháp luân.

Viu! Viu!

Dưới sự điều khiển linh hoạt của Âu Dương Vũ, pháp luân như có mắt, lượn tới lui tránh né lôi điện, sau đó dùng mãnh công kích yêu thú, quỹ đạo cực kỳ khó nắm bắt.

Xoẹt...!

Thân hình to lớn Lôi Xà phóng nhanh, tìm cách tránh công kích của pháp luân nhưng vô ích, thứ này tựa hồn ma bóng quế, truy đuổi không dứt, tốc độ lại cực kỳ mau lẹ, nhắm vào phần bầy tặc dưới cổ Hắc Lâm Lôi Xà mà cắt vào.

Hai mắt Lôi Xà muốn lồi ra vì kinh hoàng. Ngay khoảnh khắc nguy cấp, đầu nó cuống cuống thụt xuống. Pháp luân xẹt ngang qua cắt vào không khí, Lôi Xà may mắn giữ được cái đầu trên cổ.

Đúng lúc này, một ngọn núi đen sì từ trên cao ầm ầm hạ xuống đầu Lôi Xà.

Hắc Lâm Lôi Xà cuộn tròn cơ thể, phóng nhanh sang một bên.

"R...Ầ...M!"

Kịp thời tránh thoát nhưng đuôi Lôi Xà không được may mắn như vậy, bị Hắc Phong đè xuống, đứt nát một đoạn. Chỗ bị gãy lộ xương trắng hếu, máu chảy như suối khiến yêu thú kêu gào đau đớn.

Xoẹt...!!

Pháp luân như hung thần ác sát cuộn tới.

Hắc Lâm Lôi Xà đang đau đến tê tâm phế liệt, sinh ý thoái lui, còn chưa kịp hành động đã bị pháp luân cửa mạnh ngay đúng đoạn bầy tặc.

Ục... ục..

Máu tuôn xối xả, Lôi Xà kêu gào kinh hoàng nhưng chỉ phát ra những âm thanh ừng ục vô nghĩa. Thân hình nó dựng cao ý muốn trả thù nhưng chỉ có thể đứng yên tại chỗ, lắc lư lắc đảo qua lại, sau đó nặng nề gieo xuống đất.

Ầm!

Thượng cấp nhị giai đình phong yêu thú cứ thế chết đi, đôi mắt đỏ ngầu lồi ra, vẫn ngập tràn sát ý cùng sự kinh hãi.

Biệt Hàn mau chóng lấy hồ lô ra, thu máu huyết Lôi Xà. Yêu thú này tu vi mạnh mẽ, máu nó đối với Biệt Hàn dùng hai từ "quý giá" còn chưa đủ để hình dung.

Trận chiến đã kết thúc nhưng đám Lưu Linh vẫn còn sợ đến thất thần. Tới khi Biệt Hàn kêu thu thập tài liệu yêu thú, Lưu Linh mới lảm bảm vừa đủ bốn người nghe: "Ngỡ Biệt Hàn đã biến thái lắm rồi, ở đâu chui ra thêm một tên còn biến thái hơn hẳn."

Đồng cảm với tâm trạng Lưu Linh, bọn Ngọc Kha, Đình Hương cũng cảm giác một màn sương giăng ngang tâm trí. Trong tổp trăm cao thủ đề trên Chiến Bảng hoàn toàn không có tên Âu Dương Vũ, gã bỗng ngang trời xuất thế đánh chết yêu thú tu vi cực khủng khiến bọn họ thấy như nằm mơ, không phải hiện thực.

Nhưng than thì than, bọn họ chỉ càng thêm vui mừng. Trong nhóm có cao thủ như thế, cuộc sống sau này sẽ dễ thở hơn rất nhiều, nhìn vào thu hoạch hôm nay đủ biết. Tâm tình buồn chán vì thực lực không bằng người nhanh chóng biến mất, trở nên phấn khởi khôn xiết.

Thu hết tài liệu giao cho Âu Dương Vũ cất giữ, Lưu Linh hớn hờ nói: "Lân giáp hoàn hảo không tổn hại gì, giá trị rất cao. Bọn ta bái phục Âu Dương huynh!"

Đứng trước cường giả, tuổi tác đều trở thành thứ yếu. Mấy người Lưu Linh lập tức thay đổi xưng hô, tôn Âu Dương Vũ làm huynh trưởng như Biệt Hàn, không dám có chút phi lễ.

Âu Dương Vũ cười cười không nói, lặng lẽ ngồi xuống đá tọa hồi phục linh lực.

"Các ngươi ở đây chờ ta, đừng đi loạn."

Biệt Hàn nói, sau đó bỏ đi vào góc khuất. Vừa rồi dính một đòn của Lôi Xà khiến Biệt Hàn bị thương không nhẹ, phải nhanh chóng khôi phục. Ở trước mặt bọn họ lộ ra công hiệu chữa thương kinh người của công pháp Cuồng Ma Trọng Thể không phải cách hay.

Khi trước lỡ phục dụng một viên Bồ Linh Đan chỉ vì sợ mất thời gian khiến Biệt Hàn tiếc rẻ không thôi. Thứ này dùng một viên mất đi một viên, chưa rõ giá cả thế nào nhưng chắc chắn rất đắt, Biệt Hàn không dám tiếp tục hoang phí, càng tiết kiệm càng tốt.

Trong lúc Biệt Hàn cùng Âu Dương Vũ hành công, mấy người Lưu Linh đảo dáo tìm quanh, hi vọng xuất hiện thêm vài con Hắc Lân Lôi Xà nữa. Yêu thú này toàn thân dát đầy linh thạch làm cho bọn họ thêm khát không thôi, chỉ hận không tới nhiều thêm một chút.

Độ hơn nửa giờ sau, Biệt Hàn quay lại, đúng lúc Âu Dương Vũ vừa mở mắt ra.

"Ồn rồi chứ?" Biệt Hàn hỏi.

Âu Dương Vũ cười tươi: "Chưa hoàn toàn khôi phục nhưng cũng được bảy tám phần, thừa sức tiếp tục."

Nhớ lại pháp luân uy lực kinh khủng của gã, Biệt Hàn âm thầm suy đoán đây là cực phẩm linh khí. Riêng ngân thuẫn kia, không rõ thuộc về thượng phẩm hay lại là cực phẩm linh khí.

Nếu là hai món cực phẩm linh khí, Biệt Hàn hít sâu một hơi, thân phận Âu Dương Vũ thật không đơn giản. Ngay cả Nguyệt nhi, đệ tử yêu mến của môn chủ cũng chỉ có một kiện cực phẩm linh khí thôi. Bình khí ở bất kỳ đẳng cấp nào, đi liền hai chữ "cực phẩm" luôn đòi hỏi khả năng chế luyện cực kỳ cao siêu của Chế Khí Sư, đồng thời phải có cơ duyên mới tạo ra được.

Một Chế Khí Sư ở đẳng cấp chế tạo được linh bảo, tiện tay có thể tạo ra thượng phẩm linh khí, chỉ cần có đủ tài liệu cần thiết, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu. Nhưng cực phẩm linh khí đòi hỏi một lượng tài liệu khổng lồ, ngay cả khi thu thập đủ rồi, Chế Khí Sư còn cần cơ may hãn hữu mới chế luyện được.

Mỗi một kiện cực phẩm linh khí đều có giá trên trời, thậm chí cao hơn linh bảo cấp thấp không ít. Thoạt nghe có vẻ nghịch lý, kỳ thực rất đơn giản. Để điều động được linh bảo, đòi hỏi tu giả có tu vi Bá Thể kỳ. Trong khi cực phẩm linh khí uy lực không hề thua kém hạ phẩm linh bảo bao nhiêu, lại chỉ cần tu giả bước vào Tụ Linh kỳ đã có thể sử dụng.

Tất cả thiên tài trước khi trở thành cường giả đều có tu vi yếu kém, tùy thời có thể gặp nguy hiểm. Khi đó, một kiện cực phẩm linh khí là sự lựa chọn tối ưu để bảo mệnh, giá trị cao gấp nhiều lần so với hạ phẩm linh bảo chỉ để ngắm nghía, hoàn toàn vô dụng.

Như biết Biệt Hàn đang suy đoán thân phận mình, Âu Dương Vũ cười nói: "Mấy thứ kia, trước đây trong một lần đi lạc vào chỗ nọ, đệ tình cờ nhặt được."

"Ồ!"

Biệt Hàn gật gù, ra lệnh cho đám Lưu Linh: "Xâm nhập sâu chừng này đủ rồi, bây giờ chúng ta đi vòng quanh, kiểm thêm ít linh thạch."

Biệt Hàn chưa đi đến mức tiến sâu thêm. Vừa vào đến đây đã đụng độ hai yêu thú thượng cấp nhị giai đình phong, nó không chút nghi ngờ nếu liều lĩnh đi tới một đoạn nữa, có khi tam giai yêu thú cũng xuất đầu. Yêu thú đẳng cấp này tạm thời bọn họ chưa đủ tư cách nói chuyện.

Tối lui một đoạn thời gian, yêu thú chết dưới tay bọn hắn không ít. Lưu Linh cười đến nỗi không ngậm miệng lại được. Khó trách, cả núi linh thạch lấp lánh trước mặt chạy loạn, gã kiếm chế được mới lạ.

Thình thoảng xuất hiện vài con thượng cấp nhị giai yêu thú đều bị Biệt Hàn và Âu Dương Vũ hợp sức giết chết. Đã có kinh nghiệm, hai người kết hợp khá nhịp nhàng, hiểu ý nhau, không để yêu thú nào chạy thoát.

Đến xế chiều, nhóm Biệt Hàn định quay về, đang di chuyển chột mũi hương ngào ngạt xộc vào khứu giác, bọn họ nhanh chóng lần theo. Đi được vài dặm, nghe âm thanh lao xao như tiếng người phía trước, Biệt Hàn đặt ngón tay lên miệng ra hiệu mọi người im lặng.

Trước mặt có một khoảnh lư bằng rộng rãi, ba nhóm người đứng thành ba góc gùm gùm nhau, bao vây một gốc thảo dược vào giữa. Cây chỉ cao độ gang tay, trên cành nhỏ treo hai quả chín vàng, sáng lóng lánh như ngọc, mùi hương mấy người Biệt Hàn ngửi được tỏa ra từ đây.

"Như là Hoàng Kim Quả, lại có những hai trái vừa chín tới. Chúng ta gặp may rồi!"

Lưu Linh thấp giọng thì thầm, hai mắt sáng rực nhìn quả vàng phía trước, nuốt nước bọt liên tục.

"Rất có giá trị?" Biệt Hàn hỏi.

Lưu Linh liền gật đầu, vẻ mặt như chỉ muốn xông ra cướp hết vào túi: "Hoàng Kim Quả cực kỳ quý hiếm, thuộc về tam phẩm linh dược. Nghe nói kết hợp thêm một số tài liệu có thể luyện được Hồi Hồn Đan, công dụng cải tử hoàn sinh, người sắp chết chỉ cần còn một hơi thở lập tức sống lại. Một quả có giá khoảng nghìn linh thạch, ở đây lại có tận hai quả."

Mọi người nghe vậy đều động tâm. Ngay cả thượng cấp nhị giai đỉnh phong yêu thú như Hắc Lân Lôi Xà có lấy hết tài liệu toàn thân bán đi cũng chỉ được trăm linh thạch. Thứ quả nhỏ xíu kia lại có giá gấp mười lần, nhất thời Biệt Hàn cũng thấy khô môi đắng miệng.

Chứng kiến uy lực cực phẩm linh khí trong tay Âu Dương Vũ, Biệt Hàn vô cùng hâm mộ. Hiện tại thứ nó thiếu chính là linh khí mạnh mẽ bậc này, để mua được cần phải có linh thạch. Linh thạch, linh thạch, thật nhiều linh thạch, đây là giải pháp duy nhất.

"Kia có phải Lý Giám không?"

Ngọc Kha chợt nói.

Lưu Linh gật đầu: "Đúng là hắn. Hai nhóm kia cũng đều có cao thủ trong топ mười dẫn đầu. Khó ăn rồi đây!"

Biệt Hàn chăm chú nhìn vào trong. Ba nhóm người có số thành viên xấp xỉ nhau, khoảng năm sáu người. Theo Lưu Linh chỉ, Lý Giám là gã cao gầy, da dẻ đen như vừa chui từ hóa lò ra, khiến cho hàm răng gã càng thêm trắng nõn, đối lập với nước da nhìn khá hoạt kê.

"Lý Giám? Tên đó có liên quan gì với huynh đệ Lý Hách, Lý Hoàng không?"

Biệt Hàn ngờ ngợ hỏi.

"Bọn họ là thân huynh đệ. Lý Giám lớn nhất, còn Lý Hách, Lý Hoàng là một cặp song sinh."

Lưu Linh đáp.

"Tu vi gã thế nào?" Âu Dương Vũ chen vào.

"Cao hơn Lý Hách, xếp thứ bảy trên Chiến Bảng. Trong ba huynh đệ, Lý Hoàng em út nhưng tu vi cao nhất, đứng thứ sáu. Hai người đứng đầu hai nhóm kia thực lực cũng rất mạnh, đều xếp trên Lý Hách. Tên lùn nhỏ tho gọi Viêm Lăng, hạng chín. Gã mặt ngựa đứng thứ tám, tên Mã Tài. Những người khác đều có tên trên Chiến Bảng, đa phần nằm trong топ ba mươi."

Lưu Linh ngắn gọn giải thích. Bình thường và phải những nhóm này, bọn gã chạy còn không kịp. Nhưng tình thế bây giờ đã khác, Lưu Linh hy vọng Biệt Hàn và Âu Dương Vũ sẽ ra tay.

"Nếu có thể, mong Biệt huynh và Âu Dương huynh giết chết Lý Giám giúp ta. Được vậy, Vương mỗ suốt đời không quên!"

Vương Bộc nói, hai mắt oán hận nhìn Lý Giám trong sân.

Âu Dương Vũ ngạc nhiên: "Hai người có thù sao?"

"Không phải ta, mà là Đình Hương. Lý Giám từng một lần định có ý đồ xấu với muội ấy, may nhờ có người cứu giúp mới thoát nạn!"

Vương Bộc đáp, vẻ mặt có phần đau khổ.

"Có chuyện này sao? Có gì Vương huynh không nói với ta?"

Lưu Linh giật mình, lần đầu tiên gã được nghe chuyện này.

Ngọc Kha cũng rất bất ngờ, nắm lấy tay Đình Hương bóp nhẹ, hàm ý an ủi.

Vương Bộc lắc đầu bất lực: "Nói huynh biết cũng chẳng giải quyết được gì, chỉ khiến mọi người thêm khó chịu."

"Nhưng ít ra ta sẽ không có ý định hợp sức với Lý Giám. Lần trước khi tìm cách bắt ấu thú, ta từng nhắc đến.."

Lưu Linh nhẹ giọng oán trách. Suýt chút nữa gã đã làm ra chuyện có lỗi với Đình Hương. Bốn người bọn họ tuy không đến mức tình như thủ túc nhưng giao tình không nhỏ, đã cùng nhau vượt qua rất nhiều gian hiểm chung gai.

"Mọi người đừng tranh cãi nữa. Ta không sao, việc qua đã lâu, đừng làm khó hai huynh ấy."

Đinh Hương hơi mím môi nói. Nỗi oan nhục nàng giấu kín đã lâu bỗng khơi lại, lúc này cảm thấy rất đau đớn. Chỉ tiếc thực lực kém người, nếu không nàng đã liều mạng với Lý Giám.

"Việc này... Biệt huynh định thế nào?"

Âu Dương Vũ nói với Biệt Hàn.

Biệt Hàn lãnh đạm: "Đây là việc riêng các người, ta không muốn dính vào, chúc thêm rắc rối. Tốt nhất các người nên cố gắng tăng cường thực lực, tự mình báo thù tốt hơn nhờ người khác."

Thấy thần sắc thất vọng trên mặt bọn họ, giọng Biệt Hàn chợt trở nên lạnh lẽo: "Tuy vậy, Hoàng Kim Quả chúng ta nhất định phải đoạt lấy. Nếu bọn chúng ngăn trở, ta cũng không ngại đại khai sát giới."

Bốn người Vương Bộc nghe vậy, sắc mặt liền giãn ra, khắp người mừng thầm.

Trong lúc bọn họ bàn luận, tình hình phía trước bắt đầu có chuyển biến.

"Hoàng Kim Quả chỉ có hai, chúng ta lại những ba nhóm, ta chia như vậy thiết nghĩ quá công bằng rồi."

Lý Giám nói, khuôn mặt đen sì cực kỳ âm hiểm.

"Công bằng khi mốc! Đòi nhóm người một quả, bọn ta và Viêm Lăng phân chia quả còn lại, đầu người có vấn đề sao?"

Gã mặt ngựa tên Mã Tài cười khẩy.

Viêm Lăng cười lạnh: "Tốt nhất nên bán rồi chia làm ba phần đồng đều. Đừng nghĩ ta sợ người, bất quá chúng ta liên kết chiếm hết hai quả. Họ Lý người nghĩ một mình có thể chống lại hai người chúng ta hử?"

"Vậy cũng tốt! Trước mắt hai quả Hoàng Kim để ta giữ, khi về bán xong sẽ chia phần cho các người."

Lý Giám âm trầm nói.

Mã Tài nghe vậy cười lớn: "Ha ha, nghĩ bọn ta bị ngu sao? Người nổi tiếng gian xảo thủ đoạn, mặt dày hơn tám thớt, còn mong bọn ta tin lời người?"

Thân hình nhỏ thó của Viêm Lăng cũng gập gập vì buồn cười: "Mã huynh nói không sai. Họ Lý người nên xem lại tư cách của mình trước khi nói, tránh cho người khác cười vỡ bụng mà chết."

"Dựa vào thứ này đã đủ tư cách rồi chứ?"

Trên đầu Lý Giám chợt hiện ra một trường tiên màu đen, tỏa khí thể hùng hồn, vừa nhìn đã biết không tầm thường.

"Thượng phẩm linh khí?! Sao trong tay người có thứ này?"

Mã Tài rung động. Gã và Viêm Lăng đều chỉ có trung phẩm linh khí, Lý Giám trước đây cũng vậy. Thực lực ba người chênh nhau đôi chút, nhiều lần tranh đấu cũng chỉ hơn kém một chiêu nửa thức. Bây giờ Lý Hách bất ngờ có một kiện thượng phẩm linh khí, thực lực thoáng chốc tăng vọt, vượt xa hai người bọn họ.

Thấy đã đạt hiệu quả mong muốn, Lý Giám đắc ý: "Hà hà, từ đâu ta có, các người không phải bận tâm! Sao, còn muốn đấu chứ?"

Hai người Mã Tài, Viêm Lăng nhìn nhau, linh khí đột ngột đánh tới Lý Giám.

Viêm Lăng nghiêng răng: "Chỉ dựa vào kiện thượng phẩm linh khí, không tin người có thể đánh bại bọn ta liên thủ."

"Chờ mà xem. Đến lúc ta đánh cho kêu cha khóc mẹ đừng hối hận!"

Lý Giám cả cười. Trường tiên đen óng hướng tới linh khí bọn Viêm Lăng quét mạnh, tạo thành những tiếng chan chát.

"Các huynh đệ mau lên, giết sạch bọn chúng rồi giúp bọn ta hạ gục Lý Giám."

Mã Tài, Viêm Lăng hô hào ra lệnh. Tức thời ba nhóm lao đầu vào nhau, linh khí sáng rực một vùng. Tiếng chửi mắng, chém giết vang dậy.

Nấp ở xa xa, Vương Bộc nhấp nhòm không yên: "Bọn chúng chém giết nhau rồi. Chúng ta mau xông ra, một mẻ tiêu diệt cả đám!"

"Vương huynh đừng nôn nóng! Cứ để chúng chơi đùa với nhau, bọn ta chỉ việc chờ đợi thu thập tàn cuộc."

Lưu Linh cười gian. Mặt gã bình thường đã gian xảo, hiện tại nhe răng cười lại càng thêm gian gáp bội.

"Suy nghĩ người rất hợp ý ta!"

Biệt Hàn bình thân nói. Nó cũng không có ý định sớm nhảy vào cho phiền toái. Tạm thời cứ tọa sơn quan hổ đấu làm ngư ông đắc lợi.

Lại nói trận chiến trong sân đang dần tới thời khắc quyết định. Lý Giám dựa vào thượng phẩm linh khí, một mình áp chế hai người Mã Tài Viêm Lăng không thờ nổi. Nhưng tình hình nhóm thủ hạ của Lý Giám lại không khả quan như gã, bị hai phe kia hợp sức dựa vào số đông đánh cho thất điên bát đảo. Đã có hai tên bị loại ra khỏi cuộc chiến, mình đầy thương tích, rên xiết ầm ĩ.

Lý Giám tức giận gầm giong: "Còn không mau bảo thủ hạ dừng tay, đừng trách ta chẳng nể tình đồng môn."

"Đừng nói nhảm! Ngươi đã bao giờ xem chúng ta là đồng môn mà nể với không nể? Có giỏi làm đi!"

Viêm Lăng hần học nói. Bị dè ép từ đầu đến giờ khiến gã oán hận không thôi, chỉ muốn liều mạng, làm gì có chuyện rút binh đầu hàng.

Mã Tài cũng oán hận không kém, quát to: "Đúng là bọn ta đấu không lại ngươi, nhưng muốn hạ gục bọn ta thì ngươi quả thật nằm mơ."

Trong lúc hai bên đấu khẩu, nhóm Lý Giám lại bị hạ thêm một người.

"Khốn kiếp!"

Lý Giám gầm lớn, trường tiên vũ động quét mấy lượt vào hai người Mã Tài Viêm Lăng, thái độ như muốn liều mạng.

Hai người kia lập tức khu động linh khí đón đỡ, bị bức lùi mấy trượng, mặt mày nhợt nhạt.

Nhân cơ hội rảnh tay, Lý Giám nhào vào đám người đang quần ẩu. Gã như mảnh hổ lạc giữa bầy dê, đông một chường tây một trào, trường tiên quét một vòng chung quanh.

"Hự... hự...!!!"

Chớp mắt đã có ba người phe Mã Tài, Viêm Lăng bị đánh gục, máu phun tung tóe.

"Tên gian xảo, ta liều mạng với ngươi!"

Viêm Lăng hai mắt tóe lửa, rống lớn xông tới, linh khí tấn công Lý Giám, muốn giải vây cho đám thuộc hạ.

Mã Tài tức giận không kém, cũng điên cuồng lẫn xả.

"Ha ha, không vội không vội... Muốn tiêu hao chiến với ta, các ngươi còn non lắm!"

Thân hình Lý Giám chớp động khiến bọn Viêm Lăng đánh vào không khí. Chốc lát gã lại hiện ra ở chỗ khác, lạnh lùng hạ thủ từng người bên phe đối phương.

"Dám xuống tay với thủ hạ của ta, ngươi đừng trách!"

Hai người Viêm Lăng, Mã Tài động nộ, không thèm đuổi theo Lý Giám mà quay sang nhóm người phe gã trút giận.

Bốp! Bốp!

"Hự... hự...!"

Song phương như thi nhau xem ai nhanh tay hơn. Đến khi phe Lý Giám đo đất sạch sẽ, bên Viêm Lăng cũng chẳng còn được bao nhiêu.

Ý đồ đã đạt được, Lý Giám cười âm hiểm: "Một chọi bốn? Cũng không tệ! Nào, tắt cả mau xông lên, đỡ mất thời gian của ta!"

Bên nhóm Viêm Lăng chỉ còn gã và Mã Tài cùng hai tên thủ hạ tu vi kém, mặt xám như chàm xông tới, quyết liều mạng.

Bốn người lại nhào vào nhau quần ẩu, linh khí vũ lộng tán loạn.

So thực lực, chính thể bốn người Viêm Lăng nhìn hơn Lý Giám một chút. Nhưng dù sao họ cũng là bốn cá thể riêng biệt, khó lòng công thủ nhịp nhàng như Lý Giám chỉ một người. Đánh được một lúc, hai người tu vi yếu kém cũng bị loại khỏi cuộc chiến.

Lý Giám điên cuồng công kích hai người Viêm Lăng, Mã Tài. Nhưng bọn họ không phải kém cỏi, tuy yếu hơn cũng không để Lý Giám muốn chém muốn giết tùy ý.

Một lần nữa song phương rơi vào tiêu hao chiến. Lý Giám từ đầu đã lấy ít địch nhiều, linh lực hao tổn hơn bọn Viêm Lăng. Tu vi Lý Giám hơn hai người kia đôi chút, gã chỉ dựa vào thượng phẩm linh khí mới áp chế được đến lúc này. Vốn Lý Giám muốn tốc chiến tốc thắng nhưng bị hai người Viêm Lăng dai như đĩa cầm cự. Lại thêm khu động thượng phẩm linh khí hao tổn linh lực hơn nhiều so với trung phẩm linh khí, song phương còn chưa phân thắng bại, Lý Giám đã dần có dấu hiệu kiệt sức.

Viêm Lăng thấy vậy mừng rỡ cười rộ: "Ha ha, cạn kiệt linh lực rồi sao? Muốn ta tha mạng thì ngoan ngoãn giao trường tiên qua đây."

"Trường tiên bán chia đôi, Viêm huynh thấy thế nào?"

Mã Tài tham lam đề xuất.

"Tất nhiên. Mọi thứ đều chia đôi, ta và Mã huynh còn làm ăn lâu dài."

Viêm Lăng hớn hờ. Bọn gã không khác gì Lý Giám, cũng đã rất mệt mỏi, chỉ đang cố gắng đứng vững chờ tên kia ngã xuống trước.

Đã lường trước tình trạng này, Lý Giám nhếch mép khinh bỉ, lấy trong túi trữ vật ra một viên đan dược to như trứng bò câu ném vào miệng.

"Người vừa dùng thứ gì?"

Viêm Lăng giật mình hỏi.

Thần sắc Lý Giám đang tái nhợt trong chớp mắt liền hồng hào trở lại, tràn đầy sinh lực. Gã cười dài: "Đến Bỏ Linh Đan các người cũng không nhận ra, còn muốn tranh đoạt với ta?"

Bọn Viêm Lăng hồn phi phách tán, liên tục lùi xa, tuy vậy miệng vẫn nói cứng: "Người đừng láo! Bỏ Linh Đan làm gì tới lượt người sử dụng?"

"Không tin? Vậy thì... đợi!"

Lý Giám lạnh lùng bắn tới, trường tiên cuồng nộ quét xuống bọn Viêm Lăng.

Chát! Chát!

Viêm Lăng, Mã Tài đã như đèn cạn dầu, sức lực không còn bao nhiêu, đối mặt lửa giận của Lý Giám đang tràn đầy linh lực làm sao chống nổi, bị đánh bay ra xa, té nằm trên đất như hai bao cát.

"Chờ ta lấy Hoàng Kim Quả rồi sẽ thu thập bọn người!"

Lý Giám cười đắc ý. Quay người lại định đi đến chỗ Hoàng Kim Quả, miệng đang cười của gã bỗng cứng đờ.

Hoàng Kim Quả bọn gã tân tân khổ khổ tranh đấu này giờ đang nằm trên tay thiếu niên xa lạ chưa đến mười lăm tuổi. Hắn ung dung đứng đó, đôi mắt nhìn Lý Giám đầy giễu cợt.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Một Chỉ Xuất Ra

Thấy vật sắp tới tay lại bị cướp mất, Lý Giám cả giận quát: "Người là ai dám lấy Hoàng Kim Quả của ta?"

"Từ khi nào thứ này thuộc về người?"

Biệt Hàn nhếch môi.

Lý Giám nghe vậy vô cùng tức tối, định xuất thủ nhưng bản tính gian xảo cẩn thận, đưa mắt nhìn quanh, chợt nhận ra có gì đó không đúng: "Các người có mấy người? Mau ra hết đi, đừng thậm thụt lên lút!"

"Ha ha, đã lâu không gặp, Lý huynh vẫn khỏe chứ?"

Bọn Âu Dương Vũ biết đã bị phát hiện liền đi ra. Vừa xuất đầu, Lưu Linh cười nói.

"Là các người?"

Nhận ra bọn họ, Lý Giám có vẻ bất ngờ, cười gằn. Ánh mắt gã khi quét qua người Đinh Hương mang theo nét dâm tà thèm thuồng.

"Thu mất chó của người lại, khôn kiếp!"

Vương Bộc gầm lên.

Lý Giám cười tà: "Khẩu khí thật lớn! Lần trước sao ngươi không oai vệ được vậy mà cụp đuôi như con chó thế?"

"Ngươi..." Vương Bộc giận phát điên, định lao đến ăn thua đủ với Lý Giám.

"Bình tĩnh!" Lư Linh can ngăn.

Lý Giám so vai, bộ dáng không thèm chấp, quay qua Lư Linh gần giọng: "Các ngươi muốn nhân lúc cháy nhà hôi của?"

Lư Linh tươi cười: "Lý huynh quá lời rồi. Hoàng Kim Quả là vật vô chủ, người nào có bản lĩnh sẽ được. Bọn ta đâu phải hôi của gì đó như huynh đề quyết."

Sắc mặt Lý Giám âm trầm nói: "Sáu đánh một? Các ngươi quyết đối đầu với ta? Đã lường trước hậu quả chưa?"

"Đừng đánh giá bản thân quá cao!" Biệt Hàn thân nhiên: "Chúng ta đi."

Mọi người nghe vậy liền di chuyển. Vương Bộc, Đinh Hương không cam lòng để yên cho Lý Giám cũng đành chịu, nuốt hận vào trong cất bước.

"Đứng lại! Muốn đi mau để Hoàng Kim Quả xuống."

Nhân ảnh Lý Giám nhoáng lên, chặn ngang lối. Gã sớm nhận ra thực lực Biệt Hàn và Âu Dương Vũ không tầm thường, nhưng kêu gã bỏ qua thì làm sao nuốt trôi cục tức.

"Ta cho ngươi thời hạn ba tiếng đếm, nếu vẫn còn cản đường đừng hối tiếc! Lư Linh, đếm."

Biệt Hàn nhìn Lý Giám như nhìn người chết, lạnh lẽo nói.

"Một." Lư Linh vô cùng hào hứng thực hiện lời Biệt Hàn. Gã cầu Biệt Hàn ra tay giết chết Lý Giám trả thù cho Đinh Hương còn không hết.

Hai trông mắt Lý Giám đảo tới đảo lui, suy nghĩ xoay chuyển thật nhanh nói: "Ta muốn một quả!"

Biệt Hàn trầm mặc không đáp, như chẳng nghe Lý Giám nói gì.

"Hai." Tiếng đếm của Lư Linh tiếp tục vang lên.

Chẳng hiểu vì sao, thanh âm này lọt vào tai Lý Giám khiến gã có cảm giác giống như tử thần đòi mạng. Trường tiên trên đầu Lý Giám chậm rãi chuyển động, chuẩn bị tùy cơ ứng biến.

"Ba."

Tay phải Biệt Hàn cất nhẹ, phi kiếm lao ra.

Vèo!

Trường tiên trên đầu Lý Giám đồng thời cũng dịch chuyển đón đầu.

Chát! Chát! Keng!

Tiếng động chói tai nổi dậy. Phi kiếm và trường tiên quấn lấy nhau, va chạm kịch liệt.

Trong lúc hai kiện linh khí tranh phong, linh lực từ song thủ Biệt Hàn ào ào cuộn thốc đến Lý Giám.

Lý Giám vẻ mặt trầm trọng, hai chân rùn nhẹ xuống tấc, linh lực như hải nộ ba đào phóng tới đương cự.

Ầm! Ầm!

Ngay khi Lý Giám thoái lùi về sau mấy bước, thân hình Biệt Hàn chớp động, đột ngột hiện ra trước mặt gã, một cước nặng nề giáng xuống.

Bình!

"Hự...!"

Tốc độ Biệt Hàn nhanh ngoài sức tưởng tượng Lý Giám, chẳng cách nào chống đỡ. Gã ăn trọn một cước vào ngực kêu lên thống khổ, ngã ngối xuống đất.

Máu tươi từ miệng Lý Giám trào ra ồng ộc, còn chưa kịp kiểm tra gãy mấy cái xương, Biệt Hàn đã phóng nhanh tới.

"Ta đầu hàng! Hoàng Kim Quả đều thuộc về các ngươi."

Lý Giám hốt hải kêu loạn.

"Ta đã cho ngươi cơ hội!"

Biệt Hàn nhẹ lắc đầu, một trào lạnh lùng chụp xuống đầu Lý Giám.

"Dừng tay!"

Chợt có tiếng ai đó quát to, kèm theo âm thanh không khí bị xé rách sau lưng Biệt Hàn.

Nhận thức nguy hiểm, trào thủ còn cách đầu Lý Giám chưa đầy một tấc, Biệt Hàn đành thu lại, chân đạp phi kiếm bay lên cao tránh né.

Vèo!

Rầm! Rầm!

Phi kiếm lập lòe chém nát tàn ảnh Biệt Hàn lưu lại, thuận đà cắt ngọt mấy thân cây gần đó, gãy đổ như rạ.

"Mộc huynh đến rồi, mau cứu ta!"

Nhận ra thanh niên vừa xuất hiện, Lý Giám mừng còn hơn cha chết sống lại, hải hải kêu.

Thanh niên vận hắc y, diện mạo bình thường nhưng lại khiến người đối diện thấy vô cùng tàn độc. Gã cau mày: "Hoàng Kim Quả đâu?"

Lý Giám hất mặt về phía Biệt Hàn, giọng đầy oán hận: "Trong tay tiểu tử đó. Mộc huynh mau giết sạch bọn chúng, báo thù cho ta và các huynh đệ."

"Ngươi ra lệnh cho ta?"

Thanh niên lạnh lẽo nhìn Lý Giám.

Lý Giám vội xua tay: "Không, đâu có. Ta cầu huynh giúp, nếu Mộc huynh thấy không tiện, xin cứ làm theo ý huynh."

Lưu Linh bước đến gần Biệt Hàn, nói nhỏ vào tai nó: "Tên này là Mộc Tồn, xếp thứ năm Chiến Bảng, cánh tay phải đặc lực của Mễ Hồng Nương. Gã đã sớm bước vào Tụ Linh hậu kỳ, tính cách tàn độc, giết người không gớm tay. Thanh phi kiếm Trảm Linh kia là thượng phẩm linh khí, uy lực không tầm thường."

Mộc Tồn bỗng nói như ra lệnh: "Các ngươi có hai lựa chọn. Một, giao ra Hoàng Kim Quả, ta sẽ ban cho cái chết toàn thây. Hai, bị loạn kiếm phân thây, sau đó ta tự mình lấy Hoàng Kim Quả."

Thần thái gã cực kỳ ngông cuồng ngạo mạn, không để mấy người Biệt Hàn vào mắt.

Lý Giám còn ngồi trên đất, mặt tái nhợt tỏ ra mừng rỡ: "Mộc huynh thật sáng suốt!"

"Ta cũng cho ngươi hai lựa chọn. Một, rút đi thật nhanh! Hai, cùng với gã kia bị ta giết như giết chó."

Biệt Hàn lãnh đạm.

Mộc Tồn nghe vậy thoáng sững sờ, xưa nay chưa có mấy người dám nói với gã như vậy mà còn sống, giận quá hóa cười: "Có đảm lược! Ta sẽ dùng ngươi tể kiếm trước tiên."

Vèo!

Trảm Linh kiếm vùn vụt bắn tới Biệt Hàn, độn tốc cực nhanh.

Biệt Hàn phản ứng nhanh không kém, Hắc Phong lập tức che chắn trước người.

Keng! Keng!

Trảm Linh kiếm chém loạn lên Hắc Phong. Thượng phẩm linh khí, lại dưới sự điều động của tu giả Tụ Linh hậu kỳ, uy lực tất nhiên rất mạnh. Sau vài lượt, Hắc Phong nhanh chóng bị đẩy lùi.

Không để rơi vào thế yếu, phi kiếm Biệt Hàn đánh tới Mộc Tồn, thế công mãnh liệt.

"Ngươi cũng có thượng phẩm linh khí?"

Mộc Tồn ngạc nhiên, thu lại vẻ mặt coi thường, nhanh chóng tể ra một vật khum khum như mai rùa chống đỡ.

Cộp! Cộp!

Phi kiếm chém lên mai rùa như chặt phải gỗ, tạo ra những tiếng trầm đục. Tuy vậy, công kích của Biệt Hàn chẳng thể nào xé rách phòng ngự Mộc Tồn.

"Mộc Quy Thuần của ta tuy chỉ là trung phẩm linh khí, nhưng dựa vào tu vi yếu kém của ngươi, muốn phá nó đúng là nằm mơ. Chết đi!"

Núp sau mai rùa rắn chắc, Mộc Tồn cười lạnh. Trảm Linh kiểm uốn lượn vòng vèo liên tục tấn công Biệt Hàn, chiêu nào chiêu nấy chỉ chực lấy mạng nó, cực kỳ hiểm độc.

Biệt Hàn chuyên chú khu động Hắc Phong đón đỡ. Nhưng uy lực Trảm Linh kiểm lợi hại, công kích thiên biến vạn hóa, Hắc Phong mỗi lần chống đỡ đều bị đánh bật ra xa. Biệt Hàn dần rơi vào nguy hiểm, luôn ở trạng thái báo động.

Hắc Phong toàn lực giáng xuống có lẽ Mộc Tồn khó đỡ được, nhưng tốc độ Hắc Phong khi biến to quá chậm, so với tu giả Tụ Linh hậu kỳ khác nào rùa bò, còn mong gì phát huy hiệu quả.

Biệt Hàn suy tính thật nhanh, hi vọng tìm được cách nào đó.

"Biệt huynh mau lui ra, giao hấn cho đệ!"

Âu Dương Vũ lo lắng nói.

Vốn định dây dưa với Mộc Tồn thêm một lúc, chờ đợi cơ hội đảo ngược tình thế, nghe Âu Dương Vũ nói vậy, ánh mắt Biệt Hàn vụt lóe sáng.

Keng!

Một lần nữa kịp thời dùng Hắc Phong che chắn, thoát nguy trong gang tấc, linh lực nội thể Biệt Hàn điên cuồng xoay chuyển, cấp tốc theo lộ tuyến kỳ quái ngoằn ngoèo chạy một vòng, sau đó chia làm hai phần bằng nhau trút vào hai ngón tay.

Xoẹt!

U...u...u...!!!

Từ hai đầu ngón tay chập lại của Biệt Hàn, luồng linh khí sáng rực rỡ xẹt ra như thiểm điện, cuồng nộ bắn tới Mộc Tồn.

Tia sáng có hình dạng kỳ quái, nhìn kỹ mới thấy không phải một mà tận hai luồng linh khí cuộn xoắn vào nhau hình thành tròn ốc xoay chuyển chóng mặt. Nơi tia sáng đi qua, không gian tựa như bị rách toạt, tạo nên âm thanh u u cao vút quái dị, ai nghe thấy cũng phải nổi gai ốc, lông tơ dựng đứng.

Tia sáng có tốc độ nhanh hơn bất cứ thứ nào bọn Lưu Linh từng thấy trước đây, chưa đầy nửa nhịp hô hấp đã rú rít đánh vào Mộc Quy Thuần đang che chắn trước người Mộc Tồn.

Sự việc diễn ra như điện quang hỏa thạch, Mộc Tồn chưa hiểu chuyện gì đã nghe đau nhói trước ngực, cảm giác nóng rát tựa bị thanh sắt vừa lấy từ lò rèn còn nóng đỏ xuyên qua.

Đầu óc trống rỗng, Mộc Tồn cúi nhìn cơ thể. Dưới ngực gầy, ngay Chấn Thủy xuất hiện một lỗ máu to như miệng bát. Miệng vết thương đen sì, khói bốc lên nghi ngút, máu huyết không hề chảy ra mà sùi sùng sục bốc hơi từng mảng lớn.

Phùng!

Một ngọn lửa chột bùng cháy, bốc cao nuốt trọn thân hình Mộc Tồn, đốt gĩa thành than. Mộc Quy Thuần cứng rần bị đục thủng một lỗ cũng cháy rùng rục, chịu chung số phận.

"Đây là... linh kỹ gì?"

Mấy người Âu Dương Vũ, Lưu Linh hít sâu một hơi lạnh lẽo, gai ốc nổi lên vẫn chưa lặn.

Mộc Quy Thuần kia ngay cả thượng phẩm linh khí của Biệt Hàn cũng không làm gì được, lại bị tia sáng nhỏ bé xuyên qua như xuyên đậu hũ. Chẳng những vậy, sau đó còn tạo thành ngọn lửa nuốt trọn Mộc Tồn, đốt cháy ra tro, uy lực quá kinh khủng.

Mộc Tồn dù gì cũng là cao thủ đứng thứ năm trên Chiến Bảng, một thân tu vi cao cường, lại không đỡ nổi một chiêu, bị nhất kích tắt sát. Chuyện này phải tận mắt chứng kiến, bằng không nói ra chắc chẳng ai tin, có khi còn cho bọn họ bị điên.

Biệt Hàn mệt mỏi thở dốc. Càn Khôn Thôn Thiên Chỉ quả nhiên uy lực không khiến nó thất vọng, tuy vậy linh lực cũng tiêu hao sạch sẽ, cơ nhục toàn thân đau nhức vô cùng. Dù thân thể Biệt Hàn cường hãn, nhưng chỉ mới thi triển một lần đã muốn gục ngã. Linh kỹ uy lực mạnh mẽ có cái giá phải trả rất đắt.

Ném một viên Bỏ Linh Đan vào miệng, Biệt Hàn gấp gấp đi lại gần Lý Giám còn chưa hoàn hồn sau khi chứng kiến một chuyện quá đổi hoang đường, đánh tan những chuẩn mực từ trước đến nay trong suy nghĩ của gã.

Lý Giám sợ hãi tột độ, miệng liên tục van xin: "Đừng giết ta! Sau này ngươi muốn ta làm gì cũng được, dù chết vẫn không chối từ."

Biệt Hàn cười lạnh: "Chết cũng không từ? Vậy ta muốn ngươi chết!"

"Đừng, đừng! Ý ta không phải như vậy... chết cũng không từ.."

Lý Giám càng thêm hốt hoảng, ngôn từ loạn xạ. Nhưng tay Biệt Hàn đã lạnh lùng chụp xuống, đánh vỡ đầu gối như quả dưa hấu, huyết tương tuôn đỏ.

Khoảnh khắc Lý Giám tử vong, khoeo mắt Đinh Hương rơi xuống hai giọt lệ. Bàn tay nàng run rẩy nắm chặt, kìm nén cảm xúc chực vỡ òa.

Vương Bộc thở ra một hơi, giải tỏa áp lực đè nén gần từ lâu.

Lưu Linh, Ngọc Kha lộ rõ sự hả hê trên khuôn mặt.

"Vốn định thu ngươi làm thủ hạ, chỉ trách ngươi gây thù chuốc oán quá nhiều!"

Biệt Hàn lăm bắm, bàn tay chùi máu lên y phục Lý Giám, thuận tiện lấy luôn túi trữ vật trong người gã. Cao thủ hạng bảy Chiến Bảng, tài phú tích trữ chắc cũng không ít.

Sau khi thu luôn phi kiếm và túi trữ vật của Mộc Tồn, Biệt Hàn đến trước mặt hai người Viêm Lăng, Mã Tài vẫn còn bị thương nằm đó.

Đã thấy tử trạng kinh khủng của những người kia, Viêm Lăng sợ đến vỡ mắt, lắp bắp: "Vị huynh đệ này, chúng ta không thù không oán, lại là đồng môn, xin tha mạng! Hoàng Kim Quả kia, bọn ta không cần nữa!"

"Phải, phải. Huynh đệ tha mạng!"

Mã Tài liếm môi phụ họa.

"Biệt huynh, bọn họ đã chứng kiến toàn bộ sự việc. Hôm nay nếu bỏ qua, ngày sau chúng ta khó sống yên!"

Lưu Linh nói.

Mục quang Biệt Hàn lạnh lẽo bao trùm hai người nằm co quắp, thoáng trầm tư.

Viêm Lăng rùng mình, thề thốt: "Ta xin lập thệ, chuyện hôm nay sống để bụng chết mang theo, tuyệt không hé miệng với bất cứ ai. Nếu trái lời thề, trời tru đất diệt, chết không.."

"Ta không tin lời thề. Các ngươi đi đi, nhớ giữ mồm giữ miệng."

Biệt Hàn cắt ngang.

"Biệt huynh..". Lưu Linh muốn can ngăn.

"Ý ta đã quyết, ngươi không cần nói thêm. Bọn họ vô tội!"

Biệt Hàn khoát tay.

Viêm Lăng mừng rỡ, tuy nhiên lại rụt rè hỏi: "Biệt huynh, vậy còn mấy người kia thì sao?"

Trên đất nằm la liệt mười mấy người, thấy đều chưa chết. Nội Cốc tuy mất nhắm mắt mở cho đệ tử tranh đấu, nhưng tổn thất quá nhiều chắc chắn các vị trưởng lão sẽ điều tra xử lý. Vì vậy, mấy thế lực trong này làm việc cũng phải thu liễm, chưa đến lúc cần thiết tuyệt không dám tùy tiện chém giết.

"Tùy các ngươi xử lý!"

Biệt Hàn nói ngắn gọn. Sau đó lập tức ra hiệu mọi người gấp rút rời khỏi.

Mộc Tồn nhận được tin báo của Lý Giám mới đến đây, Biệt Hàn tin chắc qua một thời gian, những người khác cũng sẽ kéo đến. Mọi người cần nhanh chóng trở về, tránh vũng bùn này càng xa càng tốt.

Đây cũng là lý do Biệt Hàn phục dụng thêm một viên Bồ Linh Đan. Thời gian không chờ đợi nó, nếu còn dây dưa ở lại hành công khôi phục, tai họa có thể giáng xuống đầu bất kỳ lúc nào. Mấy thế lực kia người đông thế mạnh, bọn họ chỉ có sáu người, khó lòng chống lại.

"Lần này trở về, Biệt huynh có dự định gì không?"

Âu Dương Vũ chợt hỏi.

Biệt Hàn thuận miệng đáp: "Trước mắt dành thời gian cho việc tu luyện, việc khác để sau."

"Nếu có hoạt động gì, cảm phiền huynh thông báo một tiếng!"

"Được." Biệt Hàn sáng khoái đáp ứng.

Giao nhiệm vụ giao dịch tài liệu yêu thú vừa thu thập được cho Lưu Linh, bao gồm Hoàng Kim Quả. Biệt Hàn từ biệt bọn họ, đi trước một bước, nó có việc cần làm.

oOo

"Huynh đệ, cho hỏi Bàn trưởng lão có bên trong không?"

Đứng trước cổng Nội Điện, Biệt Hàn hỏi một đệ tử canh gác.

"Trưởng lão vừa về đến, ngươi là...?"

Đệ tử nọ nhìn Biệt Hàn đánh giá.

Biệt Hàn nói: "Tiểu đệ Biệt Hàn, nhờ huynh thông báo hộ!"

"Ồ, ra là Biệt huynh, ta thật ngưỡng mộ! Khi nào thì huynh khiêu chiến đoạt lấy hạng chín đây?"

Gã đệ tử tay bắt mặt mừng nói líu líu như hai người quen biết lâu ngày.

Biệt Hàn than thở trong lòng, không cần quá khách như vậy chứ, cười nói: "Tiểu đệ tu vi còn kém, chắc sẽ rất lâu. Huynh thông báo giùm được chăng? Ta có việc gấp."

"Đương nhiên. Biệt huynh chờ một chút!"

Gã đệ tử cười lớn, nhanh chóng khuất dạng sau Nội Điện.

Một lúc sau, gã đi ra thông báo Bàn trưởng lão cho gọi Biệt Hàn. Nó lập tức vào trong, sợ đứng thêm chút nữa lại bị hỏi loạn cả lên.

"Ha ha, mới thôi gian nan không gặp, Biệt sư diệt hình như cao thêm một ít thì phải."

Từ xa, Bàn Tử béo lùn đã cười vang.

Biệt Hàn vội cung kính chấp tay thi lễ: "Bàn trưởng lão vẫn an khang! Tiểu diệt tới đây chỉ muốn hỏi thăm chẳng rõ sư phụ có gửi gì đến không?"

Bàn Tử gật đầu: "Có vài thứ, gửi đến từ ba ngày trước, ta đợi mãi chưa thấy Biệt sư diệt đến lấy. Cứ nghĩ ngươi bận nên tạm thời vẫn để ở đây."

Lão đi ra phía sau cầm tới một túi nhỏ đưa cho Biệt Hàn, nói: "Có cần kiểm tra không?"

"Không. Tư cách Bàn trưởng lão, tiểu diệt sao dám nghi ngờ!"

Biệt Hàn mỉm cười, cất túi nọ vào người.

"Người trẻ tuổi thật khéo ăn nói, sau này còn tiến xa!"

Bàn Tử nghe vậy mát ruột mát gan, khuôn mặt béo múp đầy mỡ cười hài lòng.

Biệt Hàn bỗng hạ thấp giọng: "Không dám giấu Bàn trưởng lão, tiểu diệt vừa từ Vạn Yêu sâm lâm trở về, trên đường gặp phải vài chuyện không hay.."

"Chuyện gì Biệt sư diệt cứ nói, ta sẽ làm chủ cho ngươi."

Bàn Tử thoải mái nói.

"Tiểu diệt tình cờ gặp phải Hoàng Kim Quả, trong lúc tranh đoạt lỡ tay giết chết vài người.."

"Ai?" Bàn Tử kinh nghi.

"Mộc Tôn và Lý Giám" Biệt Hàn đáp.

"Ngươi 'lỡ tay' giết?" Cánh mũi Bàn Tử phập phồng.

Biệt Hàn gật nhẹ.

Bàn Tử đứng lên, đi tới lui một lúc, hỏi Biệt Hàn: "Hai tên đó đều nằm trong tốp mười Chiến Bảng, Lý Giám còn có thể hiểu được, nhưng Mộc Tôn tu vi vượt xa ngươi. Ngươi giết gã bằng cách nào?"

Biệt Hàn khó xử: "Kỳ thực, đệ tử đã gặp may! Không biết đáp lời Bàn trưởng lão ra sao."

"Bỏ đi, không nói cũng được. Ngươi lo bị cao tăng xử phạt?"

Bàn Tử xua tay.

"Vâng!"

Bàn Tử nghiêm sắc mặt: "Việc này ta sẽ xử lý giúp ngươi. Đồng môn tranh đấu, 'tai nạn' xảy ra có thể hiểu được. Nhưng sau này làm việc nhớ thu liễm một chút, 'tai nạn' không thể thường xuyên xuất hiện ở ngươi. Được chứ?"

"Việc này tiểu đệ hiểu rõ, cảm tạ Bàn trưởng lão!"

Biệt Hàn vòng tay.

"Ta chưa nói hết. Cao tăng đã có ta lo, nhưng hai gã bị ngươi giết đều nằm dưới trướng Mễ Hồng Nương. Ài, cô nương này không dễ chơi đâu, ngươi chắc chắn gặp rắc rối to! Có cần ta thu xếp luôn không?"

Nhớ đến nữ đệ tử thân thể uốn éo như yêu xà, Bàn Tử không nhịn được rung mình một phen.

Biệt Hàn cười: "Chuyện đó tiểu đệ tự giải quyết, không dám làm phiền Bàn trưởng lão! Tiểu đệ xin cáo lui."

Bàn Tử gật đầu: "Có gặp sư phụ ngươi nhớ nói ta gửi lời vấn an! Cần thận, nữ nhân họ Mễ kia rất nguy hiểm đấy!"

Biệt Hàn gật gù, tỏ ý đã nghe, sau đó bay vào Nội Cốc, trước khi đi không quên chào hỏi gã đệ tử nhiệt tình kia vài câu.

oOo

"Bát Bình Lộ Tiên Thảo, Nhân Sâm vạn năm, Thanh Mộc Quế, Miên Căn, Ngũ Hành Thụ, Nhũ Hương... Đủ vật liệu rồi."

Kiểm kê mọi thứ trong túi nhỏ Bàn Tử vừa trao, Biệt Hàn vui mừng khôn xiết.

Trận chiến với Mộc Tồn vừa rồi giúp Biệt Hàn nhận ra bản thân còn yếu đến thế nào. Nếu không xuất ra linh kỹ Càn Khôn Thôn Thiên Chỉ, nó đã thảm bại trong tay gã. Chung quy cũng vì tu vi Biệt Hàn quá thấp, nếu đột phá cảnh giới Tụ Linh trung kỳ, nó có lòng tin chí ít cũng bình thủ, không đến nỗi phải xuất ra chiêu bài tối hậu.

Cách điều chế linh dịch hòa chung với máu yêu thú để tu luyện cực kỳ đơn giản, chỉ cần nghiền nát rồi trộn lẫn vào nhau là hoàn thành. Phương thức y hệt khi trước điều chế Trọng Thể Linh Dịch, chỉ khác ở chỗ không cần phối sương gì cả, sử dụng được ngay.

Đi ra ngoài tu luyện lại sợ bị người khác trông thấy, bại lộ bí mật. Biệt Hàn quyết định tạo huyết trì ngay trong phòng, sau này không cho bất cứ kẻ nào vào đây là được.

Nghĩ là làm, Biệt Hàn dùng phi kiếm nhẹ nhàng khoét một hố sâu giữa phòng, sau đó đổ máu yêu thú chứa trong hồ lô vào. Lần đầu tu luyện cách này chưa rõ lợi hại thế nào, Biệt Hàn không dám khinh suất dồn ép quá mức. Nó pha trộn máu thượng, trung, sơ cấp yêu thú chung với nhau, dung lượng ước khoảng bằng máu của mười con như chỉ dẫn.

Mùi tanh tươi cực nồng bốc khắp phòng, khó chịu đến cực điểm.

Đã quen với mùi máu nhưng Biệt Hàn cũng phải nhũn mảy, lượng máu nhiều thế này thật kinh khủng. Nghĩ đến cảnh sắp phải tắm mình trong bể máu, Biệt Hàn mấy lần nôn ọe.

Linh dịch điều chế được không nhiều lắm, đủ chứa đầy một bình nhỏ. Hướng dẫn ghi rõ, mỗi lần chỉ nhỏ đúng ba giọt không hơn không kém, bấy nhiêu đã đủ Biệt Hàn sử dụng chẳng biết bao giờ mới hết.

Ba giọt linh dịch thơm ngát mùi hương những thảo dược quý hiếm lắng lẽ nhỏ xuống huyết trì. Tức thời huyết trì sôi sùng sục, bọt máu trôi nổi khắp bề mặt, màu đỏ của máu bỗng biến thành màu xanh mát mắt, mùi tanh nồng cũng tan biến.

Biệt Hàn khắp người mừng thầm. Trước đó nó còn đôi chút nghi ngờ phương pháp tu luyện quái đản này, nhìn tình hình hiện tại có lẽ bản thân đang đi đúng hướng.

Chốt chặt cửa lại, Biệt Hàn trút bỏ y phục, nhanh chóng nhảy xuống huyết trì.

"A... thoải mái thật!"

Vừa đắm mình vào huyết trì, lỗ chân lông toàn thân Biệt Hàn liền mở ra, nhịp nhàng co giãn như đang hô hấp. Cơ bắp được luồng khí chạy quanh, xoa bóp nhẹ nhàng, thư thái vô cùng khiến Biệt Hàn không kìm được rên khẽ.

Hương thụ cảm giác thoải mái thật lâu, đến khi hoàn toàn thỏa mãn, Biệt Hàn bắt đầu tu luyện.

Linh khí từ bốn phương tám hướng đột ngột dồn tụ về đây, phủ kín huyết trì. Xung quanh Biệt Hàn trở thành một mảng hư vô, tầm nhìn không quá một thước do bị sương vụ mờ ảo tạo thành bởi linh khí dày đặc che khuất.

Làn sương linh khí ngày càng ngưng thực, cô đặc cực điểm, tiếp đó bị huyết trì nuốt gọn. Nhưng lớp sương vụ này chưa kịp tan, lớp khác đã ùn ùn kéo đến, liên miên không dứt.

Huyết trì sau khi cắn nuốt làn sương liền thải ra những luồng linh khí mỏng mảnh như tơ, cực kỳ tinh khiết. Linh khí tinh thuần ở mức độ này, Biệt Hàn chưa từng thấy qua, cơ thể nó liền như kẻ chết đói lâu ngày tham lam hút lấy.

"A... đau chết ta..!!"

Biệt Hàn rên lớn, mồ hôi vã đầy trán. Lần trước nó rên vì thoải mái, lần này lại vì đau đớn. Ngay khi linh khí tinh thuần tiến vào cơ thể, toàn thân Biệt Hàn dậy lên cảm giác hết bị ngàn vạn kim châm loạn, đau đến tê dại, cơ bắp căng cứng không thể cử động.

Biệt Hàn hoảng hốt vội đình chỉ hấp thu linh khí, ngừng tu luyện. Nhưng kỳ lạ, linh khí tinh thuần liên tục sinh ra trong huyết trì vẫn lũ lượt xông vào nội thể nó, chẳng cách gì dừng lại được.

Hàng trăm hàng nghìn luồng linh khí xộc tới, chạy loạn khắp người Biệt Hàn như thú dữ lên cơn cuồng dã, khiến nó đau đớn chết đi sống lại. Nếu tình hình này tiếp diễn, Biệt Hàn không chút nghi ngờ nó sẽ bạo thể chết tươi, cực kỳ thảm.

"Dừng lại, ta bảo ngươi dừng lại. Khôn kiếp!"

Biệt Hàn cố nhồm lên, định nhảy khỏi huyết trì nhưng nó không thể cử động, toàn thân tê liệt. Linh khí vẫn thi nhau chui vào người Biệt Hàn, số lượng nhiều không đếm xuể. Kinh mạch nó trở nên căng cứng, phình ra, sắp có dấu hiệu nứt vỡ.

Mặt mày Biệt Hàn méo mó, vừa đau vừa sợ, tìm cách đào thải linh khí ra ngoài bót nhưng vô ích. Nó như biến thành phế nhân, chỉ có thể ngồi đó, tro mắt nhìn linh khí công phá cơ thể, tùy thời mất mạng như chơi.

"Mẫu thân phù hộ hải nhi..!!"

Hết cách, Biệt Hàn thờ dài, nhắm mắt lại chịu đựng cơn đau ngày càng mãnh liệt, gân mạch nổi khắp người nó nhìn rất ghê sợ. Những sợi gân nổi mỗi lúc một nhiều, u lên dưới da như đám yêu xà bò lúc nhúc.

"Aaaaaa...!!"

Biệt Hàn gào vang, muốn phát tiết sự đau đớn quá mức chịu đựng của nó.

"Biệt huynh có chuyện gì vậy?"

Thanh âm Âu Dương Vũ vang lên phía ngoài.

"Ta... ta không sao..."

Biệt Hàn gắng gượng lên tiếng.

"Nghe giọng huynh dường như không ổn, đệ vào được chứ?"

Âu Dương Vũ lo lắng nói.

"Ta không sao! Huynh đừng... vào... đây...!!!"

Biệt Hàn nghiêng chặt răng, tiếng nó khàn đục như dã thú cuồng nộ.

Âu Dương Vũ im lặng hồi lâu rồi nói: "Vây, có chuyện gì huynh cứ gọi, đệ ở bên phòng sẽ qua ngay!"

"Được.."

Gã đi rồi. Biệt Hàn mím môi bật máu, không để âm thanh nào thoát ra khỏi miệng. Nó sợ Âu Dương Vũ phá cửa xông vào sẽ thấy hết bí mật bản thân che giấu. Biệt Hàn không dám để ai biết việc này, đó là chưa kể thân phận Âu Dương Vũ rất bí ẩn, hành vi khó hiểu, có thể sẽ gây nguy hiểm cho nó.

Bụp! Bụp! Bụp...!!

Tiếng động khô khốc thi nhau nổ vang, kinh mạch Biệt Hàn trương phình quá mức liền nứt vỡ, máu tươi tuôn trào, hòa lẫn vào huyết trì mang màu xanh tương phản.

"Hừ... hừ...!!!"

Biệt Hàn gấp gấp hít từng hơi, máu trào ra mũi miệng khiến nó khó thở cực độ. Thần trí tê dại dần mơ mơ hồ hồ, mang theo cơn đau tê tâm liệt phế hôn mê trầm trầm.

Bụp! Bụp! Bụp....!!

Trong lúc Biệt Hàn đã bất tỉnh, kinh mạch nó vẫn liên tục nổ tung, linh khí đều đặn chui vào, không chút ngừng nghỉ.

Huyết trì xanh thắm, bên trong chứa một thân hình hơi gầy nhưng cơ bắp rắn chắc. Từ trên cao nhìn xuống, thân hình đầy máu như đóa hoa đỏ rực nở giữa thảo nguyên xanh tươi.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Một Vòng Mua Sắm

"Biệt huynh có trong đó không? Biệt huynh..!"

Thanh âm vào tai Biệt Hàn, kèm theo tiếng đập cửa ầm ầm không dứt.

Giật mình tỉnh giấc, Biệt Hàn ngơ ngác. Nó vẫn ngồi xếp bằng trong huyết trì xanh thắm, toàn thân chỉ trừ bộ phận vai trở lên lộ ra ngoài. Đường như dung lượng huyết trì đã giảm đi một ít thì phải.

"Biệt huynh, ta Lưu Linh đây.."

Giọng Lưu Linh tiếp tục kêu.

"Chờ ta một chút."

Biệt Hàn lên tiếng, đứng dậy lau sơ cơ thể, mặc y phục vào rồi mở cửa bước ra, không quên khép lại thật nhanh tránh cho Lưu Linh nhìn thấy huyết trì.

Vừa thấy Biệt Hàn, Lưu Linh nhăn nhó: "Gọi huynh thật cực!"

"Ta ngủ quên. Ngươi đến có việc gì?"

Lưu Linh lấy ra túi nhỏ đưa Biệt Hàn: "Đây là linh thạch phần huynh. Tài liệu yêu thú bán được 1025 linh thạch, Hoàng Kim Quả 2200, tổng cộng 3225 linh thạch. Bốn người bọn ta chia nhau 1000 linh thạch, còn lại 2225 linh thạch vốn định đưa Âu Dương Vũ 1000, 1225 kia thuộc về huynh. Nhưng Âu Dương Vũ chỉ lấy 225 linh thạch, nên trong túi còn 2000 linh thạch, huynh cứ giữ hết."

"Nhiều vậy sao? Các ngươi cứ lấy thêm một nửa."

Biệt Hàn nói.

Lưu Linh xua tay: "Không. Bọn ta mỗi người được 225 linh thạch đã quá nhiều, Biệt huynh xin cứ giữ hết. Mấy người chúng ta chỉ đi theo, không giúp ích được bao nhiêu."

Đứng trước số linh thạch nhiều đến vậy, đám Lưu Linh đương nhiên động lòng. Nhưng bọn họ tự biết thân biết phận, chẳng dám tham lam. Thoáng chốc có vài trăm linh thạch, với họ đã là kỳ tích.

Biệt Hàn cũng không ép. Lần trước nó lỡ hứa phân chia công bằng nên mới mở lời, tránh mang tiếng tham tài. Kỳ thực Biệt Hàn đang cần rất nhiều linh thạch, con số này có khi còn chưa đủ sử dụng.

"Biệt huynh không cần kiểm lại?"

Lưu Linh hỏi.

Biệt Hàn lộ ý cười: "Ta tin ngươi biết gì nên làm. À, trong tông môn có nơi nào bán các loại linh khí, linh phù không?"

"Có chứ. Biệt huynh định mua sao? Có cần ta dẫn đường không?"

Lưu Linh nhanh nhẩu.

Biệt Hàn gật đầu: "Cũng tốt! Nơi đó gần đây chứ?"

Lưu Linh đáp: "Cách vài trăm dặm thôi. Biệt huynh cứ theo ta!"

Nói xong, Lưu Linh bay trước dẫn đường.

Trên đường đi, Biệt Hân âm thầm kiểm tra tình trạng cơ thể. Nó nhớ rõ trước lúc hôn mê, kinh mạch đứt vỡ gần như toàn bộ, cực kỳ nguy cấp. Nhưng hiện tại, toàn thân Biệt Hân không có bất kỳ vết thương nào dù nhỏ, độ cường hân của cơ nhục như được nâng lên, thay đổi dù chỉ chút ít vẫn khiến Biệt Hân nhận ra.

Chẳng những vậy, linh lực nội thể cũng đề thăng cường độ rõ rệt. Nếu giữ tốc độ tăng tiến như thế này, Biệt Hân sẽ nhanh chóng tiến vào Tụ Linh trung kỳ.

"Từ hôm chúng ta chia tay đến nay bao lâu rồi?"

Biệt Hân chợt hỏi.

Lưu Linh nhìn Biệt Hân, vẻ mặt khó hiểu nhưng vẫn nói: "Khoảng hai ngày. Sao vậy, Biệt huynh?"

Biệt Hân tùy tiện đáp: "Không. Chỉ là chẳng nghĩ ta ngủ mất hai ngày."

Lưu Linh ngạc nhiên trong lòng. Đến đẳng cấp bọn họ, tu giả thường rất ít ngủ. Một mối lăm chỉ cần chớp mắt một lúc liền tỉnh táo như thường. Biệt Hân ngủ nhiều như vậy khiến Lưu Linh ngầm suy đoán, có khi nào đây chính là nguyên nhân giúp Biệt Hân mạnh mẽ?!

Hai người đáp xuống một vùng đất rộng lớn, xung quanh cây cỏ xanh um. Đưa tay chỉ những cửa tiệm đóng bằng gỗ xa xa, Lưu Linh nói: "Phía trước chính là khu vực bốn môn cấp cho Phong Quang thương hội. Đệ tử trong môn muốn giao dịch gì thường đều tìm đến đây."

Biệt Hân kinh ngạc: "Ta cứ tưởng nơi này thuộc về bốn môn chứ?"

"Khi trước ta cũng lầm tưởng như Biệt huynh. Thật ra nơi này vẫn nằm trong địa bàn bốn môn quản lý, nghe nói môn chủ cho Phong Quang thương hội thuê để làm ăn, đổi lại hàng năm họ phải trả bốn môn rất nhiều linh thạch. Việc buôn bán này, trong môn không ai hiểu biết gì nhiều, còn phải dành thời gian tu luyện, nên dành miếng bánh cho bọn họ cũng phải."

Lưu Linh giải thích.

Biệt Hân tò mò: "Thương hội này lớn không?"

"Rất quy mô. Hầu như ở bất kỳ thế lực nào cũng đều có chi nhánh bọn họ. Lúc đầu nhiều người có chút lo lắng, sợ bị kẻ gian trà trộn, nhưng thời gian dài chẳng có chuyện gì xảy ra. Dường như Phong Quang thương hội chỉ thích làm giàu, ngoài ra không có dã tâm nào khác. Lâu dần chẳng còn ai bận tâm lo lắng nữa."

Có vẻ Lưu Linh hiểu biết không ít, rành rẽ nói.

Biệt Hân không còn gì thắc mắc, cùng Lưu Linh đi vào phía trong.

Lưu Linh hỏi: "Biệt huynh định mua gì? Không phải ta tò mò dò hỏi gì đâu, chỉ vì trong này mỗi quầy đều chuyên buôn bán riêng một loại vật phẩm."

"Linh khí." Biệt Hân nói ngắn gọn.

"Vậy chúng ta sang bên này."

Lưu Linh dẫn Biệt Hân đến trước quầy lớn nhất, bề thế nhất. Chũng quầy là một nữ lang tuổi đôi mươi, cũng có chút nhan sắc.

"Cho hỏi hai vị cần gì? Tiểu nữ là Quế Lan."

Vừa thấy hai người tới, nữ lang đứng lên, đơn đả chào hỏi.

"Huynh đệ của ta cần mua linh khí, cô nương có thứ nào lợi hại không?"

Lưu Linh đáp thay Biệt Hân.

Quế Lan tươi cười: "Quầy tiểu nữ chuyên buôn bán linh khí. Nếu không có thứ gì đáng giá, thật khiến hai vị chê cười rồi."

"Trước tiên nhờ cô nương định giá những thứ này."

Biệt Hân đặt Trầm Linh kiếm và trường tiên thu được của hai người Mộc Tồn, Lý Giám lên quầy. Ngoài hai thứ này còn có vài món trung phẩm linh khí loại hình phòng ngự trong túi trữ vật của chúng, Biệt Hân cũng lấy ra hết.

Ánh mắt Quế Lan bừng sáng, cầm từng món linh khí lên đánh giá, bộ dạng vô cùng sành sỏi lão luyện.

"Những thứ này đều có uy lực rất lợi hại, Quế muội muội định giá cao giảm một chút!"

Lưu Linh nhắc chừng, sợ bị nàng ta ép giá.

Quế Lan nghe vậy bật cười khanh khách: "Thương hội tiểu nữ luôn lấy chữ tín làm đầu, không bao giờ có tình trạng lừa gạt chèn ép khách hàng. Hai vị cứ yên tâm!"

"Được vậy thì tốt!" Lưu Linh cười hắc hắc, hai lòng bàn tay xoa xoa vào nhau, cứ như linh thạch sắp chảy đầy túi gã.

"Tiểu nữ tính thế này, hai vị xem có hài lòng không? Trung phẩm linh khí mạnh nhất giá dao động vào khoảng ba trăm linh thạch, ở đây có hai kiện uy lực trung bình nhưng lại thuộc dạng phòng ngự, được giá hơn linh khí công kích. Mỗi kiện tiểu nữ xin trả 250 linh thạch. Về phần phí kiếm này khá lợi hại, mua với giá 2000 linh thạch, trường tiên uy lực kém hơn không ít, 1500 linh thạch."

Sau khi xem qua một lượt kỹ càng, Quế Lan ra giá.

"Rẻ vậy?" Nghe giá nàng đưa ra, Lưu Linh âm thầm nuốt nước bọt thêm thường, ngoài mặt vẫn ra vẻ như bị ép giá.

Quế Lan không vì thế mà phật lòng, thái độ vẫn niềm nở: "Không rẻ chút nào! Tiểu nữ nghĩ hai vị là khách hàng tiềm năng mới mua với giá cao như vậy. Nếu không tin, hai vị cứ đi dò hỏi sẽ rõ."

"Ta đồng ý giá này. Cứ tính như thế!"

Biệt Hàn nói. Giá cả nó không rành, có kỳ kèo cùng lắm thêm được chút ít, Biệt Hàn cũng lười tính toán.

"Vị nhân huynh này thật sáng khoái! Cho hỏi còn muốn giao dịch gì thêm nữa không? Nếu đã xong, tiểu nữ sẽ thanh toán linh thạch."

Quế Lan cười nói. Khách hàng mau lẹ dễ tính như Biệt Hàn luôn khiến nàng rất có hảo cảm.

Biệt Hàn trầm giọng: "Ta cần một kiện cực phẩm linh khí loại công kích, cô nương có chứ?"

"Cực phẩm linh khí?"

Đoán trước yêu cầu Biệt Hàn chắc chắn rất cao nhưng Quế Lan cũng phải giật mình. Cực phẩm linh khí rất ít người có đủ tài phú để mua.

Biệt Hàn khẳng định: "Phải. Cô nương có không?"

"Có. Nhưng thứ này giá rất cao, chỉ sợ nhân huynh không đủ khả năng chi trả."

Quế Lan ngần ngại một thoáng rồi nói.

"Bao nhiêu?" Biệt Hàn hỏi.

Quế Lan bật hai ngón tay.

Lưu Linh liếm mép: "Hai nghìn? Đâu đến nỗi đắt không mua được như cô nương nói?"

"Hai vị hiểu nhầm rồi. Là hai vạn linh thạch, hơn nữa đây chỉ là mức giá tiểu nữ ước lượng đưa ra thôi, cụ thể còn phải chờ thượng cấp tính toán lại."

Quế Lan cười khở. Cực phẩm linh khí lại đòi mua với chỉ hai nghìn linh thạch, bọn họ có nước phá sản.

Đã đoán trước cực phẩm linh khí có giá trên trời nhưng Biệt Hàn cũng phải giật mình, tuy vậy vẫn nói: "Ta xem hàng trước được chăng?"

Quế Lan giật mình không kém: "Nhân huynh đủ khả năng mua? Nếu thật vậy tiểu nữ sẽ cho người đi lấy, hy vọng huynh không đùa?"

"Ta có thứ này, cô nương xem giá trị thế nào."

Biệt Hàn thản nhiên đặt tiểu kiếm màu đỏ nhạt được của Bánh Nhị trước mặt Quế Lan. Thứ này hiện tại không dùng được, bán quách đi cho xong. Trước mắt tăng cường thực lực, về sau này khi cần sẽ tính.

Tiểu kiếm nằm yên trên quầy nhưng khiến Quế Lan bị áp lực đè nặng đến khó thở. Nàng lập cập cầm lên, hít sâu một hơi: "Linh bảo? Sao huynh có thứ này?"

"Cô nương có mua không?" Biệt Hàn không đáp mà hỏi lại.

"Mua, tất nhiên phải mua. Thứ này quá quý giá, tiểu nữ không đủ tư cách làm chủ, cảm phiền hai vị chờ chút lát."

Quế Lan nói nhanh, sau đó gọi một người khác lại, căn dặn vài câu.

Gã kia chạy đi, giấy lát sau dần theo một lão giả tóc hoa râm, vóc dáng nhỏ thó gấp rút đi tới.

"Đây là Hạo Nhiên tổng quản."

Quế Lan giới thiệu, đoạn kê miệng vào sát tai lão giả thì thảo. Không biết nàng nói gì mà lão kia lúc giật mình, lúc gật gù có vẻ như ý, thỉnh thoảng nhìn Biệt Hàn mấy cái.

Chờ nàng nói xong, Hạo Nhiên cầm tiểu kiếm lên ve vuốt như đang âu yếm tình nhân, nhìn Biệt Hàn cười nói: "Có thật tiểu ca muốn bán vật này?"

Biệt Hàn gật nhẹ: "Với điều kiện các vị có cực phẩm linh khí ta cần."

"Đó là đương nhiên. Tiểu ca rất may mắn, cực phẩm linh khí ngay cả ta cũng cực ít khi bắt gặp. Mấy hôm trước tổng bộ chuyển đến lô hàng, trong đó vừa hay có một kiện. Ta giữ còn chưa được mấy ngày, ài..."

Hạo Nhiên chép miệng, đáng vẻ luyến tiếc không muốn bán.

"Mau lấy ta xem!" Biệt Hàn điềm nhiên nói.

Nhìn thái độ của lão đủ hiểu đang muốn nâng giá, Biệt Hàn không ngu ngốc tỏ ra nóng vội.

Hạo Nhiên lấy ra túi trữ vật màu vàng, cho tay vào trong loay hoay một lúc, đặt trước mặt Biệt Hàn chiếc vòng nhỏ đỏ tươi.

Chiếc vòng hình dạng không có gì đặc biệt, bề mặt trơn nhẵn khắc đầy những phù văn lạ lẫm. Nhưng Biệt Hàn đứng gần lại cảm nhận được hơi thở đầy máu tanh toát ra từ thứ này, có lẽ đã giết hại không ít sinh mạng.

"Vòng này tên gọi Huyết Diệm. Đừng nhìn bề ngoài nó mà xem thường, kỳ thực uy lực cực kỳ lợi hại. Tiểu ca có thể sử dụng để tấn công gần hay xa đều tốt. Thậm chí lúc cần thiết còn có công dụng trời địch nhân, khả năng hỗ trợ cực mạnh. Trong hàng ngũ cực phẩm linh khí cũng là tồn tại mạnh nhất nhì."

Hạo Nhiên trịnh trọng nói.

Biệt Hàn cầm chiếc vòng Huyết Diệm lên, xem tới xem lui chẳng thấy có chỗ nào lợi hại như lão giới thiệu, trừ mùi máu tanh lợm giọng.

Biết nó không tin, Hạo Nhiên lấy lại Huyết Diệm, đi ra phía ngoài: "Để ta biểu diễn một lần cho tiểu ca xem."

Bọn họ bước theo lão, Biệt Hàn không quên lấy lại tiểu kiếm cất vào người.

"Xem đây!"

Tới trước một tảng đá khá to, Hạo Nhiên hét lên một tiếng thị uy, Huyết Diệm trong tay như lưu tinh đánh tới.

Ầm!

Tảng đá vỡ vụn, từng mảnh nhỏ bay tứ tán.

Biệt Hàn nhíu mày không bình phẩm gì, uy lực cỡ này thượng phẩm linh khí của nó cũng làm được.

"Đây chỉ là khởi động thôi, trò hay còn ở phía sau."

Hạo Nhiên cười tự tin, tay khẽ nhích động. Huyết Diệm tron nhẵn chợt mọc ra chi chít gai nhọn như lông nhím, linh quang đỏ sẫm lưu chuyển.

"Mọi người mau tránh ra xa, tìm chỗ nấp an toàn!"

Biệt Hàn nghe vậy lập tức lùi lại, cẩn thận tể Hắc Phong che chắn trước người. Lưu Linh cũng đứng vào nấp kè.

Thấy tất cả đã tránh khỏi phạm vi nguy hiểm, Hạo Nhiên búng nhẹ ngón tay.

Viu! Viu! Viu...!!

Toàn bộ gai nhọn đỏ sẫm trên thân Huyết Diệm như mưa tên loạn vũ bắn ra, bay loạn khắp nơi. Không chỗ nào không có gai nhọn bắn tới, tình cảnh rất đẹp mắt nhưng cũng khiến mọi người quan khán lạnh xương sống.

Những gai nhọn dài khoảng ba tấc, gấp cây xuyên cây, gấp đá xuyên đá, cực kỳ bén nhọn.

Nhìn qua phát hiện Biệt Hàn đã hứng thú, Hạo Nhiên đắc ý cười vang: "Chưa hết đâu."

Hai tay lão nhịp nhàng chuyển động, những gai nhọn kia sau khi xuyên thủng mục tiêu liền lượn vòng về quay lại vị trí cũ, dính lên Huyết Diệm rồi mới thụt vào trong mắt dạng.

"Lúc gai nhọn bay ra có thể tùy ý điều khiển được không?"

Biệt Hàn hỏi.

Hạo Nhiên gật đầu: "Được. Nhưng sẽ tiêu hao cực nhiều linh lực, vì tốc độ bay ra của chúng rất nhanh, số lượng lại nhiều. Chiều này, ta khuyên tiểu ca lúc nguy cấp hãy dùng đến."

Không cần lão nói, Biệt Hàn cũng có ý định này. Với sự sắc bén của những gai nhọn đã đủ cho Biệt Hàn phá phòng ngự thượng cấp nhị giai yêu thú, không cần phô trương quá mức.

Biệt Hàn thoáng nghĩ, nếu ném Huyết Diễm vào vòng tròn dịch nhân, sau đó gai nhọn bắn ra sẽ có cảnh tượng gì. Oanh động chắc chắn cực lớn.

"Vậy còn trói buộc?" Biệt Hàn hiểu kỳ.

"Là thế này."

Hạo Nhiên biến Huyết Diễm lớn thêm một ít, chụp xuống bao phủ quanh một thân cây to, sau đó thu nhỏ lại.

Rắc!

Thân cây chục người ôm lập tức bị xiết gãy đôi, đổ rầm xuống đất.

"Nếu muốn trói buộc, tiểu ca chỉ thu nhỏ Huyết Diễm vừa đủ, quá tay sẽ chết người. Linh khí này có rất nhiều phương thức tấn công khác nhau, còn tùy tiểu ca sử dụng."

Thu hồi Huyết Diễm nằm gọn trong lòng bàn tay, Hạo Nhiên nhắc nhở.

Bọn họ quay lại quây. Cầm Huyết Diễm lúc này đã nhỏ xíu như vòng tay thiếu nữ, Biệt Hàn vô cùng hứng thú, hỏi: "Hạo tổng quản định bán thứ này bao nhiêu?"

Hạo Nhiên ra chiều khó nghĩ, hồi lâu nói: "Hai vạn năm nghìn linh thạch, đây đã là giá chót. Hy vọng tiểu ca đừng trả giá!"

"Tiểu kiếm này, mời Hạo tổng quản cho giá."

Biệt Hàn lại đặt tiểu kiếm xuống quây.

Hạo Nhiên cầm tiểu kiếm lên, vuốt ve xem kỹ một lần nữa, thấp giọng: "Mười vạn."

"Đây là trung phẩm linh bảo phẩm chất sắp đạt đến thượng phẩm, ta muốn hai mươi vạn!"

Biệt Hàn sắc mặt bình thản. Cực phẩm linh khí có giá xấp xỉ hạ phẩm linh bảo khoảng trên dưới hai vạn linh thạch. Biệt Hàn ước đoán trung phẩm linh bảo cũng phải bảy tám vạn là ít. Như vậy mà tính, giá trị thượng phẩm linh bảo vào khoảng ba bốn chục vạn. Tiểu kiếm kia tuy chưa đạt mức thượng phẩm linh bảo nhưng phẩm chất rất gần, giá hai mươi vạn Biệt Hàn đưa ra tuyệt đối không cao.

"Giá này quá cao, ta không đồng ý!"

Mép Hạo Nhiên gằn gặt.

"Đã vậy ta sẽ tìm cách khác. Cáo từ!"

Biệt Hàn cầm lấy tiểu kiếm, đồng thời để Huyết Diễm xuống.

"Mười lăm vạn, đây đã là giá tốt nhất ta có thể đưa ra."

Hạo Nhiên vội nói.

Biệt Hàn không nói thêm, sau khi nhận bốn nghìn linh thạch bán linh khí khi này, lập tức cùng Lưu Linh rời đi.

Hạo Nhiên cũng không có động thái gì, bỏ vào phía trong.

Đi được một quãng, Lưu Linh nhỏ giọng: "Giá đó ta thấy được rồi, sao Biệt huynh không bán? Nhìn thái độ bọn họ coi bộ chẳng trả thêm."

Biệt Hàn cười nhẹ: "Bọn họ buôn bán lâu năm, tất có mẹo lỏi. Chúng ta cứ đi loang quanh một lúc sẽ có người tìm tới thôi."

"Nếu họ không đến tìm thì sao?"

Lưu Linh hỏi vặn.

"Thì chúng ta tìm họ." Biệt Hàn nhún vai.

Thiếu niên này, Luru Linh ngày càng cảm thấy nhìn không thấu, rất khó đoán biết hắn nghĩ gì.

Không ngờ trong tay Biệt Hàn lại có một kiện trung phẩm linh bảo giá trị liền thành khiến Luru Linh hít thở không thông, ngẫm ước ao mình được như vậy. Khi đó chẳng phải gã vũ trang đầy người, leo vào tốp mười cũng có hi vọng.

Còn chưa đi được bao xa, đúng như Biệt Hàn dự đoán, Quế Lan gấp rút đuổi theo.

"Hạo tổng quản đồng ý giá đó, cảm phiền nhân huynh quay lại!"

Nàng hơi đỏ mặt nói. Đây cũng là một trong vài lần hiếm hoi bọn họ bị bắt thóp. Quế Lan còn trẻ, da mặt chưa dày như Hạo Nhiên.

Mồm Luru Linh há hốc, lùi thui theo sau Biệt Hàn.

Sau khi đến quầy, trừ ra khoản phí hai vạn năm nghìn, Biệt Hàn nhận thêm mười bảy vạn năm nghìn linh thạch. Bỏ ngoài tai những lời phân trần của Hạo Nhiên, Biệt Hàn kêu Luru Linh dẫn đến quầy bán linh phù.

Chủ quầy là một lão giả lưng còng già nua đang ngồi ngáp ngắn ngáp dài buồn chán. Linh phù uy lực cao nhưng thuộc về vật phẩm tiêu hao, dùng một hai lần liền hết, giá lại thấp hơn linh khí đồng cấp không nhiều, vì vậy rất ít tu giả dám mua. Bọn họ dành dụm đủ linh thạch mua linh khí sử dụng lâu dài không phải kinh tế hơn sao, ngu gì phung phí mua thứ xa xỉ này.

Tuy vậy, một số tu giả giàu có luôn chọn linh phù làm bạn đồng hành. Đầu tiên là vì uy lực của nó mạnh hơn linh khí cùng đẳng cấp một ít. Thứ hai vì tiện dụng, tỷ như thượng cấp nhị giai linh phù so sánh với thượng phẩm linh khí, tu giả tu vì yếu kém giữ thượng phẩm linh khí trong tay khó phát huy được toàn bộ uy lực, nhưng thượng cấp nhị giai linh phù lại khác. Chỉ cần trút linh lực vào, bất kể người tu vì mạnh hay yếu đều đem tới hiệu quả đáng kinh ngạc.

Còn một nguyên nhân nữa, trong chiến đấu thường tu giả chỉ cùng lúc khu động được hai món linh khí, gọi là nhất tâm nhị dụng. Tu giả mạnh mẽ hơn cũng chỉ được tối đa tam tứ dụng, có nhiều thêm linh khí cũng vô phương sử dụng. Khi đó, người bất thành linh ném ra một xấp linh phù, uy lực so được với cả chục linh khí đồng thời đánh tới, đối phương có nước chạy đằng trời.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, chỉ tu giả giàu nứt đổ đổ vách mới theo đuổi con đường này, so với đốt linh thạch không khác bao nhiêu.

"Hai vị cần gì? Xin cứ lựa chọn thoải mái, linh phù của lão uy lực tuyệt đối phi thường!"

Thấy hai người đến, lão giả lưng còng đứng bật dậy, mau miệng chào mời.

Nhìn những lá phù đủ sắc màu, hoa văn ngoằn ngoèo nằm đầy trên quầy, Biệt Hàn đến hoa mắt.

Nhìn tới lui chẳng biết cách nào phân biệt, Biệt Hàn nói: "Linh phù ở đây phẩm cấp cao nhất là mức nào, tiền bói?"

Nghe thế, lão giả mừng run. Đây chính là khách sộp, cần phải tích cực khai thác.

Tay lão run run chỉ xấp linh phù nằm bên trong: "Cao nhất ở đây, lão có mấy tấm trung phẩm nhị giai linh phù và một tấm thượng phẩm. Tiểu ca xem có được không?"

Biệt Hàn cầm xấp linh phù lên sẫm soi, theo đánh giá của nó thì tấm linh phù thượng phẩm nhị giai duy nhất có vẻ khá lợi hại, nhưng còn xa xa chưa bằng Lôi Thần Phù khi trước Lý Hách sử dụng.

Không rõ linh phù đó có cấp bậc gì, Biệt Hàn hỏi: "Tiền bói có Lôi Thần Phù không?"

Lão giả giật mình: "Cực phẩm nhị giai linh phù? Thứ đó lão từng có một tấm nhưng đã bán lâu rồi."

Biệt Hàn nuôi tiếc, có lẽ Lý Hách mua Lôi Thần Phù ở đây.

"Tiểu ca mua mấy tấm này đi, uy lực cũng rất mạnh!"

Sợ Biệt Hàn bỏ đi, lão giả nói như van cầu.

Linh phù cấp bậc này, Biệt Hàn thật sự không cần, trừ tấm linh phù thượng cấp nhị giai kia còn có chút tác dụng. Nhưng nghĩ đến sắp tới có khả năng sẽ xảy ra một trận thư hùng với nhiều người, Biệt Hàn quyết định thu luôn mấy tấm trung phẩm nhị giai linh phù, phòng khi cần đến.

"Những thứ này giá bao nhiêu?"

Lão giả lưng còng mừng rỡ: "Tiểu ca lấy hết? Trung phẩm nhị giai linh phù có giá một trăm linh thạch, ở đây sáu tấm là sáu trăm. Thượng phẩm nhị giai linh phù giá tám trăm linh thạch, vị chi tất cả 1400 linh thạch. Lão xin bớt cho tiểu ca một trăm, chỉ lấy 1300 thôi, coi như làm quen!"

"Được."

Biệt Hàn sáng khoải thanh toán, tiện thể đưa cho Luru Linh một nghìn linh thạch.

"Biệt huynh..." Luru Linh ngơ ngẩn.

"Cứ cầm lấy, đây là thưởng công ngươi dẫn đường."

Biệt Hàn vỗ vai gã.

Luru Linh mừng muốn khóc, lật đặt nhét linh thạch vào túi, miệng cảm ơn rồi rút.

Hai người quay lưng bước đi, không biết lão già đang ngó theo, đôi mắt hiện vẻ lưỡng lự bất quyết. Hành động vừa rồi của Biệt Hàn khiến lão già động tâm. Lão biết thiếu niên này giàu có nhưng không nghĩ hắn dư dả đến vậy, cất tay một cái liền tặng cho người dẫn đường cả nghìn linh thạch.

Quyết định thật nhanh, lão già gọi với theo: "Tiểu ca xin dừng bước. Lão còn vật này muốn cho ngươi xem!"

Biệt Hàn kinh nghi quay lại, tò mò không biết lão muốn cho nó xem thứ gì mà ra vẻ bí hiểm.

Lão già nhìn qua ngó lại, xác định không có ai lảng vảng gần đó mới thận trọng lấy ra tấm linh phù màu tím nhạt, chu vi bằng hai bàn tay, lớn gấp đôi những linh phù khác.

"Cực phẩm nhị giai thì lão không có, nhưng tam giai lại may mắn sở hữu một tấm."

Lão già thì thào, tay run run đưa Biệt Hàn, lo sợ nó cầm lấy rồi chạy mất.

Biệt Hàn rung động, vội đón lấy. Linh phù lấp lánh ánh tím vô cùng mỹ lệ, trên bề mặt lồi lõm hoa văn khắc hình một con quái thú đang tung cánh chuẩn bị bay lên, nét bút cực kỳ sinh động, vừa nhìn cứ tưởng vật thật.

"Thứ này... tiền bối còn không? Bao nhiêu tấm ta cũng mua!"

Biệt Hàn nghiêm túc nói.

Lão già run giọng: "Lão chỉ có một tấm gia phụ để lại trước lúc lâm chung. Lâu nay luôn giữ phòng thân, lúc này thấy tiểu ca tốt bụng lại như rất cần nên mới lấy ra."

"Đáng tiếc..." Biệt Hàn than thầm, nhưng làm người không thể quá tham.

"Tiền bối bán bao nhiêu?"

"Linh phù này lão không rõ phẩm cấp cụ thể, chỉ biết thuộc tam giai. Thôi thì bán cho tiểu ca ngang giá hạ phẩm linh bảo, hai vạn được không?"

Lão già rụt rè nói. Giá này hình như hơi đắt, không biết thiếu niên đáp ứng được không.

Lão quá lo xa rồi, vừa dứt lời Biệt Hàn đã đưa ra túi linh thạch: "Tiền bối kiểm tra xem đủ chưa. Sau này nếu có thêm xin giữ lại, ta nhất định mua hết."

Lão già gật đầu lia lịa, tâm trí để hết vào đồng linh thạch, làm gì còn nghe Biệt Hàn nói.

Cất tấm linh phù quý giá vào túi trữ vật, có tiền nhiều thật sáng khoải, Biệt Hàn thỏa mãn nhìn quanh: "Ở đây còn nơi nào bán gì đáng xem chứ?"

Luru Linh liền đáp: "Biệt huynh có hứng thú với linh thú không?"

"Linh thú?" Biệt Hàn hơi nhíu mày, sau đó cười nói: "Cũng được, xem thử một chút."

Bọn họ đi tới quầy hàng bên phải, đặt đầy những chiếc lồng to nhỏ, thanh âm linh thú kêu gào ầm ĩ.

"A, bốn tiệm có rất nhiều linh thú đều còn non, hai vị khách quan cứ thoải mái chọn lựa."

Chường quầy chạy ra xun xoe.

Biệt Hàn đảo mắt nhìn qua một lượt. Linh thú thiên hình vạn trạng, đẹp có, xấu có, ghê tởm cũng có.

Cầm đến chiếc lồng, bên trong nhốt linh thú nhìn như bộ cạp, lại có hai cái đầu, chường quầy giới thiệu: "Khách quan mua Song Thủ Sa Hạt chứ? Tuy còn nhỏ nhưng đã có tu vi nhất giai trung cấp, chỉ cần nuôi khéo đến khi trưởng thành chắc chắn kém cỏi lắm cũng đạt sơ cấp nhị giai."

Thấy bọn Biệt Hàn lắc đầu, chường quầy tiếp tục đưa tới con khác: "Tinh La Phong, độc tính cực mạnh, tốc độ nhanh, thân hình nhỏ bé rất thuận tiện đánh lén."

"Ngân Thủy Yêu Hồ, tinh thông thủy tính, có thể điều khiển nước tấn công địch nhân, hình dáng lại xinh đẹp. Ta nói, linh thú này dùng để tán tỉnh nữ nhân

rất lợi hại, nằng nào nhìn thấy nó chắc chắn chết mê chết mệt hai vị."

Chường quỳ sùi bọt mép chỉ hết con này đến con kia, không vì hai người Biệt Hàn từ chối mà nản lòng.

Xem hết chẳng thấy thứ gì tốt, Biệt Hàn và Luru Linh bỏ đi.

Vút!

Một khúc cây rơi trước mặt Biệt Hàn.

"Bạch Tà, mau nhặt khúc cây kia đem lại cho ta!"

Giọng trẻ thơ trong trẻo, tiểu cô nương ước chừng sáu tuổi, tóc thắt bím chạy tới.

"Gâu gâu...!!"

Theo sau tiểu cô nương là một con chó nhỏ toàn thân trắng toát, không có bất kỳ sợi lông khác màu.

Con chó chạy tới gần Biệt Hàn, định ngoạm khúc cây đột nhiên khựng lại. Đôi mắt tròn đen như hai viên bi ve của nó nhìn Biệt Hàn kỳ lạ.

Đồng thời Đạo Châu nằm sâu trong ngực Biệt Hàn cũng chớp lóe, liên tục nhảy nhót như thúc giục nó làm gì đó.

Biệt Hàn nhìn chú chó nhỏ, mày cau lại, âm thầm kỳ quái. Con vật kia như bị Biệt Hàn thôi miên, cứ ngồi đó nhìn nó không chớp mắt, lưỡi thè ra dài thượt.

"Bạch Tà, sao mi còn ngồi đó, không mau đem khúc cây lại cho ta?"

Tiểu cô nương thấy vậy giận dỗi dậm chân, miệng hổi thức.

Chú chó vẫn ngồi im như tượng, nhìn chăm chăm Biệt Hàn, ánh mắt đờ đẫn.

"Ngươi tên Bạch Tà?"

Biệt Hàn ngồi xổm xuống, xoa nhẹ đầu nó.

"Gâu..!"

Như hiểu tiếng người, chó nhỏ sủa lên một tiếng, cái đuôi cụt ngùn ngoác lia lịa.

Tiểu cô nương vội vã chạy tới: "Các người là ai, định cướp Bạch Tà của ta sao?"

Mặc cho nàng kéo ghì, chó nhỏ vẫn cố đứng lại, liếm tay Biệt Hàn nghe nóng ẩm.

"Tuyệt nhi không được vô lễ!"

Chường quỳ đi ra, lắc đầu nói: "Nó là con gái ta, trẻ nhỏ không hiểu chuyện, hai vị đừng chấp!"

"Con vật kia từ đâu huynh có?" Biệt Hàn tò mò hỏi.

Chường quỳ sờ trán, cố nhớ lại: "Độ nửa năm trước, nó đột ngột xuất hiện trước quầy của ta. Mình mảy dơ đầy đầy bùn lầy, lại còn thương tích khắp thân. Lúc đó ta cứ ngỡ nó không qua khỏi, chỉ tiện tay cho một chén cơm. Nào ngờ qua mấy hôm sau đã thấy nó khỏe mạnh, từ đó ở lì lại đây không chịu đi, suốt ngày quấn quýt bên Tuyệt nhi."

"Một con chó cũng có thiên cổ sự nhi? Chắc là giành cái không lại nên bị thương!"

Luru Linh cười nhún nhó.

Khuôn mặt chường quỳ bỗng trở nên hằm hằm: "Sau hôm đó, ta kiểm tra tài sản chợt thấy mất sạch linh thạch. Rình rập mấy ngày mới bắt quả tang con chó khôn kiếp đó chén hết linh thạch của ta. Lúc ấy đáng lẽ đánh chết nó, nhưng Tuyệt nhi khóc lóc xin xỏ ta mới bỏ qua. Giờ nhớ lại vẫn còn hận!"

"Con chó kia ăn linh thạch của ngươi?"

Luru Linh vẻ mặt khó tin.

"Phải. Ta dựng chuyện làm gì?"

Chường quỳ đau khổ xác nhận.

Biệt Hàn ngạc nhiên: "Vậy từ đó đến nay, huynh nuôi nó bằng linh thạch?"

"Ta đâu có điên! Cho nó ăn cơm thôi, không ăn thì nhịn đói. Nhưng nó rất ít khi ăn cơm, thỉnh thoảng đói là mới chịu ghé mồm. Thông thường đều nhai linh thạch."

Chưởng quầy bí hiểm nói.

"Người vừa bảo không cho nó ăn linh thạch nữa còn gì?"

Lưu Linh tròn mắt.

"Ta không cho ăn, nhưng nó có thể đi lấy cấp của những người khác."

Bộ dạng chưởng quầy như thấy người gặp họa lấy làm vui mừng.

"Lấy cấp?" Biệt Hàn nhíu mày.

Đúng lúc này, một tên chạy xồng xộc trên đường, vừa chạy vừa hét toáng: "Aaa... linh thạch của ta vừa mới để đây, đi đại tiện ra đã biến đâu mất rồi? Khốn kiếp, tên nào lấy trộm mau trả lại đây, tổ tông mười tám đời nhà nó.."

"Đấy. Thêm một nạn nhân mới!"

Chưởng quầy cười ám muội.

Biệt Hàn nhìn chó nhỏ đang bị Tuyết nhi lôi đi, thoáng buồn cười. Kiểu gì nó cũng không thể liên hệ thù phạm trộm linh thạch và con chó này với nhau.

"Con chó đó ta muốn! Huynh bán bao nhiêu?"

Biệt Hàn nói.

"Người muốn mua nó?" Hai mắt chưởng quầy mở to.

"Ra giá đi!" Biệt Hàn nhướng mày.

"A, con chó đó thì không đáng giá, nhưng khổ nỗi Tuyết nhi của ta rất yêu thương nó, bán thật không đành lòng.."

Bản năng con buôn của chưởng quầy nhanh chóng lộ ra.

"Đừng dài dòng nữa." Biệt Hàn cắt lời.

"Năm trăm linh thạch." Chưởng quầy xoa tay.

"Thành giao. Từ lúc này nó thuộc về ta!"

Biệt Hàn ném linh thạch cho gã, đi tới chó nhỏ đang kêu ư ử oán trách Tuyết nhi cứ lôi kéo nó.

Chưởng quầy đứng ngơ ngẩn nhìn theo, biết vậy gã đã hết giá thật cao. Ài, năm trăm linh thạch, chuyến này lỗ vốn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Truy Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Du Hiệp

Biệt Hàn ngồi xuống trước mặt Tuyết nhi, mỉm cười hỏi: "Tiểu muội muội, cái tên Bạch Tà do muội đặt cho nó?"

Tuyết nhi héch mếu lên trời, tự hào nói: "Đúng vậy. Huynh thấy hay không?"

"Hay lắm! Có điều ta không hiểu ý nghĩa thế nào?"

Nụ cười treo trên môi Biệt Hàn càng thêm rõ nét.

"Chậm tiêu! Bạch là ám chỉ màu trắng lông nó, còn Tà có nghĩa gian tà. Con chó này rất ranh ma khôn lỏi, cái tên Bạch Tà hoàn toàn xứng với nó."

Tuyệt nhi kẻ cả giải thích, hai tay chống nạnh.

"Ồ.." Biệt Hàn gật gù: "Quả nhiên tên rất hợp. Bạch Tà, người có muốn đi theo ta không?"

Chó nhỏ đang buồn phiền rên ư ừ, nghe Biệt Hàn nói liền mở to đôi mắt, nhảy chồm lên, đuôi cụt ngùn mùng rờ ngoắc liên hồi.

Tuyệt nhi vội vàng ôm chặt Bạch Tà: "Không được. Huỳnh không được bắt Bạch Tà của ta. Ta không cho nó đi đâu hết!"

Chưông quây đã nhận linh thạch của Biệt Hàn, đầu thế đứng yên, liền lên tiếng khuyên nhủ: "Tuyệt nhi, phụ thân bán Bạch Tà cho hấn rồi. Con mau buông ra!"

"Không. Bạch Tà là của Tuyệt nhi, phụ thân không được bán!"

Tuyệt nhi nước mắt doanh tròn, ôm chặt chó nhỏ không rời, khóc rung rức.

Biệt Hàn thấy khó xử. Tình cảm Tuyệt nhi và Bạch Tà rất tốt, nó không nỡ chia cắt. Nhưng Biệt Hàn linh cảm bản thân và chó nhỏ có mối liên hệ kỳ lạ nào đó, khó thể buông bỏ.

"Tiểu muội muội, Bạch Tà không thích ăn cơm, chỉ muốn linh thạch, muội đáp ứng được không? Huỳnh cam đoan sẽ chăm sóc nó kỹ lưỡng, khi nào thấy nhớ muội có thể đến chỗ huỳnh thăm nó. Chịu chứ?"

Biệt Hàn dịu giọng.

Nào ngờ Tuyệt nhi nghe vậy càng khóc rống lên, vô cùng thương tâm.

"Chúng ta là người ngoài, không được phép đặt chân vào bên trong sơn môn."

Chưông quây nói.

Biệt Hàn vỗ lẽ: "Không sao. Thỉnh thoảng rảnh rồi huỳnh sẽ đưa Bạch Tà đến chơi với muội."

"Huỳnh hứa?" Đang khóc ngon lành, Tuyệt nhi vụt nín bật, đôi mắt còn ướt đầm tròn xoe nhìn Biệt Hàn.

"Huỳnh hứa. Móc tay nào!"

Biệt Hàn móc ngón út vào bàn tay búp măng nhỏ xíu của Tuyệt nhi.

"Huỳnh nhớ giữ lời đó!"

Sau khi móc tay, có phần yên tâm Tuyệt nhi mới chịu buông chó nhỏ ra, tuy vậy vẫn phụng phịu nói.

"Tuyệt nhi ngoan! Huỳnh sẽ giữ lời."

Biệt Hàn trêu mếu xoa đầu tiểu cô nương. Sau đó cùng Lưu Linh dẫn Bạch Tà rời đi.

Tuyệt nhi buồn bã nhìn theo thật lâu, tận khi bọn họ khuất bóng, chưông quây cất lực khuyên nhủ mới chịu nghe lời vô trong.

oOo

Vút! Vút!

Trong màn đêm tối đen, hai bóng người một trước một sau đáp xuống thung lũng hoang vắng.

Biệt Hàn khẽ đảo mắt dò xét tình hình xung quanh, không phát hiện có gì đáng ngờ mới mở miệng: "Có chuyện gì mau nói!"

Nữ lang cười khanh khách: "Biệt đệ đệ cần gì gấp gáp như vậy?! Nơi này phong cảnh hữu tình, sao chúng ta không làm vài chung rượu vui vẻ, chính sự để sau."

Nữ lang này là Mễ Hồng Nương. Lời đồn quả thật không sai, nàng ta rất xinh đẹp, thân hình bốc lửa, chỗ lồi chỗ lõm nhấp nhô uốn lượn, đôi núi chập chùng khiến nam nhân nào nhìn thấy cũng không kiềm được mơ màng ao ước.

Nhưng trong mắt Biệt Hàn, gương mặt kiều mỹ của Mễ Hồng Nương mang nét gì đó rất phóng đãng, khiến nó cực kỳ bài xích.

Hôm trước sau khi trở về, chưa yên ổn được mấy ngày, Mễ Hồng Nương đã tìm đến tận cửa, vờ Biệt Hàn ra đây bảo có chuyện cần nói. Thoạt đầu Biệt Hàn không đồng ý, có gì muốn nói cứ nói tại chỗ, đầu cần đi nơi khác, nhưng Mễ Hồng Nương kiên quyết thuyết phục, cho rằng chỗ nó tai vách mạch rừng không tiện trò chuyện.

Rốt cục nàng đưa Biệt Hàn đến đây, chính sự đầu chưa thấy đã nghe úp úp mở mở câu dẫn.

Thấy Biệt Hàn lặng im, thân hình khêu gọi của Mễ Hồng Nương hơi ưỡn lên khiến phần ngực căng tròn nhô cao cực kỳ khiêu khích: "Ai da, đi một quãng ngắn mà đã mỏi lưng thế này! Biệt đệ đệ có mỏi không? Để tỷ tỷ xoa bóp cho đệ, sau đó đệ xoa bóp lại cho tỷ tỷ."

"Đã vậy ta trở về trước, khi nào nguoi khỏe sẽ nói sau."

Biệt Hàn dọm chân muốn bỏ đi.

"Được rồi, ta nói đây. Biệt đệ thật là... người gì khô như gỗ, thật nhàm chán!"

Mễ Hồng Nương liền nói, nét mặt không vui. Trước nay chưa thanh niên trai tráng nào chống được mị lực của nàng, thiếu niên trước mặt thật không phải nam nhân.

Biệt Hàn lãnh đạm: "Ta đang lắng tai chờ nghe."

"Chuyện xảy ra trong Vạn Yêu sâm lâm, Biệt đệ đệ định giao phó thế nào với ta?"

Mễ Hồng Nương nhón miệng.

"Ý nguoi là chuyện gì? Đạo này ta có chứng hay quên, cần phải nói rõ ràng."

Biệt Hàn thản nhiên.

Mễ Hồng Nương cười cười, ánh mắt chột lạnh: "Mộc Tồn, Lý Giám chết thật thê thảm! Biệt đệ đệ định bảo mình không liên quan sao?"

"Nguoi nghe ai nói?"

Biệt Hàn vận lại.

"Ai nói không quan trọng. Vấn đề là Biệt đệ đệ dám làm có dám nhận hay không?"

"Phải. Bọn chúng do ta giết chết!"

Chuyện tới mức này, Biệt Hàn biết có chối cũng không xong, chỉ bằng nhận cho rồi.

Nụ cười trên môi Mễ Hồng Nương tắt dần: "Vì sao?"

Biệt Hàn nhún vai: "Tranh chút tài phú. Ta không giết chúng thì chúng cũng sẽ giết ta thôi."

"Xem ra bọn họ không nói dối..."

Mễ Hồng Nương cau đôi mày liễu, lẩm bầm.

"Nguoi muốn thay chúng báo thù?" Biệt Hàn nhếch môi.

Mễ Hồng Nương cười tủm tỉm: "Chết cũng đã chết rồi, đầu cần như vậy. Tỷ tỷ chỉ vì tức giận trước mặt Bằng Vu, Mạc Danh để chúng trông chờ hai ta sống chết với nhau. Mục đích gấp mặt hôm nay không phải để báo thù!"

"Nghe như nguoi muốn kết minh cùng ta?"

Biệt Hàn mơ hồ nhận ra ý định của nàng.

"Chính là như vậy. Biệt đệ đệ thật thông minh!"

Mễ Hồng Nương kinh ngạc nhìn Biệt Hàn. Nàng mới nói vài câu mà thiếu niên này đã hiểu ra, trí tuệ đáng nể.

Biệt Hàn không vì được khen mà đắc ý: "Cho ta một lý do để phải làm như vậy?"

"Bọn chúng đang âm mưu xuống tay với nguoi. Thế đã đủ chưa?"

Mễ Hồng Nương cười nhẹ.

"Ai? Bằng Vu hay Mạc Danh? Lý do?" Biệt Hàn hơi bất ngờ.

"Lúc đầu là Bằng Vu, nguyên do tỷ tỷ không rõ lắm, nghe đâu có người ủy thác gã giết nguoi. Còn Mạc Danh thì không cần phải nói, Biệt đệ đệ dụ dỗ thù hạ của gã, khiến gã mất hết mặt mũi, nổi sát tâm với nguoi cũng phải."

Mễ Hồng Nương kiên nhẫn giải thích.

"Có người ủy thác Bảng Vu giết ta? Là kẻ nào.."

Biệt Hàn suy tư, tạm thời chẳng nghĩ ra được ai.

Lúc sau, Biệt Hàn ngẩng lên: "Bọn họ muốn giết ta, chuyện này có liên quan gì đến ngươi?"

"Rất liên quan là đằng khác. Nói tới cũng phải tạ ơn Biệt đệ đệ đã tiện tay giết chết hai thủ hạ đắc lực của tỷ tỷ, phá vỡ thế cân bằng tồn tại lâu nay giữa ta và Bảng Vu. Hiện tại cán cân lợi thế đã nghiêng hẳn về phe gã, quét sạch thế lực bên ta để nắm trọn quyền lực trong tay chỉ là chuyện sớm muộn."

Thần sắc Mễ Hồng Nương bình thường nhưng Biệt Hàn nhận ra sát ý ngấm ngầm trong đó. Sau những gì nó làm, nàng ta động sát tâm với Biệt Hàn hoàn toàn dễ hiểu.

"Tiếp đi!" Biệt Hàn nói.

"Trước mắt tỷ tỷ và Biệt đệ đệ đều có chung kẻ thù. Có câu, kẻ địch của kẻ địch là bạn, ta muốn cùng ngươi kết minh, chống đỡ nguy hiểm sắp tới. Về phần ân oán cũ, ta hứa sẽ bỏ qua!"

Biệt Hàn cười nhạt: "Kết minh rồi thì thế nào? Ta làm thủ hạ cho ngươi?"

Thần hình kiều mỵ Mễ Hồng Nương nhẹ uốn éo: "Không. Tỷ tỷ sao lại để Biệt đệ đệ chịu thiệt thòi. Chúng ta cùng làm thủ lĩnh, thế nào?"

"Ta chỉ có tu vi Tụ Linh tiền kỳ, trong khi ngươi như đã sắp đến Tụ Linh hậu kỳ đỉnh phong. Bảo ngươi cam tâm san sẻ quyền lực cùng ta, e hơi khó tin!"

Biệt Hàn không cho là đúng.

"Ngờ chuyện gì. Biệt đệ đệ nói không sai, nếu là kẻ khác ta tuyệt đối không nhún nhường. Nhưng ngươi có thể giết chết hai người Mộc Tồn, Lý Giám, thực lực tuyệt đối không như biểu hiện lúc thường. Huống hồ nguy hiểm sắp ập xuống đầu, ta chẳng ngại ham chút lợi nhỏ mà vứt đi tính mạng! Tỷ tỷ nói vậy đã rõ ràng rồi chứ?"

Nét mặt Mễ Hồng Nương vô cùng chân thành, khó nhìn ra chút giả dối dù nhỏ.

Biệt Hàn trầm ngâm suy nghĩ về đề nghị bất ngờ của nàng. Nữ lang này bề ngoài mỹ lệ, liếc ngang liếc dọc nhưng tuyệt không phải loại chân dài óc ngắn, chỉ biết câu dẫn nam nhân.

Biệt Hàn bỗng cảm thấy gì đó là lạ, đưa mắt nhìn quanh, hạ giọng: "Ngươi có đưa người theo?"

"Không có. Sao Biệt đệ đệ hỏi vậy?"

Mễ Hồng Nương giật mình cũng ngó quanh, mặt hoa liền tái nhợt: "Không xong. Chúng ta bị mai phục rồi."

"Hắc hắc. Mễ muội lâu ngày không gặp vẫn hấp dẫn như xưa!"

Ánh đuốc rực sáng, soi tỏ một vùng. Biệt Hàn lướt mắt đếm được trên dưới bốn mươi người tạo thành vòng tròn bao quanh nó và Mễ Hồng Nương vào giữa. Kẻ vừa lên tiếng là đại hán đầu trọc bóng thân cao hai thước, cơ bắp cuộn cuộn, tay cầm chiếc búa lớn như chiến thần.

Trong đám này có sự hiện diện của huynh đệ Lý Hách, Lý Hoàng. Nhận tin cái chết thương tâm của Lý Giám, bọn họ vô cùng căm thù Biệt Hàn, bỏ qua mọi lời đe dọa của Nguyệt nhi khi trước, quyết lấy mạng nó.

Lần này bí mật xuất động toàn bộ tinh anh của cả hai thế lực, Biệt Hàn có mất mạng thì Nguyệt nhi cũng khó thể liên hệ đến bọn Lý Hách là hung thủ, rất ít khả năng nàng tìm gây phiền toái. Dù sao, Nguyệt nhi chỉ cần dặn không được để lộ bí mật của Biệt Hàn, khi nào việc này lộ ra nàng mới có cơ sở nghi ngờ bọn Lý Hách.

Hai kẻ Biệt Hàn tha mạng lần trước, Viêm Lăng và Mã Tài cũng hiện diện. Nhận chân sự thật này, Biệt Hàn mắng thầm, tu chân giới người tốt quá ít ỏi. Bọn chúng mới hôm trước còn van xin nó tha cho, thế thốt liên hồi, bây giờ đã quay lại cắn trộm.

Nhận ra những kẻ đến là ai, Mễ Hồng Nương thoáng run rẩy: "Mạc Danh. Ngươi đã kết minh với Bảng Vu? Tên đó đâu, sao còn chưa ra mặt?"

"Mễ muội muội mau hạ thủ tiểu tử như kẻ hoạch!"

Thanh niên có gương mặt lạnh lùng từ một thân cây nhảy xuống. Thần hình gầy dong dỏng cao, tóc búi gọn tựa thư sinh hiền lành trời gà không chặt.

Mễ Hồng Nương bước nhanh tới gần Biệt Hàn, ngoài mặt nói: "Các ngươi định dùng kế ly gián? Không dễ như vậy!"

"Đứng lại! Không được đến gần ta."

Biệt Hàn quát.

Bàng Vu nghe vậy đôi mắt chợt sáng: "Mẽ muội mau giết chết tiểu tử đó như đã tính. Sau đó ta sẽ thực hiện lời hứa với muội!"

Mẽ Hồng Nương vừa bị Biệt Hàn bắt dừng lại, còn chưa kịp giải thích đã thấy Bàng Vu nhân cơ hội đổ dầu vào lửa, tức giận nói: "Ngươi đừng ngậm máu phun người! Biệt đệ đệ hãy tin ta, đừng trúng kế bọn chúng. Tên gian độc kia muốn lung lạc tinh thần để ta và ngươi chém giết lẫn nhau, bọn chúng làm ngư ông hưởng lợi, thu thập tàn cuộc."

"Đêm hôm khuya khoắt ngươi đến tìm ta, dẫn ra nơi hoang vắng này. Bây giờ bọn họ xuất hiện, ngươi lại bảo mình không liên quan? Thật trùng hợp!"

Biệt Hàn chậm chậm lắc đầu, linh lực hòm sẵn phòng bị.

Mẽ Hồng Nương dờ khóc dờ cười: "Có thể bọn chúng phái người giám sát ta rồi nhân cơ hội kéo đến bao vây. Biệt đệ đệ phải tin tỷ tỷ, đừng trúng kế bọn chúng!"

"Mẽ muội mau hành động, tránh đêm dài lắm mộng sẽ có người đến phá hỏng kế hoạch!"

Bàng Vu nôn nóng hồi thúc.

"Ngươi câm miệng! Muốn chém muốn giết thì vào đây, sao phải dùng hạ kế tiểu nhân chia rẽ? Ta khinh!"

Mẽ Hồng Nương tức muốn bẻ phổi, khuôn ngực cao ngất phập phồng liên hồi.

"Đám giờ trò với ta, ngươi muốn chết!"

Mục quang Biệt Hàn phát lạnh, giận dữ áp sát Mẽ Hồng Nương, phi kiếm phóng tới.

"A.. Biệt đệ đệ sao lại để bọn chúng lừa, mau dừng tay!"

Mẽ Hồng Nương cuống quýt né tránh, thân pháp cực kỳ mau lẹ.

Nàng khổ sở không thôi, rơi vào tình trạng này có mười cái miệng cũng khó thanh minh. Nhưng nếu không làm vậy, hôm nay Mẽ Hồng Nương và Biệt Hàn đừng mong toàn mạng trở về.

"Đừng nhiều lời, ta phải giết chết tiện nhân ngươi!"

Biệt Hàn như dã thú phát cuồng, lần xà tấn công Mẽ Hồng Nương.

Vút!

"Biệt đệ đệ tinh táo một chút đi!"

Tốc độ Mẽ Hồng Nương nhanh hơn Biệt Hàn một bậc, thủy chung chỉ né tránh, không dám xuất thủ với nó, sợ càng đào sâu thêm hiểu lầm.

Đứng ngoài lược trận, đám người Bàng Vu, Mạc Danh nhìn nhau cười trộm. Vốn định xuất thủ tiêu diệt hai kẻ này, phút cuối linh trí vụt lóe, Bàng Vu chỉ nói vài câu đã khiến Biệt Hàn xem Mẽ Hồng Nương như kẻ thù quyết tử.

Nghe nói tiểu tử kia có một linh kỹ rất lợi hại, Mẽ Hồng Nương lại càng khó lòng. Hai người đấu đá nhau không chợt cũng què, bọn Bàng Vu ung dung hưởng lợi, khỏi phải tốn sức, quả thực đắc ý tột cùng.

"Hôm nay ta và ngươi không chết không thôi!"

Sau nhiều lần đánh trúng không khí, Biệt Hàn tức tối gầm vang, trên tay vụt hiện ra chiếc vòng nhỏ đỏ tươi như lưu tinh xẹt tới Mẽ Hồng Nương.

"Nắm sát người xuống đất!"

Bên tai Mẽ Hồng Nương chợt nghe thanh âm Biệt Hàn thì thào. Linh cơ Mẽ Hồng Nương máy động. Không kịp suy nghĩ, nàng lập tức làm theo.

Huyết Diễm xẹt qua phía trên vị trí Mẽ Hồng Nương đang nằm, bỗng chốc biến lớn, vô số gai nhọn nhô ra bắn ào ào tứ phía.

Viu! Viu! Viu..!!

Còn đang háo hức chờ xem linh khí kia đoạt mạng Mẽ Hồng Nương, bỗng nhiên bị hàng tá gai nhọn bắn tới với tốc độ kinh hoàng, đám người bao vây bên ngoài chẳng kịp làm ra cử động gì đã dính chiêu, thi nhau gục xuống.

Phập! Phập! Phập!

Âm thanh ngọt lịm. Gai nhọn dài mấy tấc nhẹ nhàng xuyên thủng cơ thể bọn chúng, dư lực quá mạnh khiến gai nhọn không bị vướng lại mà thuận đà bay

luôn ra sau.

Hơn bốn mươi người vừa đứng đó hề hà cười nói trong một hơi thở đã chết sạch, đôi mắt vẫn còn in sâu sự hoảng loạn pha lẫn ngỡ ngác. Bọn chúng chết mà chưa biết vì sao.

Tuy vậy, Bàng Vu và Mạc Danh dù bị tấn công bất ngờ vẫn tránh thoát. Bàng Vu dựa vào thân pháp nhanh nhẹn kịp thời bay lên cao an toàn. Mạc Danh thân hình to lớn nặng nề không được như vậy, chỉ kịp té ra thượng phẩm linh khí chắn trước người bảo vệ.

Giờ phút này con mắt Mạc Danh muốn lồi ra ngoài vì kinh hoàng, gai nhọn chỉ chít ghim lên chiếc khiên của gã, xuyên lú cả ra phía sau cách mặt gã chỉ một đoạn ngắn. Thiếu chút nữa Mạc Danh đã chịu chung số phận bị thảm với đám thuộc hạ.

"Hai người đừng mong trốn thoát!"

Biệt Hàn cười lạnh, song thủ nhịp nhàng lưu chuyển.

Những gai nhọn vừa xuyên qua thi thể đám người kia bay đi xa liền đảo một vòng tròn quay ngược trở lại, ào ạt bắn vào vị trí Bàng Vu, Mạc Danh đang đứng.

Viu! Viu!

Tốc độ Bàng Vu nhanh hơn gai nhọn một ít, cấp thời trốn tránh.

Mạc Danh giật mình, không nghĩ thứ quái quỷ kia lại còn có thể quay lại tấn công. Huyết Sát Phủ huơ lên.

Keng! Keng!

Huyết Sát Phủ được Mạc Danh sử dụng kỳ mau lẹ, tạo thành một màn phủ ảnh vô cùng kín kẽ, gai nhọn va vào liền bị đánh bật ra, không cách nào xuyên thủng.

Biệt Hàn sắc mặt tái nhợt, gấp rút ném một viên Bồ Linh Đan vào miệng. Khu động Huyết Diễm chưa được mấy giây đã hút cạn toàn bộ linh lực của nó.

"Đừng để Bàng Vu trốn thoát, phần Mạc Danh ta xử lý!"

Thấy Bàng Vu lượn vòng vèo trên cao, có vẻ còn thất thần sau đợt tập kích khủng khiếp, Biệt Hàn nói nhanh với Mễ Hồng Nương, đồng thời hai ngón tay đột ngột vurôn ra, toàn bộ linh lực nội thể như thác lũ cuộn trào.

Viu!

U... u ... u!!!

Tia sáng chói mắt từ đầu hai ngón tay Biệt Hàn rú rít cuộn xoáy tới Mạc Danh, độn tốc nhanh không gì sánh được.

Phụp! Choang!

Huyết Sát Phủ trong tay Mạc Danh rơi phịch xuống đất, trên lưỡi thùng một lỗ tròn.

Mạc Danh ngỡ ngác lấy tay sờ ngực, nơi đó bị thùng bằng miệng bát, máu không chảy ra mà sùi sùng sục, khói bốc nghi ngút.

Phùng!

"Aaaa...!"

Ngon lửa đỏ thoảng chói hiện ra, nuốt gọn thân thể cao to của Mạc Danh khiến gã gào rú đau đớn, lăn lộn trên đất. Chưa đến vài nhịp hô hấp, Mạc Danh đã hóa thành tro tàn, mùi khét lẹt lan tỏa.

Bàng Vu ở phía trên thấy vậy, toàn thân ớn lạnh, nào dám lưu lại dù chỉ một giây, điên cuồng ngự kiếm lao đi mất dạng.

"Vừa rồi ta kêu người đừng để Bàng Vu chạy thoát, sao cứ đứng yên đó?"

Lại ném thêm một viên Bồ Linh Đan vào miệng, Biệt Hàn nhanh chóng khôi phục, cau mày nói.

"Ta... Mọi thứ diễn ra nhanh quá, ta không kịp phản ứng!"

Mễ Hồng Nương lùi nhanh ra xa, hoa dung thất sắc. Hiện tại nàng chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây, tránh thật xa thiếu niên này. Ai biết được hắn có nổi sát tâm giết luôn nàng hay không.

Biết nàng đang lo sợ điều gì, Biệt Hàn cười thầm. Nữ lang này khi không ra vẻ phóng đảng mê hoặc nam nhân, nhìn cũng không đến nỗi đáng ghét.

Biệt Hàn lặng lẽ thu gom túi trữ vật của đám người đã chết. Hơn bốn mươi cao thủ trên Chiến Bảng, tài phú gộp lại cũng được kha khá. Biệt Hàn không vội kiểm tra, về sẽ xem sau.

Mễ Hồng Nương đứng chôn chân, tim đập như trống trận, mấy lần muốn đi lại không dám. Nàng sợ mình làm thế sẽ khiến Biệt Hàn nổi giận hạ sát thủ. Cái chết thi cốt vô tồn của Mạc Danh khiến Mễ Hồng Nương bị ám ảnh tâm trí, nữ nhân đẹp như nàng có chết cũng phải thật đẹp, không thể thô thảm như vậy được.

"Khi này, ta cứ tưởng Biệt... Biệt huynh trúng kế bọn chúng."

Hồi lâu, Mễ Hồng Nương run giọng nói. Nàng không dám trêu đùa gọi thiếu niên kia là đệ đệ như trước.

Biệt Hàn không nói gì, chuyên tâm thu gom tài sản. Nó dùng thủ đoạn lời đình giết sạch đám người khiến họ bất ngờ không kịp tề ra linh khí chống đỡ, nhờ vậy tất cả linh khí đều còn nguyên vẹn, bán sẽ rất được giá.

"Sao Biệt huynh biết bọn Bảng Vu nói khoác?"

Qua một đoạn thời gian, Mễ Hồng Nương lấy lại phần nào bình tĩnh, không kiềm được tò mò hỏi.

"Nếu bọn chúng và ngươi cùng một giuộc thì đã không nói huych toẹt ra để ta đề phòng."

Biệt Hàn vẫn cầm cúi trên đám thi thể, thuận miệng đáp.

"À, vậy mà ta không nghĩ ra.."

Mễ Hồng Nương à một tiếng, sáng tỏ mọi chuyện. Đúng là nếu nàng cùng phe với Bảng Vu, bọn chúng đâu ngu đến mức nói lộ ra, cứ âm thầm giả vờ đối địch, khi đó Mễ Hồng Nương sẽ có nhiều cơ hội hạ thủ Biệt Hàn hơn.

Nghĩ cũng thật đơn giản, Mễ Hồng Nương tự trách mình bình thường thông minh, lúc này quá sợ hãi rối loạn tâm trí không nghĩ ra. Nhưng nàng cũng thâm úy kị Biệt Hàn, trong hoàn cảnh đó lại có đủ sự sáng suốt để phân định rạch ròi như thế, tâm cơ hẳn thật không thể xem thường.

"Đề nghị kết minh khi này của ngươi vẫn còn chứ?"

Biệt Hàn chợt cười tủm tỉm.

"Vẫn còn. Biệt huynh đồng ý?"

Mễ Hồng Nương vui mừng. Mặc dù vây cánh của Bảng Vu đã bị chặt đứt nhưng gã kia tâm cơ thâm trầm, tu vi lại cao hơn nàng, chẳng biết còn thủ đoạn gì phía sau. Có Biệt Hàn che chở sẽ tốt hơn, nữ nhân luôn có khuynh hướng nép mình dưới nam nhân mạnh mẽ, Mễ Hồng Nương không ngoại lệ.

Biệt Hàn gật nhẹ: "Đề nghị của ngươi không tệ, ta đương nhiên chẳng lý do gì từ chối. Nhưng mà..."

"Biệt huynh yên tâm. Sau này thế lực chúng ta sẽ do huynh toàn quyền làm chủ."

Đoán Biệt Hàn định nói gì, Mễ Hồng Nương nhanh chóng đáp ứng.

"Ta đang định nói đến vấn đề này. Ta không có nhiều thời gian quản lý mấy việc đó, toàn bộ do ngươi xử lý. Khi nào cần hãy liên lạc với ta!"

Biệt Hàn còn phải tu luyện, không hứng thú tạo dựng thế lực. Khi trước nó bắt buộc làm vậy chỉ vì lo sợ bản thân gặp nguy hiểm, hiện tại có lẽ không còn gì đáng lo.

Biệt Hàn nhận lời Mễ Hồng Nương cũng vì nghĩ cho đám người Lưu Linh, trước mắt có nó chống lưng sẽ không gặp phiền toái gì nhưng về lâu về dài, một khi Biệt Hàn đi khỏi nơi này, bọn họ sẽ gặp rắc rối từ những người khác. Cho nhóm Lưu Linh gia nhập thế lực Mễ Hồng Nương, sau này ít kẻ nào dám có ý đồ xấu với họ.

Chẳng có giao tình nhiều nhưng nếu đã thu nhận bọn Lưu Linh vào dưới trướng, Biệt Hàn cũng không muốn để bọn họ thiệt thòi.

Sau khi vét sạch đám thi thể, Biệt Hàn lập tức rời đi.

Chờ Biệt Hàn đi rồi, Mễ Hồng Nương mới thở ra nhẹ nhõm, môi nhếch lên nụ cười tự giễu, sau đó cũng bay đi mất dạng.

oOo

"Đã tra ra kẻ nào làm rồi chưa?"

Lão giả quốc thước, đôi mắt sáng như sao chằm chệch ngồi trên ghế cao, nhìn xuống Bàn Tử đang đứng.

"Đã tìm được. Việc Đại trưởng lão giao, tiểu đệ sao dám trễ nải!"

Bàn Tử khom lưng sát đất, trong lòng lo lắng không thôi.

"Ai?" Đại trưởng lão trầm giọng.

Cánh tay múp múp của Bàn Tử lau mồ hôi đổ đầy trán: "Là Biệt Hàn làm."

"Biệt Hàn?!" Đại trưởng lão lâm bầm: "Không phải tên đệ tử mang danh phế vật của lão nhĩ đây sao?"

"Vâng, chính là hắn!" Bàn Tử vội xác nhận.

"Tiểu tử thật gan lớn bằng trời!"

Rầm!

Đại trưởng lão tức giận vỗ một chưởng xuống mặt bàn bằng đá, lập tức chiếc bàn vỡ nát thành bụi cám, lá tả sụp xuống.

Cái lưng khốn khổ của Bàn Tử càng khom thấp, thâm lo sợ. Phen này kẹt giữa Đại trưởng lão và Nhị trưởng lão, hai người xưa nay tranh đấu suốt ngày, Bàn Tử chẳng biết làm thế nào cho ổn thỏa. Nếu không cẩn thận, cái mạng của lão cũng chẳng còn.

Nghĩ đến Biệt Hàn càng khiến Bàn Tử tức chết. Lần trước đã dấn đi dấn lại hắn làm việc thu liễm một chút, vậy mà còn chưa được mấy ngày đã giết gần một nửa đệ tử nội môn đề danh trên Chiến Bảng, dẫn đến náo loạn cả tông môn.

Cao tăng rung động. Đây chính là lực lượng kế thừa tương lai của môn phái, trong một đêm chết sạch phân nửa, ngay cả môn chủ cũng chẳng nén được lửa giận. Đứng trước tình hình này, Đại trưởng lão lập tức ra lệnh Bàn Tử điều tra.

Cuộc truy kích của Bàn Vu, Mạc Danh vô cùng bí mật nhưng lưới thưa khó lọt, tin tức trước đó đã đến tai vài thủ hạ. Bàn Tử phí chút thời gian liền tra ra mọi chuyện đêm đó, thủ phạm chỉ có thể là Mễ Hồng Nương và Biệt Hàn.

Khi bị Bàn Tử tìm tới, Mễ Hồng Nương hoảng sợ nhưng không dám khai ra Biệt Hàn, lo lắng bị hắn báo thù. Kỳ thực Bàn Tử tìm nàng cho có lệ, lão biết Mễ Hồng Nương tuy có nhiều mưu đồ nhưng chưa đủ khả năng gây nên sự việc tày trời như vậy. Mọi nghi vấn đều được Bàn Tử dồn lên người Biệt Hàn, quả nhiên suy đoán không sai, hắn sáng khoái thừa nhận, chẳng chút biện minh.

"Đã biết thủ phạm sao ngươi chỉ tới một mình, hắn đâu?"

Đại trưởng lão nén giận hỏi.

Bàn Tử cười khò: "Biệt Hàn dù gì cũng là đệ tử chân truyền của Nhị trưởng lão, tiểu đệ không dám đắc tội. Mong Đại trưởng lão hiểu cho!"

"Hừ, mang danh trưởng lão quản lý nội môn lại sợ tiểu tử còn chưa ráo máu đầu. Ngươi thật khiến ta thất vọng!"

Đại trưởng lão gằn giọng, ngữ khí sắp phát nổ tới nơi.

Rồi thấy Bàn Tử đứng yên như tượng, lão tức giận gầm to: "Mau đi bắt tiểu tử cho ta! Hay ngươi muốn thế mạng hắn?"

"Không dám không dám! Tiểu đệ xin đi ngay, Đại trưởng lão bớt giận!"

Bàn Tử thất kinh hồn vía, vất chân lên cỏ chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Truy Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Cường Giả Thâm Án

Đình Thần sơn, bên trong Thần Điện.

Biệt Hàn quỳ phía dưới, ngay giữa sảnh, mục quang chậm chậm lướt qua từng gương mặt đã quen biết hoặc chưa thấy bao giờ.

Tâm trạng Biệt Hàn có phần kỳ lạ trước số phận. Nơi này, nó từng đến một lần cùng sư phụ với tư cách thiên tài trẻ tuổi mới nhập môn. Không nghĩ lần thứ hai đặt chân tới, lại mang danh tội đồ bị đưa ra xét xử. Hai thân phận hoàn toàn trái ngược vận trên Biệt Hàn.

Thần Điện vẫn rộng lớn uy nghi, lúc này càng thêm phần trang trọng bởi sự hiện diện đông đủ của cao tăng trong môn.

Hai bên Biệt Hàn đặt những chiếc ghế dựa mỹ lệ khảm rồng khắc phượng. Trên ghế là các vị trưởng lão quyền to chức trọng ngồi theo thứ tự từ thấp

đến cao. Tứ đại trưởng lão ngồi gần vị trí môn chủ nhất, tiếp theo là mấy người Bàn Tử, Mạch Trường Phong, Cuồng Tiểu và rất nhiều trưởng lão khác. Dưới chót là mấy chục đệ tử chân truyền cũng vinh dự có mặt.

Bên ngoài Thần Điện, hơn vạn đệ tử đứng lố nhố, tiếng bàn luận đã được đè nén rất nhiều nhưng vẫn lao xao vọng vào. Chuyện xảy ra vừa qua khiến toàn thể Thần Môn oanh động. Trong lịch sử từ ngày khai tông lập phái đến hôm nay, chưa bao giờ xảy ra sự việc một đệ tử tàn sát nhiều đồng môn đến vậy, quả thật vô tiền khoáng hậu, khiến ai nghe cũng phải kinh hãi.

Một nửa đệ tử nội môn đề danh Chiến Bảng trải qua chỉ một đêm ngắn ngủi đã rũ nhau châu Diêm Vương, sự mất mát này dù Thần Môn hùng mạnh cũng khó chịu nổi. Phải biết tuyển chọn đệ tử có linh căn khó khăn đến mức nào, sau đó còn đào tạo bọn họ, tiêu hao rất nhiều tài phú và thời gian. Nói không ngoa, một đệ tử trong top một trăm Chiến Bảng đều được chọn lọc từ mấy trăm tu giả có tiềm năng. Bất kỳ đệ tử nào được đề danh trên Chiến Bảng đều là nhân tài hiếm gặp.

Thoáng chốc chết mất gần năm mươi nhân tài, không chỉ Thần Môn nào động mà toàn bộ tu chân giới cũng đều đang hướng mắt về đây, muốn xem mặt mũi hung thủ thế nào. Đề giết mấy chục tinh anh đồng môn, kẻ thủ ác ngoài thực lực mạnh mẽ còn phải có sự tàn độc đến mức nào? Chắc chắn hẳn phải tẩm trong máu tanh suốt ngày. Đây là nghĩa bóng, nếu hiểu theo nghĩa đen thì đúng là Biệt Hân suốt ngày tẩm máu tu luyện.

Đến khi biết ra hung thủ là một thiếu niên tuổi chưa đến mười lăm, khuôn mặt còn khá non nớt, ai cũng bất ngờ.

Tu chân giới và cả nội bộ Thần Môn chia làm hai phe đối lập. Một bên ngấm ngầm tán thưởng Biệt Hân, còn trẻ đã có đủ thực lực và sự tàn nhẫn cần thiết phải có của tu giả, tương lai chắc chắn phát triển thần tốc, tiền đồ rộng mở.

Bên còn lại cho rằng Biệt Hân còn nhỏ tuổi đã quá độc ác, sau này huyết tính ngày càng bộc phát, có thể trở thành ác ma giết người không gớm tay, là mối họa không chỉ riêng Thần Môn mà của cả tu chân giới, cần phải diệt trừ ngay từ lúc này, tránh nuôi ong tay áo.

Bỗng nhiên trở thành trung tâm chú ý từ một việc không mấy hay ho, Biệt Hân có chút khó chịu. Nhưng hiện tại nó thân bất do kỷ, chỉ có thể chờ nghe phán xét, chẳng còn cách nào khác.

Trong Thần Điện, mỗi người một thái độ. Mạch Trường Phong lạnh lùng điềm tĩnh, Cuồng Tiểu khề khà, Bàn Tử bất giác ánh mắt Biệt Hân thì nhíu mày cười khổ. Những kẻ khác Biệt Hân không quen biết cũng có biểu hiện vô cùng phong phú, hai phần cảm thông, ba phần hiếu kỳ, năm phần căm phẫn.

Bàng Vu là đệ tử nội môn duy nhất được phép có mặt trong sảnh cùng với Biệt Hân.

Dù đã tính toán trước những gì cần nói nhưng Bàng Vu hiện vẫn lo lắng không yên, linh cảm bất tường. Gã cố gắng đứng cách xa Biệt Hân, sợ chút nữa trong lúc xét xử, tên này đột nhiên nổi điên cho gã một chi có nước tiểu đời. Cái chết quá bi thảm của Mạc Danh vẫn còn in sâu trong tâm trí Bàng Vu, mỗi lần nghĩ đến lại thấy rung mình ớn lạnh.

Biệt Hân đặc biệt chú ý tứ đại trưởng lão, trong đó có hai người nó chưa từng chạm mặt.

Lão già quốc thước trang nghiêm kia hình như là đại trưởng lão. Vị còn lại sắc diện hồng nhuận, một đầu tóc trắng buông xõa rối tung, phong thái phóng khoáng có lẽ là tam trưởng lão.

Lão bà bà xấu xí ma chê quỷ hờn đích thị tứ trưởng lão. Thất Cô lần trước gặp ở Nội Điện đã mắng cho hai thầy trò Biệt Hân một trận to tã.

Trong tứ đại trưởng lão, chỉ có hai vị dẫn theo đệ tử. Đứng ngay sau lưng đại trưởng lão là thanh niên khá tuấn tú, ánh mắt sáng ngời, thần thái rất kiêu ngạo.

Tứ trưởng lão Thất Cô dẫn theo đến hai đệ tử, một người là Hoa Hoa mà Biệt Hân từng gặp qua trên Linh Dược sơn, lần đó đã ra tay trợ giúp. Người còn lại là nữ lang cực kỳ xinh đẹp, thân hình quyến rũ chết người vận cung trang màu lam, phong tư xuất chúng. Nữ lang này không ai khác ngoài Trắc Thiên Lam đã từng thấy qua Biệt Hân nhưng lúc đó nó đang hành công nên không hề hay biết.

Thấy Biệt Hân nhìn qua, Hoa Hoa mỉm cười nháy mắt thân thiện. Trắc Thiên Lam cũng hơi gật đầu.

Nhị trưởng lão lẳng lặng nhìn Biệt Hân, mục quang sắc bén mang hàm ý bảo nó cứ yên tâm, trời sập đã có lão chống đỡ giúp.

Mọi người đều đang chờ đợi nhân vật quyền to chức trọng nhất trong môn xuất hiện.

Đợi thêm giây lát, phía trên cao, nơi đặt ghế ngồi của môn chủ bỗng vô thanh vô tức hiện ra bảy tám người.

Tất cả những người có mặt trong sảnh, gồm cả tứ đại trưởng lão liền đứng lên chào hỏi.

Môn chủ La Phi vừa đến, vẻ ngoài vẫn anh tuấn trẻ trung, phong độ ngời ngời trầm giọng: "Tham gia phiên xét xử lần này, bất ngờ có các vị nhất môn chủ của Lăng Vân Tông, Cực Lạc Giáo, Từ Cốc và Hóa Phượng Tông đến tham dự. Ta hy vọng mọi người cố giữ hòa khí, đừng làm trò cười. Tất cả ngồi xuống!"

Chờ môn chủ và những vị khách quý an vị, mọi người mới dám ngồi xuống, không gian cực kỳ tĩnh lặng. Bên ngoài Thần Điện, hơn vạn đệ tử mới trước đó còn xôn xao nhốn nháo, ngay khi mấy người môn chủ xuất hiện liền sợ hãi lặng im, một con ruồi bay qua cũng nghe được tiếng đập cánh.

Tuy vậy, trong lòng những ai có mặt hôm nay đều nổi sóng. Những tông phái kia đều có địa vị ngang hàng với Thần Môn, thậm chí vượt trội. Nhất là

Lăng Vân Tông, thể lực siêu cường đứng đầu tu chân giới. Các vị tông chủ của những tông phái kể trên, ngày thường dễ gặp được một người vô cùng khó. Hôm nay bọn họ bỗng tề tựu tất cả về đây, với nhiều người đây là dịp may hiếm hoi trong đời, đều tranh thủ nhìn ngắm dung nhan.

Nếu không tính Tổng Lâm và Nguyệt nhi về mặt bất an đứng phía sau môn chủ La Phi thì gồm có năm người đến, ba nam hai nữ. Biệt Hàn cả gan sơ lược đánh giá, ngoại trừ nữ lang mỹ lệ vận cung trang hồng nhạt đang nhìn nó mỉm cười khiến Biệt Hàn có chút hảo cảm, còn lại đều mang sắc mặt âm trầm đầy toan tính.

Những người này dù đã tận lực thu liễm nhưng uy áp từ họ phát ra khiến nhiều người trong Thần Điện hít thở không thông, hứng chịu áp lực nặng nề. Từ bên dưới nhìn lên bọn họ hết người trần mắt thịt chứng kiến thần tiên hạ phàm, cảm giác như chỉ một ngón tay của bất kỳ ai trong nhóm người này nhẹ nhàng xuất ra cũng đủ nghiền nát tất cả.

La Phi nhìn đại trưởng lão: "Bắt đầu được rồi."

Nhận được lệnh, đại trưởng lão lập tức đứng lên, giọng nói sang sảng: "Hôm nay, trước sự chứng kiến của môn chủ, các vị khách quý cùng toàn thể môn nhân, bốn môn mở phiên xét xử Biệt Hàn, tội danh sát hại nhiều huynh đệ đồng môn. Thân là chấp pháp trưởng lão chuyên trách, Trương Sầu cam đoan xử lý công minh, không thiên vị bất cứ ai, có trời đất chứng giám!"

"Cụ thể vụ việc, xin mời Bàn trưởng lão mau nói cho môn chủ và mọi người cùng tỏ tường."

Đại trưởng lão gật đầu với Bàn Tử, sau đó ngồi xuống.

Bàn Tử vội đứng dậy, thân thể béo lùn đã ướt đầm mồ hôi, hít sâu một hơi để tiếp thêm can đảm nói: "Cách đây một tuần, ta nhận được tin báo phát hiện thi thể của hơn bốn mươi đệ tử. Tình hình khi đó phải nói rất rối loạn, cao tăng thúc giục, đệ tử bên dưới lo lắng sợ hãi. Thoạt đầu, ta cứ ngỡ có kẻ gian trà trộn vào tông môn đồ sát nhân tài, phá hoại căn cơ bốn môn. Ta có suy nghĩ đó bởi vì những đệ tử mất mạng đều nằm trong tốp năm mươi Chiến Bảng, thực lực mạnh nhất trong Nội Cốc, trừ thể lực bên ngoài, kỹ năng còn ai trong các đệ tử đủ khả năng làm điều này."

Tuy nhiên, trải qua điều tra, ta phát hiện sự thật chấn động. Người gây ra vụ thảm sát chính là Biệt Hàn, đệ tử chân truyền của Nhị trưởng lão, kẻ vừa gia nhập bốn môn không được mấy năm, còn chưa tới mười lăm tuổi. Lúc đó, ta không tin, làm sao một người còn trẻ như hắn, tu vi chỉ ở mức Tụ Linh tiên kỳ có thể một mình giết sạch bốn mươi mấy người đều có tu vi cao hơn hắn? Mọi người cần biết, trong số nạn nhân còn có Mạc Danh, xếp thứ tư Chiến Bảng, đã sớm bước vào Tụ Linh hậu kỳ, trên người sở hữu mấy kiện thượng phẩm linh khí."

Nói tới đây, Bàn Tử hơi dừng lại nhìn Biệt Hàn, vẻ mặt nuối tiếc: "Dù không tin nhưng sự thật vẫn là sự thật, sau khi dùng nhiều phương pháp tra xét, ta khẳng định Biệt Hàn chính là hung thủ duy nhất gây ra thảm trạng kinh hoàng đó. Đồng thời hôm nay cũng có mặt nhân chứng sẵn sàng kể lại tỏ tường vụ việc hơn."

Dù đã đón nhận thông tin từ trước, nhưng lần đầu chính tai nghe, mấy vị nhất môn chỉ chủ bên trên đều ném cho Biệt Hàn ánh nhìn kinh dị. Quyết tâm trong lòng bọn họ khi đến đây càng thêm cứng cố.

Đại trưởng lão bước ra: "Nhân chứng là ai?"

"Vốn có hai người. Không hiểu sao hiện tại chỉ mình Bàn Vu đến, Mễ Hồng Nương không thấy có mặt."

Bàn Tử khó hiểu nói, trong lòng lo lắng.

Đại trưởng lão cau đôi mày bạc: "Theo ta được biết Mễ Hồng Nương là nhân chứng đứng về phía Biệt Hàn. Chắc chắn nàng ta cho lời khai giả, lúc này sợ hãi nên không dám tới."

"Việc này... tiểu đệ không rõ lắm!" Bàn Tử cười gượng.

"Được rồi, Bàn trưởng lão lui xuống!" Đại trưởng lão phát tay, quay sang phía Bàn Vu đang đứng hỏi: "Những gì Bàn trưởng lão vừa kể lại hoàn toàn chính xác chứ?"

"Vâng, đúng là như vậy. Biệt Hàn độc ác xuống tay với các vị huynh đệ, nếu đệ tử không nhanh chân đã chịu chung số phận. Cúi xin môn chủ và đại trưởng lão xử tội hắn!"

Bàn Vu khúm núm nói, từng câu từng chữ cực kỳ căm hận Biệt Hàn.

"Biệt Hàn, ngươi không bị oan chứ?"

Đại trưởng lão dời mắt qua Biệt Hàn.

"Hoàn toàn không oan! Nhưng đệ tử giết bọn họ là có nguyên do, không phải vô cớ!"

Biệt Hàn hơi cúi người.

Đại trưởng lão lạnh lùng: "Ta không hỏi ngươi vì sao làm vậy, hãy trả lời chính xác câu ta hỏi."

"Đúng." Biệt Hàn bình tĩnh đáp, ánh mắt thi thoảng nhìn ra phía ngoài cửa điện.

Đại trưởng lão nói: "Giết hại đồng môn, không chỉ một mà những hơn bốn mươi mạng đều là nhân tài tinh anh, ngươi biết tội gì không?"

"Trước khi định tội đệ tử, sao đại trưởng lão không hỏi đệ tử vì sao làm vậy?"

Biệt Hàn lãnh đạm

"Vì sao ta không cần biết. Nếu có bất đồng, hiềm khích, ngươi phải thông tri lên trên nhờ giải quyết, không thể tùy tiện giết hại, coi mạng sống kẻ khác như rơm rác! Chức vị chấp pháp trưởng lão của ta chỉ để nhìn ngắm thôi ư?"

Đại trưởng lão như có thù từ kiếp trước với Biệt Hàn, mỗi lời nói ra đều muốn dồn nó vào chỗ chết.

Nhị trưởng lão tức giận đứng bật dậy: "Ta phản đối! Oan có đầu, nợ có chủ, nếu muốn xử tội đệ tử ta, lão đại phải tra xét rõ ngọn ngành, không thể tùy tiện như vậy."

La Phi phát tay: "Nhị trưởng lão bình tĩnh ngồi xuống. Trước mắt cứ để đại trưởng lão xét xử, nếu chưa hợp tình hợp lý, còn có ta ở đây. Bất tất lo lắng quá!"

Nhị trưởng lão nghe vậy nén lửa giận, hậm hực ngồi phịch xuống ghế.

Chẳng thèm để ý đến nhị trưởng lão, đại trưởng lão tiếp tục nói: "Ngươi đã muốn làm rõ ràng, ta cũng không hẹp hòi! Bảng Vu, sự việc đêm đó thế nào ngươi mau kể lại cho mọi người cùng biết."

"Vâng. Đêm đó mấy người đệ tử phát hiện một ổ ấu thú của yêu thú tam giai liền cùng nhau bàn tính, tìm cách bắt về. Các huynh đệ đều rất vui vẻ hào hứng tham gia, hi vọng kiếm được chút linh thạch tăng cường thực lực, ngày sau ra sức vì tông môn. Nào ngờ, khi đi ngang khu vực hoang vắng bị Biệt Hàn lợi dụng trời tối lên tập kích, giết sạch mọi người..."

Bảng Vu càng nói càng lưu loát, thân hình run lấy bầy vì thương tâm cho các huynh đệ đã bị "ác ma" Biệt Hàn không tội ác nào không làm, đang tâm giết hại.

"Các ngươi đồng người, tu vi đều cao hơn hắn, sao lại dễ bị giết chết?"

Đại trưởng lão hỏi.

Bảng Vu thoáng rung mình, từ khi xảy ra việc đó, cảm giác từ thần treo lưỡi hái lơ lửng trên đầu vẫn đeo bám gã: "Hắn có một kiện cực phẩm linh khí uy lực cực kỳ lợi hại, ngay cả thượng phẩm linh khí phòng ngự cũng bị xuyên thủng. Hơn nữa lại ra tay quá đột ngột, chẳng ai kịp đề phòng, một chiêu liền đắc thủ. Lúc ấy chỉ còn đệ tử và Mạc Danh may mắn tránh thoát."

"Mạc Danh vì sao mà chết?"

"Bị linh kỹ của Biệt Hàn xuyên thủng ngực, bốc cháy như ngọn đuốc sống, tử trạng cực kỳ bi thảm!"

Mọi người lại một phen rung động. Biệt Hàn và Mạc Danh cách biệt hẳn hai cảnh giới nhỏ, linh kỹ nào có thể xóa bỏ khoảng cách xa diệu vợi này thật quá kinh khủng.

Đại trưởng lão hỏi những vấn đề này không phải để tăng bốc Biệt Hàn. Thực ra lão muốn chứng minh cho tất cả thấy Biệt Hàn có đủ khả năng làm việc đó, xét xử là đúng người đúng tội.

"Ta hỏi ngươi câu cuối cùng, có biết mục đích của Biệt Hàn khi làm vậy?"

Ngừ khi đại trưởng lão ngày càng quyết liệt.

Hai mắt Bảng Vu đỏ hoe, đóng kịch cực kỳ khéo léo: "Thoạt đầu đệ tử cũng không hiểu đã gây thù hằn gì với Biệt Hàn. Sau khi các huynh đệ tử vong, đệ tử trốn phía xa thấy hắn lấy hết túi trữ vật của bọn họ, một cái cũng không chừa. Hắn là tên ác ma vì tham tài mò mẫm, ra tay với cả huynh đệ đồng môn, cúi xin môn chủ và đại trưởng lão giành lại công bằng cho đệ tử và những người đã chết oan uổng!"

"Những vật đó ngươi chắc vẫn còn giữ chứ? Mau lấy ra!"

Đại trưởng lão hát hàm ra lệnh cho Biệt Hàn.

Biệt Hàn thần nhiên cho tay vào người, lát sau đặt hơn bốn mươi túi trữ vật trên nền điện.

Nhìn đống túi trữ vật chồng chất, mọi người hít một hơi lạnh, âm thầm sợ hãi.

"Đệ tử chỉ là thuận tay thu chút lợi tức. Bọn chúng..."

"Câm miệng! Mọi chuyện đã hai năm rồi mười, ngươi còn già mồm?"

Đại trưởng lão cắt ngang lời Biệt Hàn, không cho nó nói.

"Việc này, ta..."

Bàn Tử bỗng nhiên lên tiếng, nhưng bị mục quang đại trưởng lão uy hiếp liền im bật.

"Bàn trưởng lão định nói gì?"

La Phi nhíu mày.

Bàn Tử gãi đầu: "Không, chi định nói ta không có ý kiến gì..."

Lão thâm thờ dài, mông như có lửa đốt đứng ngồi không yên.

"Biệt Hàn, với tội trạng giết hơn bốn mươi huynh đệ đồng môn, ta phán ngươi tội chết. Lập tức thi hành!"

Đại trưởng lão hùng hồn tuyên án.

Nhị trưởng lão sắc diện tái xanh vì giận, đang định nói đã thấy Biệt Hàn lên tiếng: "Đệ tử có nhân chứng, xin môn chủ cho chút thời gian!"

Đại trưởng lão cười lạnh: "Nhân chứng của ngươi giờ này đã trốn biệt tích, còn muốn môn chủ và các vị khách quý phí thời gian vàng bạc chờ đợi?"

"Mẽ Hồng Nương không trốn, đệ tử tin đã có điều khuất tất xảy ra. Mong môn chủ khai ân!"

Biệt Hàn không thèm đáp lời đại trưởng lão mà hướng về phía La Phi nói.

La Phi trầm ngâm rồi nói: "Việc ngươi cầu xin, trước nay trong môn chưa từng có tiền lệ, nhưng xét thấy đây là vụ án nghiêm trọng, cần phải tra kỹ càng. Ta cho ngươi thời gian một nén nhang."

"Tạ môn chủ rộng lượng!" Biệt Hàn khom người.

Đại trưởng lão không hài lòng nhưng lệnh bên trên đã ban xuống, đành chấp nhận chờ đợi.

Từng khắc từng khắc nặng nề trôi, không khí trong Thần Điện vô cùng nặng nề. Sự căng thẳng lộ rõ trên từng gương mặt, kể cả những người ngoài cuộc cũng thâm hồi hộp cho Biệt Hàn.

Thời gian để một nén nhang tàn tuy không ngắn nhưng cũng chẳng được bao lâu, nhanh chóng qua hết.

Mẽ Hồng Nương vẫn như bóng chim tắm cá, lặn không sùi bọt. Nét nặng nề đeo trên mặt Bàn Vu lúc này mới rơi mất.

"Nhân chứng của ngươi đâu, sao còn chưa tới? Định bắt môn chủ và các vị khách quý đợi đến bao giờ?"

Đại trưởng lão không giấu được sự đắc ý trong giọng nói.

"Ta thấy sư đồ tiểu tử này đang bày trò câu giờ thì đúng hơn. Tội trạng đã rõ ràng rành, lão đại nên mau chóng bêu đầu làm gương!"

Thất Cô the thé đề xuất.

"Sư phụ..." Hoa Hoa vội lên tiếng.

"Im mồm! Nha đầu ngươi đừng để tình cảm che mờ lý trí, uống công ta dạy dỗ!"

Thất Cô nạt ngang khiến Hoa Hoa sợ hãi không dám nói gì nữa.

Trác Thiên Lam đứng phía sau, đôi mắt ẩn dưới rèm mi xanh mượt có chút hiếu kỳ với thiếu niên quỳ trong sảnh. Lần trước gặp rõ ràng hắn còn rất yếu, không ngờ chưa được bao lâu đã thăng tiến đến mức này, khiến nàng rất kinh ngạc. Càng bất ngờ bao nhiêu, Trác Thiên Lam càng tiếc cho Biệt Hàn bấy nhiêu. Lần này, hắn khó thoát khỏi tội chết!

Đại trưởng lão gằn giọng: "Thời gian đã hết. Coi bộ ngươi chẳng có nhân chứng nào ngoài bản thân, có phải muốn gánh thêm tội lừa dối tôn trưởng?"

Biệt Hàn lặng lẽ nhìn Bàn Tử và sư phụ. Hai người bọn họ tinh thần căng như dây đàn, ngo ra phía ngoài trông ngóng.

Trên cao, Nguyệt nhi từ đầu vẫn cùng Tống Lâm đứng hầu sau lưng La Phi, hiện tại thấy tình hình bất lợi cho Biệt Hàn liền nói nhỏ: "Sư phụ, con tin đầu gối bái oan! Người đừng kết tội hắn vội, xin cho thêm thời gian."

"Đầu gối là ai?" La Phi ngăn người.

"A, là Biệt Hàn. Sư phụ, người phải giúp đệ tử! Người ta chỉ có mình hắn là bạn thôi!"

Nguyệt nhi nũng nịu quàng đôi tay qua cổ La Phi.

"Sư phụ, đệ tử cũng tin Biệt sư đệ bị oan!" Tống Lâm bị Nguyệt nhi đá vào chân liền gáp lời.

"Được rồi, được rồi. Chờ xem diễn biến thế nào đã rồi tính!"

La Phi gỡ tay Nguyệt nhi ra. Nha đầu xinh xắn này biết được hấn nuông chiều, suốt ngày yêu sách, lại còn làm khổ Tống Lâm không ít.

Bên dưới, đại trưởng lão lớn tiếng: "Đã hết giờ chờ đợi vô nghĩa, ta tuyên bố..."

Vừa nói đến đây, bên ngoài bỗng ồn ào một trận. Mễ Hồng Nương toàn thân máu me bê bết lao đảo chạy vào.

Không thấy La Phi có cử động gì, thân hình đã hiện ra ngay trước Mễ Hồng Nương. Hấn nhét một viên Bỏ Linh Đan vào miệng nàng, đồng thời tay phải áp nhẹ lên đỉnh đầu.

Vài nhịp hô hấp trôi qua, gương mặt tái xanh của Mễ Hồng Nương hồng hào lại, thương tích cũng nhanh chóng lành lặn, vô cùng thần kỳ.

Nàng cúi người: "Tạ môn chủ cứu giúp!"

"Mau đứng lên! Người là Mễ Hồng Nương? Nếu đã khỏe, vậy mau nói những gì người biết. Nên nhớ, lời người nói sẽ trực tiếp quyết định số phận của hấn."

Ngồi trên ghế cao, La Phi nghiêm giọng. Chỉ trong chớp mắt La Phi đã quay lại ghế, tốc độ dịch chuyển nhanh không thể tin nổi, khiến mọi người cứ ngỡ mình bị hoa mắt.

Thấy Mễ Hồng Nương không có việc gì, nhị trưởng lão và Bàn Tử thờ phào nhẹ nhõm.

Bị nhiều ánh mắt soi mói, Mễ Hồng Nương cực kỳ không thoải mái, gắng gượng lấy lại bình tĩnh nói: "Đệ tử không có mặt ở đây từ đầu nên không biết Bảng Vu đã nói những gì. Nhưng đệ tử đoán chắc những lời của Bảng Vu đều là dối trá! Đêm đó, chính đệ tử đến tìm Biệt Hấn, vội huỳnh ấy ra phía ngoài hiện trường để bàn chuyện..."

"Các người bàn chuyện gì?" Đại trưởng lão cắt ngang.

"Đệ tử muốn kết minh cùng Biệt Hấn. Có ý định này cũng vì hay tin Bảng Vu, Mạc Danh liên kết với nhau chuẩn bị xuống tay với huỳnh ấy, sau đó chắc chắn đệ tử cũng sẽ chịu chung số phận."

Đại trưởng lão tiếp tục truy vấn: "Tại sao Bảng Vu lại muốn giết Biệt Hấn và người? Rõ ràng Biệt Hấn tham tài sát hại đồng môn để cướp đoạt!"

"Bảng Vu lâu nay luôn muốn loại bỏ đệ tử, chuyện này ai trong Nội Cốc cũng đều biết. Riêng về Biệt Hấn, đệ tử nghe phong thanh như có người thù hằn với hấn nên nhờ Bảng Vu xuất thủ. Vấn đề này, đại trưởng lão cứ tra hỏi Bảng Vu sẽ rõ ràng."

Trong khi Mễ Hồng Nương nói, Bảng Vu phía bên kia vô cùng lo sợ. Kể từ lúc nàng xuất hiện, gã không còn ung dung tự tại được như trước.

Đại trưởng lão dời mục quang qua Bảng Vu: "Những lời Mễ Hồng Nương vừa giải bày, người nghe rồi chứ?"

"Vu khổng! Môn chủ, đại trưởng lão và mọi người mình giám, đệ tử bị nàng ta vu khống!"

Bảng Vu bị phẫn, giận đến tím tái mặt mày.

"Vu khổng như thế nào?"

Trong mắt mấy người về phe Biệt Hấn, việc đại trưởng lão đang làm chẳng khác nào vẽ đường cho hươu chạy.

Bảng Vu đột ngột quỳ xuống, lệ rơi đầy mặt: "Trước nay, các huỳnh đệ trong Nội Cốc không ai không biết đệ tử sống ra sao. Mễ muội muội lại càng là người hiểu đệ tử nhất, chưa bao giờ đệ tử cư xử tệ với nàng. Vậy mà hôm nay, bỗng dưng chỉ trích đệ tử muốn giết nàng, quả thật hoang đường. Đệ tử cũng không hề có mưu đồ gì với Biệt Hấn, đột nhiên bị hấn truy giết khôn khổ lắm mới toàn mạng trở về. Cái chết oan uổng, thê thảm tội cùng của các vị huỳnh đệ đến giờ vẫn còn ám ảnh đệ tử mỗi đêm, đau đớn không kể xiết. Rõ ràng đệ tử bị kẻ gian vu oan hãm hại, xin môn chủ và đại trưởng lão đèn trời soi xét!"

Gã nói rành mạch, lớp lang trật tự, vô cùng thuyết phục. Gương mặt hiện rõ sự đau khổ day dứt, đau đớn nỗi niềm muốn báo thù cho các huỳnh đệ chết oan, khiến những người có mặt phải xúc động bồi hồi, tâm trạng đồng cảm.

Đại trưởng lão vỗ nhẹ vai Bảng Vu an ủi, đoạn nhìn tất cả mọi người, cao giọng: "Các vị đều đã nghe hai bên trình bày, chắc đã rõ ai đúng ai sai?"

Thấy mọi người đa phần đều gật gù đồng tình, đại trưởng lão vô cùng hài lòng, đang định tiếp lời, đã nghe Mễ Hồng Nương rít lên: "Tiểu nhân bi ôi, đôi trắng thay đen như vậy mà người cũng làm được. Đến nay ta mới biết Bảng Vu là kẻ hèn hạ, mặt dày nhất thiên hạ!"

"Ta còn chưa bắt tội ngươi vu khống người tốt, còn dám sỉ nhục hân? Ngươi có bằng gì chứng minh những lời mình nói là sự thật?"

Đại trưởng lão tức giận, không nhận ra đang tự đào hố chôn mình.

"Những lời Mễ Hồng Nương vừa nói chính là sự thật, như vậy chưa đủ sao?"

Biệt Hàn sao dám bỏ qua cơ hội này, tranh thủ tạo một cái bẫy, chờ đại trưởng lão vào tròng.

"Hừ, sự thật ở trong miệng ngươi ta dựa vào đâu để tin đây? Những lời ngươi nói đều chẳng có gì làm bằng, muốn nói sao chẳng được!"

Đại trưởng lão hừ lạnh.

Biệt Hàn chỉ chờ lão nói câu đó, liền cười lớn: "Ha ha, nếu đã không thể tin Mễ Hồng Nương, vậy dám hỏi đại trưởng lão dựa vào đâu cho rằng những lời của Bảng Vu là đúng sự thật?"

Nhận ra mình đã lỡ miệng, đại trưởng lão lập tức bào chữa: "Ngươi hỏi ta vì sao tin Bảng Vu ư? Nhìn vào mắt hân, nhìn vào thái độ phẫn nộ, nhìn vào sự bi thương hân đang đè nén trong thâm tâm, ta biết đó chính là sự thật!"

Oai phong凛冽 nói xong một tràng, đại trưởng lão thầm tự khen mình khẩu tài thật hay. Trong thế bí như vậy mà nghĩ ra được cách chống chế quá tuyệt diệu, mang đậm tính nhân văn.

"Ồ, xét xử cần phải tính đến khía cạnh nhân chứng, vật chứng đầu tiên. Đại trưởng lão chỉ cần nhìn sơ qua liền biết ai đúng ai sai, đệ tử cũng là lần đầu tiên được thấy. Bái phục, bái phục! Nếu vậy, từ đầu lẽ ra đại trưởng lão không cần hỏi han chi nhiều, cứ nhìn vào mắt là biết hết thôi, đỡ mất thời gian quý báu của mọi người. Bốn môn có được chấp pháp trưởng lão tài năng xuất chúng như thế, quả thật có phúc!"

Biệt Hàn gật gù, vẻ mặt như thể hận không được chạy ngay đến xin chữ ký đại trưởng lão.

"Câm miệng! Còn dám hé răng nửa lời coi chừng ta xử ngươi thêm tội danh điểm nhục sư trưởng!"

Ngôn từ Biệt Hàn vô cùng sắc bén, đánh đúng trọng tâm làm đại trưởng lão không cách nào biện bạch. Mặt đại trưởng lão đỏ ửng vì đuối lý. Trước mặt bao nhiêu quan khách bị tiểu tử thân phận thấp kém châm biếm, lão cực kỳ ức chế đành giờ chiều "cả vú lấp miệng em".

"Chỉ giỏi phán bừa, khi bị người khác vạch lại thì hăm dọa. Phong cách xét xử của đại trưởng lão thật đáng kính ngưỡng!"

Biệt Hàn nhếch môi khinh khinh.

"Tiểu tử hỗn láo..." Đại trưởng lão không còn kiềm chế được nữa, nhân ảnh vụt đến trước Biệt Hàn, muốn cho nó nếm mùi lợi hại.

Nhưng nhị trưởng lão đã sớm đề phòng, cấp tốc phóng tới chen vào giữa.

Ầm!

Tay song phương chạm nhau, cùng lúc lùi lại mấy bước. Linh lực cực mạnh chỉ dao động trong phạm vi rất nhỏ, không chút bay ra ngoài do cả hai biết đang ở đâu, không dám làm càn.

"Đệ tử ta tới lượt ngươi trị tội sao?"

Nhị trưởng lão ngập tràn lửa giận. Từ đầu đại trưởng lão đã cố tình chèn ép, muốn dồn Biệt Hàn vào chỗ chết, lão gắng lắm mới chờ đợi theo dõi đến lúc này. Hiện tại đại trưởng lão muốn ra tay với Biệt Hàn, nhị trưởng lão làm sao có thể nhịn nhục, chỉ muốn đánh cho lão ta một trận.

Đại trưởng lão cười lạnh: "Ngươi dám xen vào khi ta đang xét xử?"

"Xử như ngươi, đến con chó còn phải nói tiếng người để bào chữa!"

Nhị trưởng lão không vừa, tranh thủ đá đều.

"Hai ngươi còn không mau lui ra? Trước mặt các vị khách quý mắng chửi nhau, còn ra thể thống gì?"

Môn chủ La Phi nạt khê.

Nhị trưởng lão lập tức trở về chỗ ngồi, riêng đại trưởng lão bực dọc nói: "Môn chủ, Tôn Lập xen vào trong lúc ta đang xét xử, hân sai!"

"Được rồi, nhiệm vụ của đại trưởng lão đã xong, cứ về vị trí."

La Phi điềm nhiên nói.

"Nhưng... ta còn chưa xử xong?"

"Phương hướng luận tội của đại trưởng lão, ta đã hiểu, việc còn lại hãy để đó. Ta còn đang muốn biết nữ đệ tử Mễ Hồng Nương kia vì sao bị thương nặng đúng lúc như vậy."

Câu nói bình thường của La Phi không ngờ lại khiến đại trưởng lão và Bàng Vu giật bắn.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Vấn Tâm Quyết Kỳ Di

Môn chủ La Phi ôn tồn nói: "Mễ Hồng Nương, cho ta biết vì sao ngươi đến trễ như vậy, lại còn bị thương nặng?"

"Bẩm môn chủ, đệ tử thân là nhân chứng, tự hiểu trọng trách của bản thân ở kỳ xét xử thảm trạng này, nên ngay từ sáng sớm đã chuẩn bị sẵn sàng. Chỉ không ngờ gần đến giờ, tự dưng xuất hiện một đám người ập vào bắt đệ tử đi."

Gương mặt kiều mỹ của Mễ Hồng Nương không giấu được sự kinh hãi khi nhớ lại.

"Có biết là ai làm với mục đích gì không?"

La Phi nhíu mày, mục quang thoáng hiện tia tức giận. Ngay trong môn lại có gian tế giờ trò mờ ám, kẻ làm môn chủ như hấn sao tiêu hóa nổi.

Mễ Hồng Nương chán nản đáp: "Bọn chúng đều trùm kín mặt, ngay cả giọng nói cũng dùng dụng cụ đặc biệt làm cho biến đổi, đệ tử không thể biết được là ai. Còn về mục đích, rất có thể chúng không muốn đệ tử có mặt trong buổi xét xử Biệt Hàn hôm nay."

"Sao ngươi nghĩ vậy?"

Nét mặt La Phi không có vẻ gì bất ngờ.

"Bởi vì trước đó dường như chúng chỉ muốn tạm giữ đệ tử một thời gian rồi sẽ thả ra, không tra hỏi điều gì khác. Nhưng đến lúc có người tới cứu đệ tử, thấy khó lòng lưu người lại được, bọn chúng liền hạ sát thủ, giống như muốn giết người diệt khẩu. Nếu vậy, ngoài buổi xét xử hôm nay, đệ tử không nghĩ ra còn nguyên do nào khả dĩ hơn."

Mễ Hồng Nương khẳng định.

La Phi gật gù tán thưởng: "Lập luận không tồi! Ngay từ lúc ngươi xuất hiện ta đã ngầm đoán như thế. Ai đến cứu ngươi?"

"Đệ tử không biết. Bọn họ cũng che kín chân diện.."

Mễ Hồng Nương ngập ngừng.

Diện mạo anh tuấn của La Phi đầy sự khó hiểu.

Trong sảnh, trừ một số người trong cuộc, ngoài ra chẳng ai hiểu nổi. Bất người phải giấu kín diện mạo thì đúng rồi, nhưng cứu người lại cũng che mặt, quả thật quái lạ.

"Chuyện này ta sẽ điều tra sau. Trước mắt cần giải quyết xong vụ việc của Biệt Hàn. Mễ Hồng Nương và Bàng Vu, mỗi người khai mỗi phách, khó phân thật giả. Bọn tiểu bối không trung thực các ngươi khiến bốn môn chủ thật đau đầu!"

La Phi nhẹ than nhưng mặt hấn không có vẻ gì khó xử như vừa nói.

"La đệ thật khéo đùa! Chúng ta còn lạ gì Vấn Tâm Quyết của ngươi, còn không mau cho mọi người đại khai nhãn giới một phen."

Nam nhân trung niên mắt hồ hàm én, râu cằm rậm rạp, ngồi gần La Phi chợt lên tiếng.

"Ha ha, Lãng huynh không nhắc ta cũng quên khuấy đi mất! Bất quá mỗi lần thi triển linh kỹ này, ta lại phải mệt mỏi một phen, quả thực không muốn dùng."

La Phi cười ha hả nói.

"Nếu La môn chủ ngại, ta sẽ làm giúp cho. Có điều Suru Hồn Thuật của ta hơi bá đạo một chút, chỉ sợ tên đệ tử kia của ngươi khó chịu nổi!"

Nam nhân trùm người kín mít trong bộ trường bào đen, chỉ để lộ ra cặp mắt băng lãnh, khàn khàn nói.

Bàng Vu đứng bên dưới vừa nghe nhắc đến Suru Hồn Thuật liền run bắn, vô cùng sợ hãi.

Suru Hồn Thuật là linh kỹ khá thông dụng trong tu chân giới, dùng để tra xét ký ức của bất cứ ai. Tuy vậy, để sử dụng được linh kỹ này cần phải có cảnh giới cực cao mới làm được. Hơn nữa, tác dụng phụ nó để lại vô cùng kinh khủng. Kẻ bị người khác thi triển Suru Hồn Thuật lên người, nặng thì mất mạng, nhẹ lắm cũng ngu si đần độn, dở dở ương ương.

Chính vì điều này mà những người thuộc chính đạo không bao giờ dùng Suru Hồn Thuật, thậm chí cực kỳ bài xích. Thần Môn chính là tông môn chính đạo đứng đầu, không nghĩ có người ngồi ngay trong sơn môn của bọn họ lại dám ung dung nhắc đến linh kỹ độc ác kia, chẳng những vậy còn muốn áp dụng lên người đệ tử Thần Môn.

Điều này khiến La Phi có phần bức bối, lạnh lùng nói: "Khẩu cốc chủ hãy cẩn trọng lời nói. Ở bên ngoài, ta mặc kệ ngươi làm gì, nhưng hiện đang ngồi trong tông đàn Thần Môn, không phải muốn nói gì thì nói."

"Ta chỉ có ý tốt muốn giúp. La môn chủ không thích thì thôi vậy!"

Khẩu cốc chủ đáp, giọng vẫn khàn đặc. Mặt mũi hắn được trùm kín nên khó biết đang vui hay buồn, biểu cảm ra sao.

Đã quen với tính cách quái dị của kẻ này, La Phi cũng lười so đo, nhìn Bàng Vu nói: "Ta cho ngươi cơ hội khai lại toàn bộ vụ việc một lần nữa, theo đúng những gì ngươi biết. Nên nhớ, một khi ta dùng đến Ván Tâm Quyết, ngươi đừng mong che giấu được bất kỳ điều gì dù nhỏ. Đến lúc đó, tội trạng của ngươi sẽ tăng gấp đôi. Chọn đi!"

Ván Tâm Quyết là linh kỹ chỉ mình La Phi biết. Tác dụng của linh kỹ này tương tự Suru Hồn Thuật, hiệu quả có phần kém hơn một chút, chỉ có tác dụng phát hiện nói dối. Có nghĩa khi thi triển Ván Tâm Quyết, La Phi sẽ nhìn thẳng vào hai mắt của Bàng Vu và đặt ra từng câu hỏi. Sau đó dựa theo khả năng phát hiện nói dối siêu phẩm của Ván Tâm Quyết mà tố tụng vấn đề cần biết.

Linh kỹ này tiện lợi hơn Suru Hồn Thuật ở chỗ người bị tác động sẽ không chịu hậu quả xấu nào, chỉ thấy hơi căng thẳng một chút. Đặc biệt khi cần, La Phi có thể bí mật thi triển Ván Tâm Quyết với bất cứ ai, chỉ cần tu vi kém hơn hắn liền bại lộ tất cả. Lợi hại là ở chỗ đó, đứng trước mặt La Phi, ngươi không có bí mật gì thuộc về riêng mình.

Chính vì ưu điểm tuyệt vời đó mà mấy người Lăng Khiếu, Khẩu Biền và rất nhiều tu giả khác vô cùng thêm muốn. Tinh thông Ván Tâm Quyết đồng nghĩa họ có thể dò xét tất cả mọi người mà chẳng ai hay biết. Từ đó loại bỏ được biết bao mầm hại, đồng thời nhận được vô số điều tốt. Tuy nhiên đến tận hiện tại, ngoài thông tin La Phi tình cờ có được Ván Tâm Quyết trong một di tích cổ xưa thì đám người Lăng Khiếu, Khẩu Biền chẳng dò xét thêm được gì khác.

Bàng Vu ngày càng run sợ. Ván Tâm Quyết đại danh鼎鼎 của La Phi, gã chỉ từng nghe nói qua, chưa được tận mắt chứng kiến bao giờ. Nhưng chắc chắn linh kỹ kia không phải chỉ có danh hảo, giờ phút này Bàng Vu buộc phải lựa chọn. Nói thật hay tiếp tục bẽ cong sự việc theo chiều hướng có lợi cho gã.

Bàng Vu âm thầm quyết định. Gã tự hiểu dù có nói ra sự thật thì với tội trạng mưu hại đồng môn, vô tình khiến rất nhiều đệ tử mất mạng, đã vậy còn cho lời khai giả đổ oan người tốt, nhất định mình sẽ bị xử tội chết. Hơn nữa, Bàng Vu còn có nỗi khổ khó thể tỏ bày cùng ai. Gã nói hay không nói, kết cục nhận được cũng là cái chết, chi bằng liều một phen, may ra còn có cơ hội vãn hồi tình thế.

"Mau ngước lên nhìn thẳng vào ta!"

Sau khi cho Bàng Vu một thời gian ngắn để cân nhắc lợi hại, La Phi nghiêm giọng.

Tìm Bàng Vu đập như trống châu, rụt rè ngẩng lên.

Trong Thần Điện, mọi người im lặng tuyệt đối, nín thở theo dõi tình hình.

"Biệt Hàn có mưu hại các ngươi không?"

Ngay câu đầu tiên, La Phi đã đi ngay vào trọng tâm, không quanh co lòng vòng mất thời gian. Về mặt La Phi vẫn như thường, chỉ có ánh mắt thâm thúy như nhìn tận ruột gan kẻ khác.

Bị mục quang sáng như đuốc của La Phi soi lên người, Bàng Vu thấy vô cùng nhột nhạt, tuy vậy vẫn kiên quyết đáp: "Bẩm môn chủ, có. Chính hắn vì lòng tham đã mưu hại mọi người!"

"Láo. Ta biết ngươi đang nói dối, còn không mau khai ra sự thật?"

La Phi nạt khễ.

"Oan quá! Môn chủ, đệ tử nói hoàn toàn là sự thật."

Dù đang cực kỳ sợ hãi nhưng Bàng Vu rất ngoan cố, quyết thi gan đến cùng. Gã không còn đường lùi nữa rồi.

La Phi cười lạnh: "Ván Tâm Quyết của ta chưa bao giờ sai lầm! Dựa vào kết quả phân tích từ biểu hiện của ngươi, ta đoán chắc ngươi dối trá! Bây giờ ta cho ngươi cơ hội khai ra, bằng như vẫn quanh co hòng chối tội, ta lập tức lấy mạng ngươi."

Bàng Vu thất kinh hồn vía, lập tức quỳ xuống, vô cùng oan ức nói: "Môn chủ, nếu người thật sự hành xử như vậy, quá oan uổng cho đệ tử! Đệ tử cả gan cho rằng những lời môn chủ nói đều là suy nghĩ chủ quan của người, hoàn toàn không có cơ sở nào chứng tỏ Văn Tâm Quyết là chính xác."

Bàng Vu rất khôn ngoan, chỉ nói vài câu liền đưa La Phi vào thế kẹt. Đúng là trong điện rất ít người biết Văn Tâm Quyết của La Phi có thực hiệu quả hay không, dù sao trước giờ họ chưa từng thấy môn chủ thi triển lần nào. Nếu La Phi dựa vào Văn Tâm Quyết mà xử tội Bàng Vu, có lẽ trước mặt không ai dám nói gì, nhưng chưa hẳn trong lòng mọi người sẽ phục, dẫn đến lời ra tiếng vào ảnh hưởng không nhỏ thanh danh hắn.

"Hà hà, trẻ nhỏ ranh ma! Được, ta sẽ cho ngươi tâm phục khẩu phục. Người đâu, ta cần mười người bất kỳ bước lên phía trước. Đừng lo sợ, ta chỉ muốn biểu diễn một màn nho nhỏ, sẽ không gây hại cho các ngươi."

La Phi cười khê.

Rất nhanh liền có mười người lục tục bước lên trước xếp thành hàng ngang. Trong số đó bao gồm đệ tử chân truyền và mấy vị trưởng lão.

La Phi hài lòng nói: "Tốt! Môn nhân Thần Môn nhất định phải như vậy, luôn luôn đi đầu. Sau khi cuộc thử nghiệm kết thúc, các ngươi đến thương khó nhận mỗi người một nghìn linh thạch. Còn bây giờ, ta sẽ hỏi các ngươi cùng một câu, các ngươi chỉ cần trả lời có hoặc không, đồng thời ghi ra tờ giấy kết quả các ngươi có nói dối hay không để sau đó tiện đối chiếu. Các ngươi có quyền nói dối, ta sẽ không trách phạt. Rõ rồi chứ?"

Bỗng dưng được thưởng nghìn linh thạch cho một việc còn con, mấy người đều rất hưng phấn liền gật đầu vâng dạ. Những kẻ khác lại vì vậy mà hơi nuôi tiếc, biết thế họ đã xung phong rồi.

Mười bút nghiên và giấy từ tay La Phi bay là là, nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt mười người, không sai lệch một li, cực kỳ ngay hàng thẳng lối.

"Các ngươi có ghét ta hay không?"

La Phi thân nhiên hỏi, nụ cười vẫn còn trên môi.

Mười người nghe hỏi vậy thoáng ngẩn người, sau đó cặp mắt hơi lo lắng liếc tới lui. Nếu Văn Tâm Quyết có hiệu nghiệm, họ trả lời thế nào cũng sẽ bị La Phi biết được. Trong lòng không ghét thì tốt rồi, nhưng đã lỡ ghét mà để môn chủ biết thì sau này khó lòng tiến thân.

"Đừng lo lắng! Yêu và ghét là những cảm xúc rất bình thường của mỗi người, ta sẽ không vì kẻ nào đó ghét ta mà phân biệt đối xử. Người của Thần Môn chỉ cần đáp ứng được hai điều kiện, một là có thực lực, hai là phải trung thành với tông môn, ta sẽ không bạc đãi. Dù ngươi ghét ta cực điểm nhưng nếu ngươi có tài, ta cất nhắc lên hàng ngũ tứ đại trưởng lão cũng là chuyện bình thường. Dài dòng vậy đủ rồi, mọi người mau trả lời. Bắt đầu từ ngươi."

Phải thừa nhận La Phi rất có tài ăn nói, cực kỳ thuyết phục. Sau khi đánh tan sự lo lắng của mười người, hắn mới kêu họ đáp.

"Không." Người đầu tiên liền đáp.

"Không." Người thứ hai nói.

"Có." Người thứ ba tiếp tục.

Câu trả lời của người này không làm mọi người bất ngờ, vì La Phi cho phép họ có quyền nói dối.

Cứ thế, mười người nhanh chóng đưa ra câu trả lời, tay cũng ghi kết quả vào tờ giấy rồi giữ kín.

"Ta hơi buồn vì các ngươi thật thà quá mức trong khi ta đã cho phép thoải mái nói dối. Trong mười người, có tám trả lời không và hai người nói có. Tám người kia đều nói thật, xem ra bốn môn chủ cũng khá được lòng người!"

La Phi mỉm cười: "Còn hai người nói có kia, một trong đó nói dối, chính là ngươi, sự thật trong lòng ngươi không hề ghét ta, đúng chứ?"

Chín người nọ lần lượt gỡ mẫu giấy đã ghi kết quả khi trước, đưa lên cao cho tất cả cùng nhìn. Quả nhiên La Phi đều đoán trúng, không hề có sai lầm nào. Toàn trường ồ lên thán phục, mắt muốn lồi ra hết bên ngoài.

"Tất cả về chỗ, riêng người đứng vị trí thứ tám ở yên vị trí!"

La Phi ra lệnh.

Sau khi toàn bộ trở về, chỉ còn lại thanh niên cao gầy thần sắc lạnh lùng đứng đó. Gã chính là Mông Bình, biểu ca của Mông Cách có thù oán với Biệt Hân.

La Phi nhìn Mông Bình: "Vừa rồi ngươi nói có ghét ta, và ta biết ngươi nói thật. Đúng chứ?"

Mông Bình gật đầu: "Đúng là như vậy."

Cùng với lời nói, tay gã cũng mở mẫu giấy ra cho mọi người xem kết quả trùng khớp với dự đoán của La Phi.

"Có thể đứng trước mặt thừa nhận ghét ta, ngươi rất có bản lĩnh! Ta nhớ không lầm thì ngươi là đệ tử chân truyền, tên gì?"

La Phi thoải mái nói.

"Đệ tử Mông Bình." Mông Bình đáp, thái độ không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, cứ như người trước mặt gã không phải là môn chủ một đại tông môn danh chấn tu chân giới.

"Cho ta biết nguyên nhân vì sao ngươi ghét ta?"

La Phi hỏi.

"Vì môn chủ tu vi quá cao, Mông Bình có cố gắng tu luyện cả đời cũng khó lòng sánh bằng."

Mông Bình bình đạm nói.

"Đơn giản như vậy?" La Phi cả cười, nguyên nhân quả thật vớ vẩn cực kỳ.

"Vâng."

"Ha ha, ngươi về chỗ đi! Ta biết ngươi không nói dối, nhưng hãy nhớ một điều. Nếu muốn vượt qua ta, ngươi cần phải bỏ suy nghĩ cho rằng bản thân suốt đời không thể bằng ta."

La Phi phát phát tay. Gã đệ tử này thật thú vị, dù tu vi còn kém nhưng có vẻ rất cầu tiến, thành tựu tương lai khó đoán trước.

Nhận lệnh, Mông Bình lui về sau, hòa vào số đông đệ tử chân truyền đang ngưỡng mộ nhìn gã. Mông Bình đã gây ấn tượng rất tốt với môn chủ, điều này ai cũng thấy. Biết đâu sau hôm nay, gã sẽ một bước lên trời.

"Sáng tỏ cả rồi chứ? Bây giờ ngươi sẽ khai nhận, hay bằng lòng nhắm mắt chịu chết?"

Nụ cười trên môi La Phi tắt ngấm, lạnh lẽo nói với Bằng Vu. Áp lực vô hình từ người hắc lan tỏa khiến không chỉ riêng Bằng Vu, mà tất cả mọi người đều thấy khó thở.

Sắc mặt Bằng Vu cực tệ, hoảng sợ len lén nhìn đại trưởng lão, rồi không biết nghĩ sao, cương quyết giữ im lặng.

"Trong đại sảnh này, có đồng bọn của ngươi hay không?"

Nhận ra thái độ khả nghi của Bằng Vu, La Phi hỏi. Sự kiên nhẫn của hắc lan đang cạn dần.

Dù nói dối hay không, chỉ cần trả lời thì La Phi sẽ biết được sự thật. Bằng Vu tiếp tục im như thóc, thái độ thà chết không khai.

"Ngươi tưởng không nói gì thì ta sẽ chẳng biết sao? Sai lầm lớn! Ngươi không nói đồng nghĩa với ngươi sợ ta biết ra sự thật. Nếu sự thật là ngươi chẳng có đồng bọn, vậy ngươi đâu có lý do gì sợ lộ ra? Thế nên ngươi im lặng chứng tỏ ngươi thừa nhận mình có đồng bọn và chúng đang có mặt ở đây."

Từng lời từng lời đánh thép của La Phi khiến Bằng Vu ngây ra. Gã chợt nhận biết một điều, so về trí tuệ, môn chủ có vẻ ngoài không già hơn gã là bao lại hơn gã quá xa.

Biết có hỏi thêm, Bằng Vu cũng sẽ không khai, tay La Phi nhẹ cắt. Không gian hoàn toàn tĩnh lặng, không phát hiện có gì khác lạ nhưng Bằng Vu chợt biến mất, cả chút tro cốt lưu lại cũng không có.

"Vân Tâm Quyết của La huynh thật bất phàm! Không những vậy mà dường như tu vi huynh cũng tinh tiến hơn trước không ít, đã thế lại còn tuần tú chết người. Đến bao giờ ta mới được thỏa nguyện đầu gối má áp với huynh đây?"

Mỹ phụ ăn vận vô cùng hồ hang cười duyên. Đôi mắt nàng ta tinh tú lúng liếng gửi ngọc đưa châu với La Phi trước mặt bao người khiến hắc lan dù điềm tĩnh cũng phải lúng túng. Lại một điều, nam nhân trung niên ngồi cạnh như là trượng phu nàng ta lại chẳng hề có biểu hiện gì tỏ ra không hài lòng.

"Yêu nữ không biết xấu hổ! Ta thấy Triết Giang ngươi nên dạy dỗ phu nhân của mình lại."

Nữ lang vận cung trang hồng nhạt cau mày nói.

"Việc của Cực Lạc Giáo chúng ta không cần Hóa Phượng tiên tử chỉ dạy. Phu nhân ta thích ai là chuyện của nàng ấy. Người đẹp cần phải san sẻ, nếu ta cứ giữ rịt cho riêng mình, hành động ích kỷ như vậy ta không thể làm được. Cũng như vốc ngọc thần nga của Hóa Phượng tiên tử nên cho người khác có cơ hội tận hưởng, đừng giữ gìn mãi như thế rất phí!"

Nam nhân trung niên tên Triết Giang cười đậm dặt. Gương mặt trắng nhợt như thiếu ánh sáng lâu ngày của y quay về phía Hóa Phượng tiên tử, hai tròng mắt không chút khách sáo soi mói tới lui trên người nàng như muốn nhìn xuyên qua lớp y phục.

"Bích Liên muội muội ghen với ta thì phải? Hi hi, muội đừng lo. Nếu có cơ hội qua đêm với La huynh, tỷ tỷ sẽ không quên phần muội."

Mỹ phụ cười khanh khách.

Hỏa Phượng tiên tử bị Triết Giang nhìn chòng chọc, đã vậy còn phải nghe những lời nhơ bẩn liên đồ mặt, vô cùng khó chịu. Tuy nhiên công phu hàm dưỡng của nàng rất cao, nhanh chóng lấy lại thần sắc bình thường, lạnh giọng mỉa mai: "Phu xướng phụ tùy thật hay! Hai người các ngươi quả nhiên một cặp trời sinh vô sỉ, xứng đôi vừa lứa!"

"Hắc hắc, ai cũng nói như vậy! Hỏa Phượng tiên tử quá khen rồi, làm phu phụ ta ngại quá!"

Triết Giang cười quái dị, vẻ mặt cực kỳ đắc ý như thể vừa được khen tặng. Mỹ phụ cũng cười, tiếng cười trong trẻo lúc gần lúc xa, vọng vào tai mọi người trở nên đầy ma lực.

Trừ những nhân vật đứng đầu các tông phái và nữ nhân, kỳ dư những người còn lại có mặt trong sảnh đều có biểu hiện quái dị, mặt đỏ gay. Ngay cả tứ đại trưởng lão cũng bị ảnh hưởng, có điều họ vẫn cố gắng không chế được tâm tình, không đến nỗi ngơ ngẩn như đám thanh niên huyết khí phương cương, tu vi yếu kém.

Đương nhiên Biệt Hàn cũng không ngoại lệ, mặt mày đỏ bừng, nóng tận mang tai. Trong đầu nó dâng lên cảm xúc kỳ lạ, cứ nhìn chòng chọc vào cặp tuyết lê trắng nõn lộ ra hơn nửa của mỹ phụ trên kia một cách thèm khát.

"Dừng lại!"

Thanh âm La Phi đột ngột vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ điên cuồng tràn ngập dục vọng của mọi người. Ai cũng giật mình vì biểu hiện thất thố của bản thân, âm thầm tự trách.

"Trong phạm vi thể lực Thần Môn, ta không hy vọng Sa Mạn phu nhân thi triển Kích Lạc Âm một lần nào nữa!"

La Phi lạnh giọng.

Mỹ Phụ Sa Mạn cười đùa cợt nhả: "La huynh bớt giận! Chỉ vì ta thấy mọi người căng thẳng quá nên bày trò một chút cho vui. Huynh thấy đó, hiện giờ ai cũng vui vẻ hơn rồi."

Nhiều người nghe vậy đều xấu hổ cúi gầm mặt, lòng thầm mắng yêu nữ dân tà không biết giữ gìn phẩm hạnh.

Trong tứ đại trưởng lão chỉ có Thất Cô do là nữ nhân nên không bị ảnh hưởng bởi Kích Lạc Âm, lúc này lớn tiếng mắng: "Đám nam nhân thối tha! Từng tuổi này, sắp gần đất xa trời còn không nên nét. Nhất là Tôn Lập thất phu, sao không giới xông lên trên đó thân mật với ả kia, xem ả nuốt gọn bộ xương già của ngươi như thế nào?"

Ba vị trưởng lão, mỗi người làm ra một hành động chống chế vụng về. Người gãi đầu, kẻ gãi tai, không dám nói lại câu nào. Nhị trưởng lão càng khổ không nói hết, đầu phải lão già còn háo sắc, chỉ tại thứ ma âm quái quỷ kia quá tà dị, không thể nào chống đỡ được.

Biệt Hàn cũng hoảng sợ không ít. Mấy vị ngồi trên kia, không ai không phải cường giả chấn động một phương. Mỹ phụ Sa Mạn chỉ cười vài tiếng đã khiến tất cả mọi người ngơ ngẩn thần hồn, chẳng còn biết gì. Nếu nàng ta nhân lúc đó xuất thủ, chắc chắn cả đám chết không có đất chôn. Nhớ lại khoảnh khắc trầm mê vừa rồi, Biệt Hàn chợt nghe ón lạnh xương sống. Nó còn rất kém, đứng trước những người này, nó chỉ như một con kiến mặc cho người khác giầy xéo.

Trong lòng Biệt Hàn dâng lên cảm giác phẫn nộ. Nó không cam tâm bị kẻ khác đùa giỡn như vậy. Rất không cam tâm!

La Phi ngoài mặt đề tĩnh nhưng thật ra không còn cách nào khác. Những người này, ai cũng có địa vị ngang với hắn. Nếu có gì không hài lòng cũng chỉ có thể tỏ thái độ, nói một hai câu, khó lòng động thủ. Ở vị trí bọn họ, mỗi động thái dù nhỏ cũng sẽ ảnh hưởng rất lớn đến thế cục cân bằng vì diệu của tu chân giới. Trừ khi xảy ra mâu thuẫn lớn, kỳ dư La Phi chẳng muốn xung đột với bất kỳ thể lực nào khác.

"Trở lại vụ án Biệt Hàn. Ta nghĩ mọi người cũng biết hắn vô tội!"

La Phi nói, đưa tất cả quay về chính sự.

"Môn chủ, có thể Biệt Hàn vô tội nhưng hắn đã giết rất nhiều đệ tử tinh anh của bốn môn, không thể cứ như vậy mà bỏ qua, sẽ gây ra tiền lệ xấu."

Đại trưởng lão đứng lên nói.

"Không phải 'có thể' mà là chắc chắn. Đại trưởng lão vẫn còn nghi ngờ Văn Tâm Quyết của ta?"

La Phi nhú mày.

"Trương Sầu đâu dám! Chỉ hi vọng môn chủ nghĩ lại, Biệt Hàn tội chết có thể tha, nhưng tội sống khó bỏ qua!"

Đại trưởng lão nói như chém đinh chặt sắt.

"Trương Sầu, ngươi đừng ép người quá đáng! Ta hỏi ngươi, đệ tử ta đã làm gì khiến ngươi ba lần bốn lượt muốn ép nó vào đường cùng? Ngươi không nói cho ra, ta liều mạng với ngươi!"

Nhị trưởng lão bật dậy, râu tóc dựng ngược vì tức giận.

Đại trưởng lão không chút nao núng đáp trả: "Ta thân là chấp pháp trưởng lão, đương nhiên mọi việc ta làm đều vì muốn duy trì chính nghĩa cho bốn môn. Ngươi muốn liều mạng cứ việc, ta sợ ngươi chắc? Nhưng chuyện này ta nhất định làm đến cùng."

"Im lặng! Hai ngươi ngồi xuống, mọi việc đã có ta phân xử."

La Phi không vui nói.

Hai vị trưởng lão gườm gườm nhau như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương, hậm hực ngồi xuống.

"Biệt Hàn." La Phi trầm giọng.

"Có đệ tử." Biệt Hàn cung kính.

"Xét thấy ngươi hoàn toàn vô can trong vụ án này, chỉ vì bị ép vào đường cùng buộc lòng phải chống trả. Ta phán ngươi vô tội. Đừng mừng vội, dù ngươi vô tội nhưng thủ đoạn quá tàn độc. Theo ta, trong tình huống đó, ngươi có đủ khả năng xử lý tốt hơn, không cần theo hướng tiêu cực như vậy. Vì thế, ta phạt ngươi điện bích tự sám hối tội lỗi ba năm ở Vô Thanh động. Trong thời gian đó, ngươi không được gặp bất kỳ người nào khác, đồng thời cũng sẽ không có ai tìm đến quấy rầy. Ngươi phục không?"

Thứ Biệt Hàn đang thiếu nhất chính là thời gian để tu luyện. Vừa thoát tội lại được ở riêng một nơi chẳng sợ ai tìm đến làm phiền, Biệt Hàn mừng còn không hết, lập tức đáp: "Đệ tử tâm phục khẩu phục, không có ý kiến."

"Tốt! Ngươi có thời gian một ngày để thu dọn hành lý. Sáng mai án phạt bắt đầu có hiệu lực."

Ánh mắt La Phi vô cùng tán thưởng.

Ngược với Biệt Hàn đang vui mừng, thần sắc mọi người khi nghe án phạt môn chủ ban xuống đều cực kỳ quái dị. Thậm chí không ít kẻ lộ sự kinh hãi.

Nhị trưởng lão sợ đến rụng rời tay chân, vội lên tiếng: "Môn chủ, án phạt điện bích ba năm, ta không ý kiến gì. Nhưng không biết người có thể đổi địa điểm thi hành được chăng? Vô Thanh động, nơi này không thích hợp..."

Tâm tình nhị trưởng lão nổi sóng. Đừng đùa như vậy chứ, lão chỉ có một tên đệ tử, tiền đồ không thể đo lường. Hiện tại môn chủ muốn đưa Biệt Hàn vào nơi quái quỷ đó, lão có chết cũng không đồng ý.

Trong khi nhị trưởng lão bức xúc thì đại trưởng lão như mở cờ trong bụng, đặc chí cười thầm. Vô Thanh động, chỗ này đã chôn vùi không biết bao nhiêu nhân tài. Số phận tiêu tử kia rồi cũng như những kẻ xấu số đi trước, chớp mắt sẽ hóa thành thi thể lạnh lẽo, không còn ai nhớ đến.

"Ý ta đã quyết, nhị trưởng lão không cần nói thêm."

La Phi khoát tay, động thái cương quyết.

Nhị trưởng lão biết vậy là hết. La Phi thiên tài, trí dũng song toàn nhưng cũng là người cực kỳ độc đoán. Một khi hắn đã ra quyết định, đừng ai hòng thay đổi. Nếu còn chống đối, chỉ có thể nhận kết cục còn tệ hơn nhiều lần.

Nguyệt nhi đứng phía sau La Phi, khó hiểu hỏi Tổng Lâm: "Vô Thanh động có gì ghê gớm, sao ai cũng sợ hãi?"

"Còn hơn cả ghê gớm! Mọi người mới nhập môn nên không biết, trước kia ta không phải là số một trong nhóm đệ tử chân truyền."

Tổng Lâm trầm ngâm nói.

"Không phải huynh thì ai đủ khả năng? Mà chuyện này có liên quan gì đến Vô Thanh động?"

Nguyệt nhi không hiểu vì sao Tổng Lâm trả lời chẳng ăn nhập gì đến vấn đề nàng hỏi.

"Người đó tên Sầm Khắc, cực mạnh. Chỉ ít năm người như ta cũng không phải đối thủ của hắn."

Tổng Lâm mơ màng nhớ lại chuyện xưa.

"Vậy hắn đâu rồi?"

Nguyệt nhi rung động. Thực lực Tổng Lâm mạnh đến mức nào, nàng là người rõ hơn ai hết. Người tên Sầm Khắc kia chấp năm người như Tổng Lâm, Nguyệt nhi không tưởng tượng được hắn kinh khủng ra sao.

"Chết. Nguyên do cũng tương tự Biệt sư đệ hiện giờ, bị môn chủ sư phụ giam trong Vô Thanh động. Nhưng thời gian hắn bị giam ngắn hơn Biệt sư đệ ba lần, chỉ một năm."

Bạn đang đọc truyện *Truyện Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Tử Lệnh Từ Giới Chủ

Nguyệt nhi nghe Tổng Lâm nói vậy thì cảm thấy vô cùng lo lắng. Sầm Khắc thực lực cường hãn còn không trụ nổi trong Vô Thanh động một năm, nói gì tới Biệt Hân còn yếu kém lại phải chịu án phạt những ba năm thời gian đằng đẳng.

Nàng níu trường bào La Phi cầu xin: "Sự phụ, người không phải muốn dồn đầu gối vào chỗ chết chứ? Xin người đừng làm vậy, Nguyệt nhi đau lòng chết mất!"

La Phi không quay lại, chỉ nghiêm giọng: "Tu giả cần phải cắt đứt tất tình lục dục mới mong đắc thành tiên đạo. Con và hần chỉ như bèo nước gặp nhau, sao phải đau lòng?"

Bất ngờ bị vặn hỏi, Nguyệt nhi không biết trả lời thế nào, ấp úng một lúc mới nói: "Đúng là con và đầu gối chỉ gặp qua đôi lần, nhưng đầu phải vì vậy mà không thể trở thành băng hữu tốt? Sự phụ đâu cần làm vậy với hần.."

"Mỗi việc làm của ta đều có ẩn ý trong đó, sau này con sẽ hiểu. Đừng nói nữa!"

La Phi nhẹ lắc đầu.

Gương mặt mỹ lệ còn khá non nớt của Nguyệt nhi xịu xuống, buồn bã như đóa hoa đang hé nở chợt héo rũ.

"Muội đừng nói thêm sẽ khiến sự phụ tức giận, như vậy không tốt! Những suy tính của người, chúng ta không thể biết được."

Tổng Lâm bắt nhãn lên tiếng khuyên nhủ, nhưng thần sắc Nguyệt nhi cũng chẳng khá lên được chút nào.

Trong lúc Nguyệt nhi vì Biệt Hân mà cầu tình thì trong Thần Điện mọi người bàn tán xôn xao.

Vô Thanh động đã quá nổi tiếng trong Thần Môn, thậm chí danh tiếng lan xa khắp tu chân giới, không ai không biết. Đây là địa phương ám ảnh nhất, chỉ nghe cái tên cũng khiến người ta sợ hãi, bất giác run mình như bị gió lạnh thổi qua người.

Hỏa Phượng tiên tử có chút khó hiểu nhìn La Phi, nhỏ giọng: "La huynh, ta không rõ vì sao huynh lại trừng phạt tiểu bối kia nặng như vậy. Hần vô tội!"

"Chuyện này thứ cho ta không thể đáp lời muội."

La Phi điềm nhiên nói.

Hỏa Phượng tiên tử không hỏi thêm. Xưa nay La Phi luôn có nhiều hành động rất thần bí, tuy vậy mỗi việc hần làm đều có ý đồ hần hay, chưa bao giờ phí công cho những chuyện vô nghĩa. Nàng tin lần này cũng vậy.

Mấy người Lăng Khiếu, Khấu Biền và phu phụ Triết Giang đưa mắt nhìn nhau. Lần này bọn họ đến đây không chỉ để tham dự phiên xét xử Biệt Hân cho vui, mà đều có mục đích. Trong đó quan trọng nhất là phải dồn tiểu tử kia vào chỗ chết, nhất quyết không để hần sống.

Lý do rất đơn giản. Một gã trẻ tuổi chưa đến mười lăm có thể đồ sát mấy chục nhân tài đồng môn, có nghĩ bằng mộng thì ai cũng hiểu hần chính là thiên tài. Đã có tiềm lực mạnh, tâm tính lại vô cùng tàn độc quyết đoán, trong mắt những đại nhân vật có tầm nhìn xa như Lăng Khiếu thì Biệt Hân chính là cái gai cần phải trừ khử, tốt nhất tiêu diệt từ trong trứng nước, ngay khi hần còn chưa trưởng thành.

Nếu cho Biệt Hân thời gian phát triển, tương lai có thành mối nguy, ngáng đường bọn họ không thì vẫn còn khó nói. Nhưng cản tắc vô ưu, lo xa chẳng bao giờ thừa.

Bọn họ không nghĩ La Phi sẽ xử tử Biệt Hân. Bởi vì đặt vào vị trí bọn họ, họa diên mới tự tay bóp chết thiên tài dưới trướng của mình. Vài chục đệ tử có là bao, chết nhiều hơn cũng được, bấy nhiêu đôi lấy một đệ tử thiên tài tiềm năng vô song cũng rất đáng giá.

Nào ngờ hành động của La Phi vượt ra ngoài suy nghĩ của mấy người Lăng Khiếu. Dù không giết Biệt Hân nhưng lại giam hần vào cái động quái quỷ kia thì có khác gì. Việc làm này khiến bọn họ vốn định cùng nhau gây áp lực, buộc La Phi xử tội Biệt Hân trở thành vô ích. Chết trước chết sau gì cũng là chết, không cần vì thế mà trở mặt với La Phi. Gã này nhìn bề ngoài hiền lành vô hại nhưng bọn họ thừa biết con người thật ẩn bên trong gã ra sao.

"La huynh xử sự công minh, Lăng mỗ bội phục!"

Lăng Khiếu là người đầu tiên lên tiếng tán thành. Chuyện này hần cầu còn không được, đương nhiên ủng hộ hết lòng.

"Còn trẻ như vậy đã phải chết, thật quá đáng tiếc! Tiểu đệ đệ, tỷ tỷ muốn giúp người cũng không thể."

Sa Mạn uốn éo cơ thể hờ hang từng mảng da thịt trắng bóc, cứ chỉ tựa như muốn câu dẫn Biệt Hàn. Nữ nhân này hoàn toàn xứng với câu "Già không bỏ, nhỏ chẳng tha".

Biệt Hàn không hiểu gì, có phần ngờ ngạc. Thoạt nghe hình phạt của nó không nặng lắm, nhưng sao mắt mọi người nhìn nó cứ như nhìn người chết. Những cảm xúc thương hại, trào phúng, hả hê từ họ phát ra, pha lẫn vào nhau quẩn quanh Biệt Hàn.

Chợt có đệ tử đi vào bẩm báo: "Bẩm môn chủ, bên ngoài có người xin cầu kiến."

La Phi cau mày: "Người đến có xưng là ai không?"

"Bẩm, người đó tự xưng là sứ giả của giới chủ. Y có đưa lệnh bài nhờ đệ tử chuyển lên cho môn chủ."

Hai tay đệ tử nọ cung kính dâng lên một mảnh ngọc bội nhỏ chỉ bằng nửa bàn tay màu đỏ chói.

Không thấy La Phi có hành động nào, mảnh ngọc bội bỗng trôi nổi trên không, bỗng bành bay vào tay hắn.

Lướt mắt qua ngọc bội, sắc diện La Phi trở nên trầm trọng, hạ lệnh: "Mau mời sứ giả vào!"

Gã đệ tử lập tức chạy ra ngoài.

"Giới chủ sao tự dung cử sứ giả đến đây, lại còn mang theo Huyết Bài? Xem ra sắp có trò vui rồi đây!"

Sa Mạn cười nụ.

Khấu Biền vẫn giấu kín người trong bộ trường bào đen, giọng khàn khàn nói: "Chắc chắn sứ giả đến có liên quan tới tiểu tử kia. Hắn thật có mặt mũi, ngay cả giới chủ cũng không thể ngồi yên."

"Khấu cốc chủ đừng vội đoán mò. Biết đâu lần này sứ giả tới vì giới chủ muốn cầu tình cho Biệt Hàn thì sao?"

Lăng Khiếu cười ha hả. Câu nói của hắn đơn thuần chỉ là châm biếm, đương nhiên không ai tin nhân vật như giới chủ lại ra mặt vì một tiểu tử xa lạ, không thân thích.

"Ta thấy các vị như rất vui khi người gặp nạn! Nên nhớ, cười người hôm trước, hôm sau người cười."

Hỏa Phượng tiên tử thấy chương mắt, bĩu môi nói.

Triết Giang cười tà: "Ấy chết, tiên tử đừng nên nhân cơ hội kết thân với La huynh, rồi đổ vấy tội lỗi lên đầu bọn ta chứ? Tội độc phụ nhân tâm không sai, bất quá tiên tử càng khiến ta muốn chinh phục. Không biết cảm giác khi..."

"Câm miệng. Ngươi còn dám nói lời dơ bẩn đừng trách ta không khách sáo!"

Hỏa Phượng tiên tử vỗ mạnh ngọc thủ lên thành ghế, tức giận ngắt lời.

"Ha ha, không nói thì không nói. Mỹ nhân đúng thật là mỹ nhân, ngay cả lúc giận cũng xinh đẹp như vậy, khiến ta khó cảm lòng!"

Triết Giang xua loạn, bộ dáng rất sợ Hỏa Phượng tiên tử nổi giận lôi đình, nhưng lời nói của y hoàn toàn ngược lại.

Lúc này, một thanh niên diện mạo bình thường khoan thai đi vào. Nếu ném thanh niên này vào biển người, chắc chắn chẳng ai thêm chú ý đến, bởi gã bình thường trên cả bình thường. Nhưng sát khí từ gã tỏa ra lại không bình thường chút nào, cực kỳ đậm đặc.

Phải giết bao nhiêu người mới cô đọng sát khí đến vậy? Toàn trường đều có chung câu hỏi này.

"Người tới là Lôi Tế. Lần này chỉ sợ có chuyện thật rồi."

Một số người có kiến thức nhanh chóng nhận ra thanh niên kia, thì thào với nhau.

"Lôi Tế bái kiến La môn chủ và các vị tông chủ."

Dưới ánh nhìn soi mói của mọi người, thanh niên Lôi Tế bình thản đi tới, mắt nhìn thẳng phía trước. Cứ như trong Thần Điện, trừ các vị nhất môn chi chủ ra, kỳ dư chẳng còn ai đáng cho gã để vào mắt. Khi chào mấy người La Phi, gã cũng chỉ hơi khom người.

"Lôi huynh đệ không cần đa lễ. Mời ngồi!"

La Phi liền nói, tay đưa về hướng chiếc ghế vừa được lấy ra đặt ngay vị trí phía trên đại trưởng lão. Điều này nói lên địa vị của Lôi Tế còn cao hơn đại trưởng lão một bậc.

"Không cần. Hôm nay tiểu đệ từ vạn dặm xa xôi tới đây chỉ để chuyển lời của giới chủ giao phó. Sau khi nói xong sẽ đi ngay."

Sắc mặt Lôi Tế bình thản, không vì được xem trọng mà đắc ý.

"Có việc gì Lôi huynh đệ cứ nói." La Phi gật đầu.

"Đây có phải chính là Biệt Hàn?" Lôi Tế bất ngờ quay nhìn Biệt Hàn: "Không rõ La môn chủ định xử trí hần thế nào?"

La Phi thăm kêu khỏ, ngay câu đầu tiên đã cho thấy mục đích tới đây lần này của Lôi Tế, quả nhiên nhắm vào Biệt Hàn.

Nghĩ vậy nhưng ngoài mặt La Phi vẫn bình đạm nói: "Vừa rồi trước mặt tất cả mọi người, ta đã tuyên phạt hần diện bích sám hối tại Vô Thanh động trong ba năm. Lôi huynh đệ hỏi vậy, không biết có ý gì?"

"Trước khi đi, giới chủ đã đặc biệt căn dặn tiểu đệ chuyển lời thật chính xác, không được sai sót dù chỉ một từ. Biệt Hàn còn rất trẻ mà tâm tính đã quá độc ác, một đêm sát hại gần năm chục huynh đệ đồng môn. Hần còn sống ngày nào chính là mối họa tiềm ẩn cho mọi người ngày ấy. Vì vậy giới chủ hy vọng La môn chủ lập tức xử tử Biệt Hàn, không thể buông tha."

Trong lúc truyền đạt, mục quang Lôi Tế khẽ đảo qua Biệt Hàn, sắc mặt dửng dưng như thể những lời gã nói không liên quan gì đến Biệt Hàn đang quỳ gần đó.

"Có thật giới chủ nói như vậy?" La Phi lạnh giọng.

"Những gì tiểu đệ vừa nói chính là nguyên văn, không hề sai lệch."

La Phi cả cười: "Xưa nay giới chủ chỉ có trách nhiệm xử lý những việc xảy ra trong Tinh giới. Sao lần này lại xen cả vào chuyện riêng của Thần Môn? Liệu có nhầm lẫn gì chăng?"

"Tiểu đệ chỉ có nhiệm vụ truyền đạt mệnh lệnh từ giới chủ. Nếu La môn chủ có khúc mắc, cứ việc tìm đến giới chủ để được tỏ tường."

Ngữ khí Lôi Tế không chút gì kiêng nể nhân vật đứng đầu đại tông môn như La Phi.

"Ha ha..." La Phi cười một tràng rồi lạnh lùng thốt: "Lôi huynh đệ về nói lại với giới chủ. Những việc khác ta có thể nghe theo hần sắp xếp, nhưng đây là chuyện riêng của Thần Môn, ta thân là môn chủ tự có chủ ý."

"Như vậy, ý La môn chủ muốn kháng lệnh?"

Lôi Tế cao giọng.

"Kháng lệnh?" La Phi giận quá hóa cười: "Trước giờ chúng ta chủ trương hợp tác với giới chủ vì muốn giữ gìn bình yên cho Tinh giới. Coi bộ lâu ngày, giới chủ già cả nên dần quên, nghĩ ta là thuộc hạ của hần để ra mệnh lệnh? Thật buồn cười!"

Lôi Tế nhìn La Phi thật lâu, nói: "La môn chủ cho ta xin lại Huyết Bài."

"Cứ tự nhiên."

La Phi ném nhẹ ngọc bội về phía Lôi Tế, gã nhanh chóng chụp lấy.

Sau khi cầm Huyết Bài trong tay, Lôi Tế đưa lên cao, gần giọng: "La môn chủ đừng quên vật này có khả năng ghi lại hình ảnh và âm thanh. Những gì người vừa nói đều đã được nó lưu giữ. Nếu chuyện này tới tai giới chủ, thiết nghĩ La môn chủ tự biết hậu quả thế nào."

"Người đe dọa ta? Đừng nghĩ có giới chủ chống lưng rồi tự cho người có quyền đứng trước mặt ta khua môi múa mép. Cút, còn làm nhảm đừng trách ta xuất thủ, tự tay tiễn người đi!"

Lôi Tế đã không nể mặt, La Phi cũng chẳng cần khách khí, thẳng thừng trục khách, không cho gã chút thể diện nào.

"Nghe danh La môn chủ đã lâu, quả nhiên đảm lược hơn người. Được lắm! Người chờ đó."

Lôi Tế tức giận ném lại một câu, quay người bay đi, thoáng chốc đã mất dạng.

Lôi Tế đi rồi, La Phi nét mặt âm trầm, đôi mày kiếm rậm rạp cau lại, âm thầm tính toán.

"La huynh, giới chủ không phải người mà chúng ta có thể trêu vào..."

Hỏa Phượng tiên từ lo âu.

"Làm cũng đã làm rồi, còn sợ gì nữa? Muội bảo ta phải làm sao, tuân lệnh lão già lẩm cẩm đó, giết chết tiểu tử kia?"

La Phi cau mặt.

Hỏa Phượng tiên tử lắc đầu: "Muội không có ý đó. Huynh nói đúng, hiện tại cần phải bình tĩnh tìm đối sách. Có thể không lâu nữa, Thần Môn sẽ trải qua một hồi phong ba."

"Việc này ta đã có cách, muội không phải lo!"

La Phi mỉm cười. Sau một hồi giận dữ, hẳn nhanh chóng lấy lại thần thái ung dung, bình tĩnh như núi.

Tâm tư Hỏa Phượng tiên tử thoáng xao động, không kìm được sự ngưỡng mộ. Từ lâu nàng âm thầm trao tình cảm cho nam nhân này, chính vì đáng vẻ bề ngoài không sợ trời không sợ đất kia của hắn. Cảm giác như trời có sụp xuống cũng không thể dọa được La Phi.

"La huynh, bọn ta xin cáo từ. Chúc huynh và Thần Môn may mắn, tai qua nạn khỏi!"

Kịch hay đã hết, bọn người Lăng Khiếu lập tức đứng lên chào bái biệt. Bọn họ phải nhanh chóng rời khỏi đây trước khi giới chủ trút cơn thịnh nộ xuống, kéo xui xẻo bị vạ lây.

"Các vị ra về thật sớm, ta còn định mở tiệc thiết đãi. Đành hẹn khi khác vậy, rảnh rồi cứ đến chơi!"

La Phi trào phúng nói mấy câu.

"Ha ha, nhất định nhất định."

Mấy người cười giả tạo, kéo nhau bỏ đi.

"Tiểu đệ đệ, nếu sau này còn có dịp gặp lại, tỷ tỷ sẽ cho người ném khoái lạc trần gian, si mê ngây ngất, hi hi.."

Sa Mạn trước khi đi còn tranh thủ trêu chọc Biệt Hàn, đôi gò cao trước ngực rung rung theo tiếng cười phóng đảng.

Phu nhân đã vậy, phu quân cũng chẳng khác mấy. Triết Giang quay sang Hỏa Phượng tiên tử hấp háy đôi mắt dâm tà: "Ta đi trước. Lần sau gặp lại, hy vọng sẽ được tiên tử bồi tiếp một trận điên cuồng!"

Rồi mặc kệ Hỏa Phượng tiên tử tức giận nghiêng răng ken két, Triết Giang cười khoái trá nắm tay Sa Mạn, cùng nhau đạp không biến mất, độn tốc nhanh còn hơn thiểm điện.

"Mọi chuyện đã xong. Án phạt ta đưa ra cho Biệt Hàn vẫn được giữ nguyên, mau chóng thi hành. Việc này giao cho Bàn Tử xử lý. Mọi người giải tán. Riêng tứ đại trưởng lão ở lại, ta có việc cần giao phó."

La Phi cao giọng.

Tất cả nghe vậy liền bỏ ra về. Bàn Tử lãnh lệnh cũng dẫn Biệt Hàn đi.

Cuối cùng trong điện chỉ còn lại La Phi, tứ đại trưởng lão và Hỏa Phượng tiên tử. Ngay cả mấy đệ tử luôn theo sau bọn họ cũng không được phép ở lại. Tổng Lâm cùng Nguyệt nhi cũng không ngoại lệ.

"A, muội xin phép đi trước!"

Nhìn qua nhìn lại thấy chỉ có riêng mình là người lạ, Hỏa Phượng tiên tử hơi ngượng, định ra về.

"Muội cứ ở lại. Ta nghĩ bọn họ sẽ không dị nghị gì, đúng chứ?"

La Phi nhìn bốn vị trưởng lão.

"Tất nhiên, tất nhiên. Hỏa Phượng tiên tử đâu phải người ngoài."

Đại trưởng lão ho húng hắng nói.

Ba người kia chẳng dám có ý kiến gì, nhếch mép cười ruồi.

Không để phí thời gian, La Phi hạ thấp giọng: "Chuyện vừa rồi, mọi người cũng đã thấy. Với cá tính của giới chủ, chắc chắn sẽ tìm đến gây phiền toái.."

"Không biết môn chủ định thế nào?" Thất Cô cất giọng the thé.

"Hiện tại ta định đi Tinh Thành một chuyến." La Phi đáp.

"Tinh Thành? Môn chủ không phải muốn..."

Nhị trưởng lão thẳng thốt.

"Không sai. Ngồi chờ lão ta đến, chi bằng ta tiên hạ thủ vi cường sẽ tốt hơn."

La Phi cười nhẹ.

Lão bà bà Thất Cô run giọng: "Môn chủ, chuyện này không thể đùa được. Tu vi giới chủ cực kỳ cao thâm, người không phải đối thủ. Tìm đến nạp mạng cho lão không phải là cách hay, ngược lại còn là hạ sách."

Mấy người kia tuy không nói ra, nhưng nhìn sắc mặt đúng là rất đồng tình với ý kiến của Thất Cô.

"Mọi người không phải cho rằng ta sẽ ngu xuẩn như vậy chứ? Yên tâm, ta có cách."

Gương mặt anh tuấn của La Phi phủ đầy nét bí ẩn.

oOo

Trong khi mấy người bọn họ âm thầm bàn tính kế sách thì Biệt Hàn lẽo đẽo theo chân Bàn Tử.

"Bàn trưởng lão, khi nãy môn chủ nói đệ tử có một ngày để thu xếp hành lý, đúng chứ?"

Biệt Hàn hỏi.

Bàn Tử gật đầu: "Đúng. Nhưng theo ta, ngươi không nên phí thời gian cho chuyện vô ích như vậy. Thay vào đó, ngươi nên tận dụng thời gian ít ỏi còn lại từ biệt mọi người."

"Bàn trưởng lão đừng hù dọa tiểu đệ chứ? Người nói cứ như tiểu đệ sắp chết tới nơi."

Biệt Hàn nhăn mặt.

"Hãy da, ta cũng không biết nói sao. Vô Thanh động, nơi đó không dành cho người sống cư ngụ."

Bàn Tử thở dài.

Biệt Hàn kinh nghi: "Không dành cho người sống thì dành cho ai?"

"Người chết." Bàn Tử đáp gọn lỏn.

"Bàn trưởng lão có thể giải thích cho tiểu đệ biết nơi đó nguy hiểm như thế nào không?"

Biệt Hàn bắt đầu thấy lo lắng không yên.

"Đó là một nơi rất yên tĩnh, cực kỳ yên tĩnh..."

Giọng Bàn Tử run run.

"Vậy quá tốt rồi! Không phải rất thuận lợi cho việc tu luyện sao?"

Biệt Hàn thật không hiểu vị trưởng lão béo lùn này muốn ám chỉ điều gì.

Bàn Tử hừ mũi: "Tốt cái đầu ngươi! Nơi đó không phải yên tĩnh bình thường, mà là rất rất yên tĩnh, hiểu chưa? Yên tĩnh đến mức ngươi có thể nghe được tiếng các bộ phận trong cơ thể ngươi vận động. Ngay cả tiếng tim đập rất nhẹ lúc thường, đối với ngươi cũng như tiếng sấm đánh ngang tai."

"Ghe gớm như vậy? Nhưng thế cũng có sao, chẳng lẽ yên tĩnh thì sẽ giết chết người?"

Biệt Hàn ngơ ngác.

Bàn Tử tức muốn xịt khói lỗ mũi, hậm hực nói: "Tiểu bối vô tri, nếu chưa từng trải qua, ta có nói thế nào ngươi cũng không muốn tượng ra được sự kinh khủng của Vô Thanh động. Khi xưa, có một lần môn chủ từng ra điều kiện vô cùng hấp dẫn. Bất cứ đệ tử nào trong tông môn, chỉ cần trụ lại được khoảng thời gian một năm trong Vô Thanh động, sẽ lập tức được người nhận làm đệ tử. Chẳng những vậy, sau này khi môn chủ thoái ẩn sẽ truyền ngôi vị lại cho kẻ đó..."

Những thiên cô sự luôn có lực hấp dẫn cực lớn với bất kỳ ai. Biệt Hàn cũng vậy, say mê lắng nghe, tò mò hỏi: "Cuối cùng ra sao, có ai vượt qua được không?"

"Ngươi nghĩ sao? Lúc đó rất đông đệ tử kéo đến xin được tham gia thử thách. Kết quả, chẳng ai trụ được quá nửa giờ ngắn ngủi chứ đừng nói ba năm dài đằng đặc. Ta khi ấy vừa trở thành chấp sự nội môn, cũng tò mò xin vào thử. Ài, nhớ lại vẫn còn nổi gai ốc..."

Bàn Tử nổi gai ốc thật. Bàn tay lão chà chà lên cánh tay múp múp đang nổi đầy những hạt nhỏ sần sùi, khuôn mặt mang theo nét kinh hãi chưa phai mờ theo năm tháng.

"Cảm giác kinh khủng lắm sao?" Biệt Hàn hỏi hộp liếm môi.

"Rất kinh khủng! Đó là lần đầu tiên trong đời ta hoảng sợ đến vậy. Sau khi ngồi trong động được tầm nửa giờ, ta bắt đầu bị ảo giác. Thần kinh căng thẳng như dây đàn, mỗi giây mỗi phút trải qua đều bị những âm thanh trong cơ thể mình tạo ra tra tấn, muốn phát điên."

"Đáng sợ tới vậy? Bàn trưởng lão chịu được bao lâu?"

Biệt Hàn rung mình hỏi.

"Khoảng bốn mươi phút. Do cố quá sức, lúc đó ta rơi vào trạng thái ngây ngây dại dại, đồ dẫn sắp không biết gì. May sao phút cuối ta gắng gượng giật sợi dây làm rung quả chuông treo bên ngoài, mọi người mới mở cửa, kịp thời đưa ra. Suýt chút nữa ta chết vì ngu xuẩn, không biết tự lượng sức!"

Bàn Tử cười tự giễu.

"Nói vậy, tiểu đệ tập sắp bị nhốt vào nơi kinh khiếp đó trong ba năm ư?"

Cảm giác Biệt Hàn hiện tại thật khó diễn tả, chưa gì nó đã thấy mơ mơ hồ hồ.

"Lúc vừa nghe ta cũng thầm lo cho ngươi. Nhưng môn chủ đã hạ lệnh, không còn cách nào khác. Ta trộm nghĩ, có khi môn chủ nhìn ra tiềm năng của ngươi nên muốn nhân dịp này khảo nghiệm như lúc trước từng làm. Hãy bình tâm cố gắng, biết đâu ngươi sẽ vượt qua được, một bước thăng thiên."

Bàn Tử an ủi Biệt Hàn nhưng chính lão cũng thấy mình thật giả tạo. Ba năm, trên đời này liệu có ai tồn tại được ba năm trong đó cơ chứ.

"Đầu gối, chờ ta với!"

Xa xa, thân hình yếu đuối mang sắc tím u buồn của Nguyệt nhi bay đến.

Bàn Tử vỗ vai Biệt Hàn: "Ngươi có một ngày để từ biệt mọi người và lo liệu những thứ cần thiết. Sáng mai đến Nội Điện tìm ta."

Biệt Hàn khổ sở gật đầu, còn chưa đi được mấy bước đã nghe Bàn Tử truyền âm vào tai: "Mau trốn đi thật xa. Mọi chuyện cứ để ta và sư phụ ngươi lo, ở lại ngươi chỉ có chết!"

Biệt Hàn lặng người mất một lúc, lắc đầu nói: "Ý tốt của Bàn trưởng lão, đệ tử tâm lĩnh. Nhưng Biệt Hàn không muốn cả đời trốn tránh, càng không thể để người khác gánh chịu giùm mình. Đệ tử sẽ không đi đâu cả."

"Ngu ngốc! Ài, ngươi còn một ngày để chuẩn bị, cứ suy nghĩ thật thấu đáo."

Cơ thể béo lùn Bàn Tử nhao lên, bay về phía chân trời.

"Đến tiễn ta sao?" Biệt Hàn mỉm cười với Nguyệt nhi vừa đến.

"Ngươi định vào nơi đó thật? Đừng điên như vậy!"

Nguyệt nhi kịp nghe câu cuối Biệt Hàn nói với Bàn Tử, liền hỏi.

Biệt Hàn trầm ngâm: "Môn chủ ban lệnh xuống, ta đâu thể không tuân."

"Sư phụ ta ra lệnh thì sao chứ? Chẳng lẽ kêu ngươi chui đầu vào chỗ chết, ngươi cũng nghe theo?"

Đôi mắt tím mỵ lệ của Nguyệt nhi mở to, vô cùng ngạc nhiên.

"Nếu môn chủ ra lệnh giết ta, ta lập tức trốn đi. Nhưng đằng này chỉ là phạt điện bích tự sám hối ba năm, ta sao có thể kháng lệnh?"

"Ngốc nghếch! Đầu gối, ngươi đúng là đầu gối mà! Có biết nơi ngươi sắp bị đưa vào đáng sợ thế nào không?"

Nguyệt nhi tức tới giẫm chân thành thịch. Nếu có thể, nàng thật muốn chẻ đầu Biệt Hàn ra, xem trong đó chứa gì mà ngốc đến thế.

"Ta vừa mới nghe Bàn trưởng lão nói qua. Đúng là rất kinh khủng!"

Biệt Hàn gật nhẹ.

"Đã nghe mà vẫn còn ý định chui vào? Ngươi... hết thuốc chữa rồi. Đi, mau theo ta!"

Nguyệt nhi bỗng nắm tay Biệt Hàn kéo đi, không chút ngại ngùng vì khoảng cách nam nữ.

"Đi đâu?" Biệt Hàn hỏi.

"Trốn khỏi đây. Có ta đưa đi, ngươi sẽ dễ ra ngoài hơn." Nguyệt nhi gấp gáp.

"Ta không đi."

Biệt Hàn buông tay Nguyệt nhi ra, khẽ lắc đầu.

Nguyệt nhi sững sốt đứng lại, trở mắt nhìn Biệt Hàn: "Người nhất định ở lại chịu chết, quyết không đi?"

"Thứ nhất, vào Vô Thanh động chưa chắc ta sẽ chết. Thứ hai, ta bỏ đi sẽ liên lụy rất nhiều người."

Biệt Hàn nghiêm mặt nói.

"Thứ nhất, vào nơi đó người chắc chắn mất mạng. Thứ hai, mọi chuyện liên quan đến việc người bỏ trốn đã có ta gánh vác. Cùng lắm sư phụ phạt ta một chút rồi thôi, không cần lo!"

Nguyệt nhi trề môi, nhại lại giọng điệu Biệt Hàn.

Rồi thấy Biệt Hàn không tỏ thái độ gì, nàng bực dọc: "Người có nghe ta nói gì không đấy?"

"Ta sẽ không thay đổi ý định. Người đừng nên phí lời vô ích."

Biệt Hàn dịu giọng.

"Ta hỏi một lần nữa. Người đi hay không?"

Nguyệt nhi nhìn Biệt Hàn thật lâu rồi nói.

"Không." Biệt Hàn kiên quyết.

Dung nhan như hoa như ngọc của Nguyệt nhi thoáng ửng hồng rồi lại chuyển xanh, mang đủ mọi sắc thái cảm xúc.

Yên lặng khá lâu, đôi vai thon của nàng hơi run, môi son mím lại: "Được. Nếu người đã muốn chết, ta cũng không cản nữa! Coi như Nguyệt nhi này rồi hơi lo chuyện không đâu."

Vút!

Dứt lời, Nguyệt nhi bay đi mất dạng, không hề ngoảnh lại.

Nhìn theo hướng nàng vừa khuất bóng, Biệt Hàn nhủ mảy. Nó hy vọng bản thân không quyết định sai lầm. Vô Thanh động, chẳng hiểu sao Biệt Hàn cảm thấy mình nhất định phải tới.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Hồi Ức Đau Thương

Một ngày nghe có vẻ nhiều, thực ra để Biệt Hàn thu xếp mọi chuyện vẫn còn chưa đủ. Nó có rất nhiều việc cần làm.

Trước tiên, Biệt Hàn phải giải khai cấm chế Bể Linh Luyện Cốt đã thi triển trên người bọn Lưu Linh. Thứ cấm chế tà độc này chỉ cần để quá thời hạn một chút thì vô phương cứu chữa. Biệt Hàn sắp bị giam nhữn ba năm trong Vô Thanh động, suốt thời gian này nó sẽ không được tiếp xúc bất cứ ai, vì vậy cần phải sớm tháo bỏ xiềng xích cho bọn họ.

Sau khi làm xong việc này, Biệt Hàn liền bay qua khu cư ngụ của đệ tử ngoại môn tìm gặp Lang Ben. Người này dù mới tiếp xúc không được mấy lần nhưng để lại cho Biệt Hàn ấn tượng khá tốt.

Lần trước khi thảo phạt cường đạo, Biệt Hàn đã hứa tặng Lang Ben một kiện thượng phẩm linh khí. Hiện tại đã đến lúc nó thực hiện lời hứa, nếu để thêm ba năm nữa thì thật mất mặt.

Biệt Hàn nhắm tính qua thêm ba năm, có thể nó đã tiến vào Bá Thể kỳ, khi đó linh khí không còn mấy tác dụng. Tất nhiên, với điều kiện lúc đó Biệt Hàn vẫn còn sống.

Gặp lại Biệt Hàn, Lang Ben vô cùng vui vẻ. Từ hôm chia tay đến nay mới mấy tháng mà Biệt Hàn đã gây nên không ít sóng gió trong môn khiến Lang Ben rất lo cho nó, đồng thời cũng cực kỳ ngưỡng mộ.

Hiện tại cảnh giới Lang Ben chỉ ở mức Cường Nhục kỳ tầng ba, còn rất xa mới mong đột phá Tụ Linh kỳ, trở thành đệ tử nội môn. Cũng không thể trách, dù rất chăm chỉ tu luyện nhưng linh căn Lang Ben chỉ là hạ phẩm, tốc độ tăng tiến tu vi cực chậm.

Sau khi tặng thanh phi kiếm thượng phẩm cho Lang Ben, Biệt Hàn định trở về thì tình cờ nhìn thấy những bức tranh chất đồng nơi góc phòng. Tranh vẽ cảnh vật, thủy mặc, mỹ nữ đủ cả, từng đường cọ hoàn mỹ không thể chê vào đâu.

Càng làm Biệt Hàn ngạc nhiên khi chính tai nghe Lang Ben nói toàn bộ tranh đều do gã vẽ, quả nhiên chân nhân bất lộ tướng. Nhìn người không thể nhìn bề ngoài, chẳng ai nghĩ kẻ mang ngoại hình có phần kỳ dị như Lang Ben lại có thể tạo nên những bức họa tinh mỹ đến vậy.

Lang Ben thô lỗ, do ngay từ nhỏ đã bị mọi người xa lánh nên phần lớn thời gian gã dành cho việc học chữ, cảm kỳ thi họa đều tinh thông. Trong đó vẽ tranh chính là sở thích lớn nhất của Lang Ben. Tối tận bây giờ gã vẫn không bỏ được thói quen này, mỗi ngày trừ tu luyện ra đều dành thời gian để múa cọ.

Chứng kiến tài nghệ không thua gì danh họa của Lang Ben, Biệt Hàn chợt nhớ tới những phương pháp luyện chế linh phù bản thân đang sở hữu. Yêu cầu trước tiên để trở thành phù sư chính là phải có thiên khiếu trong lĩnh vực hội họa. Cái này không phải cứ luyện tập là được, mà thực sự cần phải có năng khiếu thiên bẩm.

Đây là yếu tố quyết định thành bại của một phù sư. Ví như người muốn chế linh phù thần long, trên mặt phù cần phải vẽ thật nhiều phù văn và hình dáng một con rồng đứng ngẩng, càng tỉ mỉ càng lợi hại, nhưng người không có thiên phú hội họa, cuối cùng vẽ rồng không ra, lại thành vẽ trùng. Đương nhiên linh phù thần long liền biến thành linh phù địa trùng, uy lực đủ để đem ra dọa trẻ con.

Về hội họa, Biệt Hàn hoàn toàn không tinh thông. Hơn nữa nó luôn điên cuồng tu luyện, chẳng còn thời gian dành cho những việc khác, cho nên phương pháp chế luyện linh phù các loại lâu nay bị vứt xó, lẫn lộn mốc meo.

Hiện tại Biệt Hàn chợt nảy ra ý định biến Lang Ben thành phù sư, nó thấy gã rất có khả năng. Tương lai nếu có một phù sư cường đại hỗ trợ, Biệt Hàn muốn bao nhiêu linh phù lợi hại đều được, thực lực nhất định tăng một khoảng lớn.

Biệt Hàn có dự định này không hẳn chỉ vì bản thân, mà còn vì Lang Ben. Với tư chất của gã, có tu luyện cả đời cùng lắm cũng chỉ là một tu giả bình bình, khó thể dương danh. Nhưng nếu Lang Ben chịu đi theo con đường phù sư, biết đâu lại thành công rực rỡ, tiền đồ sáng lạn.

Tu chân giới rất coi trọng phù sư. Nguyên nhân vô cùng đơn giản, một ngàn tu giả chưa chắc đã xuất hiện được một phù sư.

Để trở thành phù sư, đầu tiên nhất định người phải là tu giả. Tiếp theo, người phải có thiên khiếu hội họa, năng lực càng mạnh, phẩm chất linh phù chế ra càng cao. Nhưng như vậy vẫn chưa đủ, chế phù đòi hỏi rất nhiều thời gian và tâm huyết, tu giả phải thật sự đam mê, chấp nhận vứt bỏ con đường tu luyện hoặc chí ít rút ngắn thời gian dành cho việc tu hành, có vậy mới mong đạt được chút thành công.

Chưa hết, kiếm được tu giả có thiên khiếu hội họa, rồi phải thuyết phục họ hy sinh việc tu luyện đã rất khó rồi. Nhưng sau đó, các tông môn còn phải chi ra một khoản linh thạch khổng lồ để bồi dưỡng. Đầu phải người có năng khiếu rồi thì một lần cất tay liền chế thành công linh phù, việc gì cũng phải làm nhiều mới thành hay.

Trước khi chế được linh phù, phù sư cần rất rất nhiều tài liệu để luyện tập tay nghề. Nói không ngoa, phù sư tư chất cực cao cũng phải thất bại cả trăm ngàn lần mới thành công được một lần. Từ những thất bại này, họ mới dần rút tỉa kinh nghiệm cho bản thân, về sau tỷ lệ thành công mới khá lên được. Có thể nói định nghĩa phù sư chính là dùng linh thạch đổi lấy thành công. Không có linh thạch ư? Người có tư chất cao cách mấy cũng vô dụng.

Thế nên bảo phù sư là nghề nghiệp đốt tiền cũng đúng, chỉ cần sai sót một bước nhỏ liền đi tong mấy trăm, mấy ngàn linh thạch. Thậm chí một số linh phù lợi hại, phẩm chất cao, nguyên liệu dùng để chế luyện có giá trị phải tính bằng con số thiên văn. Thành công không nói làm gì, thất bại đồng nghĩa với mất mát một khoản tài phú cực kỳ khổng lồ. Tiêu hao kinh người như thế, những tông môn nhỏ hoặc các phù sư hành sự đơn độc không thể nào gánh nổi.

Vì vậy số lượng phù sư trong tu chân giới cực kỳ thưa thớt, đa phần đều là người của các tông phái lớn. Thịnh thoàng xuất hiện một phù sư đẳng cấp khá khá liền được các tông phái giành giật mời về, ban cho địa vị cực cao, bổng lộc ngập mặt, cực kỳ trọng vọng.

Biệt Hàn không mất nhiều công sức để thuyết phục Lang Ben. Chỉ vừa mới nghe tới chế phù, hai mắt Lang Ben đã sáng lên, những thứ liên quan đến hội họa luôn có lực hấp dẫn cực lớn với gã.

Lâu nay Lang Ben rất muốn nghiên cứu chế phù, nhưng các loại bí tịch hướng dẫn chế phù rất ít ỏi, giá thì trên trời. Gã có lòng cũng đành bất lực. Trong thế tục, gia đình Lang Ben rất giàu, nhưng ở tu chân giới, gã không khác gì một tên ăn mày. Vàng bạc châu báu của phụ mẫu gửi cho Lang Ben, trong mắt những tu giả chẳng đáng một xu.

Nhận được sự đồng ý tích cực từ Lang Ben, Biệt Hàn lập tức lấy giấy bút ghi lại những bí tịch chế phù mình biết. Việc này ngắn của nó thời gian nửa ngày có dư, viết mỗi cả tay mới xong.

Sau đó, trước khi đi Biệt Hàn còn đưa cho Lang Ben một vụn linh thạch để tiêu xài. Phù sư là một nghề đòi hỏi tiêu tốn rất nhiều tiền bạc. Linh phù không phải chế bằng giấy lộn, tất cả nguyên liệu đều đắt đỏ. Huống hồ trước khi chế thành công một loại phù nào đó, phù sư cần phải bỏ công luyện tập, thất bại chẳng biết bao nhiêu lần, tốn hàng núi linh thạch mới mong thành công, chế ra sản phẩm hoàn hảo.

Cũng may, hiện thời Lang Ben chỉ chấp chừng bước chân vào lĩnh vực chế phù, những linh phù gã cần chế đều ở đẳng cấp thấp, giá các loại nguyên liệu cũng rẻ. Nếu không, đừng nói chỉ một vụn, cho dù Biệt Hàn đưa hết linh thạch mình có cũng đừng mong đủ.

Chia tay Lang Ben, Biệt Hàn tức tốc bay đến khu phường thị của Phong Quang thương hội. Chịu sám hối trong Vô Thanh động, hay nói đúng hơn là bị nhốt ba năm, Biệt Hàn cần rất nhiều máu yêu thú để dành tu luyện. Số máu huyết lần trước thu thập được trong Vạn Yêu sâm lâm vẫn còn một ít nhưng chẳng đủ vào đâu.

Biệt Hàn đặc biệt thu gom máu yêu thú nhị giai thượng cấp. Sau khi thử tu luyện theo phương pháp mới, Biệt Hàn xác định sử dụng huyết trì phẩm chất cao không có hại gì, có lẽ sẽ đau đớn hơn nhưng nó vẫn chịu được. Chỉ cần có thể đề thăng tu vi nhanh nhất, trả giá đắt cỡ nào Biệt Hàn vẫn chấp nhận.

Đến khi hồ lô chứa đầy máu và máu, chẳng còn một ô trống, Biệt Hàn mới thôi không mua nữa. Lại dẫn Bạch Tà đến thăm Tuyết nhi như đã hứa. Hiện tại sắp hãm mình trong Vô Thanh động ba năm, Biệt Hàn định trả chó nhỏ về cho tiểu cô nương. Nó không chắc mình có thể sống nổi trong chốn quái quỷ kia hay không, đưa chó nhỏ theo chỉ khiến con vật đáng thương này chết oan.

Gặp lại Bạch Tà, Tuyết nhi mừng rỡ nói cười liếng thoáng. Khi nghe Biệt Hàn đề nghị để chó nhỏ lại cho mình nuôi, Tuyết nhi thiếu điều nhảy cẫng lên vì sung sướng. Nhưng sau đó, tiểu cô nương lập tức ỉu xiu buồn chán. Bạch Tà không biết vì lý do gì cứ đòi theo Biệt Hàn bằng được, nhất định không chịu rời ra. Thái độ kỳ lạ của chó nhỏ khiến Biệt Hàn cũng hết cách, một lần nữa dẫn Bạch Tà rời đi trước ánh mắt buồn rười rượi của Tuyết nhi.

Đi khỏi phường thị, Biệt Hàn liền quay về Thiên Kiếm sơn. Trước khi rời khỏi Thần Điện, sư phụ đã căn dặn nó về đó chờ lão, có điều cần chi bảo.

Không ngoài suy đoán của Biệt Hàn, nhị trưởng lão cũng có ý định đưa nó trốn khỏi Thần Môn, cao chạy xa bay. Biết rằng làm vậy, bản thân sẽ bị tội nặng nhưng nhị trưởng lão thật không đành lòng nhìn gã đệ tử duy nhất đi vào chỗ chết. Dù âm thầm đoán được phần nào ý định của La Phi, nhị trưởng lão vẫn không tin Biệt Hàn sẽ vượt qua được.

Hai sư đồ trải qua một phen đấu tranh gay gắt, cuối cùng trước quyết tâm của Biệt Hàn, nhị trưởng lão đành nhượng bộ.

Khi Biệt Hàn cùng Bàn Tử đi đến Vô Thanh động, nhị trưởng lão không đi cùng. Có lẽ lão không muốn người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh. Dù nhị trưởng lão không nói nhiều nhưng Biệt Hàn thừa hiểu sư phụ rất yêu thương, lo lắng cho nó.

oOo

Vô Thanh động nằm ở xa tít phía bắc Thần Môn. Nơi này vô cùng hoang sơ, quanh năm hầu như không có dấu chân người đặt đến. Khắp nơi cây cối rậm rạp, yêu thú thi nhau gào rú, khung cảnh đậm nét hoang liêu kỳ vĩ.

Khác với mường tượng của Biệt Hàn, trước khi tới đây nó cứ nghĩ Vô Thanh động cũng như những hang động khác, đã là 'động' thì phải nằm sâu trong lòng núi. Kỳ thực, Vô Thanh động phải gọi là hẻm thì đúng hơn, vì nó không nằm trên mặt đất.

Đưa Biệt Hàn vào sâu trong vùng đất vắng vẻ, đến một nơi hoang vu lạnh lẽo, Bàn Tử đặt bàn tay mập mạp lên máu đá giấu kín gần đó ấn mạnh.

Kẹt... kẹt..!

Tức thì âm thanh rín rít vang lên. Trước mặt Biệt Hàn, phiến đá to lớn phủ đầy rêu và cỏ dại xanh um nặng nề chuyển mình, sau đó tách ra làm đôi, để lộ một cái hang đen ngòm có kích thước vào khoảng năm trượng.

Nhìn miệng hang tối đen lại sâu hun hút, Biệt Hàn cũng thấy rờn rợn trong người, lòng thầm nghĩ 'chónh quý tha ma bắt nào đây?'.

Như đọc được suy nghĩ của nó, Bàn Tử nói: "Không cần nghi ngờ, đây chính là Vô Thanh động."

Lạ một điều, thông thường bất kỳ hang động, hẻm hóc nào cũng đều có côn trùng sinh sống, không kêu to thì kêu nhỏ. Đằng này, cái hang tối đen trước mặt Biệt Hàn im lìm, chẳng chút động tĩnh. Biệt Hàn có cảm giác miệng hang như cái mồm quái vật đang há to chờ đợi nuốt chửng nó.

"Sợ rồi à?" Bàn Tử thì thầm hỏi, bộ dạng cứ như sợ nói to sẽ bị Vô Thanh động hút vào trong.

"Tiểu diệt hơi bất ngờ, không nghĩ Vô Thanh động lại thế này."

Biệt Hàn hít sâu một hơi, lòng can đảm được tiếp thêm đôi chút.

"Xuống bên dưới, ngươi sẽ còn nhiều bất ngờ hơn thế."

Bàn Tử thờ dài.

Biệt Hàn hỏi: "Còn chuyện gì nữa? Bàn trưởng lão nói luôn cho tiểu diệt nghe trước có lẽ tốt hơn."

"Cũng không có gì nguy hiểm ngoại trừ đặc tính yên tĩnh kinh khủng của nơi này, ngươi xuống sẽ rõ. Hãy suy nghĩ thật kỹ trước khi quyết định, đây là cơ hội cuối cùng của ngươi. Chỉ cần muốn rút lui, ta lập tức cùng sư phụ ngươi sắp xếp mọi việc ổn thỏa, đưa ngươi rời khỏi Thần Môn ngay."

Bàn Tử vẫn hy vọng Biệt Hàn nghĩ lại. Tên thiếu niên cứng đầu cứng cổ này khiến lão tức anh ách, khuyên mãi không chịu nghe.

"Tiểu diệt sẽ không thay đổi ý định."

Biệt Hàn nhẹ lắc đầu. Nó không muốn làm kẻ đào tẩu, và cũng không hy vọng những người thân thiết vì nó mà chịu tội.

"Nếu ngươi đã quyết, ta không cản nữa. Nhớ kỹ, xuống đó hạn chế đi lung tung, rất dễ bị lạc. Cố gắng ngòai gần miệng hang một chút, đúng ba năm sau đích thân ta sẽ đến đón ngươi trở ra. Nếu ngươi ở quá xa, không thấy được miệng hang sẽ rất phiền phức, vì nơi này âm thanh không thể truyền đi, ta có gọi ngươi cũng chẳng nghe."

Bàn Tử hết cách, căn dặn một hồi.

Biệt Hàn chú tâm nghe như nuốt từng lời, sau đó trước sự lo lắng của Bàn Tử, nó chậm rãi tiến từng bước xuống động Vô Thanh.

Đến gần miệng hang, Biệt Hàn mới nhận ra nơi đó có từng bậc thang hẫ hoi. Chúng tỏ động này do con người tạo ra, không phải tự nhiên mà có. Nhưng là ai, tạo ra với mục đích gì thì nó không thể nào biết được.

Tay Biệt Hàn cảm hóa tập chấy sáng, ánh lửa soi tỏ một vùng mông lung, chân dò dẫm đặt từng bước xuống bậc thang vuông vắn. Một bước, hai bước, ba bước... Thân hình Biệt Hàn dần bị bóng tối nuốt trọn.

Biệt Hàn vừa tiến vào được một lúc, cửa động bên trên liền được đóng chặt lại. Lúc này chỉ còn mình nó giữa vùng không gian tối như mực, tĩnh lặng tới nghẹt thở.

Bạch Tà chạy gần Biệt Hàn, cặp mắt có đồng tử màu lam kỳ lạ của nó ngó dáo dác, mồm sủa mấy tiếng nhưng chẳng có thanh âm nào thoát ra. Chó nhỏ hốt hoảng đứng bằng hai chân sau, chồm lên người Biệt Hàn cào loạn, ý hỏi vì sao nó lại sủa không thành tiếng.

Biệt Hàn đang khá căng thẳng, nhìn thấy hành động của Bạch Tà cũng phải bật cười, vuốt ve đầu nó: "Ngoan nào! Việc gì ngươi lại hoảng sợ như vậy?"

Nói xong, tới phiên Biệt Hàn ngẩn người. Đến tận bây giờ Biệt Hàn mới phát hiện mình nói không ra tiếng. Nó vẫn cảm nhận được từ ngữ động trên môi, nhưng ngay khi phát ra đột nhiên biến mất, khiến âm thanh tắt nghẹn một cách kỳ lạ.

Cảm giác có miệng mà như kẻ câm làm Biệt Hàn khó chịu cực độ. Nghĩ đến viễn cảnh nín lặng trong suốt ba năm, nó bỗng thấy ngao ngán. Một câu hỏi chợt xuất hiện trong đầu Biệt Hàn. Có khi nào, ba năm sau nó sẽ quên luôn tiếng người, không thể nói được nữa?

Thấy thần sắc kỳ lạ của Biệt Hàn, Bạch Tà nhe răng như muốn chế giễu. Ý muốn nói "Thế nào, khi nãy còn dám cười ta, chẳng phải ngươi còn hốt hoảng hơn?"

Trong hoàn cảnh tranh tối tranh sáng, cái nhếch mép của Bạch Tà cực kỳ sinh động, đầy biểu cảm, thoát nhìn giống hệt con người đang cười chế nhạo. Biệt Hàn vô tình lướt mắt qua chó nhỏ mà cũng thấy giật mình, tự cười bản thân quá nhát gan rồi.

Bậc thang rất nhiều, một bậc rồi lại một bậc xuất hiện, dài tưởng chừng vô tận. Biệt Hàn theo những bậc thang tiến sâu vào lòng đất. Nó và chó nhỏ cứ thế đi mãi đi mãi, chẳng biết đến lúc nào những bậc thang này mới kết thúc.

Hóa tập trên tay Biệt Hàn vừa đủ soi sáng chu vi một trượng, xa hơn nữa chỉ thấy lờ mờ. Không gian yên ắng chẳng một âm thanh dù chỉ là tiếng côn trùng, phía trước và phía sau đều bị bóng tối bao trùm, nếu không có mấy bậc thang này dẫn lối, chắc chắn Biệt Hàn sẽ mất phương hướng.

Bạch Tà sau con hoảng sợ lúc đầu liền nhanh chóng lấy lại sự gan lì cần có của một kẻ chuyên trộm cắp linh thạch. Chó nhỏ xung phong chạy dẫn đầu, cứ chạy trước một đoạn xa nó mới chịu đứng lại chờ Biệt Hàn đi tới. Trong bóng tối, cặp mắt màu lam của Bạch Tà lập lòe phát sáng, từ xa Biệt Hàn nhìn vào cứ ngỡ hai viên ngọc tuyệt đẹp treo lơ lửng.

Cả hai một trước một sau cứ vậy mà đi miệt mài. Đi sâu tới mức khiến Biệt Hàn mấy lần trộm nghĩ liệu có phải nó đang trên đường xuống địa ngục hay không.

Chẳng rõ trải qua bao lâu, Biệt Hàn dần cảm thấy khó chịu. Bầu không khí quá tĩnh lặng khiến đôi tai Biệt Hàn theo phản xạ vô điều kiện cứ đóng lên nghe ngóng, cố tìm kiếm một âm thanh nào đó để xoa dịu thần kinh đang cực kỳ căng thẳng.

Thế nhưng càng cố tìm kiếm, Biệt Hàn càng chỉ nghe tiếng những cơ quan trong người mình hoạt động, ngoài ra không còn bất kỳ tiếng động nào khác. Bên trong động, chẳng những Biệt Hàn nói không thành tiếng, mà mọi hành động của nó như bước đi, hay thậm chí ném một hòn đá to cũng không thể gây ra âm thanh nào. Quả thực quái lạ tới cực điểm.

Lúc thường, Biệt Hàn khó lòng nghe được những thanh âm cực nhỏ do các bộ phận trong cơ thể phát ra. Nhưng rơi vào khung cảnh hiện thời, nó thậm chí nghe được tiếng máu đang chảy ừng ực, rồi thì âm thanh dạ dày réo, tiếng mạch đập, và cả quả tim đang dồn dập nhảy lên từng hồi mãnh liệt.

Tất cả những thứ này được không gian yên tĩnh hỗ trợ, đồng thời không có cách nào thoát ra ngoài mà chỉ quanh quẩn vang vang trong người Biệt Hàn, dần dần chúng hòa quyện vào nhau tạo nên một âm thanh quái đản, khuếch đại gấp ngàn vạn lần bình thường, bắt đầu tra tấn Biệt Hàn.

Bình bịch... bình bịch...!!

Tiếng tim đập lớn nhất. Mỗi một nhịp đập giống như tiếng chuông cực lớn đánh thẳng vào thính giác Biệt Hàn khiến nó choáng váng. Những sợi gân trên đầu Biệt Hàn dần co thắt theo nhịp tim, giật lên từng hồi, dẫn đến con đau đầu kinh khủng xuất hiện dần xé nó.

"Aaaaa...!"

Cảm giác đau đớn cứ như đầu mình sắp nổ tung tới nơi liên tục hành hạ Biệt Hàn. Nó ngồi thụp xuống, hai tay ôm đầu, mắt hoa lên, miệng rên rì. Nhưng rên đến phát tiết thể thôi, thực tế hoàn toàn không có tiếng nào thoát ra ngoài, chỉ tiềm thức Biệt Hàn nghe được chút thanh âm mờ ảo này.

Bạch Tà thấy vậy liền chạy lại gần Biệt Hàn, cái đuôi cụt ve vẩy liên hồi như muốn hỏi thúc nó tiếp tục đi xuống. Có vẻ chó nhỏ không bị hiệu quả kinh dị của Vô Thanh động gây ảnh hưởng, vẫn vô cùng lạnh lợi.

Bịch, bịch, bịch...!!

Âm thanh trong đầu Biệt Hàn không có dấu hiệu dừng lại, tiếp tục lớn dần, lớn dần. Đôi mắt Biệt Hàn tóe lửa, hai hàm răng nghiến chặt vào nhau, gân xanh nổi khắp trán. Việc Biệt Hàn có thể làm lúc này chỉ là cố chịu đựng, hi vọng rồi bản thân sẽ quen.

Nhưng Biệt Hàn đã làm. Âm thanh kia với cường độ mỗi lúc một tăng không hề cho nó cơ hội làm quen. Cảm giác ngày một bị tra tấn thần kinh và thính giác cực độ khiến Biệt Hàn hiểu ra nó chỉ có hai cách duy nhất để thoát khỏi tình trạng này. Một là thoát ra ngoài, hai là chết đi.

"Aaaaaa...!!!"

Biệt Hàn không còn trụ được nữa, thân thể xiêu đổ ngã nghiêng, sau đó lăn lông lốc theo những bậc thang dài thăm thẳm.

oOo

"Hàn nhi mau chạy đi! Mặc kệ mẫu thân..."

Mỹ phụ nằm trên đất, toàn thân đầy máu ướm đầm y phục, thất thanh kêu gào.

"Không. Hàn nhi sẽ không đi đâu cả, mẫu thân..."

Biệt Hàn thét lên, mặc cho mỹ phụ ra sức hỏi thúc nhưng vẫn không chịu chạy.

"Hắc hắc, Vu Cầm, đã lâu không gặp. Ngươi tiêu tụy đi nhiều rồi!"

Mã trưởng lão thân mặc gấm y cười lạnh. Đám thủ hạ lớ nhố cả trăm tên tạo thành một vòng tròn, bao vây mẫu tử Biệt Hàn vào giữa, không chừa một kẽ hở.

Mỹ phụ khinh thường không thèm đáp, chỉ lo lắng nhìn Biệt Hàn bên cạnh. Nàng có chết đi cũng được, nhưng còn tiểu hài tử này, nó nhất định phải sống.

"Muốn sống hãy mau giao vật đó ra! Thân ngươi còn lo chưa xong, ở đó dám tư tưởng chiếm đoạt đồ của bổn cung?"

Ngữ khí Mã trưởng lão đầy đe dọa.

"Ta nói rồi. Ta không giữ bất kỳ vật nào của các ngươi, sao cứ mãi không tin?"

Mỹ phụ hần học nói.

Mã trưởng lão bĩu môi: "Chỉ dựa vào lời nói của ngươi, ta phải tin ư? Trừ phi ngươi cho ta khám xét, nếu thật không có vật đó, ta sẽ để mẫu tử ngươi rời đi."

"Muốn nhân cơ hội dờ trò hèn hạ với ta sao? Mơ tưởng! Mã Liêu, ta cho ngươi biết. Chủ nhân của ta sẽ khiến ngươi chết thật thảm!"

Mỹ phụ thổ một ngụm máu tươi, gợn dữ quất.

Thần sắc Mã trưởng lão thoáng tái nhợt nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh, cười gằn: "Chủ nhân ngươi đã sớm bị thái thượng trưởng lão giết chết, còn ở đó nằm mơ hấn sẽ báo thù cho ngươi?! Hắc hắc, đem người chết ra dọa ta, chốn khi ho cò gáy này đã làm cho đầu óc ngươi thui chột rồi sao?"

"Nói láo! Chủ nhân thần công cái thể, chắc chắn vẫn còn sống. Ngươi nói láo!"

Mỹ phụ chấn động tâm thần, thân hình run rẩy như không thể tin những lời Mã trưởng lão vừa cho hay.

"Hắc hắc, láo hay không ngươi cứ xuống cừu tuyến gặp hấn sẽ rõ. Niệm tình khi xưa từng là đồng môn, ta cho ngươi cơ hội tự giác. Nếu sau ba tiếng đếm vẫn không chịu hai tay dâng lên vật đó, ta sẽ đích thân tiễn ngươi và tiểu tử đi châu Diêm Vương."

Dứt lời, Mã trưởng lão thân nhiên đếm: "Một."

Mỹ phụ quay sang Biệt Hàn, hạ thấp giọng: "Hàn nhi, ngay khi mẫu thân kêu chạy, con nhất định phải chạy thật nhanh. Hiểu không?"

"Hàn nhi sẽ không đi mà không có mẫu thân!" Biệt Hàn lắc đầu quày quật.

"Mẫu thân bị thương rất nặng, không còn sống được bao lâu nữa, có chạy cũng chỉ làm vương bận thêm thôi..."

"Nhưng..."

"Hai."

Lúc này Mã trưởng lão đã đếm hai tiếng, Mỹ phụ gấp rút nạt khê: "Câm miệng, không được cãi! Con muốn mẫu thân chết không nhắm mắt sao? Thân con mang trọng trách, nhất định phải cố gắng giữ mạng! Những lời mẫu thân căn dặn khi trước, con vẫn còn nhớ chứ?"

"Hài nhi nhớ. Mẫu thân.." Biệt Hàn đau đớn không nói nên lời, hai mắt đỏ ngầu.

"Cuộc đời này... mẫu thân tiếc nuôi nhất là không được chứng kiến Hàn nhi trưởng thành... Sau này con hãy tự bảo trọng, sống thật tốt.."

Mỹ phụ vuốt ve mặt Biệt Hàn, ánh mắt nàng nhìn nó vô cùng thương yêu.

"Mẫu thân..." Nước mắt Biệt Hàn tuôn rơi, uất nghẹn nấc từng tiếng.

"Không được khóc! Nam nhi có thể đổ máu nhưng quyết không được rơi lệ, con phải kiên cường.."

Mỹ phụ cười thầm, từ khóe mắt nàng hai giọt lệ châu trong suốt lặng lẽ lăn dài.

"Ba."

Mã trưởng lão đếm nốt tiếng cuối cùng, sau đó chậm rãi đi tới gần mỹ phụ.

Nhưng đang đi tới, lão chợt khựng lại, phát hiện trên tay mỹ phụ cầm một vật tròn, kích thước bằng cỡ nắm tay, có màu đen sì.

"Tiêu Hồn Phích Lịch Cầu?"

Tâm cơ máy động, Mã trưởng lão chỉ kịp thảng thốt kêu vài tiếng, thân hình liền bắn cao lên không trung, thoáng chốc bay xa tít tắp.

Ngay lúc Mã trưởng lão vừa bay lên, vật tròn trong tay mỹ phụ cũng được ném ra, đúng ngay vị trí lão vừa đứng.

Ầ...M...!!!

Âm thanh khủng khiếp như tiếng sét đánh ngang tai. Vật tròn nổ tung, những mảnh vỡ bay ào ào về phía đám người đứng trước mặt hai mẫu tử Biệt Hàn. Đồng thời, không biết lý do vì sao những kẻ này toàn thân đột ngột bốc cháy ngùn ngụt như những ngọn đuốc sống, thi nhau chạy loạn, tiếng rên la vang lên không ngớt.

Vốn có khoảng trăm người bao vây xung quanh mẫu tử Biệt Hàn, nhưng lúc này lớp bị lửa thiêu, lớp bị mảnh vỡ từ vật tròn bay ra đá thương, nhân số bọn chúng giảm hẳn một nửa.

Nhìn quang cảnh như địa ngục trần gian trước mặt, Biệt Hàn rùng mình sợ hãi. Lửa từ bọn người kia dần lan ra, cháy khắp nơi, khói đen bốc cao dày đặc. Những tiếng rên xiết thống khổ liên tục vọng vào tai, cùng hình ảnh kinh khiếp đập vào thị giác gây ấn tượng mạnh đến mức khiến Biệt Hàn có cảm tưởng mình đang ở âm ty địa ngục.

"Hàn nhi chạy mau! Nhanh.."

Mỹ phụ hồi thúc.

"Mẫu thân... người còn thứ đó không? Ném thêm vài quả nữa, giết sạch bọn chúng thì chúng ta an toàn rồi."

Biệt Hàn có chút ngây thơ nói.

"Không. Thứ đó mẫu thân chỉ có một quả để dành phòng thân thôi. Con mau chạy đi, muốn mẫu thân chết không nhắm mắt sao? Nhanh lên.."

Mỹ phụ càng thêm gấp gáp. Nàng lo sợ Mã trưởng lão sẽ sớm quay lại, khi đó cơ hội duy nhất để Biệt Hàn trốn đi cũng chẳng còn.

"Mẫu thân, hài nhi..."

Biệt Hàn do dự. Nó đang cực kỳ đau khổ.

Bảo Biệt Hàn phải bỏ lại mẫu thân cho kẻ thù xâu xé, trong khi bản thân trốn chạy, quả thật khiến nó còn đau đớn gấp trăm lần cái chết.

"Còn không đi, mẫu thân lập tức cắn lưỡi chết ngay trước mặt con!"

Mỹ phụ không dọa. Nàng nghiêng mạnh răng lên lưỡi mình, tức thì một dòng máu tươi thấm rịn ra khóe môi.

"Hài nhi đi mà, đi ngay đây... Mẫu thân..."

Biệt Hàn hoảng hốt chạy đi, không dám diễn trì thêm chút nào nữa. Trong khoảnh khắc sợ hãi, nó nói mà chẳng biết mình đang nói gì.

Cứ thế, nhân cơ hội đám người kia đang náo loạn, Biệt Hàn cầm đầu chạy như điên, bất kể phương hướng. Theo từng bước chân nó, nước mắt rơi lộp độp suốt cả quãng đường. Những giọt nước mắt của nỗi đau sẽ không bao giờ có thể phai nhòa trong tâm trí.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Khảo Nghiệm Quái Gở

"Mẫu thân..."

Biệt Hàn bật dậy, miệng kêu to nhưng chẳng thanh âm nào được phát ra.

Bóng tối vẫn bao trùm mọi nơi, ngoại trừ hai viên ngọc màu lam trời nổi lơ lửng cạnh Biệt Hàn.

Biệt Hàn thở hổn hển, đưa tay xoa đầu Bạch Tà. Chẳng biết nó đã ngất đi bao lâu rồi, hóa tập đã tắt ngấm vì cháy tàn. Trải qua một giấc mơ, tỉnh lại Biệt Hàn vẫn chưa thể tin đó chỉ là nằm mộng.

Mọi thứ quá chân thật, mùi máu tanh, mùi da thịt cháy khét vẫn còn đọng trong khứu giác Biệt Hàn. Thậm chí nước mắt vẫn còn lăn dài trên mặt nó, chảy cả xuống môi nghe mặn đắng. Lưng áo Biệt Hàn ướt đẫm mồ hôi lạnh, đầu tóc cũng thế, khắp người đều là mồ hôi.

Điều đáng mừng duy nhất là âm thanh kinh khủng kia đã không còn quấy nhiễu tâm trí Biệt Hàn. Hiện tại, thứ nó cảm thấy chỉ là tai hơi ù đi, ngoài ra không còn gì khác. Dù chẳng biết lý do tại sao bản thân thoát nạn nhưng Biệt Hàn không vì thế mà bận tâm. Giữ được cái mạng là tốt rồi, nguyên nhân sẽ tìm hiểu sau.

Xoạch!

Biệt Hàn lấy ra một ngọn hỏa tập, thấp sáng lên.

Dưới ánh lửa chớp chòn, Biệt Hàn quan sát chung quanh.

Nó vẫn đang ngồi trên những bậc thang, khác đôi chút khi đây là một khúc quanh, không còn đi thẳng như lúc đầu. Nếu Biệt Hàn nhớ không lầm thì đây là khúc quanh đầu tiên kể từ khi nó vào đây, cho đến lúc ngất đi, té lăn lông lốc như bao rác.

Nếu không có khúc quanh này, có khi Biệt Hàn đã lăn đến tận cùng cầu thang, đỡ được chút công phu cuộc bộ. Thân thể Biệt Hàn biến thái, có té từ trên cao vài chục trượng xuống đất cũng chưa hề hấn, nói gì chỉ bị ngã lăn trên những bậc thang thoải thoải không dốc lắm như thế này.

Nhớ lại lời Bàn Tử căn dặn không được đi loạn, Biệt Hàn vô cùng hiếu kỳ. Chẳng lẽ lão ta đã đi hết những bậc thang này và khám phá ra thứ gì phía dưới?

Theo Bàn Tử kể thì lão chỉ cầm cự được bốn mươi phút trong này, với khoảng thời gian ngắn ngủi đó, lão đi được bao xa?

Biệt Hàn bất chợt vỗ trán. Thông đạo chỉ gồm những bậc thang này xem ra chẳng có gì nguy hiểm, nó có thể ngự linh khí phi hành cho nhanh, đâu cần đi bộ khổ sở.

Nghĩ là làm ngay, Biệt Hàn lấy Hắc Phong ra thay cho phi kiếm đã tặng Lang Ben. Nhưng lạ thay, cầm Hắc Phong trên tay mà Biệt Hàn chẳng hề cảm ứng được. Sợi dây linh lực lúc thường liên kết giữa tu giả và linh khí không hề tồn tại.

Biệt Hàn thử khu động linh lực nhưng vô ích. Bây giờ nó mới nhận ra, ở trong này ngay cả một chút linh lực cũng chẳng lay động được. Nó hoàn toàn biến thành người thường.

Biệt Hàn cười khổ, thiếu não đứng lên, cùng với Bạch Tà tiếp tục hành trình gian nan.

Bên trong Vô Thanh động hoàn toàn không có khái niệm thời gian. Nơi này ánh mặt trời không thể chiếu tới, quanh năm đều ngập chìm trong màn tối lạnh lẽo.

Biệt Hàn và chó nhỏ đi mãi, đi mãi. Mệt thì dừng lại nghỉ, đói đã có Ích Cốc Đan, dùng một viên đủ sống cả tháng. Cảnh giới Biệt Hàn còn thấp, vẫn phải dùng lương thực nếu không muốn chết vì đói.

Ở trong này, ngay cả cảm nhận linh lực còn không được, Biệt Hàn chẳng có chút hy vọng tu luyện như bản thân từng tính trước kia. Ngoại trừ việc tiếp tục đi tới, nó chẳng biết làm gì để giết thời gian. Lại thêm, Biệt Hàn vô cùng hiếu kỳ, rất muốn biết những bậc thang sẽ dẫn nó tới đâu.

oOo

Trải qua rất rất lâu. Sau nhiều lần ngủ nghỉ, thức dậy lại đi miệt mài, Biệt Hàn ước đoán mình đã cách lối vào một quãng cực xa. Trong Vô Thanh động không thể dựa theo ngày đêm thay đổi mà tính thời gian, tuy nhiên Biệt Hàn vẫn biết được mình đã ở đây bao lâu rồi. Nó có cách.

Cách đó là dựa theo số lượng Ích Cốc Đan đã dùng. Thường phải đợi lắm Biệt Hàn mới dùng tới, do đã sử dụng mất mười viên nên nó ước chừng bản thân đã vào Vô Thanh động được gần mười tháng rồi.

Mười tháng ròng rã đi bộ, luôn đắm mình trong bóng tối tịch mịch rợn người, Biệt Hàn nhiều lần muốn phát điên. May nhờ định lực hơn người và quyết tâm cao độ, nó mới cầm cự được đến lúc này.

Thời gian đầu, Biệt Hàn còn thường xuyên tâm sự với Bạch Tà, mặc dù nói chẳng ra tiếng nhưng có còn hơn không. Lâu dần, tâm trí nó trở nên chai sạn, ngày càng lảm lì, chỉ biết đi và đi như một thầy ma. Trí não Biệt Hàn cũng ít khi dùng tới, nếu có cũng chỉ nghĩ mỗi một điều "chẳng biết bao giờ mới hết những bậc thang?"

Chủ nhân tạo ra Vô Thanh động như muốn trêu ngươi Biệt Hàn. Mặc nó thăm cầu khẩn, sau mỗi bậc thang luôn là một bậc thang khác, kéo dài đến vô cùng vô tận. Mãi rồi Biệt Hàn chẳng thèm nhìn nữa, cứ nhắm mắt đưa chân, chưa khi nào nó bước vào khoảng không vì những bậc thang khôn kiếp kia luôn tận tình đón tiếp.

Chỉ tội nghiệp cho Bạch Tà. Lúc đầu chó nhỏ còn được Biệt Hàn vuốt ve nựng nịu, về sau con vật khốn khổ chỉ biết lồm lũi chạy theo. Thú vui duy nhất của Bạch Tà chỉ là thỉnh thoảng tè một bãi đánh dấu lãnh thổ. Dù nó biết ở trong nơi quái quỷ này sẽ chẳng có một con chó nào xuất hiện tranh giành, nhưng dù sao đây cũng là bản năng khó bỏ.

Tất cả hòa tập Biệt Hàn nhận từ Bàn Tử đều đã sử dụng sạch sẽ, không còn một mẩu. Nhưng do đã quen với bóng tối dày đặc xòe bàn tay không thấy ngón này, Biệt Hàn cứ nhắm mắt mà đi cho khỏe. Mở mắt cũng chẳng thấy gì thì mở làm chi cho phí công điều tiết.

Ngày qua ngày, Biệt Hàn và Bạch Tà chỉ có mỗi một việc là đi tới. Kỳ thực, nếu ở vào hoàn cảnh khác chắc chắn Biệt Hàn đã bỏ cuộc từ sớm rồi, họa diên mới làm công việc nhàm chán để khiến người ta phát cuồng này.

Nhưng ở chốn này, Biệt Hàn chẳng biết làm gì hơn. Thà nó đi còn có cái để làm, để hi vọng, để giết thời gian, còn hơn ngồi một chỗ trong ba năm. Bởi vậy, dù kiên nhẫn sớm đã chẳng còn, Biệt Hàn vẫn lững thững đi tới trước.

Nó nhắm tính nếu đến tháng mười tám mà vẫn chưa có gì chuyển biến thì sẽ quay về. Vì lúc ấy đã trọn một nửa thời gian Biệt Hàn vào trong Vô Thanh động, nếu không gấp rút quay lại, chẳng may Bàn Tử đến mở cửa động ra không thấy Biệt Hàn, cứ tưởng nó chết rồi, đóng cửa lại thì Biệt Hàn rất có thể suốt đời sống trong chốn tối tăm như địa ngục này.

Ngồi nghỉ cho đến khi khỏe hẳn, Biệt Hàn đứng dậy, bàn tay xoa nhẹ đầu Bạch Tà, sau đó tiếp tục cất bước.

Đã lâu lắm rồi chó nhỏ mới được Biệt Hàn vuốt ve, hưng phấn vẫy cái đuôi cụt, nhanh chóng đuổi theo, miệng sủa vài tiếng tất tưởi.

oOo

Trong màn tối mịt mùng, Biệt Hàn lặng lẽ mò nếm khắp bức vách trước mặt.

Như dự tính, sau khi sử dụng viên Ích Cốc Đan thứ mười tám, Biệt Hàn định bụng sẽ đi thêm một tháng nữa, nếu vẫn không phát hiện gì mới thì sẽ quay về.

Trời không phụ người có lòng. Đến hôm nay, ước tính Biệt Hàn đã đi được thêm nửa tháng, cuối cùng những bậc thang khôn kiếp cũng kết thúc, chấm dứt chuỗi ngày nhàm chán lê thê.

Niềm vui chưa dứt, Biệt Hàn lại lâm vào tình trạng dở khóc dở cười. Thay thế cho bậc thang là một bức vách đột ngột xuất hiện chắn ngang đường, không cho nó đi qua.

Bức vách che kín từ dưới nền động lên tận đỉnh, không chừa bất cứ khe hở nào để Biệt Hàn có thể lườn qua.

Biệt Hàn đã thử tìm cách đánh vỡ bức vách, chỉ tiếc vô ích. Tuy hiện thời không thể sử dụng linh lực nhưng sức mạnh cơ thể Biệt Hàn vẫn rất lớn, đá đá bình thường chỉ cần nó đầm một quyền liền vỡ tan tành.

Bất quá vách đá trước mặt hoàn toàn không nằm trong phạm trù đá đá bình thường, cứng rắn không thể tả. Lực phòng ngự của Biệt Hàn cường hãn là vậy mà khi đầm tay vào cũng thấy ê ẩm, ngay cả chút bụi đất rơi xuống cũng không có, đừng nói gì tới phá vỡ.

Dùng sức không xong, Biệt Hàn quay ra loay hoay tìm kiếm cơ quan. Chủ nhân Vô Thanh động không thể nào rồi hoi đến mức kỳ công xây cả ngàn vạn bậc thang xuyên xuống lòng đất, cuối cùng lại kết thúc công trình bằng một vách đá vô nghĩa, không có mục đích thế được.

Chính vì suy nghĩ này mà Biệt Hàn đã tìm tìm kiếm kiếm cả ngày trời, nhưng kết quả thu được chỉ là con số không tròn trĩnh. Chẳng hề có cơ quan ẩn tàng để mở vách đá, xung quanh nơi này đều phẳng phiu như gương, ngay cả một dấu hiệu khác lạ cũng chẳng thấy.

Rốt cục Biệt Hàn đành chịu thua, hướng suy đoán sang một lão nhân hom hem, gần đất xa trời, ở không rảnh rỗi nên bày trò, chơi khó người đời sau. Cuối cùng cái động này chẳng có ý nghĩa quái gì cả, chỉ là một trò đùa không hơn không kém. Và Biệt Hàn đã bỏ phí mất ba năm thời gian vào nơi vô bổ này.

Suy nghĩ này khiến Biệt Hàn giận điên, tức tối tung mấy cước vào vách đá, để rồi phải khổ sở ôm chân nhảy lò cò vì đau. Vô Thanh động này, bất kỳ thứ gì cũng không bình thường.

Bạch Tà còn lẳng xẵng hơn Biệt Hàn, tích cực chạy tới chạy lui đánh hơi, ra sức tìm kiếm. Thế nhưng trải qua cả ngày, cái mũi cực nhạy của nó cũng chào thua, nơi này ngoài mùi ẩm mốc ra thì chả còn gì. Mấy lần vì quá nhiệt tình nên chó nhỏ hít phải bụi, nhảy mũi hắt xì mấy cái.

Mũi dài lông thông, Bạch Tà tức giận không thua gì Biệt Hàn, nhào tới vách đá bốn chân cào loạn, để rồi thè cái lưỡi đỏ au ra, một mùi thờ khô khè.

Biệt Hàn thấy vậy, động lòng trắc ẩn ném cho Bạch Tà một nắm linh thạch. Chó nhỏ mừng rỡ nhào tới, một ngụm nuốt sạch vào bụng, như chưa đã lại tiếp tục đứng chờ Biệt Hàn cho thêm.

Biệt Hàn cốc mạnh đầu Bạch Tà. Từ lúc vào đây, con vật này đã nuốt không ít linh thạch của nó. Khác với Biệt Hàn dùng Ích Cốc Đan, chó nhỏ chỉ ăn được linh thạch. Mỗi lần nó ăn, ít nhất cũng tiêu tốn của Biệt Hàn mấy chục linh thạch, nhiều thì cả trăm.

Mỗi khi đói Bạch Tà lại cọ mõm vô chân Biệt Hàn, vờ vĩnh đòi ăn. Không cho ăn thì nó nằm xuống ăn vạ, nhất định không chịu đi nữa. Biệt Hàn ước tính mỗi ngày con vật này cần ít nhất mười linh thạch cho những hoạt động bình thường.

Tính ra đến lúc này, Bạch Tà đã nhai của Biệt Hàn hơn năm nghìn linh thạch, một con số mà bất cứ ai nghe qua cũng phải trợn mắt há mồm. Ăn nhiều là vậy nhưng hình dáng Bạch Tà chẳng hề thay đổi chút nào, vẫn nhỏ thó, nhìn phát nản.

Đã lỡ dại mua Bạch Tà về, Biệt Hàn không nỡ để nó nhịn đói. Mỗi khi cho ăn, lòng Biệt Hàn đau như cắt.

Biệt Hàn không chút nghi ngờ, nếu mình dẫn con vật này theo vài năm nữa, phá sản chỉ là chuyện sớm muộn.

Tuy trong động tối đen như mực nhưng thể chất Biệt Hàn dù sao cũng hơn người thường, lại thêm ở lâu trong này dần quen, đã có thể nhìn thấy lò mờ một số cảnh vật ở khoảng cách gần.

Lúc này, Bạch Tà đang đi tới đi lui gần vách đá, loay hoay định làm gì đó. Biệt Hàn ngồi không chẳng có gì làm, liền chú tâm theo dõi. Khi phát hiện ra chó nhỏ đang muốn hành động gì, Biệt Hàn không khỏi bật cười.

Khi không tìm được cách thoát qua vách đá, Biệt Hàn tức tối đâm đá vào để phát tiết.

Khác với Biệt Hàn, Bạch Tà lại có cách trút giận khá lưu manh. Chó nhỏ ngấm ngấm nghĩa nghĩa một hồi liền giơ một chân sau lên, rồi cứ thế mà tước lên vách đá, điệu bộ rất hoạt kê.

Sau khi trút hết nỗi buồn, Bạch Tà nhìn Biệt Hàn, miệng nhếch lên cực kỳ gian manh. Con vật này luôn có những hành động biểu cảm hết con người, thậm chí nhiều lúc Biệt Hàn cảm tưởng chó nhỏ còn ranh ma狡詐 hơn.

Chứng kiến từ đầu đến cuối hành vi của Bạch Tà, Biệt Hàn cực kỳ buồn cười, tâm sự nặng nề không cánh mà bay, tay vỗ bồm bộp xuống đầu chó nhỏ. Con vật càng thêm dương dương tự đắc, cái mõm dài vênh lên đầy kiêu hãnh.

Đúng vào lúc này, vách đá sừng sững ngờ không bao giờ dịch chuyển bỗng rùng rùng lắc lư, sau đó nặng nề nhích từng chút một lên cao, lộ ra lối đi với ánh sáng mờ ảo.

Biệt Hàn thờ người nhìn chuyển biến trước mắt. Có nằm mơ nó cũng không ngờ cách để khai mở vách đá lại quái chiêu như vậy. Nếu không có Bạch Tà, có lẽ chẳng bao giờ Biệt Hàn qua được một bước này.

Thông đạo có chiều ngang khoảng hai trượng, hai bên vách và trần cứ cách một khoảng lại khảm một viên dạ minh châu to bằng nắm tay. Ánh sáng mờ ảo dịu dịu phát ra từ những viên châu này.

Biệt Hàn không vội bước vào, đứng phía ngoài ngó nghiêng một lúc. Sau khi xác định không có gì đáng ngờ, nó mới chậm chậm tiến tới.

Bạch Tà cũng hào hứng chạy theo sau, cái mõm liên tục cọ vào chân Biệt Hàn, ý muốn nhắc nhở tất cả đều là công lao của nó.

Thông đạo khá dài và ngoằn ngoèo. Trong lúc di chuyển, thỉnh thoảng có luồng ánh sáng màu trắng không rõ xuất phát từ đâu quét qua người Biệt Hàn, khiến nó giật mình thon thót. May mắn luồng sáng kia như không có ác ý, chỉ quét qua quét lại rồi thôi, chẳng gây tổn hại gì cho Biệt Hàn.

Cuối thông đạo lại là một vách đá. Đã một lần rơi vào cảnh này, chỉ vừa nhìn thấy vách đá, Biệt Hàn đã ngao ngán thở dài.

Nhưng khác với vách đá lần trước, cái này có lưu một số ký tự. Những ký tự được khắc sâu trên vách đá như rồng bay phượng múa, cực kỳ hoa mỹ.

"Nếu muốn sống, hãy mau quay đầu. Nhược bằng ngoan cố tiến vào, rất có thể ngươi sẽ không may mắn như vừa rồi."

Bên dưới dòng chữ là dấu một bàn tay ấn lún sâu vào trong. Biệt Hàn ngẫm hiểu đây là lời cảnh báo của chủ nhân Vô Thanh động.

Biệt Hàn không hiểu luồng sáng khi nãy soi lên người nó là thứ gì. Nhưng theo lời ghi trên vách đá thì nó đã may mắn thoát nạn. Nếu có điều gì gây nguy hiểm cho Biệt Hàn trong này, chỉ có thể là luồng sáng trắng rực rỡ kia.

Biệt Hàn đứng thật lâu trước vách đá. Nó đang đắn đo suy nghĩ, không biết nên tiếp tục hay dừng lại. Ký tự kia chỉ mang ý tứ cảnh báo, hiểu là hù dọa cũng không sai. Ngoài ra chẳng mang đến cho Biệt Hàn chút thông tin nào để đề phòng.

Đi tiếp, chắc chắn Biệt Hàn sẽ gặp nguy hiểm. Nó tin chủ nhân Vô Thanh động không nói đùa.

Nhưng nguy hiểm như thế nào? Do gì gây ra? Làm sao để vượt qua khảo nghiệm?

Những điều này Biệt Hàn hoàn toàn mù tịt.

Sau khi trầm tư suy xét lợi hại, Biệt Hàn quyết định đi tiếp. Nó đã trải qua rất nhiều gian nan thử thách mới đến tận đây, nếu dừng lại thì Biệt Hàn rất khó chấp nhận.

Hơn nữa, vừa rồi Biệt Hàn đã vô tình vượt qua khảo nghiệm bước đầu, chứng tỏ nó cũng phần nào có duyên với Vô Thanh động. Biệt Hàn có lòng tin mình sẽ tiếp tục qua được những khảo nghiệm phía sau của chủ nhân nơi này.

Biệt Hàn đặt bàn tay lên dấu tay trên vách đá trước mặt, sau đó ấn mạnh.

Vách đá liền chuyển động chạy lên cao. Một thông đạo khác lại hiện ra.

Thông đạo này giống y hệt thông đạo lúc trước. Nếu không phải đang tỉnh táo, có khi Biệt Hàn đã lầm tưởng mình quay về vị trí cũ.

Đã có kinh nghiệm, Biệt Hàn cẩn trọng đi vào. Bạch Tà vẫn lóc thốc theo sau, hai con mắt màu lam đảo dác ngó nghiêng khắp nơi.

Đi được vài chục bước, một luồng sáng màu đỏ sậm như màu máu quét ngang người Biệt Hàn.

Khác với lần đầu, do không biết gì nên chẳng thấy sợ. Lần này, ngay khi luồng sáng đỏ xuất hiện, Biệt Hàn gần như nín thở vì hồi hộp. Nó biết đây chính là khảo nghiệm cần phải vượt qua.

Khổ nỗi Biệt Hàn chẳng biết luồng sáng đỏ này là thứ gì, đang kiểm tra điều gì trên người mình. Có thể nói là nếu chẳng may không qua được khảo nghiệm, bị mất mạng, Biệt Hàn cũng không biết mình chết vì sao.

Tất cả mọi thứ diễn ra từ đầu đến giờ đều vô cùng bí ẩn.

Luồng sáng đỏ quét qua Biệt Hàn rồi nhanh chóng biến mất, chẳng có chuyện tồi tệ nào xảy ra. Nó vẫn sống.

Biệt Hàn âm thầm lau mồ hôi trán. Khảo nghiệm đơn giản đến không thể đơn giản hơn nhưng lại khiến nó chịu áp lực nặng nề. Nhiệt độ dưới này khá lạnh mà Biệt Hàn đổ mồ hôi ướt đẫm lưng áo, tim đập thình thịch liên hồi kỳ trận.

Cứ thế, Biệt Hàn an toàn đi hết thông đạo. Luồng sáng đỏ thỉnh thoảng vẫn xuất hiện quét qua nó như muốn kiểm tra lại lần nữa cho chắc chắn. Dù biết bản thân đã lần nữa qua được khảo nghiệm nhưng mỗi lần luồng sáng đỏ hiện ra, Biệt Hàn vẫn có tâm lý lo sợ, may mà chẳng sao.

Cuối thông đạo, như dự đoán của Biệt Hàn, lại là một vách đá khác.

Nhằm chán, quá mức nhằm chán! Nhưng lại không kém phần đáng sợ, khiến thần kinh Biệt Hàn căng thẳng như dây đàn. Bất cứ lúc nào, nó cũng có thể mất mạng.

"Người đã vượt qua ba thử thách, thật khó tin! Hiện tại là đợt khảo nghiệm cuối cùng. Ta báo trước, khảo nghiệm này sẽ rất khó khăn, hoàn toàn vượt ra ngoài mọi khuôn khổ, sẽ không dễ dàng như những lần trước. Hãy suy nghĩ thật kỹ trước khi ra quyết định, chỉ một chút sai lầm sẽ khiến người rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục."

Những ký tự màu đỏ khắc sâu vào vách đá rất có tính uy hiếp. Chỉ vừa nhìn một lát mà Biệt Hàn đã thấy tinh thần bị lay chuyển, sinh thoái ý.

Những khảo nghiệm Biệt Hàn vừa trải qua, đối với bất cứ ai mà nói cũng đều phải cảm thấy cực kỳ khó hiểu, vượt ngoài sức tưởng tượng. Vậy mà chủ nhân Vô Thanh động đặc biệt nhấn mạnh lần này sẽ còn "vượt ra ngoài mọi khuôn khổ". Thực sự Biệt Hàn chẳng biết đây là khảo nghiệm biến thái tới mức nào.

Một liều, ba bảy cũng liều. Có sợ hãi cách mấy thì quyết định sau cùng của Biệt Hàn vẫn là đi tiếp. Nó khát khao được biết tất cả những thứ ẩn sau hang động thần bí này.

Hít sâu một hơi để lấy thêm can đảm, bàn tay Biệt Hàn quyết đoán ấn mạnh lên dấu tay trên vách đá.

Ngay khi vách đá vừa rút hết vào trần động, ánh sáng chói lòa loang ra, phủ chụp Biệt Hàn và Bạch Tà.

Trước mặt Biệt Hàn là cảnh tượng vô cùng kỳ diệu. Vô số những tia sáng đủ màu sắc soi rọi lên nhau từ mọi góc độ tạo nên bức tranh bằng ánh sáng

tuyệt đẹp.

Bức tranh ánh sáng lung linh mô tả nhân dạng bốn người. Thoạt nhìn qua, Biệt Hàn phải giật mình, cứ tưởng là người thật. Sau đó ngẫm kỹ mới biết đây chỉ là những ảo ảnh được tạo nên bởi ánh sáng.

Những ảo ảnh này có dạng lập thể ba chiều, cực kỳ sống động, khắc họa chi tiết đến mức Biệt Hàn có cảm giác mắt mình hoa lên trước y phục như muốn tung bay của họ.

Bốn người này, mỗi người mỗi vẻ, cực khác nhau.

Từ trái qua, đứng đầu là một lão giả uy nghi xuất trần, đầu tóc bạc trắng búi cao, dáng dấp tiên phong đạo cốt, rất có khí độ đại tông sư.

Kế đó là một nam nhân thân cao hai thước, một đầu tóc đen xõa tung, thân trên để trần lộ ra cơ bắp cuộn cuộn. Đôi tay y đưa cao tựa đang thi triển tuyệt kỹ nào đó, khí thế như ma thần hàng lâm, cực kỳ chấn nhiếp.

Đứng thứ ba là một nữ nhân xinh đẹp tuyệt mỹ. Nàng ta không vận cung trang, thay vào đó là y phục kiểu dạ hành màu đen bó sát người, khoe ra vóc dáng ma quỷ khiêu khích đến cực điểm.

Đôi tay thon của mỹ nhân mang theo một cây cổ cầm. Cổ cầm không hoàn mỹ như chủ nhân mà lại bị đứt mất một sợi dây. Một tay mỹ nhân đang cầm dây đàn bị đứt kia, siết chặt đến mức nhỏ xuống mấy giọt máu đỏ thẫm. Ánh mắt kiêu sa của nàng mang theo tia giận dữ vô bờ.

Cuối bức tranh là một đồng tử đầu để chòm kiêu trái đào, hai má phúng phính nom rất đáng yêu. Đồng tử có thân hình nhỏ thó, cặp mắt to tròn linh lợi ngây thơ. Tuy vậy, khóe miệng đồng tử hơi nhếch, lộ ra nụ cười rất tà dị. Nhưng tà dị ở chỗ nào thì Biệt Hàn không giải thích được, nó chỉ cảm thấy đồng tử này không đơn thuần như vẻ ngoài.

Bên trên bức tranh, một hàng chữ cũng được tạo ra chỉ bởi ánh sáng nhấp nháy.

"Xem rõ rồi chứ? Người có một giờ để xác định ai trong bốn người bên dưới là ta. Nhớ kỹ, người chỉ có một cơ hội chọn lựa. Chọn ai thì chạm vào ảnh của kẻ đó. Nếu may mắn chọn đúng, người sẽ trở thành truyền nhân của ta, lợi ích được hưởng không thể kể hết. Ngược lại, nếu chọn sai, hắc hắc... hậu quả thế nào người chắc cũng hiểu. Đừng ngu xuẩn không đưa ra lựa chọn mà bỏ chạy, hãy tin ta, người chắc chắn sẽ chết theo cách thảm nhất."

Đọc xong dòng chữ, Biệt Hàn chỉ muốn chửi thề. Đem tính mạng ra để chơi trò hên xui may rủi thế này, họa có kẻ điên mới đồng ý. Huống hồ nó chỉ có một phần tư cơ hội đoán trúng.

Khảo nghiệm này hoàn toàn chỉ dựa vào vận khí. Vì Biệt Hàn đầu thế nào nhận biết ai trong bốn bóng ảnh kia. Nếu lựa chọn, nó chỉ có cách chọn đại, cầu trời cho trúng mà thôi.

Roi vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan, Biệt Hàn dờ khóc dờ cười, đứng lặng nhìn ảo ảnh từng người phía trước. Chủ nhân Vô Thanh động quả nhiên không phải người bình thường, biến thái thì đúng hơn, tùy tiện đem mạng kẻ khác ra đùa giỡn như vậy. Dù đã cố kiềm nén nhưng Biệt Hàn vẫn giận sôi gan.

Nhưng giận thì làm được gì. Hiện tại nó chỉ còn cách ngoan ngoãn đưa ra quyết định, sau đó nhắm mắt chờ phán quyết. May thì sống, đen thì chết khó nhắm mắt.

Khoan đã. Dường như trong bốn người kia, có một kẻ Biệt Hàn từng thấy qua. Nó vội vã lôi ra mảnh ngọc bài lúc trước được Nguyệt nhi đưa cho.

"Ha ha, là người không sai."

Biệt Hàn cười đắc ý, tất nhiên chẳng có âm thanh nào thoát ra.

Mặt sau ngọc bài khắc hình dáng nam tử tóc dài, thân trên để trần, hai tay giơ cao lên trời. Người này hoàn toàn trùng khớp với nhân ảnh thứ ba, giống nhau như hai giọt nước.

Khi trước, Biệt Hàn đã thăm suy đoán nam tử này chính là tổ sư sáng lập Thần Môn. Hiện tại nó càng thêm chắc chắn. Vô Thanh động được tạo nên ở Thần Môn, không do tổ sư dựng xây thì còn do ai.

Chủ nhân Vô Thanh động và tổ sư Thần Môn chắc chắn là một người. Ở đây lại có kẻ hình dáng giống như đúc điêu khắc tổ sư Thần Môn trên ngọc bài, nếu không phải là y, vậy còn ai khác vào đây.

Nan đề dễ dàng được giải quyết, Biệt Hàn mừng rỡ bước tới, định chạm vào ảo ảnh nam tử kia. Nhưng phút cuối, nó chợt dừng lại.

Chủ nhân Vô Thanh động đã nói rõ khảo nghiệm cuối cùng này rất khó khăn. Khi lập ra khảo nghiệm này, chắc chắn y đã lường trước người tiến vào nhất định phải là đệ tử Thần Môn. Mà đã là đệ tử Thần Môn được chọn tiến vào, chắc chắn nhân tài kiệt xuất, không thể nào chưa từng thấy qua hình dáng của tổ sư sáng lập ra môn phái.

Nếu vậy, khảo nghiệm này khác gì trò cười, hoàn toàn không có tính khiêu chiến. Bất cứ đệ tử Thần Môn nào cũng sẽ lập tức chọn nam tử kia mà không hề ngại ngần. Vậy, một câu hỏi được đặt ra, liệu chủ nhân Vô Thanh động có ngu ngốc đến thế không, khi tạo ra khảo nghiệm quá đơn giản thế này?

Đây rất có thể là cái bẫy. Biệt Hàn rung mình, suýt nữa nó đã trúng kế chủ nhân nơi này, chết không có đất chôn.

Nhưng, biết đâu chủ nhân Vô Thanh động muốn chơi trò hù hù thực thực. Biến một việc đơn giản trong mắt y trở thành phức tạp đối với những kẻ có đầu óc phân tích và đa nghi như Biệt Hàn. Nếu thực như vậy, nam tử kia lại chính là đáp án chính xác.

Rốt cục, suy đoán nào mới đúng đây?

Biệt Hàn rơi vào ma trận do chính mình tạo ra, nghĩ mãi chẳng tìm được lối thoát.

Tạm cho nam tử kia là không phải, dời mắt qua ba người còn lại, Biệt Hàn sử dụng phương pháp loại trừ.

Mỹ nhân cầm đàn và đồng tử, nhìn qua đều có nét tàn nhẫn, cũng có khả năng chính là chủ nhân bá đạo của Vô Thanh động. Riêng về lão giả uy phong xuất trần kia, có thể chẳng liên quan gì. Tạm thời loại bỏ được một người.

Nhưng mà, có câu khẩu Phật tâm xà, tri nhân tri diện bất tri tâm. Biết đâu đấy, lão giả nom hiền từ đức độ kia lại chính là chủ nhân Vô Thanh động tàn độc.

"Khốn kiếp!"

Nhìn tới nhìn lui, kẻ nào cũng khả nghi. Biệt Hàn tức giận mắng thầm. Rốt cục ai mới chính là chủ nhân Vô Thanh động?

Thời gian không chờ đợi Biệt Hàn. Chiếc đồng hồ cát cấu thành từ ánh sáng đã sắp chảy hết. Nó buộc phải đưa ra lựa chọn, dù muốn hay không. Thà chọn sai còn hơn đứng yên chịu chết, bỏ qua một phần tư cơ hội.

"Liều thôi!"

Biệt Hàn lảo bẫm, một lần nữa bước nhanh tới ảo ảnh nam tử kia.

Mặc kệ trúng kế hay không, đây chính là người duy nhất Biệt Hàn nhận biết. Ba kẻ còn lại kia, nó hoàn toàn mù tịt. Thà chọn đáp án duy nhất nó biết, còn hơn mù mờ chọn đại trong ba người nọ, xác suất chính xác thấp hơn rất nhiều.

Nhưng đúng lúc Biệt Hàn chuẩn bị chạm vào ảo ảnh nam tử, Bạch Tà vốn đứng yên từ đầu tới giờ đột nhiên phóng nhanh tới, lao xuyên qua ảo ảnh một người khác.

"Bạch Tà..."

Biệt Hàn vội kêu nhưng không kịp, mọi sự đã rồi. Bởi vì thanh âm của nó đâu thể tới tai chó nhỏ, hơn nữa tốc độ Bạch Tà cực nhanh.

Ảo ảnh vừa bị Bạch Tà xuyên qua liền tan biến. Có thể hiểu, chủ nhân Vô Thanh động cho rằng đó chính là lựa chọn của Biệt Hàn.

"Thế là hết..."

Biệt Hàn lúc này nào còn tâm trí để trách mắng chó nhỏ, buông thông người ngồi phịch xuống nền động, chờ đợi điều tồi tệ sắp xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Truy Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Đề Nghị Của Vô Đạo Đồng Tử

Ảo ảnh Bạch Tà chọn xuyên qua chính là đồng tử có nụ cười tà dị đứng cuối cùng trên bức tranh.

Sau hành động của chó nhỏ, nơi này lập tức có động tĩnh.

Bức tranh vẽ từ ánh sáng biến mất. Cùng lúc, vô số phù triện kỳ lạ đột ngột hiện ra, bao quanh Biệt Hàn và Bạch Tà.

Những phù triện này chớp nhảy liên hồi, xoay tròn quanh chủ tớ hai người, tốc độ ngày càng nhanh đến chóng mặt. Cùng với tốc độ xoay tròn kinh hãi, ánh sáng do chúng tạo ra càng thêm rực rỡ, cực kỳ chói lòa khiến Biệt Hàn phải nhắm chặt mắt lại, không dám nhìn trực tiếp.

Dù nhắm mắt không thấy gì nhưng Biệt Hàn vẫn cảm nhận được nó đang bị một luồng hấp lực cực mạnh lôi tuột vào nơi nào đó. Cơ thể Biệt Hàn nhẹ hẫng đi, trôi bồng bềnh, cảm giác vô cùng vi diệu. Những cơn gió bay ngược hướng thổi tạt vào mặt nó rất buốt, y phục giũ lên phấp phật, sắp rách đến nơi.

Tốc độ càng lúc càng tăng nhanh, nhanh đến mức cơ thể Biệt Hàn không chịu nổi áp lực đè nặng, bắt đầu đau nhức. Hấp lực cuốn nó vào không chỉ di chuyển theo một phương thẳng, mà quanh co khúc khuỷu, khi trái lúc phải. Mỗi lần bị ép buộc chuyển hướng, Biệt Hàn lại thấy đau đớn do cơ nhục có dấu hiệu bị xé rách.

Thời gian như ngừng lại. Biệt Hàn mơ mơ hồ hồ chẳng biết mình ở trong trạng thái kỳ lạ này bao lâu rồi. Có thể là một cái chớp mắt, hoặc cũng có khi đã vài năm trôi qua, rất khó biết được.

Chỉ biết khi thân hình Biệt Hàn đã dừng hẳn, an toàn té nằm xuống nền cứng, nó mới từ từ mở mắt ra.

Cảm giác đầu tiên khi Biệt Hàn mở mắt là choáng ngợp, choáng ngợp kinh khủng.

"Chỗ này là đâu?"

Quá kinh ngạc, Biệt Hàn buột miệng. Nó lại càng kinh ngạc hơn vì lần đầu tiên sau gần hai năm, Biệt Hàn nghe được âm thanh, dù chỉ là tiếng của chính mình. Không còn phải chìm ngập trong bầu không khí tĩnh lặng quái quỷ của Vô Thanh động nữa.

"Gâu, gâu, gâu..."

Bạch Tà nghe tiếng Biệt Hàn, tức thì sủa lên vài tiếng. Lâu lắm mới được "nói", chó nhỏ vô cùng khoái ý, sủa loạn liên hồi, đến khi khản cổ mới chịu ngưng.

Tiếng sủa diếc tai của Bạch Tà, nếu vào lúc khác có lẽ Biệt Hàn đã thấy bức dọc, nhưng hiện tại lọt vào tai nó lại có cảm giác vô cùng dễ chịu. Lần đầu tiên Biệt Hàn nhận ra, được nghe cũng là một sự hạnh phúc lớn lao.

Nén sự xúc động xuống, Biệt Hàn đưa mắt đánh giá chung quanh.

Nó đang đứng trong một cung điện nguy nga. Chu vi nơi này cực kỳ rộng lớn, ít nhất cũng gấp mấy lần Thần Điện. Nền điện lát loại đá màu trắng có vân rất đẹp, bóng loáng như gương, soi vào có thể thấy rõ mặt Biệt Hàn trong đó.

Trần cung điện cao đến mấy chục trượng, khám đầy châu ngọc lung linh đủ sắc màu, tạo nên ánh sáng huyền hoặc cho nơi này, không quá sáng nhưng cũng vừa đủ để nhìn rõ mọi góc ngách.

Quanh cung điện có rất nhiều hành lang. Biệt Hàn đếm cả thấy sáu lối đi thông thoáng rộng rãi, chẳng biết dẫn đến những nơi nào.

Kiến trúc nơi này khá đơn giản theo kiểu không gian mở, đứng một chỗ có thể nhìn được hết toàn bộ cung điện. Ngoại trừ những cột trụ to lớn chạm trở nhiều yêu thú và nhân vật xa lạ thì chỉ còn bốn chiếc ghế sáng lấp lánh đặt ở phía xa thu hút ánh mắt Biệt Hàn.

Biệt Hàn đi lại gần nhằm nhìn rõ hơn. Khi nhận ra vật liệu tạo nên bốn chiếc ghế, nó phải hít vào một hơi dài để nén sự sợ hãi.

Mọi bộ phận trên những chiếc ghế, từ lưng dựa, chỗ ngồi, đến chân ghế, tay vịn đều tạc thành bởi linh thạch. Hơn nữa, độ tinh thuần của linh thạch cực cao. So sánh với mấy chiếc ghế, mớ hạ phẩm linh thạch trong tay Biệt Hàn chỉ đáng vứt sọt rác, không có giá trị.

Không rành về thứ này nhưng Biệt Hàn âm thầm phỏng đoán, phẩm chất linh thạch tạo nên mấy chiếc ghế ít nhất cũng là thượng phẩm. Một khối linh thạch bình thường chỉ có kích cỡ đầu ngón tay cái, ở đây lại là khối linh thạch to đến mức có thể tạc làm ghế ngồi, phẩm chất thì cực cao. Biệt Hàn thậm chí sợ hãi trước sự xa hoa của chủ nhân cung điện, say mê ve vuốt mấy chiếc ghế, yêu thích khó cưỡng.

Chỉ tiếc Biệt Hàn có đường lối tu luyện chẳng giống ai, đối với nó linh thạch không có hiệu quả đề thăng tu vi, mà chỉ là phương tiện để trao đổi mua bán. Nếu là kẻ khác, ví như nhị trưởng lão chẳng hạn, đứng trước chiếc ghế tạo nên hoàn toàn bởi linh thạch thượng đẳng thế này, có khi lão xiu lên xiu xuống mấy lần vẫn chưa hết mừng.

Nghĩ tới công ơn sư phụ dành cho mình, Biệt Hàn quyết định đem mấy chiếc ghế về làm quà cho lão, số còn lại để dành mua bán thì tuyệt. Nghĩ là làm, nó lấy túi trữ vật ra, định hút mấy chiếc ghế vào trong.

Nhưng mặc cho Biệt Hàn ra sức, mấy chiếc ghế vẫn bất động, không mảy may nhúc nhích lấy một phân.

"Ha ha, người trẻ tuổi thật có nhiệt huyết."

Thanh âm trẻ con bỗng vang lên khiến Biệt Hàn giật mình, vội lùi về sau.

Trên chiếc ghế thứ tư, một đồng tử đang chễm chệ ngồi. Đầu y để chỏm, khuôn mặt non nớt nhưng điệu bộ vô cùng lão luyện, cứ như mấy lão già sống lâu năm. Sự tương phản này khiến đồng tử nhìn vô cùng hoạt kê.

Tuy nhiên Biệt Hàn chẳng dám cười chút nào. Nó đang thầm lo lắng, bởi vì đồng tử trước mặt chính là ảo ảnh đồng tử Biệt Hàn đã thấy qua ở Vô Thanh động. Nhìn bề ngoài y hoàn toàn vô hại nhưng mang đến cho Biệt Hàn cảm giác cực độ nguy hiểm. Thân hình nhỏ thó của đồng tử trong mắt Biệt Hàn như người khổng lồ cao lớn ngàn trượng, uy áp tỏa ra chỉ chực đông cứng toàn bộ máu huyết trong người nó.

"Chào người, kẻ may mắn duy nhất đến được nơi đây sau gần vạn năm."

Đồng tử nở nụ cười tà dị. Giọng nói y rất nhỏ nhẹ nhưng vẫn đều đều lọt vào tai Biệt Hàn rõ từng từ.

"Biệt Hàn bá kiến... tiền bối!"

Dù biết đồng tử lớn hơn mình cực nhiều nhưng Biệt Hàn vẫn thấy khó mở miệng khi gọi đứa trẻ trước mặt là tiền bối, có chút không quen.

Biểu hiện khá lễ độ của Biệt Hàn khiến đồng tử vô cùng hài lòng, gật đầu nói: "Không nên lo lắng! Nếu đã vượt qua mọi khảo nghiệm, đến được Tứ Hữu Cung của ta, ngươi sẽ không chịu thêm nguy hiểm nào nữa."

"Văn bối có thể được biết phượng danh của tiền bối?"

Biệt Hàn cung kính nói.

"Người đời thường gọi ta là Vô Đạo đồng tử. Ài, ta không thích cái tên này cho lắm, nhưng ngươi cứ gọi vậy cũng được."

Đồng tử chép miệng.

"Vô Đạo đồng tử, nghe cái tên đã thấy chẳng tốt lành gì rồi."

Biệt Hàn nghĩ thầm, tuy vậy ngoài mặt lại hỏi sang vấn đề khác: "Văn bối thực sự không hiểu những khảo nghiệm mình vừa trải qua có ý nghĩa thế nào?"

"Ha ha, đương nhiên ngươi không thể hiểu được rồi. Những sắp đặt của bốn đồng tử, nếu để trẻ nhỏ như ngươi nhìn thấu, há chẳng phải ta quá kém cỏi ư?"

Đồng tử cười đắc ý. Ngồi trên ghế cao, hai chân cụt ngắn của y không thể nào chạm đất, cứ thế đung đưa qua lại giữa không trung.

Cười đã rồi, đồng tử mới hạ cổ giải thích: "Có thể ngươi không biết, thực ra ngươi đã trải qua năm cửa ải trước khi được đưa đến đây. Thử thách đầu tiên chính là vượt qua không gian yên tĩnh tốt độ của Vô Thanh động. Chỉ có người tu vi cực cao, tâm chí kiên định sắt đá mới chịu nổi sự tra tấn tinh thần ở nơi đó. Khá khen cho ngươi, còn trẻ đã qua được một bước này. Nói tới ta lại thấy lạ, tu vi ngươi còn rất yếu, làm thế nào sống sót?"

"Ngươi hỏi ta, ta biết hỏi ai?" Biệt Hàn nói trong bụng. Nó chỉ biết bản thân sắp chết đến nơi thì đột nhiên lặn ra hôn mê, đến khi tỉnh lại đã an toàn vượt qua.

"Không dám giấu tiền bối, văn bối cũng không biết mình làm sao lại qua được.."

Biệt Hàn thật thà nói.

Mục quang sáng rực của đồng tử nhìn thẳng vào Biệt Hàn, hồi lâu y từ tốn nói: "Qua được chính là qua được, bất kể ngươi may mắn hay thế nào, ta vẫn không vì vậy mà phủ nhận. Thử thách thứ hai là vách đá đầu tiên. Ha ha, thử này chỉ là ta tùy tiện thêm thắt vào, vốn dĩ nó không phải như thế. Đừng cho rằng chỉ là trò đùa, kỳ thực khảo nghiệm này để ta xét xem ngươi có duyên với ta hay không. Nếu đã không có duyên, dù thực lực ngươi có nghiêng trời lệch đất đến đâu cũng đừng mong qua được ải này."

Thông thường, tu giả rất xem trọng cơ duyên. Họ tin rằng chỉ có duyên với nhau thì mọi việc mới diễn ra được suôn sẻ như ý muốn.

Biệt Hàn bất giác nhìn Bạch Tà. Theo lời đồng tử, có lẽ chỗ nhỏ mới đúng là có duyên với y hơn Biệt Hàn.

"Khảo nghiệm thứ ba, chắc ngươi vẫn nhớ luồng sáng trắng quét lên người? Việc đó để kiểm tra xem ngươi có còn là xử nam hay không. Bốn đồng tử cực ghét những kẻ mê luyện nữ sắc, bất kể ai đã vướng vào bộn nữ nhân ghê tởm đều không xứng đáng đặt chân vào Tứ Hữu Cung của ta. Nhất định phải chết!"

Ngữ khí đồng tử lạnh dần. Mặt y lộ rõ sự chán ghét khi nhắc đến nữ nhân.

Đến lúc này, Biệt Hàn càng thêm xác định ngoại hiệu của đồng tử thật tương xứng với y. Vô Đạo đồng tử quả nhiên có cách hành xử cực kỳ vô đạo. Chỉ vì y không thích nữ nhân mà bất kể ai chẳng may đã từng thân cận nữ sắc trước đó đều phải chết trong khảo nghiệm. May mắn Biệt Hàn chưa từng ném mùi đời, nếu không chết thảm oan ức rồi.

"Khảo nghiệm thứ tư. Luồng sáng đỏ là để kiểm tra ngươi đã từng giết người chưa. Bốn đồng tử ghét nhất những tên đàn bà, giết con gà cũng sợ máu. Đã là nhân tuyến của ta, nhất định phải thân kinh bách chiến, tay nhuộm máu vô số người. Nếu trước khi vào đây, ngươi giết dưới một trăm người, vậy thì vừa rồi ngươi đã chết."

Đồng tử đều đều nói tiếp. Những tính toán của y cực kỳ quái dị, có nằm mơ Biệt Hàn cũng chẳng thể tưởng tượng nổi.

"Ha ha, sợ rồi phải không? Trí tuệ của bốn đồng tử xưa nay luôn là đề tài bàn tán của vô số người, ngươi không cần phải kinh hãi."

Trong lúc Biệt Hàn đang nằng nằng kè quái gỡ trước mặt, y lại tưởng nó thần phục mình, lấy làm đắc ý.

Đồng tử bật năm ngón tay nhỏ như trẻ con: "Khảo nghiệm thứ năm, cũng là khảo nghiệm cuối cùng. Đơn thuần chỉ để kiểm tra vận khí của ngươi. Tu tiên cần phải có vận khí, nếu vận khí kém, ngươi có là con trời cũng khó lòng sống sót, hoặc giả vẫn đình chỉ cao. Về phương diện này, phải thừa nhận vận

khí người rất tốt. Vạn năm qua, đã từng có vài người hiếm hoi đi đến bước này nhưng chẳng thể vượt ải. Cuối cùng thần hình câu diệt, chỉ trách bọn họ vận khí quá kém!"

Biệt Hàn một lần nữa liếc nhìn Bạch Tà. Chó nhỏ đang ngồi bệt trên đất, tùy tiện dùng chân gãi khắp mình mẩy, lông lá bay tứ tung.

Đến tận lúc này, Biệt Hàn vẫn không hiểu Bạch Tà là tình cờ, hay có lý do nào đó để chọn đúng ảo ảnh đồng tử, giúp Biệt Hàn vượt qua cửa ải khó khăn, nguy hiểm nhất.

"Người không có gì muốn hỏi ta?"

Phát hiện ra nãy giờ mỗi bản thân độc thoại, đồng tử có chút không hài lòng hỏi.

Biệt Hàn giật mình, vội nói: "Xin tiên bói cho biết đây là đâu?"

"Người có bị điếc không? Chẳng phải vừa rồi ta đã mấy lần gọi tên nơi này là Tứ Hữu Cung?"

Đồng tử tỏ vẻ bực dọc.

"Không. Ý văn bói muốn biết cung này nằm ở đâu, có gần Vô Thanh động không?"

"À, sao không nói rõ? Nơi này cách rất xa Thần Môn, chính xác thì nằm dưới đáy đại dương."

Đồng tử điềm nhiên đáp.

Biệt Hàn nghe vậy, rơi vào trạng thái ngẩn ngơ: "Đại dương, lại còn cách rất xa Thần Môn? Trong khoảng thời gian ngắn như vậy sao văn bói đến được một nơi xa thế này?"

"Hừ, Không Gian Lộ của ta, người nghĩ là trò đùa chắc? Nếu không phải do thời gian quá lâu khiến pháp lực lưu lại suy yếu, chỉ cần trong một hơi thở người đã tới đây rồi."

Nét mặt đồng tử rất không vui. Ý chẳng thích kẻ nào nghi ngờ khả năng của bản thân.

"Vậy... sau này văn bói làm sao rời đi?"

Biệt Hàn lo lắng hỏi.

"Bốn đồng tử đưa người tới đây được, chẳng lẽ không thể đưa người trở ra? Tiểu tử ngu ngốc, sao không hỏi ta sẽ ban cho người những gì thay cho mấy câu hỏi vớ vẩn đó hử?"

Đồng tử chỉ muốn cho Biệt Hàn một chương chết ngay tại chỗ. Xưa nay biết bao người van cầu y thu nhận làm đồ đệ còn không được, vậy mà tiểu tử này chẳng biết trời cao đất dày, cứ làm nhảm hỏi chuyện không đâu.

Đồng tử không nhắc thì Biệt Hàn cũng quên mất. Nó đang lo lắng khi bỗng dưng bị đưa đến một chỗ xa xôi, nhất thời chẳng nhớ đến những lợi ích rất có thể sẽ được đồng tử ban tặng.

"Dám hỏi tiên bói sẽ ban cho văn bói những gì?"

Biệt Hàn dè dặt.

"Từ lúc người vào đây, mới có câu này là nghe được." Đồng tử gật gù, tùy tiện vất cả hai chân ngắn ngủn lên thành ghế, rung đùi nói: "Ta sẽ cho người thứ gì ư? Tất cả những gì người muốn."

"Tiên bói không đùa?" Biệt Hàn trở mắt.

Mặt đồng tử hầm hầm: "Nhân vật nắm quyền lực chí tôn như ta lại đi đùa đùa trẻ như người sao?"

"Không phải. Văn bói không có ý đó." Biệt Hàn xua tay: "Chỉ vì lợi ích tiên bói đưa ra quá bất ngờ nên văn bói nhất thời vui mừng, nói lung tung."

"Được, ta tạm chấp nhận lời giải thích này. Nghe cũng hữu lý!"

Nét mặt đồng tử giãn ra, nụ cười tà dị thoáng nở trên môi.

"Tiên bói vừa nói sẽ đáp ứng tất cả những điều văn bói muốn?"

Biệt Hàn hỏi lại.

"Không sai. Người cần gì cứ nói!"

"Văn bói muốn thực lực, có được không?"

"Nói rõ xem nào!"

"Văn bói muốn mạnh như tiền bói.." Biệt Hàn liếm môi.

"Đơn giản. Người cứ chuyên tâm tu luyện vài vạn năm, với tiềm lực của người lo gì không có ngày đạt đến trình độ như ta."

"Vừa nảy tiền bói bảo sẽ ban cho văn bói tất cả, sao giờ lại nói khác đi?"

Biệt Hàn không phục. Nói như đồng tử thì nói làm gì, ai chả biết tu hành lâu năm thực lực sẽ được tăng cường.

"Ta hứa ban cho người, nhưng ta đâu có nói sẽ cho người ngay bây giờ?"

Đồng tử nhướng mắt, môi vẫn treo nụ cười.

Biệt Hàn hết biết nói gì. Nếu đủ khả năng, chắc chắn nó đã cho tên loắt choắt gian manh trước mặt một cước lộn ghế mới hả giận.

Từ lúc vào đây, Biệt Hàn luôn bị đồng tử dắt mũi đi lòng vòng, riết rồi nó gần như lạc mất phương hướng. Cũng khó trách, niên kỷ hai bên chênh lệch quá lớn, gừng càng già càng cay.

"Người không xin gì nữa?" Chờ lâu không nghe Biệt Hàn nói gì, đồng tử bèn chồn hỏi.

"Thứ văn bói cần, tiền bói không thể cho được. Biết xin gì nữa đây?"

Biệt Hàn nhún vai.

"Tiểu tử vô tri! Tự dưng đòi ta ban cho người thực lực, người nghĩ ta là thần thánh hả? Thứ ta có thể cho người chỉ là phương tiện giúp con đường tu hành của người ngắn đi một chút, sớm đạt thành tựu một chút. Người cần hay không?"

Đồng tử lừ mắt, gằn giọng.

"Cần, đương nhiên cần rồi. Văn bói ngu muội, đồng tử bớt giận!"

Biệt Hàn rất hiểu tâm lý con người, lúc nào cần cứng, lúc nào phải mềm. Vừa rồi nó chỉ dùng chút kế mọn khích tướng đã khiến đồng tử nổi xung lên, lập tức lòi bảo vật ra.

"Coi bộ người gian trá hơn ta nghĩ. Khá đấy!"

Đồng tử sống lâu thành tinh, làm sao không biết mình bị Biệt Hàn tính kế. Tuy vậy, y không lấy đó làm giận mà còn khá hứng thú nói.

Rồi không chờ Biệt Hàn hỏi thêm, trước mặt đồng tử chợt lóe lên, một chiếc nhẫn vuông vắn đen tuyền, hình dạng bình thường lơ lửng hiện ra.

"Đây là... nói thật ta cũng chẳng biết giới chỉ này tên gọi thế nào. Nhưng nó chính là thứ người rất cần!"

Đồng tử hơi đỏ mặt nói.

"Giới chỉ này có gì đặc biệt?" Biệt Hàn tò mò.

"Rất đặc biệt là đẳng khác. Chuyện này để sau, người có thừa thời gian tìm hiểu. Ta không còn tồn tại bao lâu, mau bàn vào chính sự."

"Chính sự? Ý tiền bói có phải văn bói cần đáp ứng điều kiện gì đó để đổi lấy giới chỉ kia?"

Biệt Hàn đương nhiên hiểu trên đời chẳng ai cho không ai thứ gì.

"Đầu óc nhanh nhạy đấy! Đúng vậy, ta chỉ trao giới chỉ cho người với điều kiện đồng ý làm cho ta một việc."

Đồng tử thản nhiên thừa nhận.

"Là việc gì?"

"Giết một người." Ngữ khí đồng tử chợt lạnh lẽo.

"Ai? Văn bói biết người đó chứ?" Biệt Hàn cau mày.

"Người chưa từng gặp qua, nhưng chắc chắn đã thấy rồi. Còn nhớ bốn ảo ảnh xuất hiện khi ta khảo nghiệm người?"

"Văn bói vẫn nhớ. Người tiền bói định nhờ văn bói giết là một trong số họ?"

"Chính là nữ nhân duy nhất trong đó. Sao, ngươi đồng ý không?"

Thì ra kẻ đồng tử muốn Biệt Hàn truy sát là mỹ nhân có vóc người ma quỷ kia. Nghe giọng điệu đồng tử như rất hận nàng ta.

Biệt Hàn trầm ngâm: "Văn bối có thể biết lý do được không? Giết một người rất đơn giản nhưng đó phải là kẻ đáng chết. Văn bối không muốn hạ thủ người vô tội!"

"Câu chuyện rất dài dòng, ngươi chỉ cần biết đó là một á tâm địa độc ác còn hơn rắn rết, đã hại ta và rất nhiều người khác. Yên tâm, á rất đáng chết, thậm chí chết trăm lần vẫn chưa đền đủ tội!"

Đồng tử gần từng tiếng, thanh âm tràn đầy bi phẫn.

"Nhưng sao tiền bối không tự mình xuất thủ? Tu vi văn bối quá yếu kém, cách xa nàng ta vạn trượng, việc này không có khả năng."

Biệt Hàn khó hiểu.

Đồng tử cười khế, sau đó bắt lực nói: "Trước mặt ngươi chỉ là một tia tàn hồn được ta lưu lại thôi. Nói vậy chắc ngươi cũng hiểu số phận ta ra sao. Còn về thực lực của ngươi, không cần phải lo điều đó. Chẳng phải ngẫu nhiên ta bày ra nhiều trò khảo nghiệm, chính là mong tìm ra nhân tuyển có đầy đủ yếu tố nhất để tiếp thụ sở học của ta. Những thử cần thiết đã được ta an bài đầy đủ trong giới chỉ. Huống hồ, ta không bảo ngươi đi giết á ngay lúc này. Hiện tại, điều duy nhất ngươi cần làm chính là hãy chuyên tâm tu luyện. Chỉ cần sau này, khi đã có đủ khả năng, ngươi nhất định phải thực hiện lời hứa."

"Liệu sau ngàn ấy năm, nàng ta còn sống không? Còn nữa, thiên hạ rộng lớn, văn bối biết tìm nàng ta nơi nào?"

Biệt Hàn hơi gai đầu. Hơn vạn năm, không thể tin có người sống lâu đến thế.

Đồng tử thoáng đắm chiêu: "Dựa theo cảnh giới á, chắc chắn vẫn còn sống, có khi sống rất tốt. Đến lúc ngươi có đủ thực lực, tự nhiên sẽ biết về á. Thế nào? Ngươi đồng ý hay không đồng ý với điều kiện của ta?"

"Tiền bối không lo văn bối hứa cho qua chuyện thôi ư?" Biệt Hàn mỉm cười.

"Nếu ngươi là kẻ thất tín, ngay khi ta đưa ra đề nghị ngươi đã nhận lời ngay, đâu cần dài dòng hỏi tới lui. Bỏn đồng tử tự hào nhất là con mắt nhìn người của mình."

Biệt Hàn đắn đo một lúc, nghiêm mặt nói: "Văn bối chấp thuận. Nhưng cũng xin nói rõ, chỉ khi nào văn bối có đủ khả năng mới thực hiện lời hứa. Còn như nàng ta có thực lực quá cao, văn bối sẽ không dại gì chui đầu vào để mất mạng."

"Tất nhiên. Ta sẽ chờ ngày đó, ha ha..."

Đồng tử cười dài, thanh âm vang vọng khắp nơi. Trong tiếng cười của y chất chứa nỗi niềm uất ức khó tả, giống như bị dồn nén quá lâu, đến hôm nay mới phần nào được giải tỏa.

"Khi ta đi rồi, ngươi hãy ở lại đây tu luyện. Ở phía bên kia có pháp trận truyền tống, chỉ cần lấp đủ linh thạch vào, nó sẽ đưa ngươi lên mặt đất. Quên mất, ngươi cần đạt đến cảnh giới nhất định mới có thể vận chuyển được pháp trận đó. Cảnh giới nào thì ta quên rồi, Đẳng Thiên, Ngự Hồn gì đó. Cũng tại ta chưa bao giờ vướng mắc vấn đề này nên không chú ý lắm. Ngoài ra, sau khi ngươi rời khỏi nơi này, nó sẽ tự hủy, vậy nên cần gì cứ thoải mái lấy đi. Kỳ thực cũng chẳng còn gì, có bao nhiêu ta gom vào trong giới chỉ cả rồi. Ta đi đây, hãy nhớ kỹ lời hứa của ngươi hôm nay!"

Đồng tử nói thật nhanh, thanh âm càng về sau càng méo mó khó nghe, nhân ảnh y cũng trở nên nhòe nhoẹt. Khi đồng tử nói xong, cũng là lúc y hoàn toàn tan biến, để lại chiếc ghế trống rỗng.

Nhìn chiếc ghế vô hồn trước mặt, Biệt Hàn thoáng xao động tâm tư. Chẳng cần nghĩ nhiều Biệt Hàn cũng đủ biết mình và Vô Đạo đồng tử cách biệt xa bao nhiêu. Nhưng vậy thì sao? Thế đạo vô tình, có là cường giả kiêu hùng, một thời oanh oanh liệt liệt, cuối cùng cũng chỉ còn lại nắm tro tàn, vùi thây trong bánh xe thời gian.

Nếu không vì thân mạng trọng trách báo phục gia thù, Biệt Hàn sẽ chẳng bao giờ bước chân vào tiên đạo. Nó không có lòng truy cầu đỉnh cao, chỉ muốn sống những ngày vui vẻ yên bình.

Cả ngày vui đầu tu luyện, chém chém giết giết, đây không phải cuộc sống mà Biệt Hàn mong muốn. Nó chán ghét thế giới này, nhưng nó không thể rời bỏ khi mà ước nguyện chưa hoàn thành.

Từ một đứa trẻ ngày ngày chỉ biết vào rừng săn thú, sống hạnh phúc cùng mẫu thân, Biệt Hàn bị cuốn vào vòng xoáy tranh đoạt quyền lực lúc nào không hay. Có lẽ đây chính là số phận nó đã được định sẵn.

Cứ thế, Biệt Hàn chìm đắm trong những suy nghĩ mông lung, quên mất thời gian. Đến khi tỉnh lại, ngó quanh đã không thấy Bạch Tà đâu. Con vật này cực kỳ hiếu động, chắc đã chạy lung tung khám phá nơi ở mới rồi.

Ở trong không gian khép kín này, Biệt Hàn không lo chó nhỏ đi mất, vì vậy chẳng vội tìm kiếm.

Biệt Hàn nhặt giới chỉ lên. Từ khi Vô Đạo đồng tử biến mất, giới chỉ này liền bị rút xuống nền đá, nằm im lìm bất động.

Cảm giác đầu tiên khi bàn tay Biệt Hàn tiếp xúc với giới chỉ là lạnh, rất lạnh.

Giới chỉ có màu đen tuyền, hình dạng vuông vức, kích cỡ hơi lớn hơn ngón tay cái to nhất trên bàn tay Biệt Hàn.

Bề ngoài giới chỉ trơn láng, chẳng hề có phù văn ký tự gì, nhìn rất bình thường. Bất kỳ ai ngó sơ qua cũng nghĩ đây chỉ là giới chỉ rẻ tiền, một loại trang sức hạng bét. Ngay cả người thường cũng không thèm chú ý, đừng nói tu giả để mất tới.

Biệt Hàn hơi ngần ngại, rồi đeo giới chỉ vào ngón tay cái. Sau nhiều lần thay da đổi thịt do tu luyện công pháp Cuồng Ma Trọng Thể, bàn tay Biệt Hàn không hề to bè mà lại thon dài như nữ nhi, chỉ thô hơn đôi chút khiến nó vô cùng phiền muộn.

Ngón tay cái Biệt Hàn to nhất rồi nhưng đeo giới chỉ vào vẫn còn thấy rộng. Đang loay hoay chưa biết làm sao, giới chỉ bỗng nhiên co rút lại, vừa khít ngón tay Biệt Hàn.

Vật của cao nhân quả nhiên không thể hiểu theo lẽ thường. Giới chỉ khác lạ ở chỗ tự động co giãn kích thước, không như linh khí, cần phải được chủ nhân tự mình ra tay điều chỉnh.

Động tĩnh của giới chỉ càng khiến Biệt Hàn thêm hiếu kỳ, truyền một ít linh lực vào.

Ngay khi nhận được linh lực từ Biệt Hàn truyền vào, giới chỉ đen tuyền liền tỏa ra một màn hắc vụ bao phủ thân hình Biệt Hàn, cuốn nó vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.